

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

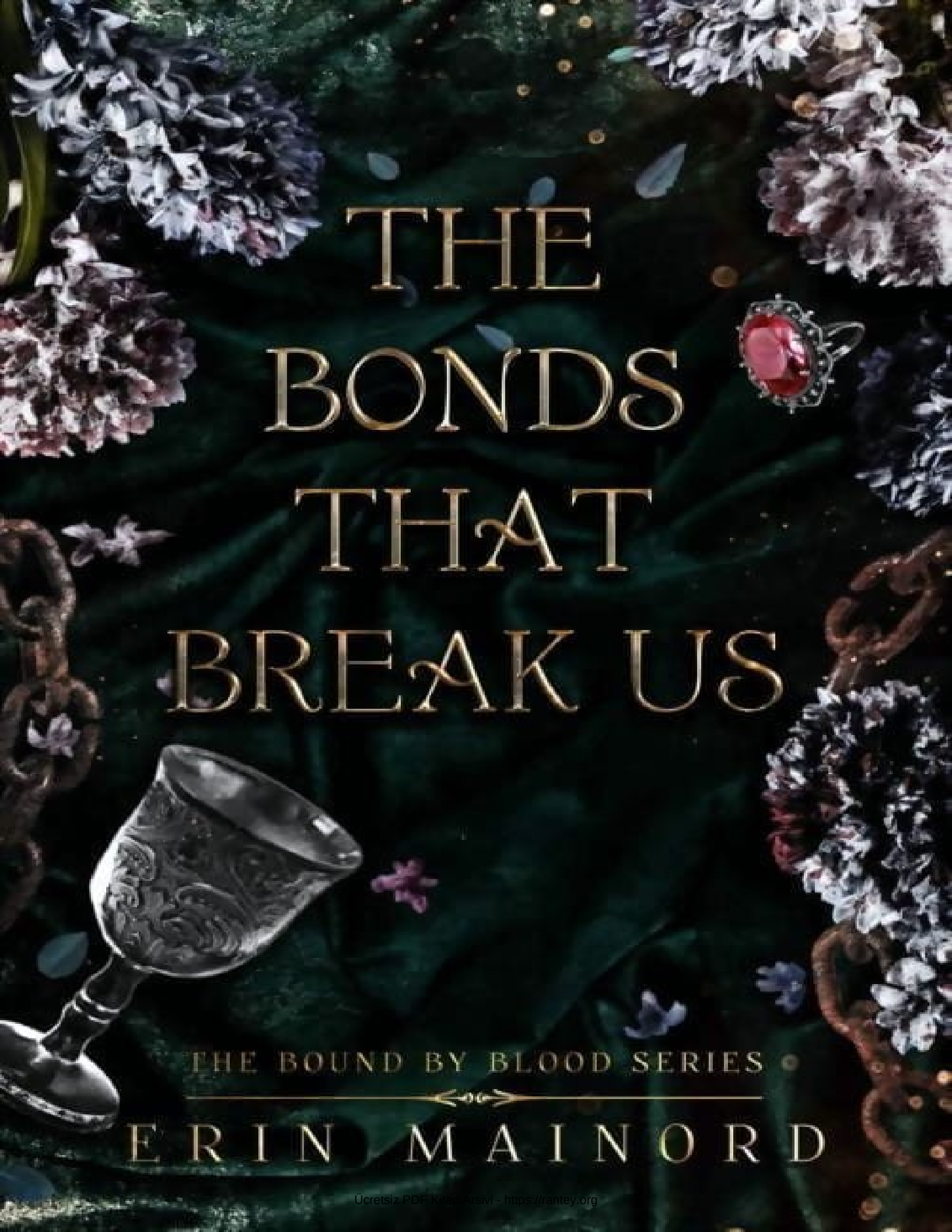
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BONDS THAT BREAK US

THE BOUND BY BLOOD SERIES

ERIN MAINORD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Erin Mainord

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın veya yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Hikaye boyunca gerçek hayattan mekanlar veya tanınmış kişiler görünse de, bu durumlar, olaylar ve bunlarla ilgili diyaloglar kurgusaldır ve gerçek olayları tasvir etme veya eserin kurgusal niteliğini değiştirme amacı taşımamaktadır.

İlk olarak Lake Country Press & Reviews tarafından 2024 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. Yayın Verileri Kataloqlaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

ISBN: Ciltli: 979-8-9889859-3-8

Ciltsiz: 979-8-9889859-4-5

Ebook: 979-8-9889859-5-2

Yazar web sitesi: <https://www.erinmainord.com>

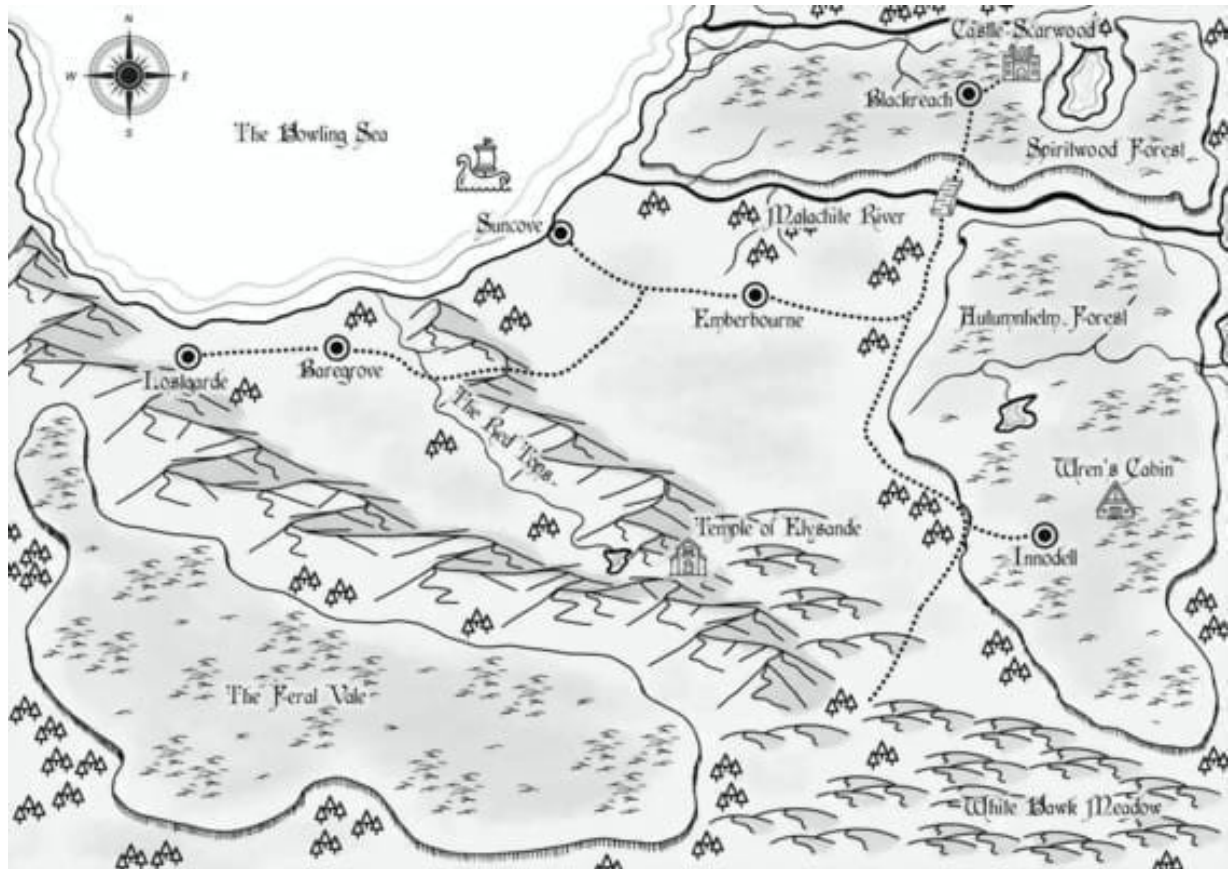
Yayıncı web sitesi: <https://www.lakecountrypress.com>

Editör: Rebecca Puhl

Kapak: Emily'nin Tasarım Dünyası

Bıçimlendirme: Dawn Lucous of Yours Truly Book Services

Yazar fotoğrafı: Kaitlyn Hull Fotoğrafçılık

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Oynatma Listesi

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Erin Mainord

Zehirli aile bağlarından kopmak ve ilk kez kendilerini bulmak zorunda kalanlar için... Sizinle gurur duyuyorum.

Sevgili okuyucu:

Sin ve Wren'in hikayesinin başlangıcını ikinci bir ısırık için geri gelecek kadar beğenmeniz benim için çok şey ifade ediyor. Bana bir şans verdiğiniz ve hikâyelerimi sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim. Birinci kitaptaki olaylara bakarak, bu ikinci bölümün de duygusal bir hız treni olacağını rahatlıkla varsayabilirsiniz, bu yüzden kemerlerinizi bağlamak isteyebilirsiniz.

Bununla birlikte, okuyucularımın ruh sağlığı her zaman önceliğimdir ve bu nedenle, Bizi Koparan Bağlar'da bulacaklarınız için **içerik uyarılarının** listesi burada.

Lütfen bu listenin spoiler içerdiğini unutmayın:

Alkol tüketimi, nefes oyunu, ölüm, kan tasvirleri, açık dil, açık cinsel içerik, el kolyeleri, bir partnerin ölümünden bahsedilmesi, fantastik yaratıkların soykırımından bahsedilmesi ve tehdit edilmesi, şiddet.

Akıl sağlığı önemlidir.

Sen önemlisin.

OYUN LİSTESİ

Tehlikeli Bir Şey: Aurora
Alkaline: Uyku Simgesi
Bloodsport: Uyku Simgesi
Chokehold: Uyku Jetonu
Tehlikeli Eller: Austin Giorgio Kirli
Düşünceler: Chloe Adams Haunting:
Halsey
I Don't Wanna Live Forever: ZAYN, Taylor Swift
In The Air Tonight: Natalie Taylor
Kıskanç Deniz: Meg
Myers Just Pretend: Bad
Omens Shameless: Camila
Cabello
Beni Cennete Geri Götür: Uyku
Simgesi Kötü Oyun: Bir Ölü Adamın
Teorisi

T Su kızıla boyanır.

Meyve Suyu Sızıntılar içine ve güncel olarak Eğer ve bağırsaklar . ve Nehir kan kaybediyor, kıyıda aşağı ve gevşek kayaların üzerinden sürükleniyordu. İnce bir parmağımı yakalanmış bir balık gibi dudaklarımın arasına sokarak, bir parmağımı diş etlerimde gezdiriyorum ve nehre birkaç yaban mersini çekirdeği daha tükürüyorum.

Ağızımdan son kez kırmızı tükürüşüm olmayacak.

Yanaklarımı ve alnımı kaplayan inatçı çamuru ovalıyor, topaklanmış kahverengi toprağın sığ nehre karışmasını izliyorum. Dikenlerin istila ettiği çalılıkların derinliklerinde bir yerde, ötücü bir kuşun gırtlaktan gelen ıslığı yükseliyor. Cıvıltıları dolgun çileklerin labirentinden geçiyor ve alaycı triliyle kulaklarımı delmek için yaylanan sürgünlerin arasından geçiyor.

Son kir ve pislik de yıkandıktan sonra, cildim keten bezin çiziklerinden yanarken, kuş minik kanatlarını çırparak birbirine dolanmış bastonlardan birinin üzerine tünüyor. Koyu renk gözleriyle bana bakıyor, cılız bacaklarının üzerinde zıplayarak kahverengi ve gri tüy koleksiyonunu sergiliyor.

Hayatını tahıl ve yabani otların tohumlarını kemirerek, neşeyle cıvıdayarak, başının üstündeki dalların kafesinden kendisini izleyen tehlikeden habersiz yaşamaktan memnun olan ne kadar da aptal bir hayvan. Ormanın aşırı büyümüş bağırsaklarında, atmacanın da serçe kadar hayatta kalmaya ihtiyacı vardır. Tüneğinden fırlayan yırtıcı kuş, yoğun gölgelikten içeri dalar ve kıvrık pençelerini yemeğinin yumuşak taraflarına gömerek, diğer yırtıcılar öğleden sonraki atıştırmalığını çalmaya çalışmadan önce havalanır.

Ölü şeye acımiyorum. Çalıdan çalıya zıplıyor, kendini korumayı düşünmeden yumuşak otlar ve şişmiş meyvelerle semiriyor, görüş alanının hemen dışında gizlenen tehlikelerden habersiz. Ufacık zevkler karşılığında hayatını riske atmaya bu kadar hevesli bir şey kaderini seçti.

Bunu da hak ediyor.

Eğer yukarıdan yaklaşan tehdidin farkında olsaydı ve siper alsaydı, şahinin hassas ayakları dikenli çitleri delemezdi. Bunun yerine aptallığı, zayıf kemiklerinin ezilmesine ve midesinin tüylerle kaplı yanlarından dışarı dökülmesine neden oldu.

En azından şahin karnını doyuruyor, diye düşünüyorum ve nehirde dalgalanan yansımama dönüyorum, görüntüm yuvarlanmış kuvars kadar berrak. Uzun saçlarım bahçelerle uğraşmaktan döküntülerle dolmuş, burnum ve çenem ışıldıyor

Çamuru temizlemekten kıpkırmızı kesilmişim. Nehrin soğuk iç organlarına doğru kayıyorum, tenimde tüylerim diken diken oluyor.

İki ay önce, o serçe bendim. Gölgede sinsice dolaşan bir canavarın gıdılarında yakalandım.

Ama adaşım olan kuşa rağmen, hiçbir zaman kafesten hoşlanan biri olmadım.

Onun için talihsizlik, gerçekten. Beni asla bırakmamalıydı. Çünkü şimdi yaldızlı kafesimi bir dizi ölümcül, sivri diş ve buna uygun bir iştahla takas ettim.

Ben artık bir av
değilim. Hayır.
Ben Wren'im.

"Bacaklarınız bu gece adanmadan önce bir don bulsa iyi olur."

Ellerimi sırlıslam olmuş saçlarımda gezdirip uçlarını ölümüne sıktıktan sonra dönüp ayı cüsseli en iyi arkadaşımın gri gözleriyle karşılaşıyorum. "*Bacaklarım* kendi başlarına düşünme yeteneğine sahip. Baş rahibenin yanında sağlıklı düşünmekte zorlanan sensin diyebilirim, kardeşim."

Eldridge'in iri bedeninde sahte bir ürperti dalgalanır ve sanki elf rahibesi Aeerie'den bahsedilmesi bile tüylerini diken diken ediyormuş gibi kollarını ovuşturur. "Belden aşağı vurdun, Wren. Kadın tam bir kâbus. Sadece lanet olası bir aptal o sopayı her salladığında altına işemez."

"Biz eğitilmiş insanlar buna asa deriz, Eldridge," diye şaka yapıyorum, etrafıma uzun bir keten sarıyorum ve nehirde çıkıyorum.

Bana sivri bir gülümseme fırlatıyor. İkimiz de Eldridge'den daha fazla eğitim almadığımızı biliyoruz, her ikimiz de refattan daha az koşullarda büyüdük ve hayatlarımızın büyük yarısını üvey annemizle geçirdik.

"Evet, *asa*," diyor parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Onu kıcıma soktuğunda ve beni tabaklanmış deri gibi bahçede sergilediğinde hâlâ öyle mi diyeceksin?"

Zihnimde canlanan görüntü karşısında içimden bir kahkaha yükseliyor. "Bence hayatında tam da böyle bir kadına ihtiyacın var - arada bir kıcıma sihirli bir sopa sokmaktan korkmayan biri." Bacaklarımı ışığın içine daldırıyorum-

Eldridge sözüme kıkırdayıp kollarını kavuşturarak etrafımızı saran ağaçların uçuşumuna bakarken ben de renkli pantolonumu giyip deniz köpüğü tuniğimi çıkarıyorum.

"O da bir milyon yaşında, yani bana bir Eş bulmakta ısrar edeceksen, belki birkaç yüzyıl daha genç görünmeye başlayabilirsin."

"Bir bayanın yaşı hakkında yorum yapmanın kabalık olduğunu bilmiyor musunuz bayım?"

Doğruyu söylemek gerekirse, ikimiz de rahibenin kaç yıldır dünyada olduğunu bilmiyoruz. Onların türünden birinin ortalama ömrünün Eldridge ve benimkinin toplamından çok daha fazla olduğundan bile emin değilim. Eldridge'in mizahını ve ondan kolayca aldığım gülümsemeleri memnuniyetle karşılıyorum. İki ay önce Autumnhelm'deki kulübemizden kaçıp Feral Vale'e taşındığımızdan beri hayat şaşırtıcı derecede farklı...

Ellerim saçlarımı gereğinden fazla bir gayretle itaatkâr bir örgü haline getiriyor ve bukleleri birbirine örmeyi bitirmek için parmaklarımı zorla açmak zorunda kalıyorum. Cosmina'yla birlikte kulübemize koşup ailemizi uykularından uyandırdığımız geceden beri onun adını anmama izin vermemiştim. Yerlerinde kalmaları çok tehlikeliydi, *hele* de ailemin nerede yaşadığını biliyorken. Evini alevlere boğan ve muhafızlarını öldüren ve değerli kalesine simyacı ateşi salan ekiple birlikte kaçan kadının ailesi.

O zamandan beri hayat göğsümde sürekli bir ağırlık oldu, her gün komplikasyonlarını ciğerlerime tıka basa dolana kadar sokmak için elinden geleni yapıyor ve ben aşırı şişirilmiş bir balon gibi patlıyorum. Eldridge'in rahat gülümsemesi ve rahatlatıcı kokusu, terk edilmiş bir evde bir boşluk bulmak gibi içimde biraz daha büyük hissetmemi sağlıyor. Sahip olduğum her şeyi yakıp kavuran yangının kalıntılarını, barındırdığım tüm kararmış anıları atmak için fazladan bir oda.

Tek olduğum şey.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok.

"Hadi gidelim. Geç kalmamızı ve Madam Rahibe'nin seni tekrar dizlerine yatırmasını izlemek zorunda kalmamızı istemiyorum," diye takılıyorum ve Eldridge'in dirseğini çekiştirerek onu ileri doğru itiyorum. Bir kolunu belime dolayarak beni yanına yatırıyor ve ahşap ile eskimiş deri kokusu beni sarıyor.

Ormanın zemininde sürünen kalın köklerin ve sarmaşık bitkilerin üzerinden geçerek büyümüş çalılarının arasından ilerliyoruz. Büyürken bana Yabani Vadi'nin ötesinde, kutsallığı bozulmuş Lostgarde şehrini çevreleyen geniş alanda neler olduğuna dair hikâyeler anlatılırdı. Efsanelere göre krallık

Bu ormanda gizlenen yaratıklar, hayatta kalmak için ağaçların kalın gölgesine güvenen, güneşin yaydığı ışığa dayanamayan yaratıklar. Bu yüzden Ephraim en yakın iki şehirdeki tüm ağaçları ve canlı yaprakları yakarak Lostgarde ve Baregrove'u yemyeşil yaşamdan yoksun iskelet kasabalara dönüştürdü. Ağaçların koruyucu örtüsü olmadan, Vadi'de yaşayan canavarlar asla ortaya çıkamaz, Aegidale'in batı kıyısında sıkışıp kalırlardı. En azından söylentiler bizi buna inandırmıştı.

Artık krallığın boktan olduğunu biliyoruz.

Eldridge önümde yürüyor, yolumuza çıkan sivri uçlu sopaların ve diğer dikenli engellerin yükünü çekiyor. "Elflerin sözde çok fazla büyüsü var, arada bir lanet otları kesmek için birazını ayırabileceklerini düşünürsün," diye homurdanıyor, özellikle sivri görünümlü bir dalı buzağıya doğru götürüyor.

Bir homurtumu tutuyorum. "Belki *de* onların bitki yaşamından yabancı *otlar* olarak bahsettiğini duymalarına izin verme."

Yabancı Vadi beklediğim gibi değil. Krallığın hakkında hikâyeler anlattığı korkunç varlıklar aslında hiç de canavar değil, gerçi elflerin kıvrık boynuzları ve hançer gibi sivri pençeleri olsaydı daha da korkunç olmazlardı. Büyüleri Kaynak dedikleri şeye derinlemesine kök salmıştır; mağaralardan ve denizin sarp zemininden çıkarılan mineraller kadar yeryüzüyle iç içedir. Ephraim'in onların gücünden korkmasına şaşmamalı - elf büyüsü çok eskidir- ve eğer açık konuşacak olursam düpedüz dehşet vericidir.

Eğer sayıları yeterli olsaydı, elfler kaybettikleri toprakları bir çırpıda geri alabilirlerdi.

Kayıp-çalıntı değil.

Ama ne yazık ki krallıkta Vadi'nin sakinlerini tecrit altında tutmaya yetecek kadar ceset var ve kadim büyü bir yana, elf derisi hâlâ oklarla benimki kadar kolay delinebiliyor.

Son yabancı otların arasından geçip Vadi'nin merkezine adım atıyoruz. Ormanın kalbinde, bazıları ilginç ve mütevazı, bazıları ise yüksek ve heybetli olan çok sayıda taş bina yer alıyor. Hepsi de geri dönülmez güzellikte. Ayaklarımızın altındaki çimen ipeksi, kayalık uçurumlar ve yükselen tepelerden oluşan dağlık bir fonun önünde kilometrelerce uzanan yeşil bir halı.

Yığma taştan geçitler bazı barınakları birbirine bağlıyor, birbirine kenetlenmiş bir döşeme ve harç şehri, daha büyük olanlar ise tek başlarına oturuyor, çadır çatıları yükseklik açısından arkalarındaki dağlarla yarışıyor. Çim zemin

yüzen bahçelerle süslenmiş birkaç büyük gölün etrafını örüyor; bazılarında çeşitli canlı, yapraklı sebzeler, diğerlerinde ise lezzetli baharatlar filizleniyor. Vale'de iki ay yaşadktan sonra bile, güzelliği ciğerlerimden nefesimi çekmeyi asla başaramıyor.

Adanın bu gizli kısmı beni hayrete düşürmeyi asla başaramamış olsa da, hiçbir şey en güneydeki tapınak olan Elf İbadet Evi kadar görkemli olamaz.

Ve hiçbir şey Elf Baş Rahibesi Aeerie'den daha korkutucu olamaz. Elfler her yeni haftanın başında adanma törenlerini düzenlerler, Eldridge ve ben de bu geziyi birbirimizin işine burnumuzu sokmak ve Aeerie'nin sütli skleralarının ardında ne gördüğüne dair son teorilerimizi paylaşmak için bir bahane olarak kullanırız. Bu yolculuk da farklı değil ve ben kakhahadan boğuluyorum.

Sonunda vardık.

İbadethane bizi, kapısında şiddetli bir fırtınadan korunmak isteyen yağmurdan bunalmış tüccarları bulan güzel bir malikânenin hanımı gibi karşılıyor. Sarmaşıklar ve rengârenk tomurcuklanan çiçeklerle süslenmiş kalın sütunları, sanki insanlığımızın kokusunu almış ve varlığımızın kutsal alanlarını lekeli kanımızla kirletmesini bekliyormuş gibi burunlarını kıvrarak bize bakıyor.

Kemerli girişten dik taş basamaklara doğru uzanan bir sıra ceset; elfler, aşkınlr ve birkaç sıradan insandan oluşan bir karışım. Sera krallığa son on yılını bir ordu kurarak geçirdiğini, şekil değiştirenleri ve sempatizanları en güzel elbiselerine dikebileceği güzel kurdelelermiş gibi topladığını söylediğinde yalan söylememiştir.

Cosmina'yı ve tapınağın kenarına kurulmuş uzun ahşap masanın yanında yakınlaştığı siyah saçlı aşkın kadını görüyorum. Üzerinde en yuvarlak, en lezzetli görünen kırmızı elmalarla dolup taşan gümüş bir kova ve su dolu büyük bir fiçı ile yudumlamak için oyulmuş kayalar var. Vadi'de yiyecek karneye bağlanmış durumda, elfler sürdürülebilir bir ekosistem geliştirmişlerdi ve şimdi artan beden sayısını ve aç midelerini karşılamak için erzaklarını daha da genişletmek zorundalar. Ve açlar çünkü bu ormanın geniş gölgelerinde yiyeceklerin tadı bile daha şahane.

Cosmina'yla göz göze geliyorum, çılgınca el sallıyor ve arkadaşı Blythe'dan daha ince bir baş selamı alıyor. İkinin de dudakları çilek suyu yüzünden mor-siyah lekeli, bu da baş rahibenin önünde eğildiklerini ve bu hafta için onun kutsamasını aldıklarını gösteriyor.

Eldridge ve ben merdivenlerden çıkıp tapınağa girmek için bekleyen kalabalığın içinde yerimizi alıyoruz. Kürsüye yaklaşma sırası bana geldiğinde, Aeerie dikkatle izliyor, bakışları da rengi gibi buz gibi. Cildi, gözlerinin ince kemerlerinin hemen altında, yüzünün üst kısmına yerleştirilmiş elmacık kemiklerinin üzerinde sımsıkı duruyor. Elflerin uzun ömürlerinden haberdar olmasaydım, onun kırk yaşından büyük olmadığını düşünebilirdim.

Bulanık gözbebekleri, bir buz tabakasının altına gömülmüş kurbağa yavruları gibi bir o yana bir bu yana gidip gelerek her santimetrekaremi içine çekiyor. Elflerin çoğunun gözleri, ormanın doğal loşluğunda görmeye adapte oldukları için siyahla sınırlanacak kadar koyu renktedir, ancak Aeerie'nin irislerinin olmamasının Kaynak'tan bir armağan olduğuna ve rahibeye hem bu diyarda hem de öbür diyarda görme yeteneği verdiğine inanılır. Koyu kahverengi saçlarından oluşan bir yele ensesinde sıkıca çekilmiş bir kurdeleyle sabitlenmiştir ve yaban mersini ve dalların arasından örülmüş beyaz çiçeklerden yapılmış bir taç ipeksi saçlarının üzerinde durmaktadır.

Baş rahibe iki ince parmağını kürsünün üzerindeki kavanoza daldırıp dut özüyle soslanmış parmaklarını çıkarırken diz çöküyorum. Onları dudaklarıma bastırıyor, ana dilinde bir kutsama söylerken arkalarında yapışkan bir leke bırakıyor. Elfler tanrılar yerine doğaya taparlar ve hasadın ilk meyvelerinin suyu toplanır ve rahibenin haftalık kutsamasında kullanılmak üzere saklanır.

İyiliğini kabul edip ayağa kalktığımda Aeerie beni dikkatle inceliyor ve başını elften çok hayvana özgü hızlı hareketlerle eğiyor. Başımla onaylıyorum ve tapınağın açık hava kısmından, girdiğimiz yerin karşısından çıkmak için dönüyorum.

Canlı rüzgâr burnumdan ve ciğerlerimden geçerek rahibenin varlığının bende her zaman uyandırmayı başardığı içe kapanma hissini kovuyor. Onun buzlu gözlerinin ardında bir dikiş sökücünün saklı olduğundan eminim, ruhumun dikişlerini söküyor, böylece onu katman katman inceleyebiliyor. Kemikli yüzünde sürekli sabit duran soğukkanlı ifadeden, özümü itici mi yoksa bu ağaçların arasından nadiren başını uzatan sabah güneşi kadar ısıltılı mı bulduğunu anlayamıyorum. Belki de sadece evinin kutsallığında ikamet eden bir kan cadısına karşı temkinlidir.

Eldridge kendi haftalık duasını aldıktan sonra bana yetişirken, "*Kahretsin*, bu kadın taşaklarımı pörsütüyor," diyor.

Kaşlarımı oynatarak ona yandan bir bakış fırlatıyorum. "Tahrik edici. Bütün arkadaşlarınla böyle mi konuşuyorsun, yoksa ben özel miyim?"

Onun orantısız sırtışı benim de yüzüme yansıyor. "Oh, sen çok özelsin, Wren. Kılıklı kırmızı kışkımda *özel* bir acı." Ağaç gövdesi büyüklüğündeki koluyla beni kendine doğru çekiyor ve elini saçlarımın arasından geçirerek karlı örgümün bir kısmını çözüyor.

Onu itiyorum, dilim dudaklarımda kalan suyu yalamak için dışarı fırlıyor ve ailemizin geri kalanının Cosmina ve Blythe'a katıldığı yere doğru tökezleyerek ilerliyoruz, ikimiz de embesiller gibi kıkırdıyoruz. Galen bana doğru atılıyor, sarı bukleleri düzensiz bir şekilde zıplıyor ve iki çocuksu kolunu belime doluyor. Öne doğru eğilip yeğenimin yumuşak altın saçlarına bir öpücük konduruyorum ve annelerimizin yokluğunu fark ediyorum - Zorina ve Morrinne akşam yemeği görevinde olmalılar.

Herkesin Vadi'de oynaması gereken roller var ve biz de vardığımızda hemen kendi rollerimizi belirledik. Cosmina ve ben bahçelerle ve çevredeki peyzajla ilgilenirken, Zorina ve Blythe her aile için yiyeceklerin tasnif edilmesine yardımcı oluyor. Eldridge ve Theon özel evlerin ve ortak binaların bakım ve onarımıyla görevlendirilirken, Morrinne de bir grup küçük çocuğa bakıyor, ebeveynleri Vadi'ye karşı görevlerini yerine getirmekle meşgulken onlara dadılık yapıyor. Adanmışlık gecelerinde özel bir akşam yemeği servisi sunuluyor, her birimiz dönüşümlü olarak haftalık hazırlığı üstleniyoruz.

"Bu da ne, en sevdiğin amcanı sevmiyor musun?" Eldridge kollarını önünde iki yana açarak soruyor. Eldridge'in kollarına atlayan Galen'in yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor, Eldridge arkasına yaslanıp onu yerden kaldırırken ağzından bir dizi kıkırdama dökülüyor.

"Açlıktan ölüyorum. Sera bizi bu akşam yemeğe davet etti," diyor Cosmina, kaşlarını bana doğru kaldırarak.

Ben de kendiminkiyle ona ayna tutuyorum. Sera'ya kız kardeşimden daha fazla güvenmiyorum ama şu anda Sera'nın elflerle yaptığı anlaşma sığınağımızı güvence altına alıyor. Hak ettikleri toprakları geri almaya aç olan Sera'nın ordusu onlara asırlardır sahip olmadıkları kadar insan gücü sağlıyor. Krallığı ayrıntılı bir büyü ve diş gösterisiyle karşılamak için sabırsızlandıklarından hiç şüphem yok.

"Teklifi kabul etmek bizim için en iyisi," diye isteksizce cevap veriyorum.

"Slaine'in kış çatalından yemek servisi yapması umurumda değil, açım ve eğer başka bir yerde üzerinde ismimiz yazan bir yemek varsa, neden orada değil de buradayız?" Eldridge sakal dediği aşırı büyümüş kırmızımsı turuncu çalılarının arasından sırtarak soruyor.

Sakalının örgülü kısmını tutuyorum, bükülmüş örgü karnına kadar uzanıyor ve onu takip etmeye teşvik ederek küçük bir çekiştirme yapıyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Ne de olsa, hayatımı mahveden adamın annesiyle yemek yemenin nesi yanlış olabilir ki?

Sera'nın evi Vadi'nin kalbinin en uç noktasında yer alıyor ve çalkantılı Uluyan Deniz'e sarkan kayalık uçuruma benim rahat edemeyeceğim kadar yakın. *Ev*, bu rustik ev için pek de uygun bir terim değil.

Elflerin yaşadığı konutlar. Duvarlar kum ve kireçtaşı çimentosu karışımıyla bir araya getirilmiş yığma taştan inşa edilmiştir ve soğuk ve yağmuru dışarıda tutmak için kemerli çatıların üzerine çadır kurulmuştur. Havalandırma için küçük pencereler ve bacalar vardır, her evde binaların kışlık bağırsaklarını ısıtmak için bir ocak bulunur, duman bulutları her zaman gökyüzüne doğru yükselir.

Sera sırtı bize dönük oturuyor, koyu kahverengi saçlarının uçları omuzlarının kıvrımlarını okşuyor. Terbiye edilmiş av hayvanlarının ve kızarmış sebzelerin ağız sulandıran kokusu burnuma doluyor ve öğleden sonra yediğim küçük öğle yemeğini sindirmek için saatler geçmiş olan midem bir protesto sesi çıkarıyor.

Yaklaşık on kişilik bir grup, ateşin etrafındaki yıpranmış kayaların ve devrilmiş kütüklerin üzerine oturuyor ve birkaç kişi daha ateşin etrafında dolaşarak kendi aralarında sohbet ediyor.

"Şuna bakın, eski dostumuz akşam yemeğinde bize katılmaya karar vermiş," diyor Cosmina sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Ateşin ve için için yanan oyunun karşısında oturan, alevler masmavi gözlerini denizin kendisi alev almış gibi yalayan Lejyon Komutanı'dır.

Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, kendi ateşim damarlarımda tünel açıyor. Cathal nabzımın hızlandığını duymuş gibi gözlerini benimkilere dikti. Üstün kulaklarına bakılırsa, belki de duymuştur.

Bizi fark ettiğinde yüzünde zoraki bir gülümseme beliriyor. "Bunlar benim en sevdiğim iki kız kardeşim değil mi?" diye sesleniyor Cathal, dik oturuyor ve eski dostlarını selamlar gibi kollarını açıyor.

Onu bu ormanda ilk kez görmüyorum ama aramızda geniş bir mesafe bıraktım. Beni kullanacağı parlak bir silahtan başka bir şey olarak görmeyen bu adamla bir daha asla konuşmamaktan memnun olurdum ama alanı sınırlı olan bir ormanda yaşıyorsak, çok geçmeden yollarımızın kesişmesi kaçınılmazdı.

"Lejyon kıcını kim davet etti?" Eldridge homurdanıyor, aniden bana *çok* yakın.

Sera omzunun üzerinden bakıp bize el sallayarak yer bulmamızı işaret ederken, iki kadın ateşin sıcaklığı ve dumanında kavrulan av etlerini çeviriyor. Cosmina'nın yanında yere çöküyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve ağırlığımın çoğunu bir dirseğime vererek rahat bir tavır takıyorum.

Pozisyon al. Theon bir elini Galen'in omzuna atıyor ve burada bulunan meyvelerin ve bitkilerin tıbbi özelliklerini sorarak onu kulak mesafesinden uzaklaştırıyor. Eldridge, Cosmina ve benim arkamda bir ileri bir geri adım atıyor, her yönüyle tedirgin bir kurt gibi.

Onun şiddetli enerjisi kendi öfkemi kışkırtıyor, şimdi içimde fokurdayan bir kazan gibi kaynıyor, ama bu hissi rahatlatıcı buluyorum. Elflerin içtiği taşlar ve kabuklar kadar boş hissettiğim aylardan sonra, kanımda dolaşan öfke eski bir dost gibi geliyor. Tanıdık. Güvenli.

"Cathal en iyi şekilde davranmayı kabul etti, değil mi?" Sera bacak bacak üstüne atıp komutana dikenli bir bakış fırlattı.

"Kötü kız kardeşler için sadece en iyisi," diye cevap veriyor, tekrar öne eğilip dirseklerini ayrık dizlerine dayıyor.

"Cathal ve aileden bu gece bana katılmalarını istedim, böylece kapalı kapılar ardında fısıldanan iddiaları ele alabiliriz," diye devam ediyor Sera, sözleri çelik gibi keskin.

Geride duran Blythe, Cosmina'nın arkasında bağdaş kurup oturuyor. Kız kardeşimin kabarık siyah saçlarını topluyor ve boş boş sırtına doğru örmeye başlıyor.

"Ne iddiası?" Ben soruyorum.

"Krallığa geçmek gibi bir planım *olmadığına* dair yayılan söylentilerden habersiz değilim ve bunun gerçeklerden daha uzak olamayacağını açıkça ifade etmek istiyorum."

Cosmina'nın gözleri benimkilere kayıyor ve tepkimi değerlendiriyor. Kara Sanat'la olan ilişkimin boyutları hakkında tam olarak açık sözlü olmadım ama kız kardeşim pek bir şey kaçırmıyor. Scarwood'dan kaçtıktan sonra karanlık üzerime yapıştı. Açlıktan ölmek üzere olan bir sülük sürüsü gibi beni ele geçiren, ısırان ve etimdeki son neşe kırıntılarını da emen öfkeden kendimi kurtaramadım. Kalbinin de unvanı kadar kara olduğu söylenen savaş lordunun bana ihanet ettiğini öğrenmenin verdiği çok ateşli bir tepki... Tahmin etmesi çok kolay olan bir sonuç için neden bu kadar üzüleyim ki?

Çünkü o benim için bundan çok daha fazlasıydı. Ve ben onun için çok daha azıydım.

Cosmina, Scarwood'da geçirdiğim süre boyunca Kara Sanat'ın kapsamını ve ilişkilerimi hiç sormadı. Onun tutsağıyken ve daha sonra kendi isteğimle kaldığımda, kız kardeşimi bulmasına yardım etmesi karşılığında krallığına yardım etmeyi kabul ettiğimde. Yumuşakça söylenen tüm o sözlerden haberi yok.

Ne gölgelerin içinde bana fısıldadıkları, ne de ayaklarımın altında demir bilezikler içinde çürüyüp giderken ona verdiğim sözler.

Onu kaçıranla karanlıkta ne yaptığımızı asla öğrenemesin.

Ama şu anda beni izleyişine, hepimizin başının üzerinde en şişman, en karanlık fırtına bulutları gibi asılı duran yaklaşan savaştan bahsedilmesine verdiğim tepkiyi ölçüşüne bakılırsa... Kendi sırlarımı sakladığımı bildiğinden eminim.

Eldridge oflayıp puflayarak bir eliyle diğer elinin parmak eklemlerini kırmaya çalışıyor. "Slaine aşkına Sera, böyle düşündükleri için onları suçlayamazsın. Burada oturup lanet olası kamp ateşinin etrafında hikâyeler anlatarak savaş kazanmıyoruz, değil mi?"

Cathal, yüzünün yarısını kaplayan tüylerin arasından alaycı bir gülümsemeyle, "İlk kez, aşırı büyümüş *itle* aynı fikirdeyim," diye mırıldandı.

"Kendi türünüze hakaret mi ediyorsunuz, Komutan? Ya da *eski komutan* demeliyim, çünkü tüm ordunuzu katliama sürüklediniz. Geceleri nasıl uyuyabildiğinizi hep merak etmişimdir. Onların ölümünün ağırlığının benim gibi bir vahşi için bile çok fazla olacağını düşünürdüm." Eldridge dudaklarını büzerek düşüncelere daldı.

Cathal kıkırdar ve yemekle ilgilenen kadınlardan biri ona dumanı tüten bir tabak uzatır: otlarla terbiye edilmiş geyik eti ve patlıcandan oluşan ağız sulandırıcı bir dilim, yanında da küçük bir porsiyon dolgun kırmızı meyveler. "Benim türüme asla hakaret etmedim, sadece seninkine ettim, it. Ailemin kim olduğunu *biliyorum*. Bu damarlardaki kan saf bir avcı kanıdır ve bununla gurur duyuyorum."

Cathal beni yakalayıp yozlaşmış arkadaşlarına teslim etmeden önce ailem hakkında çok fazla bilgi paylaşmıştım; Eldridge'in babasının onu terk edip Zorina'yla birlikte dünyevi anneleri tarafından büyütölmeleri için bırakması da buna dâhildi. Galen'in babası kız kardeşini ve yeğenini terk ettiğinde Eldridge'in bu kadar tutkulu tepki vermesi ya da Eldridge'in kulübesinin kütüklerini iki ceset için daha uzatmasını istemesinin ardından Morrinne'in ikisini de evine kabul etmesi şaşırtıcı değil.

"Kapa çeneni Cathal, yoksa ben senin yerine kapatırım" diye uyarıyorum sıkıllı dişlerimin arasından.

Cathal dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor ve beni öne doğru sallıyor. "Hadi görelim, tatlım."

"Yeter!" Sera talep ediyor, şimdi yemeklerin geri kalanını tabaklara koymaya ve ateşin etrafındaki diğerlerine dağıtmaya yardım ediyor.

Hevesle benimkine uzanıyorum, midemdeki derin gurultuyu yatıştıracak sıcak yemek için minnettarım.

"Kara Sanat'a bir müzakere teklifinde bulunduk ve buna saygı göstereceğiz. Eğer krallıktan yakın zamanda haber alamazsak, anlaşma hatlarını görüşmeye hazır olup olmadıklarını öğrenmek için bir güvercin göndereceğim ve hazır değillerse dikkate almaları için bir uyarı göndereceğim."

"Hadi ama, Sera. Kendini duyuyor musun?" Cathal kıs kıs güler. "Çünkü adadaki her şekil değiştireni aydınlatmak için koca bir şehre bubi tuzağı kuran herif bir sabah uyanıp 'Hm, sanırım bugün bir barış anlaşması müzakere edeceğim' diyecek."

"Ne kadar süre beklememizi planlıyorsun?" Blythe sorusunu Sera'ya yöneltmek için kız kardeşimin etrafından dolanarak soruyor.

"Onlara bir hafta daha vereceğiz ve sonra güvercini göndereceğiz."

"Onlara lanet olası kraliyet muhafızlarının kellelerini göndermemiz gerekiyor," diye homurdanıyor Eldridge arkamdan, sinirli bir ayı gibi oflayarak. "İlgilendikleri tek pazarlığın bıçaklarını boğazımıza mı yoksa bağırsaklarımıza mı saplamak istediğimizi sormak olduğunu açıkça belirttiler. Cosmina'yı aylarca esir tuttular. Wren'i bize karşı bir silah olarak kullanmaya çalıştılar. Bu lanet savaşın kaybeden tarafında olmaktan bıktım."

"Biz hiçbir şeyin kaybeden tarafında değiliz. Cathal'ın eksikliklerini kendi eksikliklerimmiş gibi gösterme," diye tersledi Sera, Eldridge'e ters ters bakarak.

"Eksikliklerden bahsetmeyi bu kadar çok istiyorsan Sera, neden lanet olası oğlundan başlamıyoruz?" Cathal çatalını Sera'ya doğru uzatıp eliyle ağzını silerken közlenmiş patlıcan parçaları gür sakalına bulaşmıştı.

Ondan bahsedince kemiklerimdeki ilikler soğuyor. Çatalımı gereğinden fazla bir güçle geyik etine saplıyorum, dudaklarımın arasına etli bir ısırık alıp çenem tıkırdayacak kadar sert çiğnediğimde çeneme meyve suyu sıcıyor.

Cosmina uzanıp kolumun yan tarafını okşuyor. Kız kardeşim pek bir şey kaçırmaz. Hiç kaçırmadı.

"Vadi'yle bağlantının ben olduğumu hatırlarsan akıllıca davranmış olursun Cathal ve hoş geldin pazarlığı yapar yapmaz seni buradan attırabilirim. Bugünlerde sabrım azaldı ve terli yaşlı adamların saçmalıklarından bıktım."

Ağzımdaki yemek neredeyse boğazıma kaçıyordu ve Blythe Cosmina'nın omzunun arkasına bir kahkaha gömdü. Sera'nın Cathal'dan birkaç yaş *büyük* olması muhtemel ama yuvarlak yüzü ve yay gibi teni aksini gösteriyor. Geceleri kendine hangi merhemi sürüyorsa, onu almam gerek.

Birazını ellerime aldım. Son birkaç ayın stresi içimi kemirdi; geceleri uykusuzluktan gözlerim ağırlaştı, boynum ve omuzlarım, peşime takılan kuduz tazılar gibi rahatsız edici düşünceleri savuşturmaktan kaskatı kesildi.

Cathal kahkahayı patlatır. "Singard'ın kellesini uçurana kadar ateşi söndürme kızım. Yakında tüm Aegidale bu adayı gerçekten kimin yönettiğini öğrenecek."

Onun adını duyunca yemeğim midemde aside dönüşüyor. O geceden beri söylemeyi reddediyorum.

Cathal ayağa fırlar, başını geriye atar ve kulakları yırtan bir uluma çıkarır. "Bu lanet toprakları geri almamızın ve o Kara Sanat denen pisliğe burada gerçek gücün kimde olduğunu göstermemizin vakti geldi -BİZİM LANET KURTLARIMIZ!" Ellerini birbirine sürüyor ve şimdi sapkın bir heyecanla parlayan gözlerini benimkilere dikeyor. Dizlerinin üzerine çöküp donuk bakışlarımı karşılarken çenemi kaldırıyorum. "Merak etme tatlım. Cathal sana yaptıkları için onunla ilgilenecek."

Yüzüne tükürdüm. "O ateşte domuz gibi kızarmana izin vermelilerdi."

Sera'nın simyacı kalesini ateşe verdiği gece, Cosmina ve ben ailemizi yataklarından kaldırdıktan sonra, Innodell'in dışındaki kumsalların yakınında gemilerinde onun grubuyla buluştuk. Cornelius'un cehennemi tutuşturmadan önce kız kardeşimi zindandan çıkarmasına duyduğum minnettarlığın boyutunu anlatacak kelime bulamıyorum, tıpkı aynı şeyi Cathal için de yaptığını öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını ifade edemeyeceğim gibi. Cornelius'un bu geceki yokluğuna bakılırsa, onun da akşam vardiyasında olduğunu varsayıyorum. Yazık oldu. Onu serbest bıraktığı için yine kafasına vurmak isterdim. Bazı canavarlar esaret altında kalmalı.

Diğerleri cehennemin derinliklerinde yavaş yavaş çürüyor olmalı.

Singard Kilbreth'i ikiye böldükten sonra kılıcımı emerek kuruttuğum rüyaları düşününce, benim gibi yaratıklar için üçüncü bir seçenek olduğuna karar verdim. Kara Sanat'a duyduğum öfkeyi cehennem bile hapsedemez. Sin'i avlayana kadar her çatlak ve yarıktan serbestçe kaymanın bir yolunu bulacaktı. Etini delip kemiklerinin derinliklerine inecek, kan dolaşımını ağlayan kalbimin gözyaşlarıyla dolduracaktı.

Onu zehrime karşı koruyacak kadar güçlü bir kale yok.

Cathal kıkırdar ve bir elini bakımsız sakalında gezdirir. "Artık bunun için biraz geç, tatlım."

"Çekil karşımdan Cathal, yoksa o zavallı, uşak askerlerinin hepsine yaptığım gibi senin de kalbini göğsünden söküp alırım."

Eldridge arkamdan yaklaşırken dizi omzuma değiyor ve Cathal'ın bakışları yarım bir gülümsemeyle bir örümcek sürüsü gibi yavaşça yukarı doğru tırmanıyor. "Anlaşılan katırı kızdırmışım." Ayağa kalkıyor, kalın, siyah saçlarının tepesi Eldridge'in omuzlarına geliyor ve başını yana eğiyor. "Beni becerdiği ve *hâlâ* sana yaklaşmadığı için ne kadar kızgın olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Hemen ayağa kalktım, bir elimi Eldridge'in kaslı göğsüne koydum, diğer elimi de Cathal'ı bir adım daha yaklaşmaması için uyarmak üzere önüme uzattım. Etrafımdan Sera'nın dikkatinin bize yöneldiğini görüyorum ama gözlerimi eski Lejyon komutanından ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Sorun yok, Sera. Bugün kimse kavga etmiyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ama yüzümdeki ifadenin söylediklerimle çeliştiğinden eminim.

Elfler, dövüş ve koşu talimleri dışında Vadi'de şiddete başvurmama kuralına sıkı sıkıya bağlılar. Silahlarının çoğu mücevherler ve mühürlerle - kılıçlarını ve yaylarını kadim büyüleriyle büyüleyen sihirli sifonlarla süslenmiş olan elfleri dövüşürken gördüm. Aşkınların kendi antrenmanlarına katılmalarına da izin verilir, ancak bir idman maçı dostça olmaktan çıktığı anda Vadi'deki misafirlikleri sona erer. Ve hiç kimse bu kuralı Sera kadar uygulayamaz; o da elflerle yaptığı anlaşmayı tehdit eden herkesi dışarı atmakta tereddüt etmeyeceğini sık sık hatırlatır. Tam olarak anlayamadığım bir anlaşma.

Eldridge kollarını kavuşturup Cathal'a doğru eğilerek, "Vadi'de dövüşmek yok," diye onayladı. "Seni oradan çıkarıp lanet çukurlara atmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Seni öldürmezdim bile; kurtların seni parçalamasına izin verirdim."

Yalanlar. Eldridge öfkesini Cathal'a tek bir yumruk atacak kadar bile serbest bıraksa, yılların hıncının patlayan bir volkan gibi içinden akıp gideceğinden hiç şüphem yok. Cathal, çökmüş göz çukurlarında ikiz kıpkırmızı pişmanlık havuzları birikene ve yüzündeki kemikler tanınmayacak kadar parçalanana kadar dövülürdü.

Kalıntıları yemeye gelecek kurtlar için üzüldüm. Hiçbir hayvan böyle lekeli bir eti yemeyi hak etmez.

Sera Cathal'ın yanına sokulur, sol omzunun önünü onun göğsüne bastırır. Elini yanağına götürüyor, bir tırnağı sarıya doğru uzuyor-

ve pençesini çene çizgisinde nazikçe gezdiriyor. "Güzelce oyna, günışığı," diye fısıldıyor, sesi neredeyse... *boğucu*.

Eldridge'e bakıp yüzünü buruşturan tiksintiden neredeyse kıkırdayacaktım. Sera ve Cathal'ın *böyle* bir ilişki yaşamasına imkân yok. Kesinlikle olmaz. Az önce birbirlerine hakaret etmiyorlar mıydı?

Cathal Sera'nın elini tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını usulca öpmek için çevirdi. "Tamam, ama geri adım atarsam buna değecek bir şey yapsan iyi edersin."

Neredeyse kusacaktım.

Elini Cathal'ın elinin altından çekip yanından geçerken hafifçe ona sürtünür. "İkimiz de kuralları biliyoruz Cathal," diye mırıldanıyor.

Eldridge ve bana son bir kez baktıktan sonra bize sırtını dönüyor ve devrilmiş kütüğün üzerine tekrar oturuyor. Sanki geri çekilme kararını Sera'nın oynadığı ahlaksızlık oyunuyla onu tuzağa düşürdüğü için değil de Eldridge'in kalın kafasına iyi yerleştirilmiş bir yumrukla onu bir sonraki aleme fırlatabileceği için vermiş gibi uzaklaşıyor.

Bir kornanın derin sesi havayı yırtıyor.

Sinyal her birimizi ayağa fırlatıyor, silahlarımıza uzanıyoruz, pasifizm kurallarına lanet olsun. Benim elim hızla belimdeki athame'e uzanıyor. Savaş borusunun bu topraklarda tek bir anlamı vardır.

İstila.

I Göz açıp kapayınca **k a d a r** huzurlu orman, krallığın hakkında hikâyeler anlattığı korkutucu tehdide dönüşür. Büyülü kılıçlar, mızraklar ve yaylarla donanmış Elfler taş evlerinden fırlar, kollarına ve göğüslerine zırhlar bağlar. Krallığın kalbine kadar sıkı tek tip sıralar halinde toplanırlar.

Vale askerlerle dolu.

Aeverie, Kaynak'a erişmenin bazı elfler için nefes almak kadar doğal olduğunu açıkladı. Kaynak'a daha çok bağlı olanlar, gizemli liderlerin yanında çiraklık yapıyor. Diğerleri ise genç yaşta dövüş halkalarına katılarak büyü yerine çelik kullanma eğitimi alıyor. Işık, silahlarına kaynatılmış mücevherlerin yüzlerinde yansıyor, elf savaşçıları kadim büyülerinin gücüyle kutsanıyor.

Sera'nın batı çeperindeki evlerin arasına yayılmış olan aşkınlar ordusu onun mevzisine koşuyor ve Sera onlara yerlerini bildirmeleri için bağıarak emirler yağdırmaya başlıyor. Eldridge kolumu tutup takip etmemi işaret ediyor ama yaklaşan iki atın gürültüsüyle duraklıyorum.

"Bizimle gelin, gezginler," diye sesleniyor Aeverie atlardan birinin tepesindeki tüneğinden, iri hayvan minyon bedenini daha da kemikli ve çelimsiz gösteriyor. Gerçi baş rahibenin görünüşünü güçlülüğünün bir ölçüsü sananlar varsa, gözlerini onlara diktiğinde büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı.

Gezginler, elflerin sürekli olarak aşkınlardan bahsettiği şeydir, ancak bu terimin nereden geldiğinden hâlâ emin değilim. Aeverie yaklaşırken üzerinde uzun beyaz cübbesi dalgalanıyor, altında sadece basit bir tunik var ama içimden bir ses zırhın ona çok az fayda sağlayacağını söylüyor.

"Ne biliyoruz?" Sera ellerini önceden bağlanmış deri eldivenlerin içine sokarak soruyor. Transandantlar kaplama zırh giymezler, bir anda yer değiştirme yeteneklerini kısıtlayabilecek hiçbir şey giymezler ve giydikleri birkaç parça da genellikle kolayca çözülebilen bağlar ve bağcıklarla tutturulur.

İkinci atın sürücüsü Vox, karga tüyü gözleriyle bize bakıyor. "Askerler. Sadece beş kişi tespit edildi ama muhtemelen arkalarında daha fazlası var," diye cevap veriyor elf komutan, ölüm kadar soğuk ve ısıracı bir sesle. Koyu kahverengi deriler onu tepeden tırnağa kaplıyor, iki omzundan göğsünün üst kısmına kadar uzanan ikiz parlak zincir zırhlar.

Delici bakışları bana kaydığında nefesim kesiliyor, siyaha yakın irisleri göğsümü soğuk deniz suyuyla dolduruyor. Uzun sarı saçları başının iki yanında sıkı örgüler halinde toplanmış, mükemmel sivri kulakları aradan görünüyor ve şu anda karşı cinse karşı bu kadar bıkkın olmasaydım, belki

de

aptalca yakışıklı olduğunu söylüyorlar. "Görünüşe göre kan cadısının peşindeler."

Cosmina'nın eli içgüdüsel olarak dirseğime dolanıyor. Kimse beni Vadi'de barındırarak aldıkları riskten habersiz değildi. Elbette krallık bir kan cadısının, hele de kendilerine karşı ittifak kurma niyetini açıkça ilan edip kalelerini ateşe veren bir kan cadısının elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermeyecekti. Adanın her dönümünü araştırmaları ve çevrilmemiş tek taşın Yabani Vadi'nin ötesindekiler olduğunu fark etmeleri an meselesiydi. Yine de kalbimi aşırı hevesli bir tavşan gibi göğüs kafesime çarptıran şey korku değil.

Bu çok daha aç bir şey.

Öyle bir öfke ki, sinirlerimi yemek tabaklarına vuruyor ve ağzımı çiçeklerle kaplı bir tang ile dolduruyor.

Tükürük ağzımı sümbüllerin ince tadıyla yıkıyor-kanlı uçlu ve yağmurla ıslanmış-asla unutamayacağım bir tat.

Singard Kilbreth'in kara, hain kanının tadı.

"O halde onları bekletmemek en iyisi. Lütfen yolu gösterin Komutan," diyorum, sanki bakışları hipnotize ediciymiş gibi onun ağır bakışlarıyla büyülenmiş bir halde. Belki de etkileyici listelerine eklenecek başka bir elf gücü. Ya da belki de gerçekten o kadar sinir bozucu derecede yakışıklı ki, gözlerimi kaçırmak için verdiğim mücadele tamamen sıradan.

"Wren saklanmalı mı?" Eldridge sorar, sonra Vox başını sallayınca homurdanır.

Şaşkınlık Cosmina'nın kaşlarını birbirine yapıştırıyor. "Onu görünce saldırmayacaklar mı?"

"Sınırlarımızın ötesine adım atacak kadar cesurlarsa, onun burada olduğunu zaten biliyorlar. Onu saklamak zekalarına hakaret etmekten başka bir işe yaramayacaktır," diyor Aeeverie.

Blythe homurdanıyor, kaslı kahverengi omuzları üstündeki ince askıların altından silkeleniyor. "Yapması pek de zor değil."

"Singard Kilbreth beni bulduğunda *saklanmak* için ona savaş ilan etmedim. Silahlarınızı emniyete alın," diye tükürüyorum, turuncu büyü parmak uçlarımı yalıyor. Aeeverie'nin her zaman çok soğukkanlı olan buz gibi gözlerinin bu görüntü karşısında açıldığına yemin edebilirim. Hançerimi pantolonumun içine sokuyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek örgülerinden kopan telleri düzeltiyorum. Sonunda Kara Sanat'ın tüyler ürpertici kalbini bir tepside sunarken darmadağınık görünmek istemiyorum.

"O zaman benimle gel," diyor Vox, çenesiyle atına binmemi işaret ederek. "Arkamızda daha fazla asker olması durumunda emirlerimi bekleyen kendi askerlerimiz var. O zamana kadar, yaklaşan bir ordunun sesiyle onları korkutmamamız akıllıca olur." Gözcülerin savaş borusu, sesi sadece üflendiği yöne doğru taşıyacak şekilde büyülenmiştir; bu durumda, Vadi'nin kalbine doğru ve askerlerden uzağa. Muhtemelen elflerin pek de sinsi olmayan gelişlerinden haberdar olduklarından bile haberleri yoktur.

Başımı yana eğiyorum, bu hareket neredeyse vahşi bir his veriyor. "Düşünce tarzınız hoşuma gidiyor Komutan." Vox eğitim seansları dışında pek konuşmaz ama ünü kendisinden önce geliyorsa, istilacıları korkutup kaçırmak istemiyor çünkü bu ormandan canlı çıkmalarına izin vermeye hiç niyeti yok.

Ve bu, arkasında durmakta hiçbir sakınca görmediğim bir savaş taktiği.

Vox deri kaplı elini uzatıyor ve ben kendimi onun alaca gri atının sırtına çıkarırken beni sabitliyor, Sera da hemen bir diğeri otağdan hazırlıyor.

"Sayıca az olmamak için bir kişi daha getirmeliyiz," diyor Vox, Sera'nın bazı aşkınlıklarını tararken. Birkaçını birkaç ay önce Scarwood'a sızdığı geceden hatırlıyorum.

Eldridge tişörtünü başının üzerine çekerek yumuşak kıvıll saçlarla bezenmiş, güneşin öptüğü geniş göğsünü ve Zorina'nın mutfaktan çıkardığı unlu mamullerden en az kereste taşımak kadar keyif aldığını gösteren yumuşak karnını ortaya çıkarıyor. Kolları, ancak ağır yüklerin tekrar tekrar kaldırılmasıyla elde edilebilecek türden kaslarla şişmiş ve yüksek boyuyla birleştiğinde Eldridge'in hafife alınacak bir güç olmadığı anlaşılıyor. "Zaten arkadayım," diyor, dudakları fazla hevesli bir sırıtışla bükülüyor. Elleri pantolonuna gidiyor, paçalarını çözüyor ve aşağıya doğru çekiyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Ve bu bizim işaretimiz, Komutan," diye fısıldıyorum kulağının dibine.

Dizginleri şaklatarak atı havalandı. Aeeverie ve Sera birkaç dakika sonra bize yetişiyor ve omzumun üzerinden baktığımda Eldridge'in dört kürklü bacağının üzerinde bize doğru koşarken köpek başını eğdiğini görüyorum.

Atlarımız ormanın içinde ateşlenmiş oklar gibi fırlıyor, kalın gövdelerin etrafından dolanıyor ve nemli yapraklardan oluşan duvar halılarının üzerinden kayıyor. Vale'de ağaçlar bile daha güzel; koyu yeşil iğne şeklindeki yapraklar ve alçaktan sarkan yosunlar, gökyüzünü delen yükseklikleri ve gümüşü beyaz kabuklarıyla çeşit çeşit. Ağaçlar

batan güneş yemyeşil gölgeliklerin arasından sıcak ışıklar saçarak sınıra doğru olan yolculuğumuzu kan-turuncu bir pusla aydınlatıyor.

İki elf de atlarını ürkütücü bir şekilde durduruyor ve ellerim Vox'un ince beline dolanıyor. Eldridge'in pençeleri ormanın zeminini kazıyor ve ağırlığını kaydırarak vücudunu zarif bir duruşla yavaşlatıyor. Bu haliyle her zaman daha zarif olmuştur.

Aeverie başını eğerken sessiz kalmamız için bir elini kaldırıyor, sivri kulakları benimkilerin menzilin çok dışında bir şey duyuyor. Vox atından iniyor ve ben de peşinden gidiyorum; komutanın sessiz sıçrayışından sonra ağırlığım utanç verici bir gürültüyle yere çarpıyor.

Elfler kendi başlarına birer yırtıcıdır, neredeyse sessizdirler. Büyülerini, *Kaynaklarını* tam olarak kavrayamıyorum ama çıtır çıtır organik maddelerle kaplı bir zeminde korkak adımlarla ilerleyebilmeleri bu gecelerde rahat uyumam için yeterli bir sebep. Onların hızında hareket edebilen ve sözüm ona dünyanın gücünden faydalanabilen her şey benim için bir tehdittir. Kolektifi büken büyücülerden pek çok darbe aldım ama içimden bir ses dünyanın özünden gelen bir yumruğun çok daha fazla can yakacağını söylüyor.

Büyülü alet çantamdan çıkarılan en büyük güçlerimden biri olan niyetlerini elemek için kolektifimi onlarınkine bağlayamamam beni temkinli yaptı. Bu Kaynağın kolektiften kaynaklanmadığından, çok daha eski ve düşünmek istediğimden çok daha korkunç bir şey olduğundan şüpheleniyorum.

Vox ve Aeverie'yi ormanda yaya olarak takip ederken Eldridge yanıma sokuluyor, Sera da diğer yanımda. Vox hiç ses çıkarmadan sırtına bağladığı uzun kılıcı kınından çıkarıyor, kabzasına gömülü lal renkli taşlar güneş ışığının son ışınlarını yüzlü yüzeylerinde yakalıyor. Avuçlarım ısınıyor ve Sera iki elinde birer hançerle hazırlanırken, Aeverie sanki bir düşman istilacıya yaklaşmıyormuş da tapınağa ibadet için girmiş gibi elf komutanın peşinden sakın bir zarafetle ilerliyor.

Bir an sonra Vox, yaya trafiği yüzünden aşınmış olan oyun patikasından uzakta, kamufyajın içine doğru geri çekilmemizi işaret ediyor. Birkaç ağacın arkasına saklanıyoruz, Eldridge dev başını yere eğerek çömelmiş bacaklarımın yanına geliyor.

Ve sonra onları duyuyorum.

Grup yaklaşırken adımları sessiz değil, kendi aralarında kelimelerini çözemeyeceğim kadar alçak seslerle fısıldaşıyorlar. Kısa bir an için, buraya kimin gönderildiğini ve emrettiği adamlarla gelip gelmeyeceğini merak ettiğimde kalbim boğazımda düğümleniyor. Bu düşünce sadece kalbimi yalayan alevleri körüklüyor ve aniden başlayan öfkeyi ellerimde kaynayan büyüü körüklemek için yönlendiriyorum.

Her şey çok hızlı oluyor.

Vox arkalarına geçmeden önce ilk kafa grubunu zar zor görebiliyorum, insanüstü bir hızla hareket ederken sarı saç örgüleri etrafında uçuşuyor. Diğerleri onun formunu zar zor görmüş olmalılar çünkü irkiliyorlar, bir şey gördüklerini *sanmış* gibi etraflarına bakıyorlar ve sonra beşinin de çenesi sanki boğazlarından tutulmuş gibi yukarı doğru sarsılıyor.

Aeverie sırtını dayadığı ağacın arkasından çıkıp bir elini önüne uzatarak boyunlarını tırmalayan, dudaklarından boğuk sesler gelen adamlara yaklaşıyor. Aceleyle hareket etmiyor. Aslında adımları her zamankinden daha ölçülü görünüyor, sanki kendine dumanı tüten bir fincan çay doldurup rahatlamak için ayaklarını uzatmak üzereymiş gibi yavaşça onlara doğru süzülüyor. Belki de elfler için düşmanlarını boğarak öldürmek sakın bir öğleden sonra geçirmenin yoludur. Vox her birini dizlerinin üstüne çöktürüyor ve birkaç saniye içinde hepsini silahsızlandırıyor.

Eldridge ile bakışlarımızı paylaşıyoruz. Kürklü kaşlarındaki şaşkınlığı ve gri gözlerindeki eğlence parıltısını fark edebilecek kadar köpek yüz hatlarını okuma pratiğim var. Vox, şimdi grubun önünde, kılıcının iğne ucunu yumuşak zemine vuruyor ve bir eli hâlâ kristal kabzaya sarılı halde ona yaslanıyor. Sera öne doğru bir adım atıyor, ikiz hançerleri hâlâ sıkıca kavlıyor ama uygun bir mesafeyi koruyor.

Vox baş rahibeyle bir bakış alışverişinde bulunur ve ayaklarının dibindeki adamlar keskin nefesler emer, şahdamarlarındaki baskı aniden kaybolur. Durgunluklarına bakılırsa, Aeverie'nin büyüü sayesinde vücutları hâlâ felç halinde. "Siz yabancısınız," diyor Vox, sesinde biraz hırıltı var.

Sonra askerlerin üniformalarına bakıyorum. Her biri koyu mavi dolgulu bir gambeson ceket giyiyor, gövdelerine sıkıca tutturulmuş ve kollarının yan tarafına çapraz dikilmiş bir kılıç ve kalkan amblemi var.

"Baelliarah," Sera tedarik ediyor. "Acemi birliğim sırasında orada birkaç yıl geçirdim. Armayı tanıyorum."

Aegidale, önceki Kara Sanat'ın kendi türlerine karşı suçlayıcı yasalarından korunmak isteyen aşkınlamızın bir kısmının sığınmak için oraya kaçmasının ardından Ephraim'in ülkelerini işgal etmesinden bu yana Baelliarah ile savaşmadı. Bu savaş, sıradan askerler kadar şekil değiştirenlerin de kanının dökülmesine neden oldu. Baelliarah'ın kralı büyücüler tarafından yönetilen monarşilerden hoşlanmıyordu ve onların korunmasını sağlamak için askerlerini ödünç vermeye hevesliydi. Savaş kanlı ve acımasızdı ve Aegidale'in aşkınlarını geri alması ve onlara karşı ayrımcılık yapmaya devam edecek olan adaya geri dönmelerine eşlik etmesiyle sona erdi. Ephraim'in aşkınlara karşı hiç sempatisi yoktu.

-Denizin ötesindeki en yakın komşusuyla ittifak kurmalarını ve ada ulusunu işgal etmeleri riskini göze almalarını istemiyordu. Bu, Dusaro'nun hâlâ Kara El olarak görev yaptığı ve tek oğlunun Uluyan Deniz'e yelken açıp asla kendisine ait olmayanları geri alırken kalpsiz ruh avcısı olarak ün kazandığı zamandı.

"Elf topraklarına tecavüz etmek cesaret ister. Cesaretinizin ardında ne olduğunu açıklama fırsatını size sunuyorum," diyor Aeверie, sesi bal damlıyor gibi ve köşeli yüz hatlarının keskinliğiyle hiç uyuşmuyor. Ortadaki ayaklarına tükürüyor ama diğerleri Aeверie ve Vox'un keskin yüz hatlarını ve sivri kulaklarını irileşmiş gözlerle inceliyor. Baelliarah çoğunlukla sıradan bir diyar; daha önce elf görmeleri pek olası değil. Ben de bu adada yaşıyorum ve onlar hakkında bildiğim tek şey krallığın korku salmak ve büyülerinden korktukları için kendi türleriyle açıkça savaşamayacakları gerçeğini örtbas etmek için yaydığı söylentilerdi.

Bunun yerine krallık, Vadi'nin yakınlarındaki şehirleri yaktı ve elflerin güneş ışığında ortaya çıkamadığına dair hikayeler yaydı. Gerçekte, elflerin ormanın onlara sağladığı korumayı terk etmek için hiçbir sebepleri yoktu.

Hele bir de

Sayıca çok azlar.

Vox kılıcını geri alır ve kılıcının ucuyla tükürenin çenesini kaldırır. "Rahibem sana bir soru sordu."

"Rahibeniz cehennemde çürüyebilir."

Vox kıkırdar, hamile gibi dudaklarını yalayarak duraklar. Sonra, sanki bu eylem onu tamamen sıkımış gibi, bıçağını tek bir hamlede tükürenin kafasını keser. Başsız ceset yere yığılıyor, boynunda açılan delikten kan fişkırıyor. Gördüğüm manzara karşıısında ağzım kuruyor.

Sikeyim.

Kara Sanat'la yan yana savaşıp Lejyon'un güçlerini yerle bir ettiğimizden beri, ilk öldürdüğüm ve ardından yüzlercesini öldürdüğümünden beri, tekrar öldürme arzusu açlıktan ölmek üzere olan akbabalar gibi içimi kemiriyor. Vox cesedi tekmeleyip uzaklaştırırken ve cesedin biriken kanının kokusu dilime dolanırken arzu içime işliyor.

"Hey, hey, hey! Buraya kimseye zarar vermek için gelmedik, yemin ederim. Buraya etrafa bir göz atmak için gönderildik, hepsi bu!" diye haykırıyor ölen arkadaşının solundaki asker. Diğer ikisi hızlıca başlarını sallarken, üçüncüsü gözlerini arkadaşının başsız bedeninden ayıramıyor, içinde sarsıntılar oluşuyor.

"Kim tarafından gönderildi?" Vox sorguluyor.

Konuşan kişi tereddüt ediyor ama Vox'un kılıcını kaldırması kelimeleri ağzından kaçırmasına yetiyor. "Kral Varil! Bizi o gönderdi."

Komutan duraksıyor, kılıcı adamın boynuna birkaç santim yaklaşmış. "Peki Baelliarah'ın kralının buraya beş önemsiz adam göndermekle ne işi var?"

"Keşif yapmamızı istedi. Aegidale ulusumuzu işgal etmeden önce araziyi tanımamızı istedi."

"Ne demek 'ulusumuzu işgal ediyor?' Sera, Aeeverie'nin yanına yaklaşıp soruyor.

Asker ona göz kırpmıyor, bakışları Sera ile Vox'un kılıcının ucu arasında gidip geliyor, soğukkanlılığını korumaya çalışırken boynundaki damarlar şişkinleşiyor. "Kara Sanat'ın Baelliarah'ı bir kan cadısı ile istila etmeye niyetli olduğunu biliyoruz. Bize içeri girip çıkmamız ve Vadi'nin düzeni hakkında olabildiğince çok ayrıntı kaydetmemiz emredildi. Hepsi bu, yemin ederim."

"Singard ne zamandan beri Baelliarah'ı işgal etmek istiyor?" Sera soruyor. "Kan cadısından bahsettiğin şey de ne?" Aeeverie sözünü keserek

Ellerini belinde birleştirdi, adamların üzerindeki felç edici etkisi hiç azalmadı. "Liderinizin emrinde çalışan bir kan cadısı olduğu söyleniyor.

Kral Varil, Kilbreth'in topraklarımızı ele geçirmek için onu kullanma planlarından haberdar edildi... *evcil hayvanını* hepimizi yok etmek için bir araç olarak kullanacak."

Dudaklarım istemsizce geri çekiliyor ve şimdi ayakta olan Eldridge tüylü omzunu benimkine çarpıyor.

"Kralınız Singard'ın bir istila planladığına inanıyorsa neden sizi vadimize göndersin ki? Elfler uzun yıllardır naibimizle iletişim halinde değiller, ancak Varil'inizin bu gerçeğin farkında olduğundan şüpheleniyorum.

seni adanın kutsal bölgesine gönderecek kadar kendinden emindi," diyor Aeверie, sesine bir tıslama karışıyor.

"Çünkü kan cadısının Vadi'de olduğu bilgisini aldık."

Nefesim kesiliyor ve Sera bana endişeli bir bakış atarak askerlerin görüş alanının hemen dışında kalmamı istiyor.

Biliyorlar.

O biliyor.

Kara Sanat'ın beni aramak için adayı taramayı bitirmesi an meselesiydi. Her dağ geçidini ve ormanlık patıkayı kontrol ettiklerinde, Sera'nın ona övündüğü orduyu barındıracak kadar büyük tek bir yer kalacaktı. Vahşi Vadi.

Vox omzunun üzerinden bakarak Aeверie'nin emrini bekliyor. Komutan metali çekerken, onu kullanma emrini verenin baş rahibe olduğu anlaşılıyor. Kısa bir an için duraklıyorlar, sanki söylenmemiş sözcükleri değiş tokuş ediyorlarmış gibi, belki de görünmeyen bir elf yöntemiyle iletişim kuruyorlar ve sonra Vox yavaşça başını öne çeviriyor.

"Çok yardımcı oldunuz. Ne yazık ki arkadaşlarınız için, sessizliklerinden faydalanamadık."

Aniden öne doğru yığılan ve boyunları doğal olmayan açılarla bükülen üç asker olmasaydı, ardından gelen çtırdama sesi dalların çatırdaması sanılabilirdi. Aeверie'nin uzun parmakları beline doğru seğiriyor, ancak bu gücünü esnettiğinin tek göstergesi.

"Siktir. Siktir, tamam. Hey, bunun hakkında konuşalım. Sana bilmek istediğın her şeyi anlatacağım," diyor geveze asker, avuçlarını bize doğru kaldırarak.

"Bu Kral Varil'in önleyici istila planları mı var?" Vox ince burnunun ucuyla yalvaran adama bakarak soruyor.

"Herhangi bir işgal planından haberdar değilim, ancak toplantıdan sonra bu durum değişebilir." Sorulmasına gerek kalmadan devam ediyor. "Kralımız üç gün içinde Blackreach'teki kabul merkezinde Kara Sanatınızla buluşacak. Varil pazarlık yapmaya çalışacak. Kilbreth kan cadısından kurtulacak, biz de adayı ele geçirmeyeceğiz. Eğer bu şartları kabul etmezse, ulusum saldırarak, ama tüm bildiğim bu, yemin ederim. Lütfen, bırak gideyim."

"Biz mantıksız insanlar değiliz," diyor Aeверie, cüppesini üzerine çekerek. Ses tonundaki bıkkınlık, önündeki tartışmanın artık bir sıkıntıdan başka bir şey olmadığını gösteriyor. "Bize değerli bilgiler sağladınız, bizim de size aynı saygıyı göstermemiz adil olur. Kralınıza dönün

ve ona söyle, eğer bir daha ormanımıza adım atacak cesareti bulursa, endişelenmesi gereken kişi Singard Kilbreth olmayacak."

Yüzüne bir rahatlama yerleşir ve uzun bir nefes verir. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Teşekkür ederim." Başını saygıyla eğiyor, pantolonunun paçası sırlıslıkla.

Ağacın arkasından çıkıyorum ve çişinin içinde diz çöktüğü yere doğru yürüyorum. Vox bana meraklı bir bakış atıyor ama ilerlememi engellemiyor.

"Kralınıza Kara Sanat'ın bir kan cadısıyla çalıştığını kim söyledi?" Ben sordum.

Sohbet eden kişi bakışlarımı karşılamak için başını kaldırdı. "Bu bilgiye sahip değilim hanımefendi. Tek bildiğim, Kara Sanat'ınızın bir tane olduğu ve onun dengesiz olduğu, akli başında olmadığı. Eğer türünüzün krallığınızla arası iyi değilse, o zaman hayvanını sizin üzerinize de salmadan önce hazırlanmayı düşünebilirsiniz."

Eğiliyorum ve parmak eklemlerimin arkasını usulca yanağına değdiriyorum. "Kulağa bir canavar gibi geliyor," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımın altında başını sallıyor, ama yüzüm için kesinlikle çok geniş bir gülümseme ağzımı uzattığında gözleri yuvarlanıyor. "Adın ne senin?" diye soruyorum.

"Darius, hanımefendi," diye cevap veriyor, alt dudağı hafifçe titriyor, sanki etrafımızda değişen enerjiyi hissediyor, bizi bir kasırga gibi çevreliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, gülümsemem ağzımdan kayboluyor. "Canavarlarla ilgili en sevdiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun, Darius?"

Yüz ifademi incelerken dudakları aralanıyor, gür kaşlarında ter damlaları oluşuyor ve alnı ince çizgiler halinde kırışıyor. Başını iki yana sallıyor. "Nedir o, hanımefendi?"

"Ne kadar yerlerse yesinler, her zaman çok açlar."

Bıçağımı belimden çekip boğazını kestim.

I onu öldürmek zorunda değildik. Kralına gönderdiği uğursuz mesajla birlikte Baelliarah'a kaçmasına izin verebilirdik. Kolay olurdu.

Ama benim için hiçbir şey kolay olmadı. Neden şimdi başlayayım ki? O bir düşmandı. Sadece bir düşmanın yaşamasına izin vermek, gelecekte hepimiz için bir tehdittir.

-Ailem için bir risk daha. Ona hediye ettiğim korkunç kolyenin sebebinin bu olduğuna inanmak istiyorum ama göğüslerimin şişmesi ve içimdeki açlık bana yalancı olduğumu söylüyor.

Onu sadece bir sebepten dolayı öldürdüm.

Çünkü Kara Sanat'a ait olduğumu ima etti.

Lekeli parmak uçlarımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp üzerlerindeki kanı emiyorum. Darius'un ayaklarımın dibine yığılan gevşek bedenini ya da elf komutanın sıkıca bağlanmış kaslardan oluşan kolunu önüme dolayarak sırtımı göğsüne sabitlediğini zar zor fark ediyorum. Bir yerlerde, Eldridge insan formuna geçerken iki ayağın yere çarpma sesini belli belirsiz duyuyorum, körük sesi kulaklarımdaki çınlamayı bastırıyor.

Onu ben öldürdüm. Onu öldürdüm ve bundan zevk aldım.

Biri beni geriye doğru ittiğinde ve Eldridge görüş alanımı kapladığında bulanıklığımdan sıyrılıyorum. Vox beni geriye doğru çekerken o da bana doğru uzanıyor ve kolunu belime doluyor. Omzumun üzerinden hırslayarak komutana dişlerimi gösteriyorum ve o da beni şaşırtarak sağ sırtını gösteriyor.

"Bunu benimle deneme," diye tıslıyor hâlâ sıkılı olan dişlerinin arasından, tutuşunu sıkılaştırarak.

Eldridge adımı sesleniyor ve ben tekrar öne atılıyorum. Benimle göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor ve her iki omzuma birer elini koyuyor. Gözleri her ikimi de arıyor, benimkilerde tanıdık bir şeyler arıyor ve ellerimden birini Vox'tan kurtarıp çıplak göğsüne koyuyor.

"Dengesi yerinde değilken ona dokunmamalısın," diye tersliyor Vox arkamdan.

Eldridge'in boğazının derinliklerinde bir yerden alçak bir hırıltı yükseliyor. "Onu bana ver."

Boştaki elimi hâlâ önümde sarılı olan kola doluyorum. Ona zarar vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum -komutan bana şimdiye kadar sadece saygıyla davrandı- ama ben evcilleştirilmesi gereken kuduz bir hayvan değilim.

"Sizi temin ederim ki gücüm tamamen kontrolüm altında Komutan," diyorum ve sonra hâlâ hırıltı şeklinde kıvrılmış olan dudaklarımı zorla gevşetiyorum. "Ben katlettim

yarım Lejyon ordusu. Gevşek dudaklı bir asker benim sonum olmayacak."

Vox'un keskin çenesi kasılıyor, sözlerimi ağzında evirip çeviriyor, sanki yalanların tadına bakıyor. Neredeyse kaçıracağım kadar hızlı bir baş hareketiyle beni serbest bırakıyor. Eldridge'e doğru bir adım atıyorum ama beni kendine doğru çekmeye çalıştığında, onu durduran bir bakış fırlatıyorum. Dokunulacak havada değilim. Kontrol bende olabilir ama bu adrenalinin sinirlerimi parayla satın alınabilecek en iyi bal liköründen yapılmış gibi yalamasını engellemiyor.

"Aklından ne geçiyordu Wren?" Eldridge kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor. Örgülü sakalı katlanmış kollarının arasından sarkarak karnındaki yumuşak turuncu-kırmızı saçlara yaslanıyor. Saçlarının izi karnına kadar uzanıyor...

"Çıplaksın."

Aramızda bir sessizlik geçiyor ve sonra dudaklarından derin bir kahkaha dökülüyor. "Kusura bakma, bir adamın kafasını kopardığın için vardiyaya gitmek zorunda kaldıktan sonra kıyafet almaya pek vaktim olmadı."

"Ben yapmadım; Vox yaptı," diyorum başparmağımı Vox'un başı kesilmiş cesedin yanında durduğu omzumun üzerinden geçirerek. "Sadece sonuncusuna güzel bir kolye hediye ettim." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Onu Varil'e mesajımızla birlikte geri göndermek akıllıca olurdu," diye azarlıyor Vox. "Neden onun canını aldınız?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bana Kara Sanat'ın evcil hayvanı dedi. Bundan hoşlanmadım."

Sera olanları diğerlerine anlattı. Cosmina döndüğümü görünce yüzü düştü, sanki ne yaptığımı hemen anlamış gibiydi. Sanırım yanaklarıma ve alnıma sıçrayan kanı gördüğünde fazla hayal gücüne gerek kalmadı. Bir parçam, çok küçük bir parçam da olsa, düşüncesizliğimden utanç duyuyor. Ama neden Darius'un hayatını bağışladık da diğerlerininkini bağışlamadık? Beni bulmaya kararlı bir krala bilgi vermek için bu toprakları işgal ettiler. Kan cadısının Vadi'de saklandığına dair söylentilerin doğruluğu kanıtlandığında nasıl hareket edeceğini tahmin etmek zor değil. Artık pek bir önemi yok. Varil'in askerlerinden hiçbiri geri dönmediğinde, Darius'la birlikte göndereceğimiz mesajın aynısı yüksek sesle ve net bir şekilde duyulmaya devam edecek.

Isırırız.

"Bunun bizim için garip bir şekilde uygun olduğunu düşünen başka kimse yok mu?" Cornelius, sanki hepimiz önümüze serilen dev tuzağı görmemek için aklımızı kaçırmışız gibi kaşlarını kaldırarak soruyor.

O ve yarıda kesilen akşam yemeği partimizdeki diğerleri bizimle Sera'nın evinin yakınındaki kış bahçesinde buluştu. Morrinne, Zorina ve Galen, uzun yeşil sarmaşıkların kafes örgüsü boyunca örüldüğü, yenilenme ve bereket tanrıçası her tarafa kusmuş gibi ızgaranın üzerinde canlı çiçeklerin fışkırdığı yüksek çardağın yanındaki ahşap bankta birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Cosmina ve Blythe kemerin dibinde, Theon ve Eldridge'in ileri geri adım attığı yerin karşısında bağdaş kurmuş otururken, Vox ve Aeeverie Sera'nın metal iskeletli sandalyesinde oturduğu yere yakın duruyor.

"Uygun, elbette. Ama benden önce bir başkasının dişlerini Kilbreth'in boynuna geçirme şansını riske atamam," diye homurdandı Cathal, devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, bir ayağını kalın gövdenin iki yanına atmıştı.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve Cathal'ın mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Özür dilerim, tatlım. Onu öldüren sen olmak ister miydin? Anlaşılan Kara Sanat'ın fino köpeği olarak geçirdiğin onca zaman iştahını kabartmış. Ama bil ki o zaman geldiğinde, ki gelecek, o piçin kalbini parçalayan benim kılıcım olacak."

Ben daha ne yaptığımı anlayamadan bıçağım boğazına dayanıyor; kan büyüğü bedenimin içgüdüsel olarak saldırmasına neden oluyor. Onu kütükten geriye doğru itip göğsüne oturuyorum ve kollarını dizlerimle yere sabitliyorum. Cathal'ın istese beni kolayca itebileceğinden hiç şüphem yok ama itmiyor. Onun yerine genişçe sırtıyor, ya yarım bir düşünceyle kanının her zerresini pıhtılaştırabileceğimi bildiği için, ya da tepesindeki görüntüm hoşuna gittiği için. Hançerimin ucunu etine bastırıyorum, ani bir hareket yapmaya kalkarsa kesecek kadar.

Konuştuğumda sesim çığ, vahşi bir şey oluyor. "Singard. *Benim*."

Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum, Cathal'ın yanında daha fazla kalmak istemiyorum.

"Öncelikle bir barış anlaşması için çabaladığımızı unutmayalım," diye uyarıyor Sera. "Eğer Sin Kral Varil'le görüşmeyi kabul ettiyse, bunun sonucunu bilmemiz çok önemli. Baelliarah'nın bu işe karışması hepimizi etkiler."

Cornelius, "Yine her şey biraz fazla tesadüfi görünüyor," diye yaylım ateşi açtı. "Tek bildiğimiz, o muhafızların Singard tarafından geleceğimizi bilerek bizi tuzağa düşürmek için gönderildiği." Sözleri Morrinne ve Zorina'dan birkaç cesaretlendirici baş sallama alıyor.

Vox, "Alıcı merkeze çok yaklaşmak tavsiye edilmez, ancak işitme duyumuz sayesinde buna ihtiyacımız yok," diye açıklıyor. "Başkent iki günlük bir yolculuk ve bu da Kaynak bize elverişli bir hava bahşederse mümkün. Yarın Blackreach'e doğru yelken açacağız ve Baelliarah limana yanaşana kadar bekleyeceğiz. Sonra güvenli bir mesafeden yaklaşacağız. Ne kadar az olursak o kadar iyi. Sera ve ben gideceğiz. Ve sen de," Eldridge'e başını sallayarak, "sen de gelmelisin. Kendimizi savaşın içinde bulmamız gibi beklenmedik bir durumda, yanımızda güce ihtiyacımız var."

Eldridge başını sallayıp onaylar gibi bir şeyler mırıldandı. Hançerimi pantolonuma geri sokarak, "Ben de geliyorum," diyorum.

Elflerin deniz hattı boyunca yanaşmış birkaç gemisi var ve neyse ki bizim için, gemileri ve gemilerdeki herkesi görünmez kılan yanıltıcı bir büyü ile gizlenmişler. Sudaki hayaletler. Cosmina ve ben ailemizin geri kalanını toplayıp Scarwood'u ateşe verdikten sonra Sera ve onun vurucu gücüyle birlikte Vadi'ye yelken açtığımızda bizi gizlemişlerdi. O zaman da işimize yaramıştı, şimdi de yarayacak.

"Bize eşlik etmene gerek yok," diyor Vox, sesi çelikten dövülmüş gibi. Elf komutanın kan büyümden çekindiğini düşünmeye başlıyorum.

Cathal yerde doğrulup dirseklerini şimdi kalkmış olan dizlerine dayadı. "Kan cadısı eğlenceye katılıyor da ben katılamıyorum muyum?" diye sordu kuşkuyla.

Eldridge aramızdaki mesafeyi aşarak, "Burası senin için daha güvenli, Wren," diyor. Sözleri endişe dolu ve bu bilgi beni ona geri çekilmesini emretmekten alıkoyuyor.

"Bu bir tuzak olsun ya da olmasın, krallık burada olduğumu biliyor. Vadi'den ayrılmak onları şaşırtabilir."

Eldridge ve Vox sözlerimi değerlendiriyor gibi görünürken, Sera'nın yüz ifadesi gergin ve sert. İkna olmuş değil ve dürüst olmak gerekirse olmamalı da. Ama Vox başını sallayarak, "Pekâlâ," diyor.

Ailem ve ben vedalaşıp Vadi'nin kalbinin karşı tarafındaki evimize dönüyoruz. Yatağa uzanmadan önce bir çanta hazırlıyorum; deri çantama birkaç çift temiz kıyafet ve saçımı, yüzümü ve vücudumu temiz tutmak için bazı temel banyo malzemeleri dolduruyorum. Krallıklar üç gün içinde toplanacak, bu da şimdiden geç kaldığımız anlamına geliyor.

Günün ilk ışıklarıyla Blackreach'e doğru yelken açıyoruz.

Tekne büyük değil. Sadece bir direk ve iki beyaz yelkenle, açık güverte dördümüz ve erzaklarımız için yeterince geniş ve hareket edebilmemiz için biraz daha yer var. Neyse ki, dün sabah yola çıktığımızdan beri gökyüzü açık kaldı ve rüzgâr bizi derin denizde takdire şayan bir hızla ilerlemeye devam ettirecek kadar güçlüydü.

Hız.

Adanın başkentinin kıyısından birkaç mil uzakta demirlemiş durumdayız. Varil'in gemisi yakında gelecek ve biz de bu gece ya da yarın erken saatlerde Vox'un duyma eşğine yaklaşacağız. Şimdilik dördümüz beyaz kakmalı banklarda oturup akşam yemeğimizi yiyoruz; Vadi'nin bahçelerinden toplanan kurutulmuş et ve yapraklı sebzelerle hazırlanan sandviçler gemideki buzlukta taze tutuluyor.

Blackreach, pencere pervazlarına ve sokakları aydınlatan aplıklere yerleştirilmiş binlerce fenerden gelen yumuşak turuncu bir ışıltıyla aydınlanıyor. Şehrin arkasında yükselen kale kuleleri leylak rengi gökyüzünü mızraklıyor, taş grisi kuleler müreffeh başkentin üzerinde yükseliyor. Kalenin görüntüsü yemeğimi midemde aside dönüştürüyor.

Sadece birkaç ay önce, o sokaklara intikam yağdırdım ve ara sokaklarını isyan kanıyla doldurdum. Ve büyüm onların gevşek kolektifleriyle şiştiğinde, o kaleye geri döndüm ve Kara Sanat'ı son kez yuttum, onun yumuşak sözlerinin ve nazik dokunuşlarının tadını çıkardım. Ta ki şefkatli parmakları pençelere dönüşüp göğsüme batana, ruhumdaki şefkati parçalayıp beni kurumaya bırakana kadar.

Sin'in aşkını diğerlerine anlatmadım. Henüz söylemedim. Kara Sanat'ın Sera ve halkıyla müzakereye girme ihtimali varsa onların güvenliğini tehlikeye atmayacağım. Şekil değiştirenlere savaş ilan etmediği sürece Sin'in sırrını korumayı kabul ettim. Kulesini ateşe vermemin ve düşmanına sadakat yemini etmemin anlaşmamızın sona ermesi için gerekçe oluşturacağından oldukça eminim ama Sin bunu açıklığa kavuşturana kadar ailemin güvenliğini riske atmayacağım.

Yine de bu bilgiyi onlardan saklamanın verdiği suçluluk duygusu içime bir kütük gibi yerleşiyor. Onlardan hiç sır saklamamıştım ama şimdi iki sır saklıyorum.

Varil'in gemisi bu sabah limana yanaştı ve biz de devriye gezen muhafızların şüphesini çekmeden gemimizi gizleme büyüü altında görünmez kılarak yakınlar demirledik. Baelliarah'nın kılıç ve kalkan armalı, oniks yelkenli etkileyici gemisinin yanında bizimki çocuk oyuncağı kalırdı. İlk birkaç yolcu indiğinde muhafızlar onları karşılamak için acele ediyor. Kulaklarımın ne söylendiğini anlayamayacağı kadar uzaktayız ama Vox onları dikkatle izliyor.

"Majestelerinin onları kabul etmeye hazır olduğunu söylüyorlar. Elçi şimdi Varil'i çağırıyor," diye tercüme ediyor Vox.

Bir an sonra, yeni kesilmiş siyah saçlı ve bakımlı sakallı tıknaz bir adam karaya çıkar. Kral Varil altın ipliklerle süslenmiş taba rengi deri bir tunik ve yakası krem rengi kürklerle kaplı uzun kahverengi bir pelerin giyiyor. Yaz mevsimindeyiz ama sular buz gibi ve sıcak aylarda bile Aegidale, denizden esen rüzgârın sürüklediği fırtınalarla sürekli taciz ediliyor. Yine de, kralın kürklü şapkası, bir zamanlar kızıl bir tilkiye ait olduğunu ima eden kanlı rengi, kesinlikle ona rahat olduğundan daha fazla sıcaklık sağlıyor. Varil kürklerini hava için değil, zenginliğini göstermek için giyiyor.

Varil, açık renk saçlı elçisi ve kaplama zırh giymiş altı kişi Aegidale'in muhafızlarının peşinden kabul merkezine doğru ilerliyor, dördümüz ve görünmez tekne dışı dışında rıhtımı çıplak bırakıyorlar.

"Karaya çıkabileceğimiz kadar uzaktalar ama gizli kalmalıyız. Büyü tekneye bağlı, bu yüzden ayaklarınız rıhtıma değdiği anda görünür olursunuz," diye uyarıyor Vox.

"Ağaç sınırına ulaşmamız gerek," diyorum, Spiritwood ormanının kıyı boyunca uzanan kısmına bakarak.

Vox başını sallıyor, ben de Sera ve Eldridge'le bakışıyoruz. Blackreach'in bir şekil değiştirenin yakalanabileceği en tehlikeli şehir olduğu inkar edilemez. Yine de bir kan cadısı ya da elf için de aynı şey geçerli. Şehirde gizlice dolaşan herhangi birimiz anında şüphe uyandırır, ancak Kara Sanat'ın özel muhafızlarını onun bulunduğu yere kadar takip etmek... bu ihanetten başka bir şey değildir.

"Yakalanmamak için gerçekten çok uğraşalım, tamam mı?" Cıvıldıyorum.

"Katılıyorum. Neyin peşinde olduklarını öğrenmemiz ve bunu Vadi'ye bildirmemiz çok önemli. Kendimi oğlum tarafından esir tutulurken bulmak istemiyorum," diye homurdanıyor Sera ama yuvarlak gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar düşüncelerinde derinleşiyor gibi görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Bugün oğlunuzu öldürecek havada değilim ama kendimizi onun yanında bulursak belki yeniden düşünürüm."

Kelimeler damağında acı bir tat bırakıyor ve dilimi ağzımın damağına sürüp Kara Sanat'ı kemikleri de kalbi gibi çukurlaşana kadar içerek kurutmak düşüncesinin tadını çıkarırken bile söylediklerimde ciddi olduğumdan emin değilim. Darius'u tereddüt etmeden öldürdüm çünkü ulusuna döndüğünde beni öldürmekle görevlendirileceği kesin olan bir düşman askeri idi. Varil onu zamanında ölüme gönderirdi. Ben sadece onun için işi çabuklaştırdım.

Ama Sin ve benim bir geçmişimiz var. Hem de çok.

Bana yeminler etti, sonra da onları sanki atacağı bozulmuş leşlerden başka bir şey değilmiş gibi parçaladı. Beni sadece katman katman soymak ve çizmelerinin altında ezmek için inşa etti. Kayışlı topuklu ayağım omzuna asılmış halde tahtında otururken, o sıcak parmaklarını sırtımda gezdirirken gösterişli balo elbiseleri içinde dönüp durduğum görüntüler... Hepsi bir kırbaç darbesiyle zihnime saplanıyor.

Kıvılcımlar avuçlarımda tutuşuyor, öfkemi tazeliyor.

Singard Kilbreth bana ihanet etti. Ve bu ihanetin onun kemiklerine sızıp sızmadığını ve kanını yumuşak, ballı bir şarap gibi tatlandırıp tatlandırmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu düşünceyle dudaklarımı yalıyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ağaç hattını bir dakikadan kısa bir sürede geçiyoruz, gerçi rıhtım boyunca siper almadan hızla ilerlemek sonsuzluk gibi geliyordu. Ormana girdikten sonra da yavaşlamıyoruz, başkente paralel uzanan ormanın içinden geçerek yolcuları karşılamak ve incelemek için kullanılan küçük açıklığa doğru ilerliyoruz. Buraya kabul merkezi diyorlar. Tarafsız bölge sayılabilecek kadar kaleden uzak, ama işler ters giderse daha fazla muhafızın hızla çağrılabilmesi kadar da yakın.

Eğimli çelik çatılı, ahşap çerçeveli büyük bir çardak, birbirine bağlı dallardan oluşan labirentin arasından görünür hale geliyor. Dört sedir sütununun etrafındaki yıldız yasemin sarmaşıkları, destekleri saran minik sarı fırıldaklar gibi çiçekleri ve daha fazlası kutlama pankartları gibi tentenin altındaki alana yayılıyor.

Ağaçların arasından geçerek daha kısa bir yol izledikten sonra Varil ve diğer muhafızlardan önce vardık. Vox biraz daha uzaktan duyabilirdi ama ben görünmeden mümkün olduğunca yakın olmak istedim. Artık yeterince yakınız, kulaklarım onların sözlerini zar zor duyabilir ama Sera ve Eldridge de artık net bir şekilde duyabilecekler. Transandant işitme duyusu elflerinki kadar uyumlu değil ama yine de benimkinden çok daha geniş bir menzile sahip.

Krallık askerlerinden oluşan tek bir sıra, açık hava barınağının uzak tarafını kaplıyor. Sağlam bir savunma sağlamaya yetecek kadar, ancak seyahat eden konukları gereksiz yere ürkütecek kadar tehdit edici değil.

"Kilbreth'ten henüz bir iz yok," diye mırıldanıyor Vox, kara gözleri yapraklarla kaplı dalların arasından bakarken.

"Hayır, ama kokusunu alabiliyorum," diyor Sera.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sanki ağaçtan bir örümcek yuvası düşmüş ve omurgamdan ve bacaklarımdan aşağı sıçramış gibi cildim aniden kaşınıyor.

"Geliyorlar," diye anons ediyor Eldridge sağımdan.

Bir süre sonra Varil ve beraberindeki krallık muhafızları sığınağa geliyor. Hiçbiri havadan sudan konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyor ve havadaki gerginliği neredeyse buradan hissedebiliyorum. Endişeyle Sin'in ortaya çıkmasını bekliyorlar.

Sadece onlar değil.

Eldridge yanımda kaskatı kesildi, iri omuzları daha da geriye çekildi ve ben tam sorunun ne olduğunu soracakken...

Onu görüyorum.

Kara Sanat sığınağa giriyor, yanında birkaç muhafız daha var. İçim dışıma çıkarken ve kahvaltımdakileri Eldridge'in ayakkabılarına dökmekle tehdit ederken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. İki ay önce kalesini ateşe verip düşmanımla birlikte kaçtığından beri Sin'in yüzünü zihnimde görmediğim tek *bir gün* bile olmadı. Ama onu ete kemiğe bürünmüş halde görmek -yanık sarı teni hâlâ hayatla parıldıyor, benimki kaburgalarımın arkasında binlerce parçaya ayrılmış halde dururken onun kalbi göğsünde durmaksızın atıyor- beni mahvediyor. Elimi Eldridge'in elinin içine sokuyorum ve o da sıkıyor, bu işte birlikte olduğumuzu sessiz bir şekilde hatırlatıyor.

Sin, Varil'le çardağın ortasında buluşuyor ve samimi bir şekilde el sıkışıyorlar, ancak Sin'in yüzünde hoş bir gülümseme yok. Varil'in sırtı bana dönük ama kürkünün altındaki omuzlarının sertliğine bakılırsa Kara Sanat'ın sert ifadesini yansıtıyor.

"Ne söylüyorlar?" Sesimi alçak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Singard, Baelliarah'ı işgal etme niyetini reddediyor ve Varil'den bilgi kaynağını açıklamasını istiyor. Varil de ona bu bilgiyi vermeyi reddediyor," diyor Eldridge benim sıradan kulaklarım için.

Sera başını sallar ve belindeki hançerle oynar. "Kim uluslar arasında bir savaş çıkarmaya çalışır ki? Eğer Singard doğruyu söylüyorsa tabii."

Neredeyse gülecektim. Kara Sanat'la geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da onun sözünün boktan olduğudur.

"Şimdi ne diyorlar?" Sin'in duruşunu kurnazca genişletmesini ve ellerinin tembelce iki yanında kıvrılıp açılmasını izleyerek dürtüklüyorum. Beni görmezden geldiğinde Eldridge'e bakıyorum ve dudaklarının köşeleri aşağı doğru çekiliyor. Kaburgalarına dirsek atıyorum. "Söyle bana!"

"Senin hakkında konuşuyorlar."

Oh.

"Varil kan cadısı hakkında sorular soruyor. Singard az önce ona..." diye devam eder.

"Söyle bana, Eldridge!"

Sera yanıma yaklaşıyor, kalçasındaki hançer benimkine değiyor. "Sin ona senin öldüğünü söyledi," diye söze girdi. Sonra bakışlarımı karşılamak için dönerek, "Seni öldürdüğünü söyledi."

Gurur içime işliyor, alçakgönüllülüğün tüm kalıntılarını yerinden ediyor.

"Dedi ki

Ne?"

Beni susturmak için bir elini kaldırıyor, dinlemeye devam ederken alnı kırışıyor. "Ona sırt çevirdiğini ve seni 'yere serdiğini' söyledi" diyor, gözleri kısılıyor.

"Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Muhtemelen tansiyonu düşürmek için," diye sesleniyor Vox arkamızdan. "Eğer Baelliarah bir kan cadısından korkuyorsa, bu beklentiyle saldırabilirler. Varil'i senin öldüğüne ikna ederse, Kilbreth kendi ulusundaki hasarı onarken gemisini geri çevirip kendi işine bakmasını sağlamak için yeterli olabilir."

Dişlerimin arasından hava tıslıyor ve elim içgüdüsel olarak belimdeki bıçağa uzanıyor. "*Beni yere sermeye çalıştığını görmek isterdim.*"

Dikkatimi tekrar toplantıya veriyorum, Varil'i artık tamamen görmezden geliyorum ve gözlerimi Sin'in deri paltosunda gezdiriyorum, keşke bıçak olsalardı diyorum.

derisini parçalıyor. Ben öldükten sonra bile, Sin beni anlaşmalarında bir piyon olarak kullanıyor, düşmanını yanlış bir duyguya sürüklüyor-

Varil'in kafası şiddetle yana savrulur, yere yığılırken gözleri camsı ve boş bir hal alır. Sin geriye doğru koşar, ellerini havaya kaldırıp saldırganın sığınağını değerlendirirken avuçlarında turuncu bir büyü canlanır. Ancak... hiç sığınak yok. Her iki ulustan da tüm muhafızlar derhal silahlarını çeker ve küçük daireler çizerek görünmez katili aramaya başlarlar.

"Tanrı aşkına az önce ne oldu?" Eldridge yanımda nefes alıyor.

Hiçbirimiz tek bir kelime daha edemedi, asker üstüne asker hayalet bir kılıçla delinmiş gibi dizlerinin üstüne çöküyor, son nefesleri ciğerlerinden fişkirirken vücutları insanlık dışı açılarla bükülüyor, sanki tanrılar tarafından çağrılmış gibi göğüslerinden kan fişkiriyor. Sin çardağın etrafına bir koruma yerleştirirken, geriye kalan birkaç muhafız odanın etrafında dönerek bunun sorumlusunu bulmaya çalışıyor.

Kağıttan da yapılmış olabilir.

Kara Sanat'ın kalkanı saldırıyı durdurmak için hiçbir şey yapmazken, iki muhafızın daha bağırsakları değil, etleri içlerinden sızarak taş zemine damlar. Kalan son muhafız Sin'e bakar ve ani saldırıdan Kara Sanat'ın sorumlu olduğunu düşünerek avuçlarını kaldırırken kılıcı ayaklarına çarparak yere düşer. Ancak Sin'in yüzündeki panik yanıldığını doğrular ve son muhafız geriye doğru eğilir, göğsü istemsizce kabarır, derisinin dikişleri çok gerilir ve leşi kanlı bir ziyafete dönüşür, organları şu anda alıcı merkezi olan yakut havuza akar.

Her şey çok hızlı oldu. Bir dakika önce iki lider savaş hakkında konuşurken, bir dakika sonra tüm muhafızlar kardinal şurubundan oluşan parlak bir havuzun içinde yok olmuş halde yatıyordu. Sin hariç hepsi. Kara Sanat ölçülü adımlarla yavaşça zeminin ortasına yaklaştı, ön kolları ateşli eldivenlerle parlıyordu ve yüzü canavarca bir şeye dönüşmüştü.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor, yaldızlı bir kafese hapsolmuş bir sinek kuşu gibi umutsuzca kaburgalarımın arasına sıkışmaya çalışıyor. Ona yardım etmeliyiz. *Ona yardım etmeliyiz!*

Bedenim kendi iradesiyle hareket ediyor ama Sera ben daha iki adım atmadan dirseğimi yakalıyor. Başını bana şiddetle sallıyor ve

kulaklarını işaret ediyor. Etrafındaki herkes ölmüşken, Sin kesinlikle hayaleti dikkatle dinliyordur ve ben de düşmanlarıyla görüş alanının hemen dışında toplanmış durumdayım.

Sikeyim.

Ama Sin'in ölüm saçan bir hayalet tarafından lime lime edilmesini öylece izleyemeyiz. Gerçi... son birkaç ayımı tam da bu anın hayalini kurarak geçirmedim mi? Sonunda Kara Sanat'ın kendi iğrenç siyah kanında boğuluşuna tanıklık edeceğim zamanı? Evet, ama bir başkasının cinayetimi sahiplenmesine izin vermeden önce lanetleneceğim. Damlayan boğazının altında *benim* kadehim olacak ve kadehimden onu kana kana içeceğim.

Ama Sera haklı. Oraya öylece dalıp elimizi açığa çıkaramayız. Çünkü şu anda ne kadar karmaşık gelse de, Sin ve ben düşmanız.

Ve bu savaş.

Dikkatimi tekrar önümdeki korkunç manzaraya yöneltiyorum. Dökülen kanlar onun iştahını kabartmıyor - *benim* iştahımı. Gücümden, sanki benden ayrı yaşayan ve nefes alan bir şeymiş gibi bahsetmeyi bıraktım. Artık kalbimi kanlı yumruklarla dümdüz edecek ve beni iğrenç bir dehşete dönüştürecek iğrenç bir versiyonumu serbest bırakmaktan korkmuyorum. Ellerim iki yanımda kıvrılıyor ve gözlerimi kısarak istilacı bakır kokusunun burnumdan, dilimden çıkmasını istiyorum.

Damarlarımda uğuldayan karanlıktan kaçmıyorum.

Artık korkmuyorum.

Sin'in başı sağa doğru sarsılır ve vücudu da onu takip eder, parlayan avuç içleri dışarı bakar. Kusursuz bir şekilde siyah bir ceket ve pantolon giymiş uzun boylu, ince bir adam barınaktan birkaç metre ötede durur. Koyu kahverengi saçları öne doğru taranmış, birkaç tutamı sol kaşının üzerinden aşağı doğru kıvrılmış ve açık teni yıllardır güneş ışığıyla öpülmemiş gibi görünüyor. Ellerini ceplerine sokmuş, birkaç adım öne çıkıyor, dudaklarının uçları alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor.

Sin'in kolu ileri fırlıyor, ateşli büyü elini uzatan yabancı adama doğru spiral çizerek aralarındaki yıkıcı atışı durduruyor. Kara Sanat'ın kaşları birbirine çarpıyor ve aramızdaki mesafeye rağmen yabancının korumasını ele geçirmeye çalışırken ön kollarında şişen kasları fark ediyorum. Hiç tereddüt etmeyen bir koruma.

Saldırganın yüzü pürüzsüz; Kara Sanat'ın tanrıçalar tarafından bahşedilmiş büyüüne denk bir güce sahip olmasına rağmen alnında ya da ağzında tek bir konsantrasyon çizgisi bile yok. Bileğini şu yöne çevirirken neredeyse sıkılmış görünüyor

Sin'in iri gövdesi sağa doğru ilerliyor ve taş zemine çarparak gümbürdüyor, ölen kişinin kanı saçlarına ve giysilerine sıçrıyor. Gizemli büyücünün cilalı ayakkabılarının çıkardığı takırtılar benim bile kulaklarımın algılayabileceği kadar gürültülüyken, o hızla toparlanan Sin'e yaklaşıyor ve artık ayağa kalkmış durumda. Büyücü bir şeyler söylüyor ve Sin'in dudakları inkar edilemez bir hırıltıyla aralanıyor.

"Ne diyor bu?" Panikle sesimi yükselterek talep ediyorum.

"Onunla alay ediyor. Kara Sanat'a bu kadar yaklaşmak için ne kadar uzun süre beklediği hakkında monolog yapıyor," diyor Eldridge, başını bana doğru eğmiş ve kulağını tartışmaya doğru açmış bir şekilde.

"Onu öldürmeye mi çalışacak?"

Adamlar birbirlerinin etrafında yavaşça dönüyor, alfa unvanı için kapışmak üzere olan iki kurt gibi birbirlerini ölçüp biçiyorlar. Fiziksel olarak Sin çok daha iri - omuzları daha geniş ve tüm vücudu ince rakibinden daha kaslı ama büyüleri boyları kadar dengesiz değil.

"Bilmiyorum. Singard onu tehdit etti ama o... dikkatli davranıyor. Saldırmadan önce bilgi vermesi için onu yemlemeye çalışıyoruz."

Her zamanki stratejist. Sin muhtemelen kendi gücüne hala bir ket vuruyor. Çünkü bu büyücünün arkasında muhtemelen onu gönderen bir lider var. Ordusu, parası ve en tepesinde Sin'in adının yazılı olduğu bir ölüm listesi olan bir lider. Ama yine de Sin'in koruması sığınaktaki muhafızları korumak için hiçbir şey yapmadı. Bu sıradan bir asker değil ve kesinlikle sıradan bir büyücü de değil.

Sin tökezlemeden önce ona doğru ölçülü bir adım atıyor, dar gözleri genişliyor ve çenesi sanki boğazından tutulmuş gibi yukarı kalkıyor.

"Onu boğuyor," diye ağızımdan kaçırdım.

"İyi ki kurtulduk," diye alay ediyor Eldridge ve ben onu yere serme isteğime direniyorum. Bunu hak etmiyor ve Sin ailemin kötü niyetli dileklerini fazlasıyla hak etti.

Sera yanıma yaklaşıyor, oğlunun nefes almak için çırpınısını izlerken dudaklarını hafifçe büzüyor. Önce ona, sonra Vox'a bakıyorum, paniğe kapılıyorum. "Ona yardım etmeliyiz!"

Komutan hırlıyor. "Oradaki bizim savaşımız değil."

"Kimin savaşı olduğu umurumda değil, onu öldürecek!"

Çalıların arasından sıyrılıp Kara Sanat'a doğru koşmaya başlamadan önce bir saniye bile kaybetmiyorum.

I tuğla bir duvar bana çarpıp beni ileri doğru uçurmadan önce yolu yarılادم. Karnım darbeyi emerken inliyorum, dişlerim çenemde takırdıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Vox'un sarı örgülerini yakalıyorum

öne doğru eğilip kollarımı arkamda kavrarken çılgınca sallanıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bırak beni!" Ağırlığından kurtulmak için kalçalarımı oynatıyorum, elf komutana karşı büyü kullanmak istemiyorum, hele ki beni anlamadığımız bu tehdide karşı korumaya çalışıyorsa.

"Bunun için üzgünüm," diye dişlerini sıkıyor Vox. *Ne için üzgünüm-*

Metal, açıkta kalan avucumu ısıyor ve ben kolektifimi kullanamadan, acı elimden geçip kollarımdan yukarı fırlıyor ve kanımı şimşeğe çeviriyor. Gök gürültüsüyle kükrüyorum.

Sera'nın botları ortaya çıkıyor ve başımı kaldırıp, giydiğini hatırlamadığım deri eldivenleri ellerinden dikkatlice çıkarışını izliyorum, küçük gümüş parçalar kumaşa yapışıyor.

Gözlerim dehşet içinde açıldı. Demir talaşı.

Vox elimi kesti ve yaranın içine demir parçaları attı.

Ateş sinirlerimi yalıyor, onları yıpranmış kenarlara kavuruyor ve zehirli metal kan dolaşıma tünel açarken sıkılmış dişlerimin arasından çılgık atıyorum. Eldridge hangi cehennemde?

"Bana atıştırmalık bir şeyler getirdin mi sevgili Sera?" Yakınlarda bir yerden bir ses soruyor.

"Yeter, Alistair," diye kestirip atıyor. "Yeterince eğlendin."

Vox'un beni hâlâ yüzüstü yatıran ağırlığına karşı zorlanarak başımı çevirip uzun boylu, ince giyimli erkeği değerlendiriyorum. Alistair kendini öne atıyor, koyu kahverengi gözlerinde çılgın bir parıltıyla bana sırtıyor. "Oh... oh," diye mırıldanıyor, burun delikleri açılıyor. "Ne kadar tatlısın."

İçimden bir ses büyüleyici kişiliğimden bahsetmediğini söylüyor. Dişlerimi gösteriyorum.

"Ve belki de biraz ekşi," diye ekliyor, sırtışı genişliyor.

Alistair topukları üzerinde dönüyor ama Sin'in yumruğunu engelleyecek kadar hızlı değil, bu da onu tekrar yarı yolda uçuruyor. Ne Sera ne de Vox müdahale etmek için bir hamle yapar ve Alistair Kara Sanat'ı birkaç adım geriye savuran bir koruma fırlatmayı başarana kadar Sin ona iki kez daha vurur. Alistair'in daha ince yapısına bakılırsa Sin'le teke tek dövüşmesi imkânsız. Ama büyü...

Girdap gibi dönen bir duman fırtınası cisimleşiyor ve ikisini de açgözlü bir tutuşla sararken görüşümü engelliyor. Demir, toksinleriyle kanımı sulandırmaya devam ettikçe görüşüm bulanıklaşıyor ama göz kapaklarımı zorla açıyorum, yoğun sisin içinde Günah'ı arıyorum ve her şeyi tüketen griden başka bir şey bulamıyorum. Çok yoğun.

Bir kükreme kasırgayı deler ve rüzgâr bir an sonra kaybolur. Sin yerde diz çökmüş, karnının alt kısmının iki yanından ikiz demir hançerler çıkıntı yapmış ve kolları arkadan bağlanmıştır. Alistair ellerini birbirine kenetler, ancak Sin'in koyu renkli paltosunun altında biriken kana rağmen kaymaktaşıdan avuçlarına bir damla bile kan bulaşmaz.

O bıçakları büyüyle Sin'in içine gömdü. Ellerini de onunla bağladı. Vox üzerimden kayıyor ve beni dirseklerimden tutup yukarı çekiyor, ayaklarım ağırlığımın altına girmek için çabalıyor. Her şey etrafımda dönmeyi bırakır bırakmaz bıçağımı Sera'nın karnına saplıyor ve Vox'u onunla birlikte boğuyorum.

İç organlar.

Alistair uzaklaşıyor, gözlerini bana dikmiş. Yere bakarken uzun saçları yüzünü gizleyen Sin'e bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum, muhtemelen demir kan dolaşımına çok fazla sızmadan ve onu çaresiz bırakmadan önce sırtındaki büyülu bağları çözmeye çalışıyor. Ya da etine saplanan çifte hançer yüzünden kan kaybından ölmeden önce.

Dişlerimi sıkarak bana doğru yürüyen büyücüye doğru dönüyorum. Yüz hatları artık karanlık bir eğlenceyle çarpılmış değil, aksine hayranlıkla parlıyor. Sanki bir tuhaflığı, değerli bir kalıntıyı inceliyormuş gibi. Vox'un genellikle sessiz olan nefesi dudaklarından aceleyle süzülüyor. Sera'nın dikkati bana saldırdığından beri Alistair'den bir santim bile ayrılmadı, yuvarlak gözleri şimdi dikkatle süzülüyor.

"Eldridge nerede?" Gözlerimi Alistair'den ayırmadan soruyu omzumun üzerinden yöneltiyorum.

"Arkadaşınız iyi," diye cevaplıyor Vox. "Şu anda aciz durumda ama iyileşemeyeceği bir şey değil."

Başımı hızlı, neredeyse vahşi bir hareketle yana ve arkaya eğiyorum. "Peki sen *kimsin*?"

Alistair'in kahverengi gözleri yeniden parlıyor ama bu kez gülümsemiyor, yüz ifadesi dakikalar önce Kara Sanat'ı kızdırdığı zamankinden çok daha ciddi. "Ben Alistair'im."

"O kadarını anladım." Hissettiğimden daha güçlü görünmeyi umarak kaşlarımı kaldırıyorum. Kalçalarım yıldırım çarpmış gibi titriyor ve sırtım

Buz gibi soğuk, demir vücudumdaki sıcaklığı emiyor. Bir dakika sonra ayakta duramayacak hale geleceğim.

Yaklaşıyor ve koyu kahverengi gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirmek için başını yana eğiyor. Yakından bakınca, gözbebeklerini çevreleyen altın tonlarını görüyorum, büyüünün etkisiyle, Innodell'i çevreleyen kum setleri boyunca esen ve çamur mağaralarının hemen içine yerleşen parıldayan kumu anımsatan renklerin kanamasını. Dizlerimin çökmemesi için içimden bağırarak bacaklarıma güç vereceğim. Henüz değil. Sanki bacaklarımin sallanışını duymuş gibi, Alistair'in gözleri düşüyor. Kaslarım bakışlarını takip edemeyeceğim kadar ağrıyor ama bakışları kanımı donmuş bir kardinal tabakasına dönüştürüyor ve yavaşça vücudumda gezdiriyor. Cinsel olarak değil ama sanki büyülenmiş gibi.

Dikkati belime yakın bir şeye odaklanıyor ve burun delikleri genişçe açılıyor. Alistair başını arkaya yatırıyor, gözlerini kapatıyor ve derin derin nefes alıyor. Keskin elmacık kemikleri bu hareketle neredeyse titriyor ya da belki de ben **t i t r i y o r u m**, bedenim üzerindeki kontrolüm daha da azalıyor. Son gücümü topluyorum, I eğimbenim Kafa aşağı için bkz. ne yakalandı onunilgi Yani

Tüketerek.

Karnıma yaslanan eli artık hissetmiyorum, zehirli talaşlar özümü buza çevirdi. Gömleğim sıırılsıklam, kanayan avucumun altında koyu bir su birikintisi oluşuyor ve sanki biri dilimin altına bozuk para koymuş gibi dudaklarımı şapırdatıyorum.

Yukarıdaki tanrıça.

Başım yana düşüyor, göz kapaklarım açık kalmak için çırpınıyor ve Vox zayıflayan kaslarımı desteklerken koltuk altlarımda bir basınç oluşuyor. Alistair başını geriye doğru eğiyor ve gözlerini tekrar açtığıında altın halkalar irislerinin yarısını tüketmiş oluyor.

"Sen bir kan cadısısın." Kelimelerim bulanık çıkıyor ama gözlerinde parlayan sinsi ışıltı beni duyduğunu doğruluyor.

Yavaşça başını sallıyor ve bana doğru süzülüyor. İçgüdülerim hareket etmek, *koşmak* için kaslarıma saldırıyor ama kaslarım buza saplanıp kalıyor.

Şimdi gel. Çekilin. Kimilda!

Alistair'in kabaran göğsü benimkinden sadece bir santim uzaktayken dudakları aralanıyor ve bir dizi sivri, beyaz diş ortaya çıkıyor. "Çok lezzetli kokuyorsun."

Benim için yaylanıyor.

Ve her şey kararır.

Nazik sallanma beni kucaklıyor. Sakinleştirici. Sakinleştiriyor.

Bıçaklama.

Duyarlılık içime dolduğunda uzun bir inilti çıkarıyorum ve kaslarımın yerini alan düğümlerin farkına varıyorum. Gözlerim açılıyor ve kırmızı örgülü bir ip yüzümün önünde sallanıyor, içgüdüsel olarak bir yandan diğer yana hareketi takip ederken başım zonkluyor. Eldridge adımı söylüyor. Tekrar. Ve tekrar. Pazularımı kavrayıp beni sarsarken elini savuşturuyorum, gücü kafatasımı sarsıyor.

Adını mırıldanıyorum ve o da rahat bir nefes alıyor. Büyük elleri yüzümü çevreliyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, tıknaz parmakları saçlarımın arkasına dolanıyor.

"Sen iyi misin?" Ona soruyorum, o an için kendi acımı unutarak. "Sana zarar verdiler mi?"

Eldridge'in duruşu sertleşiyor, omuzları bir santim yükseliyor ve çenesi yavaş, ritmik bir tempoyla titriyor. Başını kaldırıyor ve ben de bakışlarını tekneye yaslandığı yerden bizi dikkatle inceleyen Vox'a doğru takip ediyorum.

Tekneye geri döndük.

"Bize tuzak kurdun," diye tükürüyorum, bacaklarım ayağa kalkmak için güç kazanmaya çalışıyor ama Eldridge omzumu hafifçe itiyor ve başını hızlıca sallıyor.

Vox onun yerine "Eldridge'in tamamen iyileşemeyeceğini bildiğimiz hiçbir şey yapmadık," diye cevap veriyor.

"Defol git, ağaç sikici," diye homurdanıyor nefesinin altından ama bana doğru bir göz kırpmıyor. "Diğeri küçük olabilir ama hızlıdır. Sen kaçır kaçmaz, beni lanet olası sihirli sarmaşıklarla neredeyse ikiye böldü ve bir saniye sonra bana demir bir hançer sapladı."

Elf komutan dilini şaklatarak acı bir şekilde, "Bunların hepsi, yapabildiğimiz andan itibaren seni iyileştirdik," diye hatırlatıyor.

Neredeyse başımızın üzerinde dolaşan koyu pamuksu bulutlar kadar kalın olan sisi temizlemek için başımı sallıyorum, gökyüzü leylak ve griden oluşan bir pus. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Bir buçuk gün," diye homurdandı Eldridge. "Sabaha Vadi'ye dönmüş oluruz."

"İyileşmenizdeki gecikme için özür dilerim," diyor Vox. "Kanınızdaki demiri çekmem gerekti ve kendi rezervlerimi çok fazla tüketmemek için bunu sadece kısa aralıklarla yapabiliyorum. Muhtemelen bir gün boyunca bazı baş dönmesi nöbetleri yaşayacaksınız, ancak yaranız kapandı ve demir kan dolaşımınızdan kaldırıldı."

Vox'a şüpheyle bakıyorum. "Şimdi de bir çeşit şifacı mı oldunuz Komutan?" "Elfler her türlü şeydir, kan büyücüsü."

Teknenin kenarından uzaklaşır ve kapalı bölmeye doğru ilerler.

"Sera?" Ben soruyorum.

"Kamarada uyuyor. Alistair'le birlikte."

"Bizimle birlikte mi?" Kamaraya doğru bakmak için boynumu eğiyorum ama bir şey görebilmek için nafile bir çaba. Teknenin üstü kapalı küçük bölümünde birkaç pencere var, hepsi de içerideki sıcaklığı ve keskin deniz havasını dışarıda tutmak için derilerle kaplanmış durumda. "Elysande adına neler oluyor Eldridge? Bize saldırdılar," diye geveliyorum, olan biten her şeyin anıları şimdi daha net bir şekilde bir araya geliyor. "Sera ve Vox ve... Alistair! Bana saldırdı." Her şey kararmadan hemen önce, ama vücudumda hala çok fazla görünen kana bakılırsa, kan cadısının başka bir öğleden sonra atıştırmalığını güvence altına almakta başarısız olduğunu varsayıyorum. Sanki kabul merkezinde yarattığı karmaşa yüzünden tıka basa *doymamış* gibi.

"Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum ama..." kelimeleri arıyor, deniyor ve hiçbirine karar veremiyor. "Seni incitmek dışında, ki bunun için hâlâ boyunlarını kesebilirim," diyor, Vox'un muhtemelen içeriden konuşmamızı dinlediğini bildiğinden omzunun üzerinden bir bakış atarak, "planları tamamen kötü değildi. Aslında oldukça da iyi işledi."

Ses tonunu renklendiren hayranlık iması karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ne planı?" Tereddütle soruyorum.

Gökyüzünü kaplayan kabarık bulutlarla aynı fırtınalı gri renkteki gözleri derin ve hınzır bir eğlenceyle parlıyor. "Kara Sanat'ı ele geçirmek için."

D Derin su beni her zaman huzursuz etmiştir. Bu rahatsızlık şimdi Uluyan Deniz'e bakarken daha da artıyor, bu güneşli saatte su pırıl pırıl bir serulean mavisi. Vale'ye vardığımızda

Bir saat kadar önce, hiç vakit kaybetmeden tekneden inip ailemin evine döndüm ve onlara bildiklerimi anlattım. Ki bu pek fazla bir şey değildi.

Çantamı almaya ya da bavulları indirmeye zahmet etmeden tekneden inerken neredeyse kendime çelme takmama neden olan şey sadece yolculuğumuz sırasında yaşananlar hakkında içimi dökme ihtiyacım değildi. Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Ailemi görmeye ne kadar hevesliysen, onu görmemeye o kadar meyilliydim.

Günah. Teknenin ambarında hançerlenmiş ve zincirlenmiş.

Mahkumumuz.

Onu gemiden çıkardılar ama güvertenin altından almadan önce çoktan gitmiştim. Gözlerimi kapatıp uzun bir iç çekiyorum ve önümdeki denizle aynı türbülansla mideme çarpan dalgalara karşı kendimi sabitliyorum. Sera ve diğerleri sonraki adımları tartışmak için kış bahçesinde toplanıyor ve muhtemelen şu anda nereye gittiğimi merak ediyorlardır. Sırtımı ürkütücü suya dönüyorum ve merakımın beni sürüklemesiyle oraya doğru ilerliyorum.

Aegidale'in Kara Sanatı ele geçirildikten sonra nasıl ilerlenir?

"Ben kendi adıma bunun çok komik olduğunu düşünüyorum." Cathal ellerini birbirine vurur, sonra da ağzının kenarlarına bastırarak tüyleri diken diken eden bir onay çığlığı atar.

"Krallığın tüm ordusunu peşimize takması hiç de komik olmayacak!" Morrinne bir eliyle eteklerinin ucunu tutuyor ve kıvrık parmağıyla göğsünü işaret ederek Sera'ya doğru yürüyor. "Kendi halkınla oyun oynayabilirsin, krallıkla ve *omurgasız* oğlunla savaşılabirsin ama iş *kızımı* etkileyecek şeylere gelince karar veremezsin."

Sera dilini şaklatıyor ve ay ışığından kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O zaman krallığın Vadi'ye gelip yakıp yıkmasını beklememi mi tercih ederdin? Onun burada olduğunu zaten biliyorlar. Sin'e teklifimizi kabul etmesi için bir süre tanıdık ve bu süre doldu. Onlarla yüz yüze gelemeyiz.

olabilir. Bu sadece büyü ve çelikle kazanacağımız bir savaş değil.

İhtiyacımız olan

kaldıraç."

Yarım saattir parmağımla ahşap masanın tanelerini takip ediyor, grubun kendi aralarındaki tartışmalarını dinliyorum. Sera bizim haberimiz olmadan elflerle bir komplo kurmuş; uzun zamandır arkadaşı olan erkek kan cadısının yardımıyla Kara Sanat'ı nasıl elimizde tutabileceğimize dair bir plan yapmış. Görünüşe göre Alistair on yıldır Vadi'ye girip çıkıyor, ara sıra elfler için teklifler yapıyor ve Sera'nın iyiliğini gözetiyor. Aralarındaki ilişkinin karmaşıklığını tam olarak anlamıyorum ama Alistair'in yaşça bana yakın olduğunu düşünürsek, Sera'nın onun için bir anne figürü olduğunu tahmin ediyorum. Bu düşünce içime işlerken dudağımı çiğneyip dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Sin'i çocukken terk etmek kalbinde bir boşluk mu bırakmıştı? Alistair onun için sadece bir turnike miydi?

Umarım yaptıklarından dolayı her gün acı çeker. Hiç kimse, hatta Sin bile, kendileri için ömür boyu garanti olması gereken tek kişi tarafından ihmal edilmeyi hak etmiyor.

Sera, Vox, Aeverie ve kendisi arasında örülen planları hakkında geri kalanımızı bilgilendirmediğini çünkü diğerlerinin Kara Sanat'ı ele geçirmeye çalışmanın çok tehlikeli olduğu konusunda uyaracaklarını bildiğini iddia ediyor. Ve haksız da sayılmaz. Plan bana bile gülünç geliyor. Hiçbir ikna çabası beni bunu başarabileceğimize inandıramazdı.

Baelliarah'nın adamları Vadi'yi işgal ettiğinde, Sera bir büyü aracılığıyla Alistair'le iletişime geçerek onu Sin'in Varil'le buluşacağı konusunda uyardı. Geriye kalan parçalar, ürkütücü bir yapboz gibi birbirine geçerek yerine oturdu.

Masanın üzerindeki toprak vazodan fişkıran ipeksi beyaz çiçekleri parmaklıyor, yapraklarının arasından geçen gümüş damarları hayranlıkla seyrediyorum. Dikkatim hala bukette, "Yerimi tespit etmeleri bir şeydi. Bunun kaçınılmaz olduğunun farkındaydık ve hepimiz eninde sonunda kan cadısı için geleceklerini bilerek burada olmamı kabul ettiniz. Ama ben artık sadece bir kan cadısı değilim; o toplantıda bulunan tüm muhafızları öldüren ve naibimizi esir alan kan cadısıyım. Ve bunun çok daha kötü bir şey olduğuna eminim."

Alistair koyu renk bel kuşağının iplerini karıştırıyor, kıyafeti kış bahçesi için fazla resmi. Aslında Vadi'nin herhangi bir yeri için fazla şık. "Daha yeni tanıştık ve sen şimdiden benim

"diye soruyor, derin sesi alaycı ama kızgınlıkla vurgulanmış.

Çok sert sıkıyorum ve narin yapırağı başparmağımla işaret parmağımla arasında parçalıyorum. "Krallıkta seninle ilgili hiçbir kayıt olmadığı konusunda yanılıyor muyum, Alistair? Sin sanki karşılaştığı ilk kan cadısı benmişim gibi davrandı. O sabah kabul merkezinden kimse dönmediğinde ve Dusaro senin yaptığın *katliamı* ve *oğlunun kayıp* olduğunu öğrendiğinde kimi suçlayacağını sanıyorsun? Kim fark edilmeden içeri sızıp Kara Sanat'ı kendi evinde ele geçirecek kadar güçlü olabilir? Bir kan cadısı. Ve ne mutlu ona ki, kendisini ve oğlunu tehdit eden birini tanıyor. Birkaç gün içinde burada olacaklar," diye ekliyorum, koltuğuma geri yerleşip ellerimi koltuk altlarına gömüyorum.

"O zaman ikimizin olması çok iyi bir şey, değil mi?" Alistair'in gülümsemesi, kış bahçesini çevreleyen kafesli çitlerin arasından dokunan narin çiçeklerin arasında yersiz, sinsi bir şeye dönüşüyor. "Kabul ediyorum, yemeklerimi paylaşmaya alışık değilim ama bir istisna yapacağım." Bana attığı göz kırpışında saf bir muziplik var ve benimle dalga mı geçiyor yoksa sadece beni rahatsız etmeye mi çalışıyor anlayamıyorum.

Nasırlı eller omuzlarımı sarıyor ve arkamdan hızlı bir bakış sahibini ortaya çıkarıyor. Eldridge omuzlarımı sıkıyor, hafifçe öne ve arkaya doğru yuvarlayarak gerginliği azaltıyor ve dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor.

Vox, kapalı bahçeye yerleştirilmiş küçük yuvarlak masaların arasında adım atıyor, ayak sesleri taşa çarpmıyor. "Şu anda saflarımızdaki tüm büyücüler bir bariyer oluşturmak için çalışıyor. Yorucu bir çaba ama davet edilmeyen herkesin Vadi'ye girmesini engelleyecek. Sera'nın da belirttiği gibi, sayıca çok üstün olduğumuz bir sır değil. Bu bariyer onların bizi insan gücüyle ezmesini engelleyecek. Ancak, bizi dışarı çıkarmaya karar verirlerse bu ormanın tutuşmasını engellemek için hiçbir şey yapmayacaktır."

"Peki bunu yapmaya karar verdiklerinde bizim parlak planımız ne olacak?" Eldridge'in derin, masaj yapan parmak eklemlerine doğru eğilerek soruyorum.

"Dusaro bu Vadi'yi ateşe vermeyecek," diye iddia ediyor Sera, Morrinne'den yüzünü çevirip bana bakarak. "Baelliarah çok yakında krallarının öldüğünü öğrenecek, eğer henüz öğrenmedilerse. Kasıtlı ya da değil, uluslar arasında çoktan savaş ilan edildi. Dusaro'nun isteyeceği son şey Baelliarah ve yeni kralının Aegidale'in de hükümdarsız olduğunu öğrenmesi olacaktır. Krallığımızın savunmasız olduğunu öğrendikleri anda bu ada düşman gemileriyle kuşatılacaktır. Zaten bizi izliyor olacaklar ve

Ulusumuzun batı yarısını sınırlayan tüm orman çok fazla duman çıkarıyor. Düşmanınızı iç işlerinizden uzak tutmak için pek de zekice değil."

Öne doğru eğilip parmaklarımı başımın iki yanına dayıyorum. Sera geçerli bir argüman öne sürüyor, ancak Dusaro'nun ateş ve öfke yerine mantık ve akılla hareket etmesine güveniyor. *Tam anlamıyla.*

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve başımı ellerime doğru sallıyorum. "Ne olursa olsun, birkaç gün içinde burada olacaklar. Sadece... *müzakere* etmek için bile olsa." Kelimenin altını çiziyorum, Dusaro'nun fırlatma mesafesine girer girmez ormana meşale atmaya başlamayacağından hâlâ emin değilim.

Cathal kıs kıs güler ama cevap veren Vox olur. "Geldiklerinde onlar için hazır olacağız. O zamana kadar Kilbreth sürekli gözetim altında tutulacak. Aeeverie şu anda onunla birlikte."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Nerede tutuluyor?"

"Yedek evlerden birinde. Aeeverie'nin nöbetini yakında devralması gerekecek, zaten çok yoruldu." Komutanın pürüzsüz beyaz teni açık renkli kaşlarının arasında kırışıyor ve dudakları çıkmayan kelimelerin etrafında şekilleniyor.

"Ne oldu?" Bastırıyorum.

"Aeeverie kan kaybından ya da demir zehirlenmesinden ölmesini engellemek için onu iyileştirdi. Hâlâ demire bağlı ama kan dolaşımında demir olmadığı için sadece en güçlülerimizden onun nöbeti için dönmesi akıllıca olur. Damarlarında tanrıça tarafından kutsanmış büyü olan birini hafife almak bizim sonumuz olur."

Oh. Lanet olsun. Ben.

"Bariyeri güçlendirmek için diğerlerine yardım etmeliyim," diye devam ediyor. "Gezginler onun türünden büyücülerle boy ölçüşemez."

Cathal alay eder ama Sera başıyla onaylar. Vox haklı. Aşkınlar görünmezlik büyülerinde mükemmeldir ama gizlenme büyülerini Sin'in hepimizi yataklarımızda katletmesini engelleyemez.

"Benden bu gece Kara Sanat'a göz kulak olmamı mı istiyorsunuz?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Alistair, "Gönüllü olurdum prenses ama görünüşe göre misafirimizi yemeyecek kadar güvenilir değilim," diye araya giriyor.

Eldridge arkamdan homurdanıyor ama bu Vox'un hızlıca başını sallamasını engelleyemiyor. Gülmeden bir kez ofluyorum ve avuçlarımı masaya vuruyorum. "Pekâlâ. Ama önce sert bir içkiye ihtiyacım olacak. Belki on iki tane."

T Gece durgun, neredeyse doğal olmayan bir şekilde. Sanki yıldızlar bile yaz esintisini ve titreyen dalları susturmuş, aramızda söylenmemiş sözleri duymak için kulaklarını boş taş eve çevirmiş gibi.

Kapının dışında duruyorum, mütevazı bina Vadi'nin kalbinin kuzey tarafındaki küçük bir arsada yer alıyor. Aeverie geldiğimi duyunca dışarı çıktı ve tapınağa doğru ilerlemeden önce bana başıyla selam vermekle yetindi. Vox bana sabahın ilk ışıklarıyla rahatlayacağımı, böylece biraz uyuyabileceğimi söyledi. Yaralarım iyileşmiş olsa da beni ağırlı ve yorgun bıraktı. Sanırım gece boyunca bir enerji patlamasına ihtiyacım olursa, küçük bir atıştırmalık için her zaman Kara Sanat'ın kanını akıtabilirim. Kimse onu aldığım gibi iade etmem gerektiğini söylemedi.

Bu düşünceye neredeyse kıkırdayacağım ama sesin bana ait olduğunu düşünceğini bildiğim için kendimi tutuyorum. Beni ilk kez gördüğünde yüzünü *görmek* istiyorum. Körü körüne onu uçurumun kenarına kadar takip ettikten sonra beni aşağıya fırlattı, kenarın üzerinden bakma zahmetine bile girmedi ve aşağıdaki toprağa çarpmadan önce kollarımın umutsuzca uçmaya çalışmasını izledi.

Ama ben asla kayaya çakılmadım. Singard beni bu kadar çabuk bir kenara atıp mecazi ölüme terk etmeden önce önemli bir şeyi unutmuştu. Çalıkuşu uçamayan bir kuş değildir.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Yukarıdaki tanrıça.

Sin odanın ortasında diz çökmüş, her iki kolu da dışarıya doğru uzanmış ve yapıyı destekleyen iki sütuna zincirlenmiş, diğer bir dizi kelepçe ise ayak bileklerini birbirine bağlamıştır. Göğsü çıplak ve Alistair'in demir hançerlerinin gömülü olduğu iki büyük lal taşı yara izi karnını süslüyor. Aeverie onun yaralarını iyileştirmiş ama belki de karşı karşıya olduğu gücü hatırlatması için görsel bir hatırlatma bırakmış.

Odanın köşesindeki koyu renk minderli bir sandalye dışında boş olan tek odalı eve girdiğimde Sin başını kaldırmıyor. Uyanık mı yoksa uyuyor mu, anlayamıyorum. Başı öne eğik, uzun siyah saçları yüzünü gizliyor, omuzlarına dökülüyor ve göğsünün sert düzlemlerini sıyrıyor. Bir çift siyah pantolon belinden aşağıya sarkıyor, oblik kaslarının mükemmel V şeklini bozan ikiz yara izlerinin hemen altında.

Kapı arkamdan kapanıyor. Kokum burnuna hücum ederken vücudundaki her kasın kasılmasını izlemekten zevk alıyorum.

Ben odayı geçip tekli koltuğa otururken, bir bacağımı diğerinin üzerine atıp parmaklarımı kucağımda kenetlerken Sin hareketsiz kalıyor. Başını kaldırıp bakmıyor ama göğsü şimdi daha hızlı inip kalkıyor ve boynundaki basınç noktasında gümbürdeyen nabzı dikkatimden kaçmıyor. Demirle kelepçelenmiş ve önümde diz çökmüş olsa bile, Kara Sanat bir akım yayıyor

-Sanki öfkesinin gücü her an kabarabilir ve evi tamamen sular altında bırakabilirmiş gibi.

Azrail zincirlenmiş. Ne kadar büyüleyici bir değişim.

"Bana bak." Tüm sinirlerim kıvılcımlar saçarak atırdarken sesime bu kadar kesin bir şekilde hükmedecek gücü nereden bulduğumu bilmiyorum.

Sin itaat ediyor. Bana bakmak için başını arkaya çevirdiğinde mürekkepli perdeleri yüzünün etrafından ayrılıyor, dar, yılan gibi gözleri benimkileri kesiyor. Söylemeyi planladığım her ne varsa boğazımda düğümleniyor, daha birkaç ay önce birlikte olduğum adamla bakışlarımı kilitliyorum ve aniden, keşke başka bir yere bakıyor olsaydı diyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi ısıyor ve tırnaklarım avuç ilerime batıyor. Bu anı binlerce farklı şekilde hayal etmiştim; kız kardeşimi hapseden ve sonra da bu konuda yüzüme yalan söyleyen adamdan intikam alma şansını nihayet yakalayacağım anı. Ama o bana bakarken, yemyeşil irislerinde dönen sıcaklık, damarlarımda tünel aan acıdan başka bir şey değil. "Sana gvenmiştim," diye fısıldamayı başarıyorum, sesimin son kelimedede çatlamasından nefret ederek.

Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyor ve gözlerimi odadaki st üste yığılmış taş stnlardan birine çeviriyorum. Keskin bir sızı kalbimin dış kabuğunu çekiştiriyor, onu bir arada tutan ipleri büküyor ve yıpratıyor, ta ki zm ağrıyan göğsümden kanayana kadar.

"Sana her şeyi verdim. Elimden gelen her şeyi sana verdim. Bana sana güvenmememi söyledin ama... ama güvendim. Tüm kalbimle." Kelimeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor, şimdi kanallarımdan taşan ve yanaklarımdan aşağı akan gzyaşlarımla eşleşiyor. Onları elimin tersiyle siliyorum ve ayağa kalkıyorum, buradan olabildiğince uzağa koşma ihtiyaıyla tüylerim diken diken oluyor. Odanın kenarına doğru yürüyorum ve avuçlarımı serin taşa bastırarak botlarıma bakıyorum. Etrafımdan beni tepeden tırnağa değerlendirdiğini fark ediyorum.

"Boğazını kesebileceğim silahları mı tarıyorsun?" Sorarken ona bakmıyorum ama gözlerinin tekrar benimkilere döndüğünü hissediyorum. Onu öldürmek kolay olurdu. Çok kolay, tuzağımda kıvranan yaralı bir av gibi. Bıçağımı kaydırıyorum

Ona doğru dönüp yaklaşırken pantolonumdan bir parça kopuyor. Sadece birkaç santim uzaktayken, botlarımın tabanlarının her adımda zeminde bir saniye fazla sürüklenmesine izin vererek onun etrafında dönmeye başlıyorum. Yörüngemi tamamladığımda üzerine eğiliyor, bıçağımın pürüzsüz tarafıyla çenesini yukarı kaldırıyorum.

"O gecedен beri her gün, seni incitmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettim. Bunu düşünmek beni *rahatsız ediyor*." Sessizce gülüyorum ve o cevap vermeyince kabzadaki tutuşumu sıkılaştırıp hançeri boynunun bronz derisine biraz daha yaklaştırıyorum. Geri çekilmiyor ama nefes alış verışı yavaşlıyor, belki de artık tamamen kesildi. "Bir sır öğrenmek ister misiniz, *Majesteleri*? Bazen yalnız kaldığımda ve gece geç saatlerde, vücudunuzdaki her damlayı akıtma düşüncesiyle kendime dokunuyorum. Durmam için bana yalvardığınızı, hiç merhamet göstermediğiniz halde size merhamet ettiğimi düşününce mutluluğu buluyorum."

Bir dokunuşla bıçağım etine saplanıyor. Boynunu süsleyen ince kırmızı kolyeyi görünce arzum karnıma çöküyor. Tekrar kıkırdıyorum ve Sin'in baş döndürücü bakışları benimkilerle buluşuyor. Yanıyor. Sarhoş edici. Ama yüzünde bir damla bile korku yok. Blöfümü görüyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Onu öldürmeyeceğim.

Hançerimi yanıma alarak tam boyuma yükseliyorum. "Her ne kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın üzerimde hiçbir etkisi olmadığını söylemek istesem de, bu tam olarak doğru değil. Görünüşe göre beni bir şekilde etkilemişsiniz *Majesteleri*, çünkü ben de sizin gibi sadece istediğimi almakla yetinmiyorum. Hayır. Ben daha çok acı çekmekten hoşlanıyorum. *Avlanmaktan*."

Bıçağı dudaklarıma götürüyorum ve bakışlarını esir alarak dilimi bıçağın etrafında döndürüyorum, işkencesinin tadına bakıyorum. Göğsüm sapkın bir zevkle sarsılıyor ve dudaklarımı hançerin düz kenarının etrafına sararak özünü tamamen ağızıma davet ediyorum. Silahı yanıma indirmeden önce dudaklarımdan derin bir inilti dökülüyor. "Şunu bil ki tatlı Kara Yüreğim, seni kovalamayı bitirdiğimde, seni yiyip bitireceğim. Kemiklerini, kanını ve ruhunu."

Bıçağı pantolonuma geri sokarak boynundaki sığ kesiği hızla iyileştiriyorum. Demir büyüye karşı dirençlidir, bu yüzden daha derin bir kesik olsa eti dokunmamla kapanmazdı. Ona sırtımı dönüp odanın köşesine yöneliyorum ki, benim duymamı istediğinden emin olmadığım kadar sessiz bir sesle, "Biliyorum," diye fısıldıyor.

Uzak köşeye yığılıp bir bacağımı uzatıp diğerini göğsüme bastırarak oturuyorum, karşımdaki sandalye bana rahatlık sunuyor.

Ŗu anda hissetmeye meyilli değilim.

Gözlerimi kapatıyorum. Uykuyu arzulamaya cesaret edemiyorum ama ona bir an daha bakmayı reddediyorum. Uyumak istesem bile, kafatasımda yankılanan bu iki kelime uykuyu kesinlikle kaçırırdı.

Biliyorum.

W Kızgın kızıl şafak ormanı kanlı bir parıltıyla yıkadığında, Vox beni görevimden aldı.

"Biraz uyuyun. At sırtında en erken bu gece burada olabilirler ama o saatte gelmek aptallık olur. Yine de sabaha kadar burada olmaları muhtemel, o yüzden gidin."

Komutanın tavsiyesine kulak verip doğruca ailemin evine gidiyorum, Zorina'nın sunduğu haşlanmış erik lapasını geri çeviriyorum ve yatağıma giriyorum. Ağır hayalet ipler göz kapaklarımı çekiştiriyor, onları kapanmaya zorluyor. Onlarla daha fazla mücadele etmiyorum, tüm bunları birkaç saatliğine unutmak için çaresizim.

Aylardır ilk kez, rüyalarımın dalgalı karanlığında beni takip eden canavarlar yok.

Cosmina uyandığımda burada, yatağımın kenarında oturuyor ve ayaklarını yedek bir battaniyenin altına sokuyor. Soluk mavi gözleri, okumakta olduğu deri ciltli aşk kitabının üstünden benimkilerle buluşuyor. Ayağa kalkıp köşedeki masadan üstü kapalı bir tabakla bir çay tepsisi alırken hiçbir şey söylemiyor. Kapağı kaldırıncı bir tabak ateşte kavrulmuş misk sıçanı, kremalı mısır, bir yığın yapraklı yeşillik ve bir dilim kalın, kabuklu ekmek çıkıyor. Midem tepki olarak inliyor.

Yemeği kürekle ağzıma atıyorum, tuzlu tatlar boğazımı ve karnımı sıcaklık ve baharatla kaplıyor. Cosmina ben yerken sessiz kalıyor ve ben kalan yemek parçalarını yutup bana getirdiği bir bardak suyu içerken eğilip keten bir peçeteye ağzımı sıvazlıyor. Sanki hastaymışım gibi benimle ilgileniyor ve sanırım bir bakıma öyleyim de.

"Teşekkür ederim," diyebildim sonunda. Peçeteye uzanıyorum ve yüzümü kendim temizlemeyi bitiriyorum.

Cosmina yatağın ayakucuna yaslanıyor ve yanındaki tabureden geçen hafta başladığı örgü projesini alıyor. İğneleri sanki yerlerinden hiç ayrılmamışlar gibi hemen ipliğin içindeki yerlerini buluyor. "Vox'un dün gece sana nöbet tutturması hoşuma gitmedi. Buraya seni tehlikeden uzak tutmaya geldik, tekrar tehlikenin ortasına itmeye değil," diyor kesin bir ifadeyle. Dudaklarını bükerek, örmekte olduğu desene farklı bir bakış açısı kazanmak için başını eğiyor.

"Buraya tehlikeden uzak durmak için gelmedim, kardeşim. Buraya savaşa hazırlanmak için geldim. Ve bu savaşın kazanan tarafında olmak niyetinde olduğum için, üstünlüğün bizde olmasını sağlamak için üzerime düşeni yapmam gerekiyor. Eğer şu anda bu Kara Sanat'ı korumak anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım şey Kara Sanat'ı korumaktır."

Cosmina ince, kara bir kaşını kaldırıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Bunun hakkında hiç konuşacak mıyız?"

Kumaş peçetemi katlıyorum ve artık boş olan tabağımın üzerine örtüyorum. *Neyi* kastettiğini sormama gerek yok. "Konuşacak bir şey yok."

"Güvenliğimi sağlamak için çok şeye katlandınız ve naibimize olan güveninizin ihanete uğramasının korkunç olduğundan eminim."

"Ona güvenilemeyeceğini biliyorduk; bu yeni bir şey değildi," diyorum kararlılıkla. "Evet. Ama yine de yaptınız." Bunu bir soru olarak söylemiyor.

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve büyük kahverengi bir sandığa yaslanmış aynaya doğru yürüyorum. Örgümü çözüp, "Aptalca bir hata" diyorum.

"Kes şunu, Wren."

Ses tonundaki keskinlik omuzlarımın gerilmesine neden oldu. Cosmina'nın bana karşı sertleşmesinden hep nefret etmişimdir. Seçilmiş kız kardeşim beni doğuran o kötü kadına hiç benzemese de, bir şeyler bana annemi hatırlatıyor.

Ben devam etmeyince o devam ediyor. "Yakalanmamdan Singard'ın sorumlu olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Sanki fiziksel olarak hastalanacakmışsın gibi, sanki içinde bir şeyleri paramparça etmişim gibi yüzün kızardı. Açık sözlülüğümü bağışla kardeşim ama zaten nefret ettiği bir hükümdarın kendisine ihanet ettiğini öğrenen birinin vereceği tepki bu değildir. Gözlerindeki acı güneşi yakmaya yeterdi."

Örgümün son parçası da çözülüyor ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek, orada yuva yapmış düğümleri ehlileştiriyorum. "Eğer bir şey öneriyorsan, Cosmina, o zaman söyle."

Projesini yatağın üzerine bırakıyor ve kollarını zayıf göğsünde sıkıca kavuşturarak ayağa kalkıyor. "Demek istediğim, Kara Sanat'la olan ilişkinizde *platonik* bir ittifaktan daha fazlası varsa, bana söylemekten korkmanıza gerek yok."

Topuğumun üzerinde dönüp ona bakıyorum. "Peki ya bu doğruysa, bu beni ne yapar? *Aptalca* bir şekilde bir canavara, seni inciten ve şüphesiz bunu tekrar yapacak birine karşı sevgi beslememe izin verdiysen? Zorina'ya mı? Eldridge'e?"

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar yumuşuyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor. Katlanmış kollarıma uzanmakta tereddüt etmiyor, minik ellerini kollarımın etrafına doluyor. "Bu seni pek çok şey yapar, Wren. En önemlisi, seni insan yapardı. Ama seni asla kız kardeşim yapmaz."

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. Başım sallanıyor ama bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakalıyor ve beni tekrar ona bakmaya zorluyor. "Kara Sanat'la olan geçmişin ne olursa olsun, sen istemezsen kimse bilmek zorunda değil. Ama bil ki bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Cevabımı beklemeden kollarımı açıyor ve beni kendine doğru çekiyor, ince parmaklarını saçlarıma doluyor ve alnımı kemikli omzuna yaslıyor. Ellerini saçlarımin arasında gezdirirken mavi tuniğinin önünü ıslatıyorum, fırtınayı daha fazla zapt edemiyorum. Kanımı en koyu siyaha boyayan acıyı kız kardeşimden başka duyacak kimse yokken, gizli gerçeğimi fısıldıyorum.

"Onu sevdim."

T Savaş borusunun tiz çığlığı üzerine kız kardeşlerim ve ben kılıçlarımızı kemerimize ve kalçalarımıza sabitlemek için acele ettik ve dışarı fırladık. Cosmina dün gece benim yatağımda uyudu ve bu sabah Morrinne bizi dumanı tüterek uyandırdı.

Bal sürölmüş kremalı yulaf kaseleri. Hazırlanđımız anın geldiğini haber veren alarm çalmadan önce kahvaltımızı ancak bitirebildik.

Krallık burada.

Vox, uyarı çağrısından birkaç dakika sonra kapımızdaydı ve oniks atının sırtına atlamamı işaret etti. Ata biniyorum ve deri zırhına tutunuyorum, onu attan itme ve zırhla ezme dürtüsüyle savaşıyorum. Yaptığı hile için özür dilemedi, dileyseydi de onu affetmezdim.

Cosmina ve Eldridge bir süre sonra ailemizin ödünç aldığı atın sırtına biniyor ve dördümüz çevreye doğru ilerliyoruz. Krallığın kendi adlarına gönderdiği kişileri karşılamak için seçilen küçük ekipten birkaç kişi daha etrafımızda dörtnala koşmaya başlıyor. Sin'in gidişiyile Kara El geçici olarak onun yerini almış olacak ve Ileana'nın şu anda karşı karşıya olduğu baskıyı hayal ettiğimde mideme bir tuğla düşüyor.

Biz çevreye doğru koşarken korna sesi iki kez daha duyuluyor. Sera'nın karanlık başının sağında sallandığını ve Aeверie'nin onun ötesinde olduğunu görüyorum. Etrafımızı zırh giymiş birkaç kadın ve erkek daha dolduruyor, atlarımızın toynakları tek bir amaçla toprağı dövüyor. Ormanlık alanın son dönemecinden dönüyoruz ve atlarımız sınırda keskin bir duruşa geçiyor. Elflerin kurduğu bariyer görünmez ama herhangi bir büyücü, yeryüzünün hayati basınç noktalarından birine rastlamış gibi kolektifte uğuldayan titreşimi hissedebilir.

Atımızdan inip bariyere, karşı tarafta beni bekleyen tehditkâr varlığa doğru adım atarken büyü sivri dişlerini kollarımdan aşağı sürüklüyor ve avuç içlerimi kemiriyor.

Dusaro'nun mürekkep rengi saçları sırtından aşağıya doğru gevşekçe bağlanmış, ikiz örgüler başının iki yanına doğru kıvrılmış. Koyu bronz teni gözlerinin altında hafifçe şişmiş ve koyu renkli kirli sakalları keskin çenesinin alt yarısını kaplıyor. Ayak parmaklarımla çevreye doğru ilerlerken selam vermek için başımı bile sallamıyorum ama Vox yanıma yaklaşırken kısa bir selam veriyor. Etrafıma hızlıca göz gezdirdiğimde Aeверie'nin hâlâ eyerinde oturduğunu görüyorum, on kadar muhafız

ve Vox'un diğerk tarafından yürüyerek sınıra yaklaşan Sera.

"Günaydın kocacığım," diyor Sera. "Buraya gelmenin bu kadar uzun sürmesine biraz şaşırdığımı söylemeliyim."

Dusaro bembeyaz atından iniyor, siyah binici pelerini, etekleri diz boyundaki binici çizmelerinin arkasına yerleşmeden önce arkasında dalgalanıyor. Burada yaklaşık yirmi kişi var, Dusaro dışında hiçbirini tanımıyorum. Ileana muhtemelen korunması için kalede tutuluyor, eminim ki bu durumdan *çok hoşlanıyordur* ve Aldred de muhtemelen doğrudan onun korunmasıyla ilgileniyordur. Kara Sanat'ın ele geçirilmesi hem elfler hem de aşkınlardan tarafından bir savaş ilanındı ve Baelliarah'ın artık burnunu ait olmadığı işlere sokmasıyla Kara El'in zarar görmekten korunması her zamankinden daha kritik.

"Oğlum nerede?" Dusaro, Sera'nın yemini yutmayarak sorar.

"Oğlumuzun tamamen güvende olduğuna sizi temin ederim... şimdilik." Sera soluk, yuvarlak omuzlarından birini silkiyor ve duruşunu hafifçe genişletiyor.

"Buraya artık senin zavallı, aptal oyunlarını oynamaya gelmedim, Seraphine. O şey," Dusaro çenesini durduğum yere doğru salladı, "on beş adamımı ve en yakın ulusumuzdan on iki kişiyi katletti, hem de düşman bir ulus. Vicdan azabı duymadan cinayet işleyen birine sığınak sağlıyorsun."

"Vicdan azabı duymadan cinayet işlemekten bahsederek bana ders verme, Dusaro," diye tersliyor Sera, bir eli kalçasının alt kısmını bulurken.

Öne doğru kayar ve muhafızlarından birkaçı arkasındaki hareketi taklit eder. "Ver bana. Oğlumu."

Vox başını yana eğiyor, saç örgüleri kafa derisine yapışmış. "O halde şartları görüşmeye hazır olduğunuzu varsaymalı mıyım Lord Kilbreth?"

Dusaro bu öneriye sinirlenir. "Dikkatli ol elf. Savaşmaya uygun olmadığın bir savaş ilan ettin. Oğlumu bana geri ver, *belki* bu korkunç suç için bize ödeyeceğin tazminatı konuşabiliriz."

Komutan kendi kendine sessizce söyleniyor, dilini her tıkırdatışında başını sallıyordu. "Korkarım bu işe yaramayacak. Endişeye gerek yok. Elimde Singard'ı uzun süre zapt etmeye yetecek kadar demir var. Ve eğer tükenirse," Vox başını tekrar yana doğru hızlıca salladı, "besleyecek bir sürü vahşi yaşamımız var."

Dusaro'nun avuç içlerinde vermilyon alevler tutuşuyor, büyüsü bariyere baskı yapıyor, buna karşılık kendi kolektifim damarlarımdan süzülüyor.

"Eğer kendimi açıkça ifade edemediysem, bu ağaçlara bir kıvılcım bile çıktığınız an, operasyonunuzu başarısızlığa uğrattığınız andır. Geri getirilecek bir ceset bile olmayacak." Vox'a bir bakış atıyorum, sesinin aniden derinleşmesi, yüzünde dönen siyah küreler gibi koyu renk gözbebekleri, çok doğal değil. İnsan dışı.

"Oğlumun hayatta olduğuna ve köpeğinizin onu çoktan yemediğine dair sözünüze inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Dusaro'ya gülümsüyorum, tembel tavrımın onu dişlerimi göstermemden daha fazla kızdıracağından eminim. Sırıışımla alay ediyor, bir nefes çekip ayaklarımın dibine tükürüyor. Dudaklarım karşılık olarak sadece genişliyor.

"Sizin gibiler takma isimler konusunda hiç bu kadar zeki olamıyor, değil mi?" Arkamdan boğuk bir ses geliyor. Omzumun üzerinden bir bakış sesin Alistair'e ait olduğunu doğruluyor ama dikkatim onun yanındaki adama yöneldiği için diğer kan cadısını fark etmiyorum bile.

Sin, bilekleri ve ayak bilekleri hâlâ acımasız demirle bağlı olan Alistair'e yaklaşır. Kara Sanat hemen babasıyla göz göze gelir ama yüzünü kaplayan şey rahatlama değildir. Dusaro onu değerlendirirken Sin'in aşağı bakan gözleri daha da kısılr, çıplak karnındaki pembe yara izlerine bakar ve Sin'in çenesi göğsüne doğru eğilir.

Utanç verici.

Duygular karnımda kaynıyor ve Sin'in kolektifine tutunduğumu fark etmeden elimi bırakıyorum. Dusaro çatık kaşlarını tekrar Vox ve Sera'ya çevirdiği sırada önümdeki tugaya bakıyorum.

"Dusaro, değil mi?" Alistair cıvıldıyor. "Birçok yeteneğim var Dusaro, ama alçakgönüllülük hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı. Ama hangi konuda gerçekten... *lanet* olası... iyi olduğumu bilmek ister misin?" Uzun bir süre duraklıyor, sessizliğinde gerilim yükseliyor. "Öldürmek," diye bitiriyor. Sırtım ona dönükken bile sözlerindeki gülümseme açıkça belli oluyor.

Dusaro'nun burnu kırışıyor ve sanki Alistair'in görüntüsü bile ona saldırıyormuş gibi bir an için yüzünü koruyor. "Sen de onun gibisin," diye homurdanıyor kolunu indirdiğinde, dudakları tiksintiyle bükülmüş. O zaman Alistair'in daha önce bana gülümsediğinde keskinleştirip doğal olmayan noktalar haline getirdiği köpek dişlerini fark ettiğimi hatırlıyorum.

Tekrar arkamdaki çifte bakmak için dönüyorum ve Eldridge'i bana doğru yaklaşırken yakalıyorum. Alistair bana doğru bir göz kırptı.

"Öyle de denebilir, ama içimden bir ses Wren'in iştahının benimki kadar doyumsuz olmadığını söylüyor." Dudakları tekrar aralandığında, dudaklarını daha iyi fark ettim.

etobur dişler. Onları törpülemeli. *Gösterişçi, çok mu?*

Sin cevap vermiyor, gözleri bariyerin diğer tarafındaki muhafızların arasında geziniyor, tarıyor. Solundaki bir şey dikkatini çekiyor ama Alistair ona bu kadar yakinken başka tarafa bakmaya kendimi zor tutuyorum.

Dusaro, "Ona el kaldırırsanız, cennetteki ve cehennemdeki tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki hepinizi diri diri yakarım," diye uyarıyor.

Alistair kıkırdıyor, sesi gırtlaktan geliyor, nefessiz. "Merak etme, ellerimi pek kullanmam." Dişlerini tekrar gösteriyor ama benim odağım Sin'de ve gözlerinden fıskıran panikte. Sera'nın Alistair'in ona zarar vermesine gerçekten izin vereceğine inanıyor olamaz... değil mi? Gerçi Sin'in annesine duyduğum güvenin bir kısmı da Vox'la birlikte beni etkisiz hale getirdiklerinde yerle bir oldu.

"Zaman kaybediyoruz," diye araya giriyor Sera, ellerini iki yanında birleştirip omuzlarını Dusaro'nunkilere yaklaştırarak. "Şartlarımız oldukça basit. Siz kalenize dönüp o güzel parşömeninize yeni antlaşma satırları yazın, biz de Kara Sanat'ı sabit tutalım. Sen bu ağaçları ateşe verirsen, biz de onu ateşe veririz." Küçük boyu bir yana, Sera'nın kontrollü sesi ağırlık taşıyor.

Dusaro kıkırdar ve bir elini yüzüne silerek ağzındaki kahkahayı siler. "Kendi oğluna zarar vermeyeceksin, Sera. Onu zaten incittiğinden daha fazla incitemezsin-"

"Baba. *Hayır.*" Buraya getirildiğinden beri ilk kez bu kadar net konuştuğunu duyuyorum. Sin'e tekrar baktığımda, yüzündeki panik daha vahşi, daha hayvani bir şeye dönüşmüştü. *Öfkeli.* Ateşli bakışlarını Dusaro'nunkilere diyor, üst dudağı kıvrılıyor ve kış denizinden daha soğuk bir sesle, "Sana bir emir veriyorum. Yap. *Yapma,*" diye hırlıyor, "ona zarar verme."

Çevremde Sera'nın Dusaro'ya geri döndüğünü görüyorum ama gözlerim Sin'e kilitlenmiş, onları ayıramıyorum. Sanki görünmez bir ip beni ona doğru çekiyor.

"Bana zarar vermeyecek oğlum," diyor Sera, sözleri Dusaro'yu küçümseyen bir ifadeyle sırtıyor.

Dusaro yine kıkırdıyor, ama Sin'in bakışlarının ağırlığı üzerime çöküp ciğerlerimdeki nefesi keserken bir sonraki söylediği şey sessizleşiyor. Derimin altında, kemiklerimin altında, ruhani maddemin derinliklerinde gömülü bir şeyi arıyormuş gibi bana bakıyor. Ben tepki veremediğim farkına varıyorum ve birden babasına Sera'ya zarar vermemesini söylediğini sanmıyorum. Yüzündeki öfke eriyor ve onun yerine kısa bir süreliğine

Bakışlarını kaçırıp beni aşan bir şeyler haykırmadan bir an önce pişmanlık duyduğumu fark ediyorum.

Ses kulaklarımda yankılanıyor ve başımı Sin'in böğürdüğü yöne çeviriyorum. Vox'un sırtından kılıçlarını çektiğini ve Sera'nın sınırdan geri çekildiğini, ellerinin belindeki bıçaklara uzandığını görüyorum. Eldridge sınıra olabildiğince yaklaşmak için acele ederken çevremde kırmızı bir parıltı beliriyor ama Dusaro'nun beni izlediğini, dikkatle incelediğini gördüğümde bunların hiçbirini fark edilmiyor. Çenesini hafifçe kaldırmış, başını yana eğmiş ve yavaşça gülümseyerek ağzını kaplamış, teninin koyu bakır rengine karşı parıldayan bir dizi beyaz dişini ortaya çıkarıyor.

Vücudunu taramak için kendime yetecek kadar hissim var, ama hiçbir silaha uzanmıyor. Elleri yanlarında boş duruyor ama sınırın her iki tarafında kılıçlar kılıflarından çıkarılırken etrafımda metaller deriye sürtünüyor. Bir kulak patlatanuluma var Ben Eğilmek ve kapsayan benim İçgüdüsel olarak başımı kaldırıyorum, ses çok delici, çok öfkeli, sanki ormanın intikamcı bir ruhu gibi. Kükremenin yankısı kaybolduğunda kollarımı indiriyorum ve önümdeki manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Bir saniye sonra, kaçmak için kendimi yere bırakıyorum. dev siyah pençeler başımın üzerinden atlıyor.

T Yeryüzü beni yutmak üzere olan aç bir mide gibi altımda gürlüyor. Kulaklarımda başka bir kükreme gürlüyor, bu seferki daha tiz ve *acılı*. Kendimi yuvarlayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Alistair bir elini göğsüme sokuyor ve beni geriye doğru iterek sınıra doğru hücum ediyor, ellerinden omuzlarına kadar ateş saçıyor.

Kılıçlar metalik bir dansla birbirine çarpıyor, nemli yapraklara ve çevredeki ağaçlara kan sıçırıyor ve ayırt edemediğim bağırışlar havayı yırtıyor. Hiçbirinin önemi yok. Hiçbir şeyin...

Sin'in iri kürklü bedeni yere yığılmış, tüylerle kaplı bir ok karnının yan tarafından çıkıntı yapmış. Çiçek kokulu özsuyu yaradan sızarak okun etrafında birikiyor ve gece yarısı kürkünü nemlendiriyor.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, ellerim sürgünün üzerinde geziniyor, oku çekip çıkarmalı mıyım yoksa kanamayı yavaşlatmak için içinde mi bırakmalıyım emin değilim. Lanet olsun. *Lanet olsun!*

Parmak uçlarımdan altın sarısı tüyler fışkırıyor ve avuçlarımı onun yanına koyuyorum, ama kolektifi zihnimde gevşek, yeni çatlamış bir yumurta sarısı gibi katlanıyor. Bu büyüklükte bir ok atan kişi standart bir okçu değildi.

Bu bir arbalestten ateşlendi.

Büyüm yarayı pıhtılaştırmak için hiçbir işe yaramıyor; karnının içine gömülü olan uç kesinlikle demir, iyileştirme çabalarımı boşa çıkarıyor. Kara başının yumuşak zemine yaslandığı yere doğru ilerliyorum ve üzerine eğilip yüzünü kucaklıyorum. "Beni dinle. Her şey yolunda. İyi olacaksın."

Sarı-yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor ve kürklü bir kedi suratında bile Sin hiç bu kadar insani görünmemiştii. Ve sonra gözleri kapanmaya başlıyor.

Parmaklarımı göğsünün ipeksi tüylerine sokuyorum, onu sarsıyorum ve adını söylüyorum. "Gözlerini kapatma. Uyan. Sin. SINGARD! Siktiğimin piçi, bugün ölmeyeceksin!" Büyünün tadı dilimi ekşitiyor ve bir ayak sesleri izdihamı bize doğru koşuyor. Etrafımızı yoğun bir kalaylı duman bulutu sarıyor ve uzaktan toynakların toprağa vuruşunu belli belirsiz duyuyorum. Çatışma durdu ama ben farkında bile değilim. Kimin kazandığını bile bilmiyorum.

"Yoldan çekilin, yoldan çekilin!" Sera, Sin'e tutunduğum yerin etrafını saran cesetlerin arasından dirsek atarak geçmesini emrediyor. Ellerini Sin'in yüzünde dolaştırıyor ve burnunu Sin'in başına doğru eğiyor. "Benim tatlı oğlum," diye fısıldıyor.

Düşünmüyorum. Onu geriye doğru öyle sert itiyorum ki omuzları yere değiyor ve vücudumu Sin'inin üzerine kıvrıp dişlerimi ona doğru gösteriyorum. "İnsan olduğunu düşündüğünde sana yetmiyordu, artık gerçeği bildiğine göre onun için ağlamana gerek yok."

Ayağa kalkarken koyu yeşil gözleri irileşiyor ama tekrar ona uzanmıyor. Aeerie diğerlerini kenara itip diz çöküyor ve bir elini karnının üzerinde gezdiriyor, Sin'in göğsü artık daha yavaş inip kalkıyor. Çok yavaş.

"Vox!" diye bağıır baş rahibe. Hemen onun yanına gelir. "Onu derhal tapınağa götürün. Cıvatayı çıkarmamız ve demiri sisteminden kaldırmamız gerekiyor. Çok fazla kan kaybetmeden kanı pıhtılaştırın. Çabuk olun. Bir araba getirin, fazla zamanımız yok."

Komutan Eldridge'le bakışıyor, sonra atına binip dörtmala uzaklaşıyor. Eldridge, Aeerie'nin atına atladı ve aceleyle peşinden gitti, ama beni yaralayacak kadar keskin bir bakış atmadan önce değil. Sin'in gözlerimin önünde bir canavara dönüştüğünü gördüğümde dehşete kapılmalıydım. Ona kendi türüne ihanet eden biri demeli, bıçağımı alıp boğazını kendim kesmeliydim.

Bunların hiçbirini yapmadım. Çünkü binlerce kez hayal ettiğim fırsat karşıma çıktığında, Kara Sanat'a duyduğum nefretin her zerresi yok oldu ve yerini sadece onun hayatını kurtarma ihtiyacı aldı. Belki de bu ihtiyaç suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu. O ok *benim* içindi, kalbim için. Ve Sin, en çok koruduğu sırrını ifşa etmek anlamına gelse de, o oku kendi karnına çekmek için son gücünü kullanarak demirin altına girdi. Ama her şeyi anlatan şey tam olarak benim şaşkınlığımdı.

Eldridge'in gri gözleri, arkalarında kopan fırtına kadar soğuk bir suçlamayla beni delip geçiyor.

Yalancı.

Tapınağa girdiğimde akşam olmuştu. Eldridge, Vox'un Sin'in cesedini şifa koğuşuna taşımasına yardım ettikten sonra bir daha geri dönmedi ve benden kaçtığına hiç şüphem yok. Zorina'ya onu bulduğumda eve göndereceğime söz verdim ama bu, ona neden yalan söylediğimi açıklamaya çalışmamı yeterince dinlediğini varsayarsak geçerli.

Tam olarak yalan söylemedim ama belki de ihmal ettim. Ona Günah'ın aşkın bir şey olduğunu söylemedim. Kimseye söylemedim. Kısmen Kara Sanat'la yaptığım anlaşma yüzünden: Şekil değiştiren türüne savaş açmadığı sürece onun sırrını koruyacaktım. Ailemi koruyordum. En azından, bunu herkesten saklamanın baskısı göğsüme bir savaş çekicinin ağırlığıyla oturduğunda, uyumak için mücadele ettiğim her gece kendime hatırlattığım şey buydu.

Bazen buna cahil bir uykuya dalacak kadar inanıyordum. Ama her uyandığımda, yaz sıcağına rağmen soğuk terler dökerken, kimseye söylemediğim diğer nedeni hatırladım. İhanetimi, utancımı hatırladım. Sin asla olmadığı biri gibi davranmazdı. Gözlerimin içine baka baka ona güvenmememi söylemişti ama ben yine de güvenmiştim.

Bir canavarı sevmeyi *seçtim*.

Ve bu benim en iğrenç suçum.

Alistair onu kabul merkezinde tehdit ettiğinde, Sin'e yardım etmeyi seçtim. Ve bugün, yapabildiği tek şey olan demir kelepçeleri kırmak için son gücünü kullandığında -ikinci derisine bürünüp utancını açığa vurduğunda- yine onu seçtim.

Adımlarım tapınağın taş döşemelerine yüksek sesle çarpıyor - kutsal bir alan için fazla yüksek sesle. Mermerden oyulmuş kadın ve erkek büstleriyle kaplı bel yüksekliğindeki birkaç sütunun yanından geçiyorum. Kulaklarının şekline bakılırsa Elfler. Detaylı yüzlerinin altındaki taş sütunlara açıklamalar kazınmış ve ev sahiplerimizin eski tarihi hakkında daha fazla bilgi edinmek için daha fazla zamanım olduğunda geri gelmek için zihinsel bir not alıyorum.

Şifa kanadı açık hava tapınağının arka köşesinde yer alıyor ve ben koridorun sonundaki köşeyi döndüğümde Aeверie dışarı çıkıyor. Ben içeride bir şey ya da herhangi *birini* görmeden kapıyı arkasından kapatıyor.

"O nasıl?" diye sordum. Hemen ziyaret etmek istemiştim ama Vox, Aeверie'nin yarasının iyileşmesi için rahatsız edilmeden birkaç saate ihtiyacı olduğunu söyledi. Tapınağa nakledilmesi gereken tek kişi Sin'di; birkaç kişi daha yaralanmıştı ama hemen iyileştirilemeyecek bir şey değildi. Daha önceki çatışmada bizim tarafımızdan kayıp olmadı ama sınıra yakın ağaçlara yerleştirilmiş elf okçuları sayesinde birkaç ok krallık askerlerinin boyunlarına saplandı. Vox, Aeверie'nin yetenekli bir şifacı olduğunu söyledi ama bu, huzursuz bir yılan çukuru gibi birbirine dolanan sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Gerçekçi bir tonda cevap verirken yüzü soğukkanlılığını koruyor. "Cıvata derine saplanmış, hayati organları zar zor ıskalamış. Çok kan kaybetmiş. Bir insan için çok fazla ama Kara Sanat'ın damarlarında hem gezgin hem de tanrıça tarafından kutsanmış büyüler olduğu düşünülürse, iyileşecektir." Sol kaşı hafifçe kalkıyor ve bu hareketin meraklı mı yoksa suçlayıcı mı olduğuna karar veremiyorum. "Kanındaki demiri temizledim, oldukça yorucuydu, bu yüzden şimdi dinlenmeliyim. İyileşmek için zamana ihtiyacı var ve kendi rezervlerim yenilenene kadar daha fazla yardım edemem."

"Bu ne kadar sürer?"

"Birkaç gün. Hızlı yenileniyorum ama eskisi kadar çabuk değil. Diğerlerine söylemeyin ama görüldüğüm kadar genç değilim." Yüz ifadesinden alay ettiği anlaşılmıyor ama sözlerindeki eğlenceyi hissedebiliyorum.

"Sırrınız benimle güvende, Madam Rahibe." Ona şakacı bir göz kırpyorum ve o da bir kez başını sallıyor. Arkasındaki kapıya bakıyorum. "Onu görmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz, ama riski size ait olmak üzere girin. Büyümün onu iyileştirmesini beklersem onu demirle zapt edemem, değil mi? Fiziksel bedeni hâlâ zayıf olsa da, onu hafife almam. Yine de, yaralanmasının nedenini göz önünde bulundurursak, belki de Kara Sanat'ın size zarar vermeyeceğine inanmak için bir nedeniniz vardır." Beni yine o buz gibi bakışıyla sabitliyor, gözlerinin beyazı affetmeyen bir kar fırtınası gibi dönüyor. Eğer rahibe gerçekten öteki alemi görebiliyorsa, *benim* içimi ne kadar görebildiğini merak ediyorum.

"Tamamen kontrolsüz mü?" Tereddüt ediyorum. "Madam Rahibe, beni bağışlayın ama siz gider gitmez buradan gizlice kaçmasına ne engel olacak?"

"Oda onun çıkmasını engelleyecek şekilde yazılmıştır. Onun dışarı çıkması konusunda endişelenmenize gerek yok, sadece içeri girmek istediğinizden emin olun."

Başımı sallıyorum, sonra etrafımdan dolaşıp hızla gözden kaybolurken saygıyla başımı eğiyorum. Kapıyı iterek açmakta tereddüt etmiyorum. Eğer uyanıksa, aşkın kulakları konuşmamızı duymuştur ve burada olduğumu zaten biliyordur. Girişi geciktirmek gergin olduğumu düşünmesine neden olacak ve benim üzerimde böyle bir etkisi olduğunu düşünerek tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

Oda birkaç yatak alabilecek kadar büyük olsa da sadece bir yatak mevcut. Uzun ahşap bir rafta çeşitli deri ciltli kitaplar sergileniyor, hepsi de hiç okunmamış ya da sadece büyük bir özenle kullanılmış gibi bozulmamış

durumda görünüyor. Uzak duvarın karşısında, üzerinde beyaz bir sürahi ve birkaç uyumlu fincan bulunan küçük, yuvarlak bir masa yer alıyor. Birkaç minderli sandalye yerleştirilmiş.

Mekânın çevresinde ve yatağın yanında yerde, uyuyanların sabahları ayaklarını dinlendirebileceği pelüş bir taba rengi halı uzanıyor.

Sin yatağın üzerinde yastığının yanında oturuyor, bacakları dizlerinden bükülmüş ve bir kolu rahatça bacaklarının üzerine sarkmış, sırtını taş duvardan ayıracak bir yatak başlığı yok. Bu fırsatı onu değerlendirmek için kullanıyorum ve bakışlarımın çıplak göğsünde ve karnında gezinmesine izin veriyorum. Büyük beyaz bir bandaj karnının sağ tarafının büyük bir kısmını kaplıyor ve Alistair'in hançerlerinden kalan pembe çizgiler teninin koyu bronzluğuna karşı göze çarpıyor.

Rafa doğru yürüyorum ve rastgele bir kitap seçiyorum, parmaklarım pürüzsüz deri sırtın üzerinde geziniyor. Bir elini kaldırıp saçlarını tarıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor.

Bakışlarının yoğunluğunu unutmuşum. Gözlerinin yeşili sarı beneklerle noktalanmış, büyüğü onu daha da iyileştirmek için çalışırken hala tahriş olmuş. Unuttuğum gözlerinin canlılığı değil, *sıcaklığı*. Yanaklarım onun dikkatli değerlendirmesi altında ısınıyor, pembe bir parıltı olduğundan emin olduğum bir renge bürünüyor ve nabzım sanki bakışlarının üzerimde sabitlendiği her saniye, çarpan kalbimin düzensiz temposunu sayan kırık bir sarkacın tik taklarıymış gibi hızlanıyor.

"Wren." Adımı o kadar alçak bir sesle fısıldıyor ki, bana olan yoğun odağı olmasaydı, kendi kendine mırıldandığını düşünebilirdim.

Ayaklarımın dibine bir şey düşüyor ve elimde tuttuğum kitap kısmen açık bir şekilde yerde dururken irkiliyorum. Kitabı elime aldım ve sanki kişisel kalkanıymış gibi göğsüme bastırdım. "Nasıl hissediyorsun?" Kelimeler ağzımdan çok hızlı dökülüyor, dudaklarım gafımdan uzaklaşmaya hevesli.

"Onları durdurmalıyız. Geri dönmelerine izin veremeyiz."

Sesi o kadar alçak ve duygudan yoksun ki ne demek istediğini anlamam bir anımı alıyor. Dusaro'nun ve hayatta kalan muhafızların kaleye çekilmesini engellememizi istiyor, babasının oğlunun aşkınlığının herkes tarafından görülmesi konusunda ne yapacağına karar vermesi gereken yere. Kara Sanatlarının, nefret etmeleri için eğitildikleri, pişmanlık duymadan katletmeleri için teşvik edildikleri şeye dönüşmesi hakkında.

Kitabı kapatıp göğsümden indiriyorum, ölüm listemin en tepesindeki adamla aramda bir bariyere ihtiyacım olmadığını ve bunu istemediğimi hatırlıyorum. "Müdahale edemezler. Elflerin Vadi'yi terk etmesi açık bir savaş ilanı olur."

Sin öne doğru eğiliyor, kalkık dizleri biraz daha aşağı iniyor. "Elfler, çıkarcı annemi ve kesinlikle acımasız eski kız arkadaşımı barındırmayı kabul ettikleri anda kendilerini bu işin içine soktular."

Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha dökülüyor. "Ben hiçbir zaman senin kız arkadaşın olmadım." Yatağın ayakucundaki minderli sandalyelerden birini kaydırıp oturuyorum ve bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum.

Gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir saniyeliğine katlanmış bacaklarıma kayıyor. "Yeterince yakın."

"Black Arts'ın *kız arkadaşı* var mı *ki*?" Kullandığı kelimeyi havadan alıntılardım. "Seçkin kadınlara kur yapıyor ve yıldızlarla dolu gökyüzünün altında balkonlarda şarap yudumlıyor olmanız gerekmez mi?"

Çıplak omuzlarından birini silkiyor. "Bir keresinde balkonda bir gece geçirdiğimizi hatırlıyor gibiyim."

Oh, o kendini beğenmiş

Bir saniye önce sandalyede oturuyordum, bir saniye sonra yatakta üzerine eğildim, parmaklarım uzun siyah saçlarına dolandı, güzel boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye çektim. "*Yapma...*" Kelimeyi tıslıyorum, "*asla...* yaptıklarımızdan bahsetme. Bu ayrıcalığa sahip değilsin. Ne burada, ne de benim bölgemdeyken."

Diğer elim, parmaklarım hançerimin kabzasına değene kadar belimde geziniyor, başka bir alaycı yorum yapmasını bekliyor, *bekliyorum*, ama çenesi sertçe kenetleniyor, kaşları alınının ortasında birbirine düğümleniyor. Neredeyse... sıkıntılı görünüyor. Çelişkili.

Boğazını kıpkırmızı boyasa daha iyi görünürdü.

Onu serbest bırakıyorum ve beyaz sürahi ile fincanların bulunduğu küçük masaya yaklaşıp kendime çay dolduruyorum. İçeceği sihirle ısıtarak burnuma götürüyorum. Hafif gardenya ve maun gibi baharatlı bir şey kokuyor. Bir yudum alıyorum, dilimde çiçeksi ve odunsu notaların tadını çıkarıyorum, sonra küçük tabağa indirip sandalyeye geri oturuyorum, Sin'e bir fincan doldurmayı teklif etmiyorum.

"Pardon, siz de ister miydiniz?" Yapmacık bir tatlılıkla soruyorum ve kaşlarımı kaldırarak ne demek istediğimi anlatıyorum.

Yatağın üzerine eğilip ince beline sarılı beyaz bandajı geriyor ve yanında bir yerden ince boyunlu şişman bir şişe çıkarıyor. "Bugün kemer olarak demir bir cıvata taktım, sanırım biraz daha güçlü bir şeyle devam edeceğim." Mantarı patlatıyor ve derin bir nefes çektikten sonra duvara karşı daha dik bir pozisyona geçiyor, şişe hâlâ elinde sıkıca kavlıyor. Gözlerini kapatarak derin bir iç çekti. "Neden buradasın, Wren?"

Fincanımın sapıyla oynuyorum, tabağın etrafında yavaş bir daire çiziyorum. "Sera'yı takip etmeyi kabul ettim. O zaten Vadi'ye yerleşmişti, bu yüzden mantıklı olan tek şey-"

"Hayır," diye araya giriyor başını tembelce sallayarak. "Neden buradasın, benim odamda?"

"Oh."

Ağzının bir kenarında bir gülümseme başlangıcı belirdi ama bir anda kayboldu. "İyi olup olmadığımı umursaman için bir nedenin yok, ayrıca benimle birlikte olmak istediğini de sanmıyorum. İşimi kendin bitirmeye geldiğinden şüpheleniyordum ama pantolonunda sakladığın bıçağı henüz bana doğrultmadığına göre, bunun da öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum. Söyle bakalım, benim küçük cadım neden beni görmeye geldi?"

"Bana öyle deme," diye tıslıyorum. "Çünkü bugün öldüğünü görmeyi ne kadar istesem de, ölmedin. Hayatta kaldığın sürece bir kozsun, bu yüzden iyileştiğini görmek benim için en iyisi. Ölü bir adam savaşta bize iyi hizmet etmez. En azından şimdilik."

Sin kendi kendine hafifçe kıkırdıyor ve şişeyi tekrar ağzına götürüyor, dudaklarını boynuna doluyor ve sağlıklı olandan daha fazla miktarda likörü boğazından aşağı boşaltıyor. Şişeyi tekrar indirdiğinde hafifçe yüzünü buruşturur, hareket bandajının altındaki bölgeyi germiştir ama bir saniye sonra acıyı yüzünden siler.

"Bu yüzden mi bana ölmememi emrettin? Kuşkusuz biraz kendimde değildim ama aynı nefeste bana lanet olası bir piç dediğinizden oldukça eminim."

"Çok daha kötü bir şekilde çağrılmayı hak ediyorsun."

"Evet." Kadeh kaldırır gibi şişenin boynunu bana doğru uzatıyor.

Kabul etmesi beni şaşırttı. "Bana bir açıklama borçlusun."

"Sana pek çok şey borçluyum, küçük cadı."

Lakabı görmezden geliyorum. Şişedeki alkol her neyse dudaklarını gevşetiyorsa, görmezden geleceğim. "Ver şunu bana." İçkiyi işaret ediyorum.

Sin bana uzatıyor ve bir yudum alıyorum, sıvı cesaret boğazımdan aşağı kayarak göğsüme yerleşirken yanıyor. "Yukarıda benimle bir tür evcil hayvan gibi oynarken kız kardeşimi zindanında tuttuğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Yapmayacaktım. Seni eve gönderdikten sonra onu serbest bırakacaktım."

Bunu bana daha önce de söylemişti ama nedense tekrar duymak istedim. Yüzüme karşı asla itiraf etmek istemediği şeyi doğrulamak için.

yapmıştı. "Lanet olası korkak," diye tükürdüm başımı sallayarak.

Sin iki parmağını kendine doğru sallıyor, ben de şişeyi ona atıyorum. Derin bir nefes daha çektikten sonra, "Onlara söylemedin." diyor.

"Bizim hakkımızda mı?"

"Benim hakkımda," diye açıklıyor. "Yarı ölü olabilirdim ama yine de yer değiştirdiğimde yüzlerindeki şaşkınlığı gördüm. Ve seninkilerdeki şoku. Onlara benim ne olduğumu söylemedin."

"Bir anlaşmamız vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Ailemin güvenliğini asla tehlikeye atmayacaktım. Eğer bu onlardan bir sır saklamak anlamına geliyorsa..." Sanki o sırrı saklamak bana o günden beri her gün suçluluk duygusu yüklememiş gibi omuz silkiyorum.

"Sanırım şatomu ateşe vermenin bana o anlaşmayla siktir olup gitmemi söylemenin sevimli bir yolu olduğunu düşünmüştüm," diyor, ses tonunda hiç eğlence yok.

"Bunu neden yaptın? Herkesin önünde -ailemin, annenin- ne olduğunu ortaya çıkarmak için mi? Bu aptalcaydı."

İnanılmazlık kalın kaşlarından birini kaldırıyor ve dudaklarını şişenin ince boynuna tekrar sararken bana bakıyor. Şişeyi indirirken sıvı şıpırdıyor, şişe baş ve işaret parmaklarının gevşek kavrayışında bir ileri bir geri sallanıyor. "Bu tam olarak bir seçim değildi. Form değiştirmek o demirden kurtulmamın tek yoluydu."

"Bunu herkesin önünde yapmana gerek yoktu!"

"*Kahretsin*, Wren. Seni bir arbalest ile öldürmeye çalıştılar! Ben senin hayatını kurtardım."

Ayağa fırlıyorum, sandalye gıcırdayarak yere çarpıyor ve onun yataktaki yerine doğru fırlıyorum. "Senden bunu hiç istemedim. Hayatımda olmanı hiç istemedim ve seni kesinlikle hayatımda hiç istemedim."

Gerginlik ikimizin de üzerinden yuvarlanıyor ve odada boğulacak kadar yoğun bir sis gibi asılı kalıyor. Ona doğru eğildim, örgümün ucu omzumun üzerinden düşüp çıplak göğsüne değdi.

Sin bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. Çok yakınız, yüzlerimiz ve bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim var ve tüm sinirlerim çakmaktaşı gibi parlıyor. "Sen benim kaleme geldin, küçük cadı. Tam tersi *değil*," diye homurdanıyor, sesi göğsünün derinliklerinde gürüyor.

"Her şeyimi elimden almaya çalıştın." Kelimeler o kadar alçak sesle, o kadar ölçülü çıkıyor ki, dudaklarım harflerin şeklini abartırken titriyor. Sıcak bir gözyaşı yanağıma damlıyor, tuz gözlerimi yakıyor ve daha fazlası orada birikiyor, öfke şimdi fiziksel olarak içimden taşıyor. "Ama orada bile durmadın. Artık tüm ailem onlardan sakladığım sırları biliyor.

Eldridge benimle konuşmuyor." Yüksek sesle burnumu çekiyorum, gözyaşlarım şimdi daha sert düşerken burnumdan sümük akıyor, öfkem ve acım artık içimde hapsedilemeyecek kadar büyük.

Sin'in gözleri benimkilere dikilmiş, gözyaşlarımı ve kırmızı lekeli görüşümü yakıp geçiyor. "Ne yapsaydım, ölmene izin mi verseydim?" diye soruyor, çenesi zar zor hareket ediyor. Şimdi çok daha kızgın.

Sertçe yutkunuyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Hava tekrar ciğerlerime dolduğunda ciğerlerim şişiyor, aramızdaki mesafenin artması nefes almamı hatırlatıyor. "Sana bir gün daha bakmak zorunda kalmaktan daha iyi bir kader olurdu."

Cevap veremediğim kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum. Koridorun sonuna ulaştığımda, odadan gelen cam kırılma sesini duyuyorum.

Şişeyi kırdığında hala yarım şişe likör kaldığını bildiğim için kendi kendime gülümsüyorum. Şimdi içki bile yaptıklarından saklanmasına izin vermiyorum.

DUsaro ve hayatta kalan askerler bu gece Blackreach'e ulaşacaklar, tabii gündüz saatlerinden ve muhtemelen gecelerden de faydalandıklarını varsayarsak. Sin'le gösterişli hapisane hücrelerinde yüzleştiğimden beri iki gün geçti. Aeeverie bu sabah, bu süre içinde neredeyse tamamen iyileştiğini bildirdi. Görünüşe göre, demir bir cıvata bir baş rahibenin iyileştirme büyüsüne karşı koyamaz.

Utanç verici.

Elimi sebze sapının etrafında döndürerek düşmemiş çürüyen yaprakları ortaya çıkarıyorum ve bahçe makasımla kahverengiye serbest bırakıyorum. Cosmina yanımda sessizce çalışıyor, meyve kabuklarından ve diğer organik maddelerden yapılmış bitki besinlerini bitkinin büyümesini teşvik etmek için etrafına vuruyor.

Günlerinin geri kalanını Aeeverie'nin büyüsüyle o odaya bağlı olarak geçirmesinden memnun olurdum ama baş rahibe Sin'in bu gece klana halka hitap etmesine izin vermeyi kabul etti. Ben istesem de istemesem de Sin değişti ve en gizli sırrını bir tanık ordusunun önünde ifşa etti. Tereddüt etmedi. Gerçekten önemli olduğunda değil. Beni korumak söz konusu olduğunda değil.

Dusaro, Scarwood'a döndüğünde Kara Sanat'ın soyunu ve kendi kayboluşunu ele almak zorunda kalacaktır. Görmezden gelemeyeceği kadar çok tanık, onları öldürmeyi geçerli bir çözüm haline getiremeyeceği kadar çok ceset vardır.

"Ufukta büyük değişiklikler var," diyor Cosmina, şimdi yeni beslenmiş bitkilere su verirken. Yüzünün yarısını koruyan büyük bir dokuma güneş şapkası takıyor, ancak moda dışında gerçek bir amaca hizmet etmesi için birbirine kenetlenmiş dallardan oluşan gölgelikten çok az ışın geçebiliyor.

Anlaştık diye homurdanıyorum. "Baelliarah, krallarının öldürüldüğünü duyunca istila etmek için can atacaktır. Ve Aegidale'in kendi iç savaşını verdiğini öğrenirlerse, birkaç hafta içinde kıyılarımıza hücum edeceklerdir. Ama krallık bunu kendi başına getirdi - hepsinin canı cehenneme zaten."

Yüzünü bana dönüyor ve beni daha iyi görebilmek için kahverengi şapkasının geniş kenarını düzeltiyor. "Bu hepimizi etkiliyor, Wren. Ona karşı hissettiklerinde haklısın ama Baelliarah adanın hangi bölgelerinin saldırıya uğramaya değer olduğunu anlamak için zaman ayırmayacaktır. Bu hiçbirimiz için iyi değil."

Dizlerimin üzerine oturuyorum, makasımı yeni dönmüş toprağa atıyorum ve bir elimi alnımda gezdiriyorum. Güneş ışığının sadece bir kısmı

Ama yaz havası hâlâ sıcak ve nem oranı yüksek. Boynumdan, sırtımdan ter damlaları dökülüyor ve kız kardeşimin o saçma şapkayla nasıl olup da aşırı ısınmadığını merak ediyorum.

Ona karşı hisleri olduğunu söyledi. Krallığa değil, muhafıza değil.

Ona karşı. "Eldridge'i gördün mü?"

"Zorina ormanda olduğunu ve stres attığını söyledi. Nasıl olduğunu bilirsin; kişisel algılama."

"Ona yalan söyledim. Hepinize." Ayağa kalkıp kalçalarındaki kiri silmeye çalışıyorum ama bunun yerine çamuru tozluğumun koyu renkli kumaşına bulaştırıyorum.

Cosmina bana ayna tutuyor, bitkilerden birinden büyük sarı bir çiçek koparıp yanında getiriyor. "Kara Sanat'ın sırrını saklamak için nedenlerin vardı. Belki anlamadığım sebepler ama seni tanıyorum ve eğer saklamanın gerekli olduğunu düşündüysen, kararına güveniyorum." Bana doğru uzanıyor ve saçımdaki güneş çiçeğini sağ kulağımın hemen arkasına iliştiriyor, onu taktığımı görünce yüzünde aynı derecede canlı bir gülümseme belirliyor.

Ve kız kardeşinin topraklı saçlarına bir çiçek iliştirmek kadar basit bir şeyden doğan o kolay sırtışıla, son kararlılığım da kırıldı ve gözyaşlarına boğuldum. "Ben... tüm hikayeyi bilmek ister misin?"

Kız kardeşimin sırtışı kasvetli bir şeye dönüşüyor, ama dudaklarının köşesini yukarı kaldırmaya zorluyor. "Bana her şeyi anlat."

Kutsal Sırt Dağları Vadi'nin kuzey ve doğu sınırlarını oluşturur. Sınırdan çok da uzak olmayan kuzey yüzünün eteklerinde yer alan bir mağara, çökeltinin içinde oyuk bir alana açılır. Elfler buraya *Ruhun Yuvası* diyor.

Mağaranın kalbinde büyük bir su havuzu, dağın içini ısıtan ve sert kışlar boyunca elflere barınak sağlayan doğal olarak oluşan bir kaplıca bulunur. Yeraltındaki sığınak boyunca bir dizi mağara tünel açarak bazıları uyumak için özel inlere, diğerleri ise iplik eğirme masaları ve dokuma tezgâhlarının bulunduğu çalışma alanlarına açılıyor. Kayaya oyulmuş merdivenler başımızın üzerinde birkaç kata çıkıyor, her kat dev bir kaplıca gibi merkezi kaplıcanın etrafını sarıyor.

tirbuşon. Kışın barınak olarak kullanılmasının yanı sıra, mağara en önemli toplantı yeri olarak hizmet vermektedir, iç kısmı Vadi sakinlerini barındıracak kadar büyüktür ve oyuk kaya herkese aynı anda hitap etmek için harika bir akustik sağlar.

Kırılan parçalarımı onun önüne koyduktan sonra Cosmina ve ben, Eldridge dışında ailemizin geri kalanına geniş odada katıldık. Morrinne Cosmina'yla beni iki kalçamıza yasladı ve birer kolunu omuzlarımıza doladı. Theon ve Zorina, kıştan beri hâlâ yere serili duran kürk halılardan birinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Blythe'ın bana söylediğine göre, soğuk aylarda her ine bol miktarda kilim, battaniye ve kuş tüyü yastık tedarik ediliyor. Birbirine bağlı mağaralar arasında daha samimi gruplar ya da aileler için ideal olan daha küçük kaplıcalar da bulunuyor.

Cathal ve Sera kürsünün yanında kollarını göğüslerine kavuşturmuş bir şekilde duruyorlar. Dağla aynı gri kayadan yapılmış, beyaz ve mor yüzlü kristallerin soluk parıltıları tortunun derinliklerinden göz kırpmıyor. Elflerin geri kalanı mağaranın kalbini dolduruyor; bazıları ayakta duruyor, bazıları gruplar halinde oturuyor ve hatta bazıları pınarlara gömülüyor. Üstümdeki katlardan inşa edilmiş duvarların üzerinde bir kafa denizi beliriyor, cilalı obsidyen kadar koyu binlerce göz Aeeverie'nin ellerini beline kavuşturmuş beklediği platforma doğru bakıyor. Akan beyaz cübbesi kürsünün etrafına yayılıyor, taraklı kenarları yükseltilmiş basamağın uçlarını okşuyor ve koyu renk saçları mağaranın halkalı şeklini yansıtan bir topuzla yukarı doğru yığılmış.

Başını tünelin açıklığına doğru çeviriyor ve oda sessizliğe gömülüyor; Vox zincirlenmiş Kara Sanat'ı kürsüye doğru götürürken sadece zincirlerin tıkırtısı alanı dolduruyor. Sin'in bronz yanaklarında yine hafif bir parıltı var, gözleri iki gün öncesine göre daha parlak ve hiçbir zorlanma belirtisi olmadan yürüyor, ancak düşmanlarıyla dolu bir odada herhangi bir acıyı maskeleyeceğinden şüphem yok. Üzerinde koyu mavi, dekolteli bir tunik ve kaslı kalçalarına biraz fazla sıkı oturan siyah bir pantolon var. Elfler daha uzun boylu yaratıklar, kasları güçten ziyade dayanıklılık için yapılmış ve kıyafetlerinin boyutu da bunu yansıtıyor.

Sin kan dolaşımındaki demirin izleri yüzünden hâlâ zayıf düşüyse de Aeeverie'nin önünde durup taş kürsünün tepesinde onun bakışlarıyla buluştuğunda bunu belli etmiyor. Vox yana doğru birkaç adım atıyor ve Morrinne'in eli kolumu hafifçe sıkıyor. Sülfür kokusu burnuma doluyor ve midem altüst oluyor, gerçi bu tepkinin tamamen kaplıcaların pis kokusundan kaynaklandığından emin değilim.

"Beni iyileştirdiğin için sana minnettarım," diyerek Sin doğal olmayan sessizliği bozdu.

Aeverie tepki vermiyor, ince burnunun ucuyla ona bakarken yanaklarında en ufak bir tüy bile oluşmuyor. "Baban bizden birine suikast düzenletmeye çalıştı," diye cevap veriyor sonunda, kolları iki yanında tahtalar gibi dimdik.

Bizimkilerden biri. Savaş zamanlarında, hayatta kalmak için bir taraf seçmek gerekir. İki arada bir derede kalmak sadece iki tarafın da gücenmesine neden olur ve zamanı geldiğinde ikisi de sizi sahiplenmez. Elfler beni sahiplendi, Sera'ya olan sadakatlerinden ve barınakları karşılığında onlara verdiği sözlerden dolayı. Yine de bu ifade dilimde kül tadı bırakıyor. *Ele* geçirilmekten pek hoşlanmıyorum.

Sin ayaklarını sürüyerek yürüyor ve çınlayan metallerin sesi odayı dolduruyor; oda, büyüklüğüne rağmen artık fazlasıyla havasız hissettiriyor. "Bunu benim üzerime yıkmak isteyeceğinden ne kadar emin olsam da, Wren'in hayatına kast edildiğine dair hiçbir bilgim yoktu. Çalıların arasında arbaletin bir anlık görüntüsünü yakaladım ve nişan aldıklarının o olduğunu anladığım anda... harekete geçtim."

Aeverie asasının ucunu kürsüye vuruyor, örgülü iple bağlanmış mücevherler hareketle birlikte zıplıyor. "Sen bir gezginsin," diyor sorgusuz sualsiz. "Tıpkı annen gibi. Ve sığınak sağladığımız diğer yoldaşları gibi."

Sin kıpırdamıyor ama duruşu sertleşiyor, omuzları bir kıl kadar geriye çekiliyor. "Evet." Sesi alçak, mağaradaki yankı olmasa neredeyse duyulamayacak kadar alçak.

"Singard," diye sesleniyor yumuşak bir ses solumdan. Sera, Cathal'ın yanından uzaklaşarak öne doğru adım atıyor, başını hafifçe sallıyor. "Bana söyleyebilirdin."

Kendini ona doğru çeviriyor ve profilden bile olsa gözlerinde annesinin sesini duymanın verdiği ateşi görüyorum. Elleri iki yanında kenetlenmiş, parmak eklemlerinin ucunda pençelerin parıltısını gördüğüme yemin edebilirim. "Hiç sormadın ki," diye hırlıyor. "Şimdi bunun sana bir avantaj sağladığını düşünerek bana sevgi besliyormuş gibi davranma. Bu hiçbir şeyi değiştirmedir."

"Bu her şeyi değiştirdi," diye karşı çıkıyor Sera, sesine çelik gibi bir ton katarak. "Kara Sanat her iki büyüyle de kutsanmıştır. Bu daha önce hiç olmamıştı. Daha önce hiç böyle bir *kozumuz* olmamıştı. Senin özel olduğunu hep biliyordum Singard ama bunu hiç hayal etmemiştim. Nasıl hayal edebilirdim ki?"

"Fiziksel olarak dönüşebiliyor olması onu bizden biri yapmaz Sera," diyor Cathal dişlerini gıcırdatarak ikisinin de arkasından. "O bizden biri

değil.

ruha sahip ve asla olmayacak."

Sin'in dikkati Cathal'ın durduğu yere kayar ve göğsünün derinliklerinde bir yerden alçak bir homurtu yükselir. "Bileğimden ve ayağımdan bağılyken ne kadar da cesursun. Seni son gördüğümde zindanımda kendi sidiğin ve kanın içinde boğuluyordun."

Cathal kuru bir kahkaha atar ama bu kahkaha hiç de eğlendirici değildir. "Benim hakkımda istediğini söyle Kilbreth, ama ben sadece düşmanlarımı avlarım. Kendi türünü katleden sensin."

"Cathal!" Sera elini havaya kaldırır, avuç içi Lejyon komutanına dönüktür, ama Sin ona doğru bir adım atar, bilekleri arasındaki zincir ellerini kıvrırken esner.

"Senden on kat daha güçlü kadınların arkasına saklandığında ne kadar da hevesli oluyorsun. Önce Wren, şimdi de o." Sin kendi kendine usulca söylenir.

Cathal'ın yüzünde hınzır bir gülümseme belirir. "Bunun yarısı hakkında haklısın Kilbreth. İkisinin de arkasıdaydım ama saklanmadığımdan eminim. Ve eğer orada olsaydın, hevesli ağzı olanın ben olmadığımı bilirdin. Aletimin etrafında kimin dudaklarını daha çok sevdiğime karar veremiyorum; cadınıninkini mi, yoksa *anneninkini* mi?"

Yukarıdaki tanrıça.

Bu toplantıdan en azından iyi bir şey çıktı. Eğer Sin bir şekilde özgürlüğü için pazarlık yaparsa, Cathal ölü bir adam olur. Çünkü Sin'le aramızdaki çatışmaya rağmen, içimden bir ses *hiç* kimsenin -özellikle *de* Cathal'ın- ona böyle bir yorumda bulunup yara almadan kurtulamayacağını söylüyor.

Sin dilini dişlerinin önünde gezdiriyor, bu hareket neredeyse vahşice ve açığa çıkarmamak için tüm öz kontrolünü gerektirdiğinden hiç şüphem olmayan öfkesini yutarken çenesi sıkılıyor. Parmakları iki yanında kıvrılıp açılıyor ve bu kez son eklemlerinden pençelerin çıktığını gördüğüme eminim.

Oh, kızmış. Cathal, seni aptal orospu çocuğu.

İçimden gelen kelime oyununa gülümsüyorum.

Sera topuklarının üzerinde döner ve Cathal'ın durduğu yere doğru fırlar, yüzünde hâlâ o tembel sırıtış vardır. Cathal onu yatıştırmak istercesine iki elini birden kaldırır. "Hadi ama Seraphine, en azından bilmeli-"

Yüzüne bir tokat atar. Cathal'ın yanağı anında kızarıyor ve dudakları hırlayarak geri çekiliyor, ama kadın onu göremediğim bir bakışla hemen susturuyor.

Aeverie asasını kürsüye üç kez vurur. "Bu kadar saçmalık yeter." Kelimeler dilinden kayarak dökülüyor, varlığı mağaranın havasını bir kobranın şişmiş karnı gibi şişiriyor. "Kara Sanat ve benim konuşmamız gereken daha acil konular var."

Sin baş rahibeye doğru dönerek başını eğiyor. Kadın narin bir el sallayarak onu savunmaya teşvik eder.

"Babam ve adamlarım bu gece Scarwood'a dönecekler. Muhtemelen Lord Kilbreth halka seslenmeyi erteleyecek ama bunu uzun süre yapamayacak. Çok fazla muhafız yer değiştirdiğime şahit oldu. Dedikodular yayılacak ve babam, kendisine ait olmayan ağızlardan çok fazla kişi duymadan bu konuyu ele alacak.

"Kara El'in hastalanması, ölmesi ya da yönetmeye uygun görülmemesi durumunda Sanat'ın görevlerini üstlenmesi gelenektir. Ileana adildir ama bu tür işlerde tecrübesi yoktur ve kararlarını babamın yargılarına göre verecektir. Ve eğer Lord Kilbreth'i tanıyorsanız, her bir askerine ellerinde meşalelerle derhal Vadi'ye gitmelerini emredeceğini bilirsiniz. Bu ormandaki her ağacı yakmaktan ve her erkeği, kadını ve çocuğu öldürmekten çekinmeyecektir."

Sin duraksıyor, sözlerinin kafasında yer etmesine izin veriyor. Aeverie'nin yüz ifadesi, alt dudağının dişlerinin arasında hafifçe yuvarlanması dışında sabit kalıyor. "O saldırıyı başlatan krallıktı," diye hatırlatıyor ona.

"Bunun onlar için bir önemi yok. Kara Sanat'ı ele geçirdiğinizde savaş ilan ettiniz. Müzakere etmeye gelmem sadece özgürlüğümü kolayca güvence altına alma girişimiydi, ama beni serbest bıraksaydınız sınırı geçer geçmez saldıracaklarından hiç şüpheniz olmasın. Babamın *elflerle*," diye homurdandı, "ya da şekil değiştirenlerle pazarlık yapmak gibi bir niyeti yok, dolayısıyla Ileana'nın da olmayacak. Dusaro Kilbreth'in seninle bir pazarlığa gireceğini düşünmek aptallıktı, zaten aşkına neden yardım ettiğini de açıkça belirtmedin."

Başrahibe bir elini arkasına koyar ve asasını baston olarak kullanarak kürsüde adım atmaya başlar. "Sen benden çok daha gençsin Singard Kilbreth, ama bu topraklar sen, baban ya da onun babası doğmadan çok önce elflere aitti. Sizin türünüz bu adayı keşfettiğinde, biz batı yarısında kalmakla yetindik ve yüzyıllar boyunca orada barış içinde yaşadık. Ta ki *Ephraim Whytworth'un*," diye ismini tıslıyor, "paranoyası çok fazla artınca topraklarımızı yakıp yıktı ve sanki kafese kapatılması gereken hastalıklı bir türmüşüz gibi bizi Vadi'ye sürdü.

"Bana ironik geliyor," diye düşünüyor, platformun kenarına yaklaşırken ince dudaklarını birbirine bastırarak, "bizi buraya hapseden Kara Sanat'ınızken, kibirli ve hak sahibi düşüncelerinizle ezdiğiniz gezginlerle ittifak kurarak bizi düşmanlaştırdığınızı düşünmeniz." Aeeverie öne doğru eğilir ve asasının alt yarısını Sin'in çenesini yukarı doğru eğmek için uzatarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorlar. "Evet *Singard Kilbreth*, annen giderek büyüyen gezgin ordusunu barındıracak bir üs aradığında biz de kabul ettik. Çünkü hiç kimse sırf sayıca az olduğu ve daha fazla kaynak elde edecek parası olmadığı için hakkı olanın elinden alınmasını hak etmez. On yıllar boyunca Ephraim ve babanız müzakerelerimizi dinlemeyi reddetti, bu yüzden artık daha fazla istemeyeceğimiz zaman geldi. Size yaptığımız gibi basitçe alacağız."

Sin çenesini asadan kaldırıncı Aeeverie asayı yanına geri koydu, kristaller iplerinden sallanıyordu. "Söyleyin bana Madam Rahibe, eviniz küle dönmüşken ve duman kilometrelerce ötedeki herhangi bir yeri yaşanabilir kılmayacak kadar yoğunken, size ait olduğuna tutkuyla inandığınız toprakları nasıl geri almayı planlıyorsunuz?"

"İşte bu noktada sen devreye giriyorsun Kara Sanat," diye yanıtlıyor son ünsüzü çıkararak. "Lord Kilbreth'in bizi tutsülemekten yana olacağını sanmıyorum, ciğerlerini duman ve külle dolduracak olan siz olduğunuz sürece."

Morrinne'in kolundan kurtulup Sin'in profilini daha iyi görebilmek için birkaç adım sağa kayıyorum. Dili yavaşça alt dudağını yalamak için dışarı kayıyor ve başını sallıyor, ağzında hafif bir gülümseme var ama bu gülümseme eğlenceden yoksun. "Bu kadar önemsiz bir şeyin gücünü korumasına engel olmasına izin vereceğine inanıyorsan babamı çok seviyor olmalısın Rahibe. Babam aşkınlardan -sizin deyiminizle gezginlerden- bu hayattaki her şeyden daha çok nefret eder. Sırrımın ağırlığını yıllarca taşıdı. Böyle bir yükten kurtulmak onun için bir rahatlama olacaktır."

"Bir teklif duymak üzere olduğumu anlayacak kadar uzun süredir buralardayım. Ne önermek niyetindesiniz Singard Kilbreth?" Aeeverie asasını önüne koyar ve öne doğru eğilerek kollarını asanın tepesine dolar.

"Babama ve krallığıma karşı duyduğün nefret haklı ama ben Kara Sanat'ım. Şu anda bu mağaranın derinliklerinde bile, krallığın orduları *bana* karşılık veriyor. Beni ve sadece beni korumak için hareket ediyorlar. Babam döndüğünde, Ileana'yı ordumuza burada liderlik etmesi için ikna edecek ve muhtemelen onu besleyecek.

başka bir yerde tutulduğuma inanması için yarı gerçekler. Bana güvenmeni beklemiyorum Rahibe, ama en azından babamın acımasız olduğunu ve intikam yolunda hiçbir şeyin ona engel olamayacağını bilecek kadar mantıklı olmalısın. Ben bile," diye ekliyor, sesi mağarada karanlık bir uğultuya dönüşüyor.

Aeverie titriyor, kuru kahkahası bayatlıyor ve beyazlamış gözlerinin kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Sesinizdeki sahicilikten etkilendim Singard Kilbreth, ama uzun yıllar boyunca ölümlü insanların aldatmacalarına katlandım ve akıllandım."

"Doğruyu söylüyor," diye seslendi Sera Cathal'ın yanındaki yerinden, gerçi Cathal'dan birkaç adım daha uzaktaydı. "O adamla hâlâ teknik olarak evli olduğumu unutma. Dusaro'nun yanında uzun yıllar geçirdim ve onun zalimliğine ilk elden tanık oldum. Oğlumuzu korumak onun için yeterli değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Sin'in göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor ama annesinin sözlerini duymazdan geliyor. "Bağışlayın beni Baş Rahibe, ama gururumun sonum için bir araç olmasına izin vermemem gerektiğini bilecek kadar uzun yıllar yaşadım. Korumanız gereken gençler var. Eğer ırkınızı korumakla gerçekten ilgileniyorsanız, işe halihazırda burada olanları korumakla başlamanızı öneririm. Aksi takdirde, türünüzün soyu yakında tükenecek ve tüm bunlar zaten tartışmalı bir konu olacak."

Aeverie esasının ucunu ayaklarının dibindeki sert tortuya vuruyor. "Krallığın baskıcı, manik diktatörlüğüne devam etmesine izin vermem için korkutulmayacağım! Kadimlerin her zaman öngördüğü gibi, yerimizi alma zamanı geldi."

"Kadimleriniz sizi krallık çeliğine karşı koruyamaz!" Sin bağılıyor, sakın maskesi Aeverie'nin inatçılığı karşısında kayıyor. "İnancınıza saygısızlık etmek istemem Rahibe ama bu hayaletlerin ve gölgelerin fısıltılarıyla kazanılabilecek bir savaş değil."

Vox yüksek sesle boğazını temizler ve Aeverie'yle arasındaki mesafeyi kapatır ama sırtını tamamen Sin'e dönmeyecek şekilde vücuduna açı verir. El ve ayak bileklerinden zincirlenmiş olsa bile, yeterli motivasyonla, Sin'in tanrıça tarafından kutsanmış büyü, demirin olumsuzlaması altında bile yer değiştirmesine izin verir. Ve demir, Kara Sanat'ın ağırlığını kullanarak zincirlenmiş ellerini komutanın boğazına dolamasını engellemek için hiçbir şey yapmaz. Baş rahibe onlardan sadece birkaç adım ötede dururken fazla uzağa gidemezdi.

"Bağışlayın beni Madam Rahibe," diye araya giriyor Vox, "ama burada kalıp Dusaro'nun ya da El'in kabul etmesini ummanın çok büyük bir risk olduğunu düşünüyorum."

Uzlaşma. Daha önce hiç uzlaşmadılar ve Kara Sanat'ın, babasının ikincil hasar şeklinde kaybolmasını umursayacak kadar sevgi beslemediğini söylediğinde ona inanma eğilimindeyim. Bazıları bunun daha büyük bir amaç uğruna ölmenin onurlu bir ölüm olarak görüleceğini iddia edebilir."

Aeverie beyaz gözlerini kısarak, "En büyük neden *evimizin yanması*," diyor.

Sin başını sallar, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve parmakları avuçlarının içinde kıvrılmıştır, ancak pençelerini geri çekmiş gibi görünmektedir. "Ileana benim yokluğumda hareket edecek ama onunla konuşmam ve neler olup bittiğini ona anlatmam gerekiyor. Ona geri çekilmesini söylemek için. Beni dinleyecek ama sadece beni."

Aeverie'nin gözleri dönüyor ve sertçe çene çalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla görüşmem gerek."

"Saçmalık. Bir haberci göndereceğiz ve-"

"Hayır," diye sözünü kesiyor Sin. "Doğrudan benden gelmeyen hiçbir şeye inanmaz. Akıllıdır; akıllıca davranarak bunun bir tuzak olduğunu düşünecektir. Bu ancak onunla yüz yüze görüşürsem işe yarayacaktır."

Vox, Sin'le yüzleşmek için dönüyor ve eli içgüdüsel olarak belindeki silahın kabzasına uzanıyor. "Biz elflerin sağduyudan yoksun olduğumuza inanacak kadar alçak olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Scarwood'a dönmene bu kadar kolay izin vereceğimizi mi?"

Sin başını sallar. "Yalnız dönmek zorunda kalacağımı hiç söylemedim. Birinin kendini tehlikede bulması ve diğerini uyarması gerektiğinde, yalnızca Sanat ve El arasında paylaşılan bir sinyal var. Blackreach'ın dış mahallelerinde, köprünün hemen üzerinde eski bir kilise var. Bir yangın onu kül ettiğinden beri yıllardır terk edilmiş durumda, ancak yeniden inşa çabalarımızın listesinde üst sıralarda yer almıyor. Çan kulesindeki feneri yakarsam geleceğinden eminim. Benim yokluğumda her gece sinyali arıyor olacak. Bu onun görevlerinin bir parçası."

"Ve tüm orduyu da yanında getirecek," diye alay ediyor Vox.

"Ordu yok, çok riskli. Yalnız gelecek. Size söz veriyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki Kara Sanat'ın *sözünün* bir odada herhangi bir ağırlığı varmış gibi

-Düşmanlarıyla dolu bir mağara.

"Bana güvenmeni beklemiyorum ama bir ay döngüsü daha görecektir kadar yaşamak istiyorsan tek seçeneğin bu."

"Teknelerimizden birini mi almak istiyorsunuz?" Aeverie kara kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Hayır. Atla seyahat etmemiz gerekecek. Varil'in ölümüyle birlikte rıhtımda bir muhafız sürüsü olacak ve gemilerimiz Baelliarah birliklerini beklemek üzere sürekli devriye gezecek. Şehrin kapılarından içeri sızmak için bu dikkat dağınıklığını kullanmamız gerekecek. Elbette benimle bir eskort gönderin ama küçük bir grup olmalı. Ne kadar çok ceset olursa yakalanma ihtimalimiz o kadar artar."

"Onun için ne kadar uygun," diye homurdanır Cathal.

Sera, dikkatini Aeverie'ye çevirmeden önce ona yan yan bakıyor. "Ben de onunla gideceğim," diye gönüllü oluyor.

Derin bir hırıltı onun sözünü kesiyor ve sesin Sin'in göğsünden geldiğini anlamam bir anımı alıyor. "O değil," diye ısırtıyor, gözlerinin annesinin üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Onun dışında herhangi biri."

"Ben giderim," diyor tünelin girişinden gelen hırıltılı bir ses. Solgun bir figür mağaradan dışarı adım atıyor ve Alistair görüldüğünde dişlerini sıkıyorum. Bir kez daha ütülenmiş siyah bir ceket ve resmi bir pantolon giymişti ve bu gülünç derecede uygunsuz kıyafet karşısında gözlerimi deviriyorum.

Tanrı aşkına, bir mağaradayız.

Alistair ellerini pantolonunun ceplerine sokarak mağaranın içine doğru ilerliyor. "Geri kalanınız alınmasın ama bence bu iş en çok bir kan cadısına yakışır. Yüce Kara Sanat'ın itip kakamayacağı biri."

Sin ona tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme fırlatır ama itiraz etmez. "Buyurun." Vox rahibeye, "Sayıca üstün olması için bir tane daha göndermeliyiz," d i y e öneride bulunur. "Teklif ederdim, ama Lord

Kilbreth'in onu öldürme ihtimaline karşı burada olmam en iyisi. daha fazlasıyla döner."

Yapma, Wren. Çeneni kapalı tut.

Morrinne ve kız kardeşlerimin öfkeli fısıltılarını duymazdan gelerek, "Ben de geliyorum," diyorum ve öne çıkıyorum.

Hay sikeyim.

Alistair'in kahverengi gözleri kalabalığın içinde beni bulmak için tarıyor ve sesimin kaynağını bulur bulmaz parlıyor. Ellerini çırpıyor ve avuçlarını birbirine sürtüyor. "Oh, ne kadar da maceralı olacak gibi görünüyor. Daha önce türümüzden sadece biriyle karşılaşmıştım ve o da uzun zaman önceydi. Ve asla bir dişi değildi," diye ekliyor, başını yana eğiyor ve doğal olmayan noktalara kadar keskinleştirilmiş o beyaz dişlerini gösteriyor.

"Wren," diye Cosmina arkamdan daha yüksek sesle konuşuyor.

Çenem omzuma paralel olacak şekilde başımı eğiyorum ama gözleriyle buluşamıyorum. Şu anda olmaz. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Sin'in yanan bakışlarını kendi bakışlarımla yakalamak için dönmeden önce kız kardeşlerimin ve ailemin duyması için. "*Majestelerinin* bizi herhangi bir numarasıyla kandırıp kaçması riskini göze alamam. Bizden kaçmasının tek yolu, biz dönmeden önce boğazını kesip onu yakarak kül etmem."

Alistair alçak sesle kıkırdıyor ve dolgun dudaklarını yalıyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim prenses."

"Isır beni," diye tükürdüm ona doğru, alıcı merkezdeki her muhafızı bir saniye bile tereddüt etmeden nasıl vahşice öldürdüğünü unutmadan.

"O konuda da yardımcı olabilirim."

Sin alçak bir tıslamayla dişlerini gösteriyor ama ona tekrar bakmayı, hatta onu duyduğumu kabul etmeyi bile reddediyorum. Diğer erkeklerle ne yaptığım onu ilgilendirmez. Aslında, belki de bu yolculuk sırasında bu noktayı *çok* açık bir şekilde belirtmem gerekiyor.

Sin çakıllı bir sesle, "Kalmalısın," diye homurdanıyor.

Sözleri, ona bakmamak için kullandığım otokontrolü paramparça ediyor ve gözlerimi onunkilere gömüyorum, içlerinde ısı ve öfke olmasını istiyor ve bunun onu kavuracak kadar güçlü olmasını umuyorum. "Ben gidiyorum," diyorum yavaşça, her heceyi vurgulayarak.

"Bensiz değilsin, değilsin."

Tanıdık sese doğru dönüyorum ve Eldridge'in gölgeli bir köşeden çıktığını görüyorum. Kalbim göğsüme sığmayacak kadar şişmekle tehdit ediyor ve ona koşup ne kadar üzgün olduğumu söyleme dürtüsüne direniyorum. Arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu ve bu sırları ondan sakladığım için kendimden nefret ettiğimi.

Eldridge nefes alıp göğsünü şişiriyor, devasa boyu ve vücudu bu kadar kalabalık bir alan için fazla büyük. "Wren gidiyorsa, bir kişiye daha yer açmanız gerekecek."

S Ailemle vedalaşmak beklediğim kadar kolay oldu - ki hiç de kolay olmadı. Kız kardeşlerim dün gece boyunca fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalıştılar, ama sanırım ikisi de çabalarının

Sonuçsuz. Morrinne ise bana *inatçı bir genç* dedi, ama azarlamasının hemen ardından bana sarılması bunu her şeyden çok bir iltifat gibi gösterdi. Ve elini saçlarıma gömüp alnıma bir anne öpücüğü kondurduğunda, bana ne kadar gurur duyduğunu söyledi. O zaman bana *küçük savaşçım* demişti.

Sabahleyin Eldridge'le evimizin önünde buluştuğumda onu iri kollarını başının üzerinde germiş ve yana doğru eğilmiş halde buluyorum.

"Dün gece horlamaktan belin mi tutuldu ihtiyar?" Eyer çantamın deri kayışını bir koluma geçirerek alay ediyorum. Ritmik nefes alış verişini beni her zaman rahatlatmıştır, en yalnız hissettiğim gecelerde bile asla gerçekten yalnız olmadığımı hatırlatır. Ama bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum, yoksa kafası bir daha başka bir kapı aralığından geçemeyecek kadar büyür.

Doğruldu ve bir dirseğini kaburgalarıma gömdü. "Aslına bakarsan, ben yaptım. Ve eğer böyle konuşmaya devam edersen, senin sırtını da dışarı atmak zorunda kalacağım." Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde arkama geçip beni yakalıyor. Beni öne doğru savuruyor ama yüzüstü yere çakılmamı engellemek için bir kolunu belime doluyor. Yan tarafımı kavrayan parmakları gıdıklamaya başladığında, ellerini savurup beni bırakmasını isterken bile içimden yükselen kahkaha patlamasına engel olamıyorum.

Mağaradan ayrıldıktan sonra kendimi açıklamaya, ona neden Kara Sanat'ın sırrını saklamak zorunda hissettiğimi anlatmaya hevesliydim. Ama ailemi güvende tutma arzum - hayır, *ihtiyacım* - ne olursa olsun, Eldridge beni yine de affedecekti. Dışarıdan ne kadar huysuz ve kaba görünürse görünsün, kalbi kış ağaçlarının soyulan kabukları kadar yumuşaktır.

En azından bana karşı hep öyleydi.

Eldridge diğer kolunu altıma sokuyor ve koltuk altımın hemen altındaki noktayı gıdıklıyor, ağırlığımla onu yerinden oynatma çabalarım onu bir santim bile geri çekmeyi başaramıyor. "Hadi ama Wren, tüm mücadelen bu kadar mı?" diye alay ediyor, çelik gibi kollarıyla beni önünde tutuyor.

Arkamızda biri yüksek sesle boğazını temizliyor ve Alistair ile Sin'in iki dizginli at üzerinde yaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum. Ses, resmi kıyafetlerini bir kenara bırakıp koyu gri bir tunik ve koyu renk bir at giymiş olan Alistair'den geliyordu.

Binici pantolonu, dalgalı kahverengi saçları bir tutucu yardımıyla yeni öne doğru taranmış, birkaç parçası sol gözünün etrafından aşağı kıvrılmış. Onun yanında, Alistair'in açık kahverengi atından bir ton daha koyu bir ata binmiş olan Kara Sanat'ın gözleri Eldridge'in güneşte kızarmış ellerinin yanlarını kavradığı yere kilitleniyor.

Alistair gözlerinde sinsi bir kıvılcım ve çarpık bir sırıtışla, "Kimseyi zevklerinden vazgeçirecek biri olmasam da, bu gece kamp kurduktan sonra bu... *boğuşmaya*... devam etmenizi önerebilir miyim?" diyor.

Ellerimi Eldridge'inkilerin üzerine indirip arkalarına vuruyorum. "Onu duydun, benimle oynaşmayı bırak."

Eldridge isteksizce kollarını bana doluyor ve ben de onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. Sin'in bakışlarının hâlâ arkadaşımın üzerinde olduğunu fark ediyorum, sanki Eldridge kendi bölgesine çok yaklaşan bir tehditmiş gibi onu izliyor. Ama bu durumda bölge *benim*.

Gözlerimi özellikle kimseye çevirmiyorum.

Oh, lütfen.

"Atlarınızı hazırlayın. Blackreach üç günlük bir yolculuk, tabii acele edersek. Ve acele *edeceğiz*," diyor Sin, bakışlarını Eldridge'den ayırmadan.

"Neden hâlâ zincirli değil? Ona eşlik ettiğimizi sanıyordum, yani onu bir atın arkasına atmak gibi bir şey," diye soruyor Eldridge.

"Yapmak üzere olduğumuz yolculuğun büyük bir risk taşıdığını düşünerek hata yapmayın. Eğer fark edilirse, adamlarım hemen peşimize düşecek ve her birinizi yere sermek için ellerinden geleni yapmadan önce emir beklemeyeceklerdir. Kendimizi bu ya da benzeri bir durumda bulursak, benim *engellenmemi* istemezsiniz," Sin son kelimeyi hırıldayarak söyledi, sanki demirin bile onun için sadece rahatsız edici bir engel olduğunu, oluşturduğu tehditle bizim aramızda tam bir bariyer olmadığını vurgulamak istercesine.

Alistair alay eder ve sanki birinin *onu alt* edebileceği düşüncesiyle aşağılanmış gibi dikkatle bakar.

"Sürü kardeşimi hapsedtin, sonra da Wren'i kişisel kölen olarak emirlerini yerine getirmesi için kullandın. Seni *engellemekten* çok daha fazlasını yapmak istiyorum," diye hırılıyor Eldridge, Kara Sanat'a doğru eğilip başını hafifçe eğiyor. Hayvan formunda çok fazla zaman geçirdiği için edindiği bir alışkanlık olduğunu fark ettim.

Eldridge'in yanına gidip bir elimi koluna koyuyorum ve bunu yaptığımda Sin'in çenesinin nasıl daha da sertleştiğine dikkat ediyorum. "İkimiz de isterdik ama burada durup tartışarak zaman kaybediyoruz. Ve eğer bu üç kişiyi dinlemek zorunda kalırsam

...o zaman bunların hiçbir önemi kalmayacak, çünkü lanet olası kiliseye varamadan hepinizi kendim öldüreceğim."

Alistair parmaklarını sahte pençeler şeklinde kıvrıyor ve havayı savurarak kızgın bir kedi sesi çıkarıyor. "Prensesi duydunuz, sıklerinizi kaldırmanın vakti geldi çocuklar. Şimdi ilgilenmemiz gereken yetişkin işlerimiz var."

Çenemle omzumun üzerinden işaret ediyorum. Eldridge'e "Atlarımızı hazırlayalım," diyorum ve hepsine arkamı dönmeden önce kolunu hafifçe sıkıyorum. Ama Sin'in yeşil gözlerinde alev alev yanan öfkeyi görmeden önce değil, sanki ormanın kendisi alev almış gibi.

Uzun bir nefes alarak atların bağlandığı yere doğru ilerliyorum. *Bu hayatımın en uzun haftası olacak.* Arkamdan Eldridge'in ağır ayak sesleri geliyor ve yüzüm görünmezken, öfkeli arkadaşımın yolculuğumuz boyunca Sin'i ne kadar kızdıracağını bildiğim için gülümsemeden edemiyorum.

Aslında, umarım onu delirtir.

Düzeltilme: Bu hayatımın en uzun *günü* oldu, ama beklediğim nedenlerden dolayı değil. Eldridge ve Sin, Alistair'in teşvik etmek için fazlasıyla hevesli olduğu birkaç söz daha ettiler ama son birkaç saattir çoğunlukla sessizlerdi. Omuzlarımın düğümlenmesine ve midemin içindekileri dışarı atmakla tehdit etmesine neden olan şey adamlar arasındaki gerginlik değil.

Bu o.

Kara Sanat'a bu kadar yakın olmak -havadaki biberli çelik kokusunu *tadabileceğim* kadar yakın- anlamadığım nedenlerden dolayı gözyaşlarıma engel olmamı sağlıyor. Varlığımın her zerresi atımı onunkine doğru sürmek, onu yere sermek ve benim kadar acı çekene kadar kaynağını vücudundan akıtmak istiyor. Vadi'de geçirdiğim aylar boyunca, acım hızla öfkeye dönüştü. Düşüncelerim intikamla dolup taşıyor, Sin'e bana çektirdiği acıyı çektirmenin yollarını hayal ediyordum. Ama şimdi nihayet kılıcıma ulaşabildiğine göre, bu öfke çok daha karanlık ve sonsuz derecede daha kederli bir şeye dönüştü.

Her ne kadar yakınlığının üzerimde yarattığı etkiyi, varlığının beni ne kadar savunmasız hissettirdiğini kabul etmek istemesem de, sadece onu görmenin bile kalbimi koruyan kırılğan kafese çekiç indiren biri gibi göğsümü sızlattığını inkar edemem.

Kara Sanat bana sadece yanlış
yapmadı. Beni *incitti*.

Ve bir şekilde bu çok daha kötü.

Güneş bize akşam saatlerine kadar ışık sağlıyor, ancak tereyağlı parıltı öfkeli bir cehenneme dönüştüğünde kamp kuruyoruz. Lostgarde ve Baregrove'un dış mahallelerine yapıştık, devriye gezen krallık muhafızlarının Günah'ı fark etme ihtimalini göze almak istemedik, özellikle de çorak şehirlerde ağaç örtüsü olmadığından. Onları temizlediğimizde, Kızıl Tepeler'in eteklerindeki ormana daldık; yemyeşil gölgelik, sıradağların vermillion tonlu kayalarına karşı parlaktı.

Dördümüz, çoğunlukla kayalardan ve açıkta kalan köklerden arınmış bulduğumuz ilk orman zemininde atlarımızdan iniyor ve yataklarımızı seriyoruz.

"Gökyüzü açık, bu yüzden geceyi geçirmek için barınak yapmamıza gerek yok," diyor Sin, eyer çantasının içindekileri karıştırıp bir su tulumu çıkararak.

Eldridge kendi çantasını karıştırıp bir kap kurutulmuş, tuzlanmış geyik eti ve birkaç yulaf topu çıkarıyor. "Zaten yemek yemeden önce bir şey hazırlamayacaktım. Açlıktan ölüyorum."

Topladığı yiyeceklerden bir kısmını bana uzatıyor ve yatağının üzerine oturuyoruz. Kaburgalarım yapışan ve beni yenilenmiş bir tokluk hissiyle dolduran kalın et şeritleri ve yapışkan yulafla karnımdaki kükreyen canavarı tatmin etmeye hevesli bir şekilde dalmakta tereddüt etmiyorum.

Alistair ellerini başının üzerine kaldırıyor ve belini önce bir yöne, sonra diğer yöne doğru eğiyor. "O çantada içecek bir şey var mı?" diye soruyor bana, çenesiyle çantamı işaret ederek.

Deri kabımı havaya kaldırıp sallayarak içindekileri çalkalıyorum. "Ben de senin gibi bir su tulumu getirdim."

Hafifçe güler ve başını sallayarak gevşek buklelerinin sol gözüne daha da düşmesine neden olur. "Bahsettiğim türden bir içki değil. *Daha tatlı* bir şey var mı?" Bana attığı göz kırpması yanaklarıma sıcaklık gönderiyor, hafif flörtünden dolayı değil, imasından dolayı.

"Sorduğun buysa kan getirmedi. Senin aksine, ben dengesiz bir hayvan değilim."

Sin kendi derme çatma yatağına çökmüş, bileme taşıyla hançerini bileyliyor ama yüz ifadesi sadece bu işe odaklanamayacak kadar yoğun.

Diğer kan cadısı Eldridge ve benim durduğumuz yere doğru yürüyor ve gözleri neredeyse benim hizama gelecek şekilde önümde çömeliyor. "Hepimiz hayvanız prenses, ama senin ve benim gibiler... biz farklıyız. Yırtıcılarız." *Yırtıcı* olmaktan hiç de çekinmeyen bir gülümsemeyle ne demek istediğini vurguluyor.

"İnsanların gözünü korkutmak için dişlerini gerçekten törpüledin mi?" Etten bir parça ısırarak ve sivri köpek dişlerine odaklanarak soruyorum.

Alistair'in vücudu görüş alanımın çoğunu kapatıyor ama arkasındaki hareketi kaçırmıyorum. Sin bizi izliyor. Dikkatle. Alistair topuklarının üzerinde sallanıp dudaklarını yalıyor ve benim görüş alanımın dışında Eldridge'in duruşunun sertleştiğini fark ediyorum. "Daha önce hep işe yaramıştı."

Abartılı bir kayıtsızlıkla omuzlarımı silkiyorum. "Bana öyle geliyor ki bir şeyleri aşırı telafi ediyorsun." Eldridge homurdanıyor ve ben de dikkatimi tekrar erkek kan cadısına çevirmeden önce ona yan yan sırtıyorum. "Bak, yargılamıyorum, hepimizin yetenekleri var. Bazılarımız için bu yetenekler biraz *daha derin*..."

Alistair alay ediyor ama yüzündeki aniden ciddileşen ifade öfke ifadesi değil. Daha da öne eğiliyor ve Eldridge de o sırada bize doğru yaklaşıyor. Boğuk bir sesle, "Eğlenmene bak, ama sadece birimiz gerçek zevki tattı prenses."

Sin ayağa kalkıp kampı geçerek bize doğru gelmeye başlıyor ama ben gözlerimi Alistair'inkilerden ayırmıyorum.

Alay ediyorum ve başımı sallıyorum. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda benimle konuşma. Buna benim *zevklerim* de dahil."

Eliyle çenemi kavlıyor ve başparmağını dudaklarımın hassas derisinde gezdiriyor. "Hiç biriyle sevişirken ondan su içtin mi? Çünkü ben içtim... pek çok kez ve tanrım," alt dudağımı daha sert kavlıyor, "muhteşem bir şey. *Senin* tadının ne kadar tatlı olduğunu ancak hayal edebilirim, sevgili kan cadısı."

Isırıyorum, başparmağını mükemmel şekilde düzleştirilmiş dişlerimin arasında yakalıyorum. Ağzımın içine akıyor, dilimi şekerli kızılıcık gibi tatlı ve ekşi bir karışımla kaplıyor. Alistair küfrediyor ama elini çekmiyor. Onun yerine gözleri parlıyor ve dişlerimin parmağını sıyırdığı yere sabitleniyor.

Parmağını tükürüp onu itmek için hamle yapıyorum ama ellerim göğsüne ulaşmadan geriye doğru sendeliyor. Sin arkasında duruyor, kabuslarımdan birinden fırlamış bir gölge gibi görünüyor, bir eli kolunu sıkıca kavramış. Alistair hırlıyor ve Sin'den kurtulmaya çalışıyor ama Sin'in tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Çek elini üzerimden," diyor yavaşça, her kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından telaffuz ederek.

"Ellerini ondan uzak tut," diye uyarıyor Sin, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey içimde bir ateş doğuruyor, her ikisinin de kollarını kesip onlarla birlikte onları öldüresiye dövme düşüncelerime ihanet ediyor.

Alistair'in gözleri Sin'in eli ve tehditkâr bakışları arasında gidip geliyor. Kan cadısının parmakları avuçlarının içinde kıvrılıyor ve Kara Sanat başını hafifçe sallarken büyüünün tadı dilimi sıyrıyor. Bu saatte Sin'in etrafındaki yumuşak mavi aurayı zar zor seçebiliyorum ama ağzımdaki kaba tada bakılırsa Alistair onu büyüyle yakmaya çalışmış, Sin'in beklediği ve bir korumayla karşıladığı bir saldırı.

Ayağa fırlıyorum ve Alistair'in sırık gibi göğsüne bir parmağımı sokuyorum. "O kabul merkezindeki herkesi sanki oynadığın oyuncaklarmış gibi katletmeni izledim. Sakın seninle benim birbirimize benzediğimizi ima etme. Ve *sen*," Topuğumun üzerinde dönüyorum ve aynı parmağımı Sin'in çok daha sert göğsüne sokuyorum ve ona doğru ilerleyerek onu Alistair'i tutmaktan vazgeçmeye zorluyorum. Başımı yavaşça sallıyorum, ona söylemek istediğim bir sürü kaba şeyi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. "Benim yaptığım hiçbir şeye karışmaya hakkın yok. Kız kardeşimi hapsedip, beni kendi emirlerini yerine getirmem için manipüle edip, sonra da tüm bunlar hakkında bana yalan söylediğinde benim iyiliğimi pek de umursamadığını açıkça gösterdin. Ne yaptığım ve *kiminle* yaptığım seni ilgilendirmez. İlgilendirir. ilgilendirmez. Bu hatayı bir daha yapma."

Sin bana bakarken çenesindeki bir kas tüyleniyor, ağzı hafifçe seğiriyor, sanki kendi sözlerini tutmak için dişlerini birbirine geçiriyor. Bir el sırtıma bastırıyor ve döndüğümde arkamda beliren Eldridge'i görüyorum, dikkati önümüzdeki iki pisliğe de sabitlenmiş. Beni yönlendirmesine izin veriyorum ve yatağının üzerinde bıraktığım su tulumuna uzanıyorum. Derin bir nefes çekerek sıvıyı çalkalıyorum ve kanlı suyu tükürerek ağzımı Alistair'in tüm tadından arındırıyorum.

"Yorgunum, o yüzden hepiniz lütfen çenenizi kapatın da biraz uyuyabileyim," diye homurdanıyorum.

Eldridge dudakları kulağıma yaklaşacak şekilde eğiliyor ve sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldıyor. "Tadı da kokusu kadar korkunç muydu?" Burnunu kırııştırıyor ve ben de karşılık olarak dudaklarımın kıvrılmasına karşı koyamıyorum.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Daha kötü."

T Ayın inci gibi parıltısı dördümüzü gümüş rengine yıkıyor. Etrafa hızlıca bir göz attığımda diğerlerinin henüz uyanmadığını görüyorum. Eldridge yüzüstü yatmış horluyor, Alistair sırt üstü yatmış taş gibi duruyor ve Sin yan yatmış bize bakıyordu.

Yanıma aldığım hafif battaniyeyi atıyorum ve ses çıkarmamaya dikkat ederek yanıma aldığım sabun ve birkaç tuvalet malzemesini topluyorum. Yalnız kaldığım bu zamanı bir başka uzun yolculuğa hazırlanmak için kullanabilirdim. Ayaklarımı siyah botlarımın içine sokuyorum ve kamptan uzaklaşarak, bilerek yakın durduğumuz nehre doğru ilerliyorum. Ormanda yürürken kalçalarım protesto edercesine yanıyor, çünkü tam günlük sürüş bacaklarımı ve sırtımı ağrıtmıştı.

Nehir sakin ve çoğunlukla sessiz, gece vakti böceklerin cırıltısı ve çakıllı kıyılara vuran suyun sesi dışında. Güneşin terk ettiği bu saatte, yumuşak kükreme huzur verici. Sakin. Özellikle de son birkaç gündür yaşanan kargaşanın aksine.

Eğilerek botlarımı çıkardım ve suya girmeden önce soyundum, yosunlu su kanımı pompalarken derin bir iç çektim ve uykusuzluğa rağmen gözlerim daha az ağırlaştı. Bugünün getireceklerini düşünmekten birkaç saatten fazla dinlenememiştım ve o zaman bile hem canavarların hem de insanların rüyalarıyla boğuştuğum için uykum bölük pörçüktü.

Alistair ve Sin'e başkente kadar eşlik etmekte neden ısrar ettiğimi bilmiyorum. Bu tehlikeli bir durum ve Kara Sanat'ın bizi bir tuzağa sürüklemesini hiçbir şekilde doğru bulmuyorum. Baş rahibeye Ileana'yla gizli bir sinyali paylaştıklarına dair verdiği plan, tüm krallığı Eldridge, Alistair ve benim olacağım yere çekmek için kullandığı bir hile olabilir; burada sayıca bizden bin kat fazla olacaklar.

Şiddet arzusuna direnmek yerine onu şımartmayı seçen kan cadısına ne olacağı pek umurumda değil.

Scarwood'dan kaçtığımda, Kara Sanat'ı sonsuza dek yok etmeye kararlı bir girişime katıldığımı sanıyordum. Ama işte buradayım, El'iyle bir araya gelebilirsin, onu elflere saldırmamaya ikna edebilirsin ve böylece kendi kellesini kurtarabilirsin diye ona eşlik etmek için acele ediyorum. Sin'in kaçma şansı bile olmadan önce, diğerlerini onu öldürmeye ikna etmeye çalışmalıydım. Kaleye geri kaçıp kendi kendine savaş ilan etmeden önce, Vadi'deki her ağacı tutuşturmadan önce, sırtıma bir hançer saplamadan önce.

Hayır. *Bir daha asla.*

Boynuma ve omuzlarıma su sıçratırken dişlerimi sıkıyorum, yanımda getirdiğim sabunu kollarımda köpürtüyorum ve nehrin cildimi temizlemesine izin veriyorum. Parmaklarımı saçlarıma gömüyorum, başımı daha fazla sabunla ovuyorum, tırnaklarım kafa derimi biraz fazla kuvvetle ısıyor.

Bu sefer o kadar kör olmayacağım.

Ayrıldığı zamanki kız değilim. O Çalığışu hâlâ tüylerini havalandırıyor, kanatlarını açıyor ve ilk sıçrayışını yapmaktan korkarak dalın kenarında sallanıyordu. Bir adım atarsa kanatlarının kırılacağından ve zamansız bir ölüme doğru yuvarlanacağından korkuyordu.

Artık değil.

Bu Çalığışu, kanatlarını çırpırmaktan ve ölüme düşmemek için havada yürümekten çok daha fazlasını yapabileceğini öğrenmiştir.

Hayır. Bu Wren *uçabilir*.

Başımı suyun altına daldırıp saçlarımı topluyorum ve ıslak saçlarım sırtıma çarparak dik durmadan önce ovarak temizliyorum. Yüzüme son bir su sıçratarak kıyıya doğru dönüyorum, gözlerim gece gömleğimi ve taytımı bıraktığım çimenli çıkıntıyı tarıyor.

Ne-

Onları o kayanın üzerinde bıraktığıma eminim ama aşınmış taş, yüzeyinde en ufak bir kumaş parçası olmadan bana bakıyor. Ben arkamı döndüğümde bir hayvan gelip onları kapmış, belki de yanımda taşıdığım sabunun kokusunu almış ve onu yiyecek sanmış olabilir mi?

Gözlerim hâlâ giysilerimi ararken çıkıntıya doğru ilerliyorum. Belki de bir esinti onları ağaçların arasına doğru sürüklemiştir.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye soruyor alçak bir ses ormanın karanlık genişliğinde bir yerden.

Sikeyim. Ben.

İçgüdüsel olarak dişlerimi sıkıyorum, o derin sesi çok iyi tanıyorum. "Uyuduğumu sanıyordum."

Sin karanlıktan bir gölge gibi çıkarak kalın kabuklu ağaçlardan birine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir ayağını arkasındaki gövdeye dayadı. "Belki de gizlice kaçtığını duydum." Bir omzunu silkiyor. "Ya da belki..." gözleri benimkilere dikilmiş, gölgeler bile hınzır bir güzellikle parlayan irislerinin yoğunluğunu gizleyemiyor, "Bütün gece sana bakmaktan kendimi alamadım ve uyanıp kamptan kaçtığın anı tam olarak bildim."

Keskin bir iç çekiyorum ve başımı yana eğiyorum, nehrin içinde hala yeterince derinde olmama rağmen kollarım içgüdüsel olarak göğsümün üzerinde birleşiyor ve su göğüslerimi onun görüşünden gizliyor. "Kız kardeşimin hayatından aylar çalman yetmedi, bir de kıyafetlerimi mi çaldın?"

Yüzündeki sırıtış kayboluyor, duruşu bir an önce olduğundan daha gergin bir hal alıyor. "Seninle konuşmak istedim. Beni kendi başına dinlemeyecektin, bu yüzden seni duraklamaya zorlamak zorunda kaldım. Tabii yanımdakilerden beni dinlemektense kampa çıplak dönmeyi tercih edecek kadar nefret etmiyorsan." Dudağının kenarı hafifçe kalkıyor ama gözlerindeki sıcaklık, bu güneşsiz saatte soyunmadan kaldığım her dakika daha da üşüyen tenimi ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Söyleyeceklerinizi dinlemektense gözlerimi yuvalarından çıkarmayı tercih ederim. Şimdi. Ver. Bana. Giysilerimi. Giysilerimi."

Sin başını yana eğerek meydan okuyor. "Hayır."

"Bu her neyse beni tuzağa düşürmeye çalışacak kadar yüzünsün," diyorum önce soyunmuş halimi, sonra da giysilerimi koruduğu yeri göstererek, "bana yaptığın onca şeyden sonra."

Parmaklarını kollarında gezdiriyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Peki sen istemiyor musun? Bizimle gelmekte ısrar mı ediyorsun? Burada olmamalısın, Wren." Şimdi daha kızgın.

Nefesim kesiliyor, onun cüreti kelimeleri bir anlığına ağzımdan kaçırıyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve başımı yavaşça sallayarak karanlık eğlencemi abartıyorum. "Hepimizi tuzağa düşürme planını anlayacağımdan mı korkuyorsun? Fırsatını bulduğunuz *anda* bize ve elflere düşman olma planınızı bozacağımdan mı?"

Yüzüne vuran zayıf ay ışığı çenesinin gerginliğini ortaya çıkarırken yavaşça şöyle diyor: "Seni bir tuzağa sürüklemiyorum ama bu burada bizimle olmanın tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Doğru, insanlara ihanet etmeden önce onları becermeyi tercih ediyorsun, nasıl unutabilirim ki? Henüz tüm elfleri yatıracak zamanım olmadı, değil mi?"

"Yaptığım şeyde hatalıydım," diye araya girdi. "Ama ben hiçbir zaman *iyi* olduğumu iddia etmedim, Wren. Benim nasıl bir versiyonumu görmek istiyorsan, bu senin suçun, benim değil."

"Bir yerlerde gömülü bir kalbin olduğunu düşündüğüm için beni affet. Belki de değer verdiklerin, sevdiklerin tarafından çok derinden haksızlığa uğramışsındır.

seni olmadığın bir şey olduğuna ikna ettiği için sevdim. Belli ki yanılmışım."

Parmakları davul çalmayı bıraktı. "Senden beni *düzeltilmeni* hiç istemedim. En azından ben seni değiştirmeye çalışmadım. Senin her şeyini gördüm; şefkatli ve tatlı olan yanlarını da, acımasız olan yanlarını da. Ve hepsini istedim. Her şeyini istedim."

"Yaptığın şeyi yaptıktan sonra bana bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Bana ihanet etmek zorunda değildin, Singard. Sen seçtin. Seçtin. Bana ihanet etmeyi. Ve bunu tekrar yapmak için can atmadığına inanacak kadar saf değilim. Hazır başlamışken tüm Vadi'yi yakıp yıkmak için."

Ağaçtan inerek ölçülü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Siz üçünüzle birlikte ayrılmamın tek sebebi bunun olmamasını sağlamaktı. Vadi'ye kimsenin dokunmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Düşmanlarınıza ev sahipliği yapıyor - neden yakıp yıkmak istemeyesiniz *ki*?"

Yüzü sertleşerek bir öfke maskesine dönüşüyor ve dudakları dişlerini gösterecek kadar geriye çekilerek homurdanıyor: "Çünkü *sen* Vadi'desin. Ve Tanrıça ona dokunmaya çalışanın yardımcısı olsun."

Nedense artık sadece Vale'den bahsettiğini sanmıyorum.

"O gece gittiğinde aramızdaki her şeyin onarılamayacak kadar hasar gördüğünü biliyordum. Seni incittim ve affetmeni bekleyemem, bunu istemeyeceğim de. Ancak bu, başkalarının bir zamanlar benim olana zarar vermeye ya da dokunmaya çalışmasını izleyebileceğim anlamına gelmiyor."

Gözlerim yaşıyor, sözleri kilitli tuttuğum duygularımın vanasını açmakla tehdit ediyor, ama güçlü kalmasını istiyorum. "Ben asla sen-"

Sin siyah gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında sözlerim kesiliyor, kumaş açılarak kaslı göğsünü santim santim ortaya çıkarıyor. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Elini yüzünü yıkaması gereken tek kişi sen değilsin." Gömleğini omuz silkerek çıkarıyor ve ayaklarının yanına bırakıyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. Ciddi olamazdı. Göğsümde bir ateş yanıyor. "Buraya benimle *gelmiyorsun*."

Elini sallıyor. "Elbette, çık dışarı." Yüzünde beliren sırıtiş baştan aşağı kötülük dolu.

Sözleri göğsümdeki alevleri körüklüyor, öfke boğazımdan yukarıya doğru beyaz kızgın oklarla tırmanırken onu alevlendiriyor. Çenemi tuttum ve bankaya doğru yürüdüm. "Tamam. Yapacağım." Nehirden çıkarken bakışlarını üzerimde tutuyorum, buz gibi su

Tenimi bir buz tabakasıyla kaplıyor ve meme uçlarım tepki olarak sertleşiyor. Sin'in kısık gözleri bir an için dönüyor, sonra yüzündeki şaşkınlığı hemen siliyor. Dili ağzının çatısına çarpıyor ve dişlerinin önünde gezdiriyor.

Yanımdan geçerken omzumu göğsüne doğru itiyorum, ama bu vücudunu bir santim sallamaktan başka bir işe yaramıyor. Onu bir adım bile geçmeden bir el pazuma dolanıyor ve beni durmaya zorluyor. Dudaklarım aralanıyor ve o ele kalbini durduracak kadar zehirli bir bakış atarken derin bir nefes alıyorum.

Keşke.

"Sana kıyafetlerini vereceğim," diye kabul ediyor Sin, sesi kısık.

"Sende kalsın," diyorum, kolumu tuttuğu yerden çekerek, gerçekten isteseydi beni orada sabit tutabileceğini çok iyi bilerek.

"Kampa çıplak dönmeyeceksin. *Wren*," diye adımı haykırıyor. "Kıyafetlerin ağacın arkasında. Giy onları."

Dudaklarımı büzüp başımı eğerek konsantre olmuş gibi yapıyorum. "Hayır, bulanın elinde kalır, değil mi? Ayrıca, Eldridge ya da Alistair'in manzarayı umursayacağını sanmıyorum, yani gerçekten, ne zararı var?"

Sin, açıkça bir uyarı niteliğinde hırlıyor. "Oraya bu şekilde dönmene izin vermeden önce seni yere yatırıp kendim giydireceğim." Gözleri kısa bir an için göğsüme kayıyor ve sonra ıslak saç tellerinin yanaklarıma yapıştığı yüzüme geri dönüyor.

Tekrar bana doğru uzanıyor ama ben etrafından dolanarak düğmeli gömleğini yerden kapıyorum. Sin'in gözleri kararıyor ama kollarımı gömleğin içinden geçirip alttaki birkaç düğmeyi iliklerken beni durdurmak için hiçbir hamle yapmıyor, etek ucu kalçalarımın altına geliyor. Zoraki bir tatlılıkla gülümsüyorum. "Pantolonunu yakınında tutmanı öneririm, yoksa dışarı çıktığında kendini pantolonsuz bulabilirsin."

Ona sırtımı dönüyorum ve sadece gömleğiyle kampa geri dönüyorum. Gözden kaybolduğumda derin derin içime çekiyorum, onun biberli bir tatlılıkla kesilmiş tanıdık kılıç yağı kokusu beni nasıl sıralayacağımı bilemeyeceğim kadar çok duyguya boğuyor.

TKampa döndüğümde diğerleri hâlâ uyuyordu. Sessizliği düşüncelerimi toplamak için kullanıyorum, bir yandan da saçlarımı tarayıp örüyorum. Göğsümdeki sıcaklık azaldı ve yerini kafa karışıklığına bıraktı.

Senden beni düzeltmeni hiç istemedim, demişti Sin. Neler yaşadığını biliyordum, aptalca bir şekilde travmalarının ve öğrendiği kötülüklerin altında kalbinin iyi değil ama kurtarılabilir olduğuna inanmıştım. Bana ona güvenmememi söyledi. Bana *söyledi*. Ve ben hepsini görmezden geldim, gözlerimi gerçeklerden kaçırdım çünkü kalbim farklı bir melodiyle atmaya can atıyordu. İğrenç, nefret dolu bir ninni.

Çantama uzanıyorum, elim yanlışlıkla su tulumuma takılıyor. Yere çarpıyor ve Eldridge kıpırdanarak gözlerini açıyor.

Çekiniyorum. "Özür dilerim!"

Eldridge elini yüzüne sürdükten sonra bırakır ve dik oturur. "Gidiyor muyuz?"

"Yakında. Az önce nehirde yıkandım. Muhtemelen sen de aynısını yapmalısın," diyorum burnumu sıkıp diğer elimi önünde sallayarak.

Bana kaba bir el hareketi yapıyor ve kendi su tulumundan derin bir nefes çekiyor, gözleri tulumun üzerinde kısılıyor. Çekerek, "Ne giyiyorsun?" dedi.

Ben daha uzaklaştıramadan yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve istemsiz tepkimi maskelemek için başımı yana çeviriyorum. "Kıyafetlerimi nehirde kaybettim. Başka birininkini ödünç almak zorunda kaldım," demek için acele ediyorum. *Yalan değil ama...*

Eldridge bir elini uzun, örgülü sakalında gezdirir. "Bu Singard'ın gömleği mi?"

"Evet, sanırım, ama temiz olduğu sürece ne giydiğim umurumda değil. Ki bu," diyorum, kumaştan bir tutam çekip içime çekiyorum, Sin'in kokusunun istemsizce içimde uyandırdığı karnımdaki çarpıntıyı görmezden gelerek, "değil. Git yıkan da üstümü değiştireyim."

Bana bir an ihtiyatla bakıyor ama banyo malzemelerini ve temiz kıyafetlerini eline alıyor. Gürültü Alistair'i uykusundan uyandırıyor ve gözlerindeki uykuyu silerek yavaşça doğruluyor.

"Döndüğünde seni bekleyen yiyeceklerim olacak," diyorum ona. "Çabuk ol, güneş tepeye çıkmadan gitmemizi istiyorum."

Sin'in sesini duyunca arkamı dönüyorum ve kampa yaklaşırken kollarımı kavuşturuyorum. Üzerinde sadece siyah pantolonu var, uzun, ıslak saçları çıplak göğsüne yapışıyor. Eldridge karşılık olarak homurdanıyor ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ama Sin'in ona

attığı bakıştan bunun renkli bir şey olduğunu anlıyorum. O da

Black Art kendini bana doğru çeviriyor ve ben de hiç düşünmeden aynısını yapıyorum. O zaman ellerinden birinde bir tomar bir şey taşıdığını fark ediyorum ve onu bana doğru fırlatıyor.

Birkaç kumaş parçasını yakalıyorum ve giysilerimi tanıdığımda daha önce körelmiş olan öfke yeniden başını kaldırıyor.

"Bunları geri isteyebileceğini düşündüm," diyor Sin, dudaklarında alaycı bir sırıtışla.

Parmaklarım giysilerin içine girerek onları bedenime doğru sıkıyor. Eldridge kısık bir hırıltı çıkarıyor ve kendimi ona bakmaya zorladığımda, fırtına rengi gözlerinde ağır bir suçlama var.

"Yanlış yere mi koydun?" diye sordu, ona daha önce söylediklerimi tekrarlayarak. Arkasından Alistair kısık bir ıslık çalıyor, bu melodi Kara Sanat'ın ve benim kıyafetlerimizin değişmesinin başka bir nedeni olduğunu düşündürüyor.

"Ben yıkanırken onları aldım."

Savunmam Eldridge'in tavrını yumuşatmaya yetmiyor ve parmağını Sin'e doğru itiyor. "Neden onunla banyo yapıyordun?"

Ses tonu elimi kalçama götürdü ve ağırlığımı yana doğru verdim. "Yıkanmıyordum! Orada olduğunu bile bilmiyordum, kiminle banyo yapıp yapmadığımı seni ilgilendirmez."

Eldridge'in bakışları üzerimde geziniyor, Sin'in üzerimdeki tişörtünü incelerken yüz hatları tiksintiye dönüşüyor. Acı göğsümde kabarıyor. "Sen bundan çok daha zekisin Wren, ama kendini aptal yerine koymayı tek görevin haline getirdiğin için bunu asla bilemezsin."

Bir hırıltı daha, ama bu seferki çakıl taşının Sin'e ait olduğuna şüphe yok. "*Dikkatli ol.*"

Eldridge'in sözleri beni ısırtıyor, acı yanaklarımdan göğsüme yayılıyor ve içimin derinliklerine yerleşiyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Eldridge başını son bir kez sallayarak arkamızdaki nehre doğru ilerliyor ve Sin ile kendi arasında geniş bir mesafe bırakıyor. En iyisi bu. Eldridge'in öfkesi Kara Sanat'a el kaldırmaya karar verirse kesinlikle başını belaya sokacaktı.

Sınırsız, *engelsiz* Kara Sanat.

Sin atının eyerini düzeltmeye koyuluyor, dudaklarındaki eğlenceyi tam olarak gizleyemiyor. Ona doğru yaklaşıyorum. "Özel ilişkilere karışmaya devam edersen, hançerimin testislerine ne kadar çabuk *karıştığını* göreceksin."

Sin atın alt tarafındaki kayışları sıkar, sonra öne doğru eğilerek dirseklerini koltuğa dayar. "Ben sadece sana ait olanı geri verdim, Wren. Bu arada sende de bana ait olan bir şey var." Bir kaşını kaldırıyor ve gözleri dikkatle hâlâ üzerimde olan gömleğime kayıyor; kolları ellerimi birkaç santim aşıyor ve fazladan kumaş kalçalarımı ve belimi sarıyor.

Örgümü omzumun üzerinden çekiyorum ve saçımın uçlarıyla bir süre oynuyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Mm, sanırım bende kalacak." Onunla tartışmak için azalan enerjimi daha fazla harcamaya değmeyeceğini kabul ederek dönüyorum ve malzemelerimin yanına gidiyorum. "Ellerini eşyalarımından çek," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Çözemeyeceğim kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ama içinde Eldridge'in adının geçtiğine yemin edebilirim.

Temiz bir tunik ve pantolon giydikten sonra, Alistair'le birlikte yolculuk için gerekli malzemeleri emniyete aldık. Söz verdiğim gibi, Sin'in sinirini bozacak şekilde, dönmesi biraz zaman alan Eldridge için bolca yiyecek bırakıyorum. Arkadaşım döndüğünde, onun için bıraktığım kurutulmuş et, elma ve su tulumunu kabul ediyor ama atlarımıza binip Baregrove'un güneydoğusundaki ıssız düzlüklerde, Kızıl Tepeler'in tabanını sınırlayan ormana tutunarak yürümeye devam ederken bana hiçbir şey söylemiyor. Alistair grubumuza önderlik ederken Eldridge arkada kalıyor, Sin ve ben ise herkesin tutsağımızı her an rahatlıkla görebileceği şekilde ortada yan yana ilerliyoruz.

Bileklerinde demir yokken ve sırtında ikiz kılıçlar bağlıken Sin'i bir tutsak olarak düşünmek aptalca geliyor. Kişisel silahları değil ama elfler genelde kullandıklarına yakın olanları ödünç almasına izin verdi. Hepimizi tedirgin etse de, Sin'i silahlandırmak gerekli bir risk. Kendimizi Sin'in adının yazılı olduğu bir ölüm listesini elinde tutan pusuda bekleyen taraflar ya da Baelliarah'ın kaçak yollarla içeri girmiş olabilecek askerleri tarafından sıkıştırılmış bulursak, Sin kendini savunacak bir araç olmadan daha çok engel teşkil edecektir.

Yola tutunursak daha hızlı ilerleriz ama tüccarların ya da yoldan geçen herhangi birinin bizi görüp Kara Sanat'ı tanıması riskini göze alamayız.

Sin bu yolculuğun tehlikesiz, risksiz bir yolculuk olmadığını söylerken haklıydı. Eğer görülürsek, krallık askerleri bizi kıyıdan kıyıya kovalayacak, her taraftan kuşatılana kadar bizi kuşatacaktır. Günah bizi şu anda bir tuzağa sürüklemiyor olabilir, ama yakalanıp askerleri tarafından kuşatılırsak, neden bizi hapsetmesin ya da görür görmez öldürmesin?

Çünkü sen Vadi'desin. Ve Tanrıça kim dokunmaya çalışırsa yardım etsin o.

Daha önce söylediği sözleri aklımdan çıkaramadım, içimde evirip çevirdim.

Sanki onları karmaşık bir bulmacaya uydurabilirmişim gibi. En azından bir bulmacanın net bir resmi, analiz edilebilecek ve anlamlandırılabilir somut bir şeyi olurdu, güneş doğmadan önce iki düşman arasında söylenen kelimeler değil.

Düşmanlar. Sin'e karşı olan kötü hislerime rağmen, düşmanlar ilişkimizi tanımlamak için doğru kelime gibi gelmiyor.

Unutmak istedim.

Scarwood'dan ayrıldığımdan beri, Sin ve benim daha fazlası olduğumuzu unutmayı *o kadar çok* istedim ki. Ciğerlerimin her nefesinde ve kalbimin her atışında bununla savaştım ama topladığım hiçbir öfke acının yerini tutamadı. Onun ihaneti göğsümü yararak etli içeriğini yutulmak üzere etrafa saçtı.

Kalbimi kırdı.

Aylarca, karşılığında onu kırmaktan başka bir şey istemedim. Ama yanımda ara sıra ona bakarken, herhangi bir rahatsızlık belirtisi için önümdeki ormanı taramasını izlerken, hissettiğim öfke değil. Daha derin bir şey. Daha karanlık. Sonsuz derecede daha karmaşık.

Ormanın bu kısmında arazi daha tehlikeli, atlarımız yayılan kökler ve kayan kayalar arasında ayaklarını korumak için yavaşlamak zorunda kalıyor. Bu ormandaki yeşilliklerin Autumnhelm'inkilere kıyasla ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Bir zamanlar evim dediğim ormanda rengarenk, yenilebilir çiçekler, toplanmaya hazır dolgun meyveler ve baharatlara güzelce dönüşen çeşitli bitkiler vardı. Bu ormanda bitki örtüsü daha kalın, ama çalılarda taze meyve yok ve ağaçlar iğneli - Morrinne ve benim bahçemizde yetiştirdiğimiz daha hassas bitkiler için harika bir yalıtım sağlayan geniş, damarlı yapraklardan yoksun. Kulübemizin dışındaki bahçe, ailem ve benim terk etmek zorunda kaldığımız bahçe.

Çünkü nerede yaşadıklarını biliyordu.

Ve vücudumdaki tek bir lif bile Sin'in onlara zarar vermeyeceğine güvenmiyordu.

Kendimizi ve atlarımızı sulamak için sadece birkaç kez duruyoruz ve bu molaları kısa tutuyoruz. Sadece kendimizi rahatlatacak, açlığımızı ve susuzluğumuzu giderecek ve atların bacaklarını dinlendirmesine izin verecek kadar uzun. Alistair ve Eldridge yol boyunca sohbet etmekle meşgul oldular, bazılarına ben de katıldım ama Eldridge'in cevap vermediğini fark edince bıraktım

Söylediklerime pek aldırtış etmedi. Sin bu sabah ayrıldığından beri sadece birkaç kelime konuştu ve hepsi de ileride dikkat edilmesi gereken arazi koşullarına ayrılmıştı.

Sonunda, her yıl Rut'a ev sahipliği yapan geniş vadi White Hawk Meadow'dan çok da uzak olmayan, adanın doğu yarısına yaklaşıırken orman örtüsünü terk etmek zorunda kalıyoruz.

"Autumnhelm'e doğru acele etmeliyiz ki yoldan görünmeyelim. Ağaçların arasına geri döndüğümüzde geceyi geçirmek için durabiliriz," diyor Sin, bizi doğal ormanımdan ayıran *açık* düzlüğe doğru başıyla işaret ederek.

Yıllarımı geçirdiğim, kilometreler boyunca her dönüm noktasını tanıdığım ormana bu kadar yakın olmak içimi burkuyor ve çalkalıyor. *Benim* ormanım. Benim evim. Morrinne'in kulübesi birkaç milden daha uzakta değil. Geceyi ormanda geçirmek yerine korunaklı bir yerde geçirmek için yola devam etmemizi önerecektim ama iki nedenden dolayı sessiz kalıyorum. Birincisi, Sin yol boyunca krallık karakolunun yakınına yerleşmemizi öneriyor, böylece devriyelerini ve nöbet değişimlerini gözlemleyebiliriz. İkincisi, Kara Sanat'ı bizi kovaladığı eve davet etme düşüncesi mideme ağır, sivri bir taş gibi batıyor.

"Zaten bacaklarımı ya da taşaklarımı hissedemiyorum, bir saat daha sürmenin ne anlamı var?" diye homurdanan Eldridge, kapalı yumruğunun eklemlerini kalçasında gezdiriyor.

"Hepiniz etrafımdayken taşaklarımı hissetmeyi *denediğimi* söyleyemem, ama muhtemelen yapamayacağımı bilmek güzel," diyor Alistair omzunun üzerinden, neşeli bir sırıtışla.

Gözlerimi deviriyorum ve eyerimdeki duruşumu ayarlıyorum, kendi kalçalarım yorgunluktan yanıyor. Sin'in bakışları dalgınca kendi bacağımı yoğurduğum yere kayıyor. "İyi misin?"

Şaşırtıcı derecede samimi ve her zamanki kendini beğenmişliğinden uzak ses tonu olmasaydı alaycı bir yorum yapabilirdim. Bunun yerine başımı salladım.

Herhangi bir yolcu ya da devriye gezen asker olup olmadığını kontrol ettikten sonra, dördümüz yolu Beyaz Şahin'e tepeden bakan tepelerden ayıran geniş araziye geçiyoruz. Hiçbirimiz konuşmuyoruz, atlarımızı daha hızlı itip en iyi kemik uçlu mızrağın toplayabileceğinden daha hızlı bir şekilde düzlüklerde savrulurken toynakların gürültüsü aramızda gök gürültülü bir fırtına yaratıyor. Arkamızda batan güneşe rağmen, sırtımdan aşağı ter damlaları dökülüyor, kıyafetlerim

kaygan tenime yapışıyor. Bu ormandan geçen birkaç nehir olduğunu kendime hatırlatıyorum. Soğuk bir dalış neredeyse elimin altında.

Ağaç sınırını geçtiğimiz anda ciğerlerimin hafiflediğini hissediyorum, orman bir kez daha meraklı gözlerden korunmamızı sağlıyor. Ama içinde büyüdüğüm ormanın tanıdık yapraklarını gördüğümde göğsüme bir hüznün saplanıyor

-Eldridge ve Zorina'nın gece yarısı birlikte koştukları ağaçlar, merhem yapmak için topladığım bitkiler, reçel ve jöle yapmak için ezdiğim dolgun meyveler.

Omzumun üzerinden uzaklara bakan Eldridge'e bakıyorum, gri gözleri mesafeli ve kendi anılarıyla boğuşup boğuşmadığını merak ediyorum.

"Hızınızı azaltın; ileri karakol hemen ileride," diye araya giriyor Sin. "Daha ileride kamp kurabilir, sonra da gözlem için çevreye doğru yürüyebiliriz. Gece bir ara nöbet değişimi olması muhtemel. Bu gece dinlenin çünkü yarın aceleyle ormanın diğer ucuna gideceğiz, sonra nöbetçiler rotasyondayken köprüden geçip gün ağarmadan kiliseye varabiliriz."

Alistair başını sallıyor ama omzunun üzerinden kısa bir bakış fırlatıyor.

"Evet, tamam ama biz olmadan o karakola yaklaşabileceğinizi sanmayın."

"Ne kadar azımız gözlem için giderse, o kadar az şansımız olur. görülüyor," diyor Sin.

"Anlaştık. Gingersnap gözlem yapmak için benimle gelecek ve sarışın da kampta seni koruyacak ve küçük krallık arkadaşlarının yakınında bir yerde kendini koklarken bulmadığından emin olacak."

"Bu muhteşem saçlar bana annemden miras kaldı. Kıskanıyorsan söyle," diye kıs kıs gülüyor Eldridge.

"Neden Eldridge ve ben gözlem yapmıyoruz, sen ve Sin kampta kalıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Hiç şansın yok, sarışın."

Sırtı bana dönük olmasına rağmen soru sormak için kollarımı açıyorum. Ama Alistair itirazımı duymuş gibi devam ediyor: "Eldridge'le sana, Kilbreth'e güvendiğimden daha fazla güvenmiyorum. Bunu kişisel algılama, güvendiğim çok az insan var."

Dudaklarımdan onaylayan bir huff düşüyor. "Sen de ben de."

"Sessiz ol," diye homurdanıyor Sin, başı öne eğik, gözleri solumuzdaki ormanı tarıyor. "Karakol şu aralıktan yarım adım ötede olmalı." Ağaç hattının bize doğru eğildiği yeri işaret ediyor ve ağaçların arasında bir çukur oluşturuyor.

yemyeşil bariyer. "İçeride kamp kuralım, sonra siz ikiniz hava karardıktan sonra gözlem yapmak için geri dönebilirsiniz."

Alistair atından atlar ve çukura doğru ilerler.

Sin sıkılmış dişlerinin arasından, "Atına geri dön, *cadı*," diye uyarıyor. "Ellerinde bir dürbün var ve seni buradan görebilecekleri kadar ışık kaldı."

Alistair elini geriye doğru sallayarak onu kovar. "Sadece bir göz atıyorum; beni görmeyecekler. O lanet mızrağı kışından çıkar, Kilbreth."

Attan inip onu çevreye kadar takip ediyorum ve Sin'den sinirli bir hırıltı daha çıkarıyorum. Ben yaklaşırken Alistair'in omuzları birbirine kenetleniyor ve yanına sokulduğumda üzerindeki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Söyle bana sarışın, orada ne görüyorsun?" dedi.

Omzum onun omzuna değiyor, sarkan dalları geri çekiyorum ve uzaktaki yola bakıyorum, çıplak gözlerimin görebildiği kadar uzanan toprak patika. Çorak. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi, sesi az önce olduğundan daha düşmancaydı. "Nerede bu lanet karakol?"

"Ne görüyorsunuz?" Eldridge bize sesleniyor. "Dikkatli ol, yoksa o koca kışlı kafanı fark ederler, Alistair."

"Belki de yanlış yerdeyizdir. Sin'in düşündüğümüz yerde değiliz," diye öneriyorum.

Hava dişlerinin arasından tıslıyor. "O lanet olası Kara Sanat. Kendi lanet karakollarının nerede olduğunu biliyor."

Ona bakmak için dönüyorum ama Alistair çoktan topuklarının üzerinde dönmeye başlamış ve doğruca Sin'e doğru ilerliyor. Bacaklarım harekete geçiyor ve bir saniye sonra ona yetişiyorum.

"Atından in," diye hırlıyor, Kara Sanat'a doğru ilerlerken omuzları öne doğru çöküyor.

"Yine mi geldin?" Kelimeler Sin'in dilinden çoktan zehirle kaplanmış olarak dökülüyor. Yanımdaki kan cadısına bakıyor, çenesi hafifçe kalkmış, ona meydan okuyor.

"Neler oluyor, Alistair?" Eldridge eyerinde kaykılıp dizginleri bırakarak, gerekirse attan inmeye hazırlanarak sorar.

"Karakol nerede Kilbreth? Çünkü söylediğin gibi dışarıda bir yerde olmadığı kesin," diye tıslıyor ve uzun parmağıyla benim ve onun bulunduğu yönü işaret ediyor.

geldi.

Sin'in gözleri benimkilere kayıyor, dile getirilmemiş bir soru. Başımı sallıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kilometrelerce uzakta hiçbir şey yok."

Çenesindeki kaslar tüyleniyor ve yarı hırıltılı bir iç çekip elini çenesinin altında gezdiriyor. "Babam rotaları değiştirmiş olmalı."

Yanımdan homurdanmaya benzer bir ses yükseliyor ve Alistair abartılı bir yavaşlıkla başını sallıyor. "Bizi bir tuzağa sürüklüyor. İtiraf etmeliyim ki Kilbreth, sana güvenmiyordum ama yanında iki kan cadısı varken bunu deneyecek kadar aptal olduğunu düşünmemiştim. Belli ki seni gözümde fazla büyütmüşüm."

"Daha önce de söyledim: Seni bir tuzağa sürüklemiyorum, *cadı*. Eğer karakol orada değilse, başka bir yere atanmıştır. Bunu bilmeme imkân yoktu ama şimdi yola çıkarsak karanlık çökmeden Mesa Pointe'ye ulaşabilir ve daha yüksek bir noktadan etrafı kolaçan edebiliriz."

"Kamp kurmadan önce neden kontrol etmemizi istemedin? Hazır olmadan sizi yalanlarınızla yakalamamızı istemediniz, öyle mi?"

"Bilemezdi, Alistair," diye yatıştırıyorum. "Vadi'deydi. Dusaro muhtemelen muhafızları yeniden konuşlandırmıştır." Sin'i savunmak için acele etmek istemiyorum ama duruma rağmen bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyorum. Her ne kadar beni aptal yerine koysa da, nehirde bana söz verdiğinde bir parçam Kara Sanat'a inandı.

Sin'in titrek gözleri daha da kısılr ve elleri dizginleri sıkıca kavrar. Alistair'e tekrar hitap ettiğinde sesi daha alçaktır. "Sırtımda iki kılıç var ve onları kullanma konusunda hepinizin toplamından daha yetenekliyim. Senin büyük kan dökmeye dayanıyor cadı ve bugün küçük bir kasabayı bile katledecek vaktin olmadığı düşünülürse, *o* bile benimkinden aşağı kalır. *Sen* aşağılıksın. Ölmeni isteseydim, bunu yapmak için bir tuzağa ihtiyacım olmazdı. Şimdi atına bin, Mesa Pointe'ye gidiyoruz. Bizi oyalamaya devam etmek, bizi gereğinden fazla açıkta tutmaktan ve beni kızdırmaktan başka bir işe yaramaz. Ve kaba olmak gerekirse, Wren ya da Eldridge'in senin saçmalıklarını kalıcı olarak susturmamı pek umursayacaklarını sanmıyorum. *O* yüzden bir kez daha söylüyorum: *Çekil*."

Alistair yere tükürüp atına binmeden önce bakışlarını bir süre daha diker. Elini salları ve ısırgan bir ses tonuyla, "Önden buyur, Kara Sanat" der.

Mesa Pointe, Scarwood Kalesi'nin kendisinden sonra dördümüzün bulunabileceği en kötü yer. Atlar için sarp yamaçlara tırmanmak yorucu olsa da, zirve çoğunlukla düzdür - yumuşak bir Uzun, yumuşak otlardan oluşan yeşil örtü, içlerinden şiddetle geçen deniz meltemiyle sallanıyor, çirkinliğine dikkat çekecek hiçbir ağaç yok.

Düz. Açık.

Açıkta.

Zirveye ulaştığında atından ilk inen Sin olur. Eyer çantasını karıştırır, bir dürbün çıkarır ve uçuşunun kenarına yaklaşır. Camı gözüne yerleştirerek başını karakolun bulunduğu yere doğru eğiyor ve terk edilmiş istasyondan geriye kalanları inceliyor.

Geri kalanımız da aynı şeyi yapıyor ve attan iniyor. Eldridge kurutulmuş etten biraz daha çıkarıyor ve sözünü sakınmadan bana birkaç şerit ve bir parça bayat ekmek uzatıyor. Başımı sallayarak kabul ediyorum ve ikimiz de karnımızdaki açlığı erzakla bastırmakta tereddüt etmiyoruz. Alistair atına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını hafifçe öne eğmiş. Kimi bu kadar dikkatle izlediğini anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yok.

Alistair'e, "Ondan şüphelenmekte haklısın, hepimiz haklıyız ama Sin'in bunu tahmin edebileceğini sanmıyorum," diye mırıldandım.

"O Kara Sanat, hangi önlemlerin alınacağını fazlasıyla farkında-" "*Siktir.*"

Sin'in hırlamasıyla hepimiz ona doğru döndük. Parmakları başının arkasında kenetlenmiş, dürbün ayaklarının dibinde, duruşu o kadar gergin ki uzanıp ona dokunsam yıldırım çarpmış gibi hissedeceğimden eminim.

"Ana planınızda bir sorun *mu* var *Majesteleri*?" diye soruyor yanımdaki kan cadısı.

Sin'in parmakları bir an için saçlarını sıkıyor, sonra kollarını iki yanına indirip arkasını dönüyor. "Artık karakol yok çünkü artık ihtiyaç kalmadı." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor ve sıkıntıyla kapanan gözlerini açıyor.

Eldridge, "Açık konuş," diye homurdanarak ona doğru bir adım atıyor, bu adımla birlikte bedenimin yarısı da onun iri yarı bedeninin arkasında gölgeleniyor.

Yana doğru bir adım attım. "Açıkla."

"Çabuk," diye ekliyor Alistair, parmakları çapraz kollarına vurarak.

"Kimse Blackreach'e fark edilmeden giremezken yol boyunca bir karakola ihtiyaçları yok. Köprü. Lanet olası köprüdeler."

Aceleyle uçurumun kenarına gidip dürbünü yerden aldım ve adayı başkente bağlayan köprüye doğru baktım. En son gördüğümde uçsuz bucaksız ve açık olan üst geçit, şimdi her iki girişine de yerleştirilmiş silahlı muhafızlarla dolu ve köprünün kendisi boyunca birkaç tane daha yerleştirilmiş. "Giren ya da çıkan herkesi denetliyorlar," diyerek diğerlerinin tartışmasını böldüm.

"Evet, bu aydınlatıcı gözleminiz için teşekkür ederim prenses. Sizin rehberliğiniz olmadan fena halde kaybolurduk."

Alistair'e doğru dönüyorum. "Başka bir plan yapabilmemiz için sesli düşünüyordum. Lütfen çürümüş tavrını al ve boğul."

Eldridge yanıma yaklaşıyor ve gözlerini köprüye doğru dikeyor. "Daha aşağıya doğru yüzsek bile, diğer tarafta onlardan daha fazla olması kaçınılmaz. Baban her yeri onlarla doldurmuş. Lanet olası haşereler," diye ekledikten sonra başını arkaya atıp su tulumunun içindekilerin yarısını hüpletıyor ve muhtemelen şu anda içinde daha güçlü bir şey olmasını diliyor.

Sin iki kolunu da göğsünde kavuşturuyor, koyu renk gömleğinin kıvrılmış kollarının altındaki kas kordonları geriliyor. "Yine de o kiliseye gideceğiz, sadece nasıl olacağını beğenmeyeceksiniz."

Bayat ekmekten bir ısırık alıyorum, Sin detaylandırırken sertleşmiş unu çiğnemeye çalışırken çenem sıkışıyor.

"Şehrin altında bir tünel ağı var. Doğuda bir giriş var," diyor sağımızdaki uçurumu işaret ederek, "Malakit kıyısına yakın. Kiliseden çok uzak olmayan bir sokaktaki başka bir açıklığa bağlanıyor. Tercih edilen plan bu değil ve kesinlikle güzel bir plan olmayacak ama tek seçeneğimiz bu."

"Tüneller kulağa o kadar da kötü gelmiyor, ne o, farelerden mi korkuyorsun Kara Sanat?" Eldridge sorar, sesi alaycıdır.

Sin bir elini uzun saçlarında gezdiriyor ve bir başka fırtına yelesini yana savuruyor. "Aşağıda en az endişeleneceğin şey fareler olacak. Tüneller sadece haşarat yuvası değil. Kanalizasyon içindir."

"Tanrı aşkına," diye bağırıyor Alistair, hışımla atından uzaklaşırken. "Sen planın içine sıçtın diye lanet olası boktan tünellerde sürünmeyeceğim!"

"*Dikkatli* ol cadı," diye homurdanır Kara Sanat. "Ben hâlâ bu adanın otoritesiğim ve burada yaşadığın sürece yerin benim altımdadır."

Alistair'in ağzı bir karış açık kalır, yüzünde öfkeli olduğu kadar eğlenmiş bir ifade belirir ve bir santim bile geri adım atmayan Sin'e doğru ilerler. "Beni uyarıyor musun?" diye sorar inanamayarak. "Son baktığımda sen bizim tutsağımızdın Kara Sanat. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Sin gözlerinde bir ateşi tutuşturmaya yetecek kadar sıcaklıkla kan cadısına bakıyor. Çenesi kenetlenmiş, omuzlarını sıkıca saran gömleğinin altındaki kol kasları kaskatı kesilmiş. "Ellerini seni boğmaktan alıkoyacak prangaları ve beyninin olması gereken boşluğu patlatmamı engelleyecek demiri olmayan *tutsağına* küstahça yaklaşırken bana bilgelik tavsiye etme. Rahibenizle bir anlaşma yaptım ve mesajımızı Elime iletirken sözümü tutmaya niyetliyim. Bu, *lanet omurganı* *ikiye ayırıp* parçalarını onun önüne atmaktan çekineceğim anlamına gelmiyor." Sözlerindeki hırıltı her zamanki otoriter tonunun ötesinde. Daha sert, daha çığ, daha... canavar gibi. Daha *aşkın*.

Bir elimi Alistair'in koluna koyuyorum ve Sin'in gözleri hareketi takip etmek için düşüyor, göğsünden bir hırıltı daha çıkıyor. "Geri çekil, Alistair," diyorum sözlerimde kendime ait bir ısırıkla. "Ya onun sözünü dinler ve tünellerden geçeriz ya da mesajı hiç iletmeyiz ve onun lanet krallığı gelir ve lanet olası Vadi'yi yakar."

Eldridge, "Baelliarah keşif yaparken Vadi'yi yakmayacaklar," diye itiraz ediyor. "Bu, *'Hey, buraya gelin!'* diyen dev bir tabela çizmek gibi bir şey. *Bir iç savaşın ortasındayız, gelin de dikkatimiz dağılmışken kıcımızı tekmeleyin.*"

Sin burnundan bıkkın bir nefes çekti. "O zaman babam seni kesinlikle şaşırtırdı." Birkaç adım geri çekilir, gözleri tekrar Alistair'e takılır ve dönüp atlara yaklaşır. "Hadi kamp kuralım. Güneş doğmadan tünellere ulaşabilmek için şimdi dinlenmeliyiz."

"Gece boyunca burası soğuyacak ve ateş olmadan, birlikte rahat bir gece geçirmemizi öneririm," diyorum sahte bir coşkuyla gülümseyerek.

Alistair kaba bir şeyler mırıldanıyor, sonra eyer çantasını karıştırıyor ve görünüşte yer açmak için birkaç erzağı yere atıyor. "Lanet olası kampınızı kurun, o karakolun olduğu yeri inceleyeceğim ve geride değerli bir şey bırakılıp bırakılmadığına bakacağım." Atına binmeye başlar ama aniden durur, boynundaki kaslar sanki zapt edilmiş gibi şişer.

Sin'e doğru bir hamle yapıyorum ve onun duruşunun genişlediğini, sağ elinin yanında açılmış, parmaklarının kıvrılmış olduğunu görüyorum. "Bırak onu," diye mırıldanıyorum. "Son birkaç gündür birbirimizin güzel arkadaşlığının tadını çıkardıktan sonra hepimizin biraz stres atmaya ihtiyacı olduğu açık." Ses tonum neşeli, ama sözlerim niyetle örülü.

Eğer Alistair Kara Sanat'ı kışkırtmaya devam ederse, ne Eldridge ne de ben Sin'in sevgiyle söz verdiği gibi *omurgasını ikiye* ayırmasını engelleyemeyiz. Erkek kan cadısının yaşaması ya da ölmesi pek umurunda olmasa da, baş rahibeye neden dördümüzün görev için ayrıldığını ve sadece üçümüzün geri döndüğünü açıklamak istemiyorum. Sera'nın Alistair'i kalbine yakın tuttuğunu ve elflerle olan ittifakını düşünürsek, iki krallığın ordusu aktif olarak beyaz saçlı cadının peşindeyken kendimi Vadi'den kovulmuş bulmamam gerekiyor.

Sin'in eli kapandığı anda Alistair'in boğazından bir nefes fırlıyor. Kendi göğsüm rahatlamayla şişiyor ve Eldridge'in omuzları çevremde alçalıyor. Alistair benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler homurdanıyor, atına biniyor ve tepeden aşağı iniyor.

Eldridge, "Ağzı sıkı olsa iyi olur," diye homurdanıyor.

Üçümüz malzemelerimizi yerleştirmeye, yataklarımızı ve battaniyelerimizi sermeye başladık ve Sin'e yiyecek saklama kaplarından birkaçını uzattım, hala bir şey yemediğini fark ettim. Eldridge kollarının altından kendini koklama hareketi yapıyor ve geri çekiliyor. "Sanırım bok gibi kokmamın bir önemi yok, çünkü birazdan bokun içinde olacağız."

Sin yatağının üzerine oturmuş, dizlerini bükmüş ve kollarını gevşek bir şekilde dizlerinin üzerine koymuş, elinde de bir şerit kurutulmuş et var. "Kimse seni gelmen için zorlamadı."

Eldridge'in gözleri bir an için benimkilere kayıyor, sonra da kıyafetlerini değiştirirken ellerine düşüyor.

"Neden bana bakıyorsun?" Sesim kızgınlıkla kalınlaşarak soruyorum.

Başını kaldırmıyor ama dudakları birbirine sıkıca yapışmış, dikiş yerinden incelmış. Başını hafifçe sallayarak, "Nedenini biliyorsun" diyor.

"Gelmek için ısrar *ettin*. Gelmeni ben istemedim," diye hatırlatıyorum ona, bu durumda olmasının bir şekilde benim suçum olduğunu ima etmesine sinirlenerek.

Başı benimkine doğru savruluyor. "Bunu yapmak zorunda değildin, Wren! Ama gidip yine olayların ortasına karışmak zorunda kaldın ve ikimiz de biliyoruz ki bu iki sikikle buraya tek başına gelmene izin vermeyecektim. Bu arada, sana teşekkür etmeyi ihmal ettim. O yüzden ikimizi de buraya getirip kendimizden olmayan insanlar için boynumuzu riske attığın için teşekkür ederim Wren."

Ona doğru koşuyorum, parmağımı göğsüne sokup onu bir santim geriye itiyorum. Başını yana çevirip tembel ve sinirli bir tavırla dudaklarını yaladıktan sonra nefesini üflüyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. "O lanet ordunun," diğer elimin işaret parmağıyla başkent yönünü gösteriyorum, "*demirden* bir ordunun, Eldridge, adaya saldırıp hepimizi katletmemesini sağlamak için buradayız. Bu kendimizi korumaktır."

Eldridge elimi yanıma çekip parmağımın aramıza koyduğu mesafeyi siliyor, göğsünü göğsüme bastırıyor ve bana bakmak için başını eğiyor. Eldridge'in kutu gibi çerçevesinin ötesinde bir şey göremiyorum ama Sin'in ayağa kalktığını duyuyorum. Ve eğer kulaklarım bana ihanet etmiyorsa, az önce duyduğum alçak bir hırıltıydı.

"O zaman neden sadece onu koruyormuşsun gibi geliyor?"

Acı içime işliyor, sıvı ateş kaburgalarımı sarıyor.

"Onun ne olduğunu, lanet olası bir aşkın olduğunu biliyordun ve kimseye söylemedin Wren! Bu ona karşı kullanabileceğimiz gerçek bir altındı ve sen çeneni kapalı tuttun."

"Bunu senin için yaptım. Hepimiz için yaptım! Günah'la bir anlaşma yaptım; sadece seni, sadece kız kardeşini, Theon'u ve Morrinne'i değil, türünüzün tamamını koruyan bir anlaşma ve bu anlaşma sessizliğimi gerektiriyordu. Hepiniz benim bir parçamsınız ve ben her zaman bana ait olanı korurum. O yüzden *sakın* bana parmağını sallayıp onu sana tercih ettiğimi iddia etmeye kalkma."

Aramızdaki hava tehlikeli bir sıcaklığa düşüyor ve Eldridge'in fırtınalı gözleri her ikimi de ararken daralıyor. Kolları iki yanında kaskatı kesilmiş ama şu anda bile aramızdaki öfke fırtınasına rağmen bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ne kadar kızgın olursa olsun. Yine de, Günah'ın Eldridge'in hemen arkasında gezindiğini *hissediyorum*, sanki bir zamanlar bizi birbirimize bağlayan bağ içimde duruyor, bir zamanlar beni ona birden fazla şekilde bağlayan şeyin bir gölgesi.

"Cosmina'ya işkence etti ve sen yine de nehirden onun gömleğini giyerek döndün. Elinde senin lanet olası kıyafetlerin vardı, Wren. Bunu nasıl yorumlamamı bekliyorsun?"

Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrılıyor, tırnaklarım oradaki hassas ete batıyor ama acıyı hissetmiyorum. "Sana zaten söyledim... kıyafetlerimi aldı," diye feryat ediyorum.

"Peki ya daha önce?" diye soruyor, başını eğerek göz hizama kadar iniyor.

Elim kalçamı buluyor ve ağırlığımı o tarafa kaydırıyorum.

"Affedersiniz?"

"Onu becerdin mi?"

Nefesim kesiliyor ve yanaklarım ısınıyor ama utançtan değil. Öfkeden. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra dişlerimle yakalıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. Bir parçam Sin'in onun hemen ötesinde durduğunu, muhtemelen müdahale etmemek için çabaladığını hatırlıyor ama tartışmamızı nasıl algıladığını umursayacak duygusal kapasiteye sahip değilim. Bu onunla ilgili değil. Eldridge ve benimle ilgili. En iyi arkadaşım.

Şu anda beni gerçekten kızdıran kişi.

"Soruya cevap ver, Wren. Kız kardeşimiz bir zindan hücresinde çürürken, sen Kara Sanat'ın fino köpeği olarak etrafta koştururken, onunla yatıyor muydun?"

Başımı çeviriyorum, böylece gözlerimdeki yaşlar yanarken o da yüzümün yan tarafına bakmak zorunda kalıyor. "Bu hiç adil değil. Bu hiç adil değil Eldridge, bunu sen de biliyorsun."

Amansız bir güç, bir santim bile vermiyor, ondan yayılan gerilim bedenime, ruhuma nüfuz ediyor. "Yaptın. Sen. Siktin mi? Siktin mi?"

Kalbim paramparça oldu. Tüm acı, ihanet, sakladığım sırlar yüzünden kendime duyduğum nefret içimde patlıyor ve acım kemiklerime sızıyor. Dişlerimi sıkarak Eldridge'e dönüyorum ve başımı onunkine doğru çevirirken ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseliyorum. "Evet, onu becerdim," diye homurdanıyorum, kelimelerim alçak, ağır ve ölümcül. "Ve başka bir şey daha bilmek ister misin? Hoşuma gitti, Eldridge."

Acı gözlerini yalıyor, ama duruşu yumuşamıyor, çenesi hala sıkı ve omuzları kalkık. Ve şu anda ondan nefret ediyorum. Her şeyinden nefret ediyorum. Kıskançlığının aramıza girmesine izin verdiği ve Sin'e duyduğu nefretin aramıza bir bariyer örmesine izin verdiği için. Ama en çok da yargılamasından. Kız kardeşimi ele geçiren adamın aynı zamanda kalbimi de ele geçirdiğini bilerek yaptığım seçimleri ima etmesinden.

Ayak parmaklarımın üzerinde olabildiğince yükselip dudaklarım sıkılı çenesinin alt tarafını sıyırdığında sesim saf çelik gibi çıkıyor. "Ben. Lanet. Sevdim. Bayıldım."

Uzun bir, iki, üç vuruş boyunca böyle kalıyoruz. İkimiz de hareket etmiyor, nefes almıyor, aramızdaki sessizlik söylenmemiş kelimelerle dolu. Dudaklarımın onunkilerin alt tarafına çarpıp titremesini engellemek, yargısının ezici ağırlığı altında sağlam durmak için çeneme güç veriyorum.

Sonunda omuzları çöküyor ve burnundan uzun bir nefes veriyor. Geriye doğru adım atıyor, aramızdaki boşluk sadece birkaç metre ama aramızda bir okyanus bile olabilir. Ağzı açık kalıyor ama başını sallayarak hemen kapatıyor ve bana sırtını dönüyor.

Günaha dönüşmek.

Eldridge'in boynundaki ve kollarındaki tüm kasların aniden kasılmasına bakılırsa, Sin'in ne kadar yakınında durup onu izlediğini fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Bekliyordu. Eldridge bana karşı ne kadar öfkeli olursa olsun, bana asla el kaldırmayacağından eminim, ya da tam tersi, ama Kara Sanat arkadaşımı benim kadar tanımıyor.

Eldridge, Sin'e doğru dönerken durur, sol omzu Kara Sanat'inkine değer, ikisinin de başı diğerine doğru eğiktir. Bakışları bir anlığına çarpışıyor, hâkimiyet için gürleşiyorlar, her ikisinin de göğsü kabarmış ve boyunlarının çizgileri gerilmiş. Biri diğerine karşı bir hamle yaparsa müdahale etmeye hazır bir şekilde kolektifimi esnetiyorum. Her ikisine de ne kadar öfkeli olsam da, öfkelerini alevlendirdiğim için iki yetişkin adamın kavga etmesine izin vermeyeceğim.

Aralarında bir fırtına kopuyor. Eldridge gök gürültüsü gibi, gürültülü ve patırtılı, Sin ise daha hızlı, ölümcül, yıldırımın vücut bulmuş hali. *Yukarıdaki tanrıça, sadece boyları karşılaştı.*

Sin, Eldridge'in geçmesine izin vermek için ağırlığını çok ince bir şekilde kaydırırken sessiz bir rahatlama nefesi alıyorum. Kampın karşı tarafına geçip uzaktan akan nehre doğru bakıyor. Gözyaşlarını kırıştıtarak uçurumun kenarına doğru dönüyorum ve Sin'in neredeyse ona bakmamı isteyen bakışlarını görmezden geliyorum. Yanından geçerken beni duraksamaya zorlamak için bileğime uzanıyor ama bileğimi onun uzanamayacağı bir yere çekiyorum. Beden dilimdeki, kokumdaki mesajı okuması için kelimelere ihtiyacım yok.

Bu senin hatan.

Yanından geçip uçurumdan dışarı bakıyorum, kafamı Eldridge'in yüzündeki ifadeden başka bir şeyle doldurmak için umutsuzca çabalıyorum, çünkü onun bağıracağına, kalbine herhangi bir bıçaktan daha keskin kelimeler gömdüm.

Ama uçurumdan aşağı baktığımda bulduğum şey rahatlama değil.

Açlık.

Köprü boyunca uzanan kıpkırmızı bir denizde, orada görev yapan tüm muhafızların cesetleri vardır. Ve onların önünde, kollarını ölen askerlerin önünde, *şöleninin* önünde açmış duran Alistair.

WHemen atlarımıza atlayıp dağ eteklerinden köprüye doğru uçuyoruz, bu sefer ağaçların arasında kalmaya zahmet etmiyoruz. Alistair'e yeterince hızlı ulaşmak için düz arazinin avantajına ihtiyacımız var.

yeterince-

Ne için? Kesinlikle, hiçbirini kurtarmak için değil. Hepsi ölmüştü.

Yakılacak çöp yığınlarından başka bir şey değilmiş gibi köprünün üzerine dağılmış buruşuk bedenlerini seçmek için dürbüne ihtiyacım yoktu. Öne doğru eğilip atımı şiddetli bir dörtnala kaldırarak açık mesafeyi birkaç dakika içinde kat ettik.

Ben uçuşumun üzerinden bakarken diğerleri hiçbir şey söylemedi ve Sin'i bir saniye sonra yanıma getirecek olan hırlamayı serbest bıraktım. Sin'in gözleri kanlı sahneyi gördüğünde buza döndü ama o anda içinden yayılan öfke için için yanıyordu. Aramızda hiçbir kelime geçmedi. Olması da gerekmiyordu.

Eldridge, erzakları çantalara geri attığımızı ve eyerleri düzgünce bağlamadan atlara bindiğimizi duyunca harekete geçti ve uzaktan katliamı gördükten sonra kendi atına atladı.

Kırmızı gözümü boyuyor.

Biz ona yaklaştıkça Alistair'in sinewy formu daha da büyüyor, düşmüş askerlerden birinin yanında diz çökerken sırtı bize dönük, ağzı gevşek ön koluna yapışmış. Önce Sin atından iniyor, Eldridge de hemen arkasından, ikisi de kan cadısına doğru fırlıyorlar. Peşlerinden gitmek, bacağımı eyerin üzerinden sallandırıp ayaklarımın dibine çökmek istiyorum ama kemiklerim kalınlaşıyor, iliklerim şişiyor ve sert kılıflarında pıhtılaşarak uzuvlarımı taş a çeviriyor.

Acılarının kokusu burnumda taklalar atıyor, dilimi okşuyor, özleri boğazımda dönüyor ve karnıma yerleşiyor. Açlık içimi yakıyor ve dudaklarım hain bir hırıltıyla aralanıyor. Kalçalarımı atın etrafında daha da sıkıyorum, kendimi burada şekillendiriyorum, parmak eklemlerim oradaki ince deriyi yırtmadan önce kıvrılmış parmaklarımın gevşemesini istiyorum.

Arkasındaki Kara Sanat'ı duyan, Sin'in yaklaşmasını engellemek için hiçbir çaba göstermediğini ve Eldridge'in de onu yakından takip ettiğini gören Alistair sıçrayarak ona doğru döner. Alistair'in gözleri gökyüzündeki her yıldızın canlılığıyla parlıyor, her zamanki koyu kahverengi gözleri şimdi yaldızlı küreler, her muhafızın kolektifleri büyüsünü besliyor. Bu adamlar dünyeviydi, bu yüzden etkisi

Ama Alistair hâlâ kamptan ayrılmadan önceki halinden çok daha güçlü.

Açlığım erkeksi bir hal alıyor ve yavaşça başımı yukarı eğerek kanla buğulanmış havanın ayırık dudaklarımdan burnuma daha kolay girmesine izin veriyorum. Çok, çok açım.

Hayır.

Açlıktan ölüyorum.

Kara Sanat, Alistair'in çenesinin yan tarafına bir yumruk indirir ve kan cadısı kan delisi halinden sıyrılıp Sin'e dişlerini gösterir, Sin'in yumruğunun yüzünün hırpaladığı kısmına dokunmaya bile tenezzül etmez. Alistair bir yıkım büyüü saldırısıyla karşılık verir, Sin bu saldırıyı ellerinin arasında canlanan bir koğuyla yakalar ama kolları Alistair'in güçlendirilmiş gücünün ağırlığı altında titrer.

Eller Sin'in omuzlarının arkasına kenetlenir. Kara Sanat, içgüdüsel olarak arkasını koruma ihtiyacını tetikleyerek etrafında dönüyor, büyü açık elinde tehlikeli bir yüksekliğe kadar kaynıyor. Yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor ve ölümcül küreyi Eldridge'in üzerine bırakmadan önce duruyor ama bu güç gösterisi arkadaşımın parmaklarını Sin'in gömleğine geçirip onu kendisine doğru çekmesini engelleyemiyor. Eldridge'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve Kara Sanat'tan vahşi bir hırıltıyla karşılık buluyor.

Görüşüm ikisinin de arkasında gelişen sahneye doğru tünel açıyor. Alistair'in kolu yanında, avuç içi gökyüzüne doğru uzanmış, parmakları sanki kendi üzerlerine kıvrılmış...

Hay sikeyim.

Atımdan düzgün inemeyecek kadar hızlı kayınca bacaklarım darbeyi emiyor ve kan cadısına doğru koşuyorum. Sin ve Eldridge küfür savaşına tutuşmuş, Alistair'i tamamen unutmuş gibi görünüyorlar, kulaklarım dudaklarından adımları duyuyor ama sözlerini algılayamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda. Gerçi ne hakkında bağırıldıklarını anlamak için hayal gücü gerekmiyor.

Alistair'in uzattığı elin etrafındaki alan, sanki havanın kendisi yanıyormuş gibi ala dönüyor. Gözlerim büyüünün izini sürüyor ve onu cansız kaynağına, krallık zırhına bürünmüş birine kadar takip ediyor. Düşen askerin karnından çalkantılı bir gayzer gibi kan fışkırıyor ve akışın ortasında katılaşılarak bir kardinal kırbacına dönüşüyor. Kan cadısı tartışan çifte dönüyor, elindeki kan kırbacı muhafızın dökülen suyuyla damlıyor, Alistair'in vücudunun etrafında sanki kendi uzuvlarından biriymiş gibi kıvrılıp bükülüyor.

Ben düşünmem. Harekete geçerim.

Büyü ellerimde toplanıyor, onları hararetli bir sıcaklığa ısıtıyor, kendi kolektifim kan dökülmesinden dolayı kıpır kıpır ve huzursuz. Ellerimin arasında parıldayan altın bir koğuş gerilmiş halde kayarak durduğumda Sin'in dikkatinin benimkine yöneldiğini fark etmiyorum bile.

Alistair'in omzu, eli Sin'e doğru ilerlemeden bir an önce geri çekiliyor. Kırbaç kalkanıma -hayır, *koluma*- değdiğinde çatırıyor ve dişlerim dilime batıyor. Kendi tatlı şurubum ağzıma akıyor ve kıpkırmızı olmuş dişlerimi açıyorum, arkalarından bir tıslama çıkıyor. Alistair silahı geri çağırmakta acele etti ama ben daha hızlıydım.

O tepki vermeden kolektifim kırbaçı yakalıyor ve çekiyorum, kandan kaynak alarak onu cisimleştiriyorum. Kırbaç kolumu bilezikliyor ve belime dolanarak tuniğime değmesine birkaç santim kala havada asılı kalıyor. Alistair bana kaşlarını çatıyor, avuçlarını yukarı doğru çevirerek kandan daha fazla büyü çekmeye çalışıyor ama Sin daha hızlı.

Kara Sanat omzunu kan cadısının göğsüne gömüyor, kollarını ortasına doluyor ve onu yere taşıyor. Alistair'den yükselen feryat Sin'in ellerinde alevler olduğunu doğruluyor. Onlara doğru bir adım atıyorum ve büyük bir el beni durduracak kadar güçlü bir şekilde pazumu kavıyor. Eldridge'e dönüyorum ama sözleri kulaklarımdaki sağır edici çınlamada, çarpan kalbimin kaotik ritminde kayboluyor. Dişlerimi sıkarak kolumu kurtarıyorum, damarlarımda ısı tünelleri açılıyor.

Önümdeki dövüşe döndüğümde, Alistair kolektifini yeniden ele geçirmiş ve vahşi bir haykırıyla Kara Sanat'ı yıkıcı bir dalgalanmayla üzerinden itiyor. Sin darbenin çoğunu sırtı aldığı için homurdanıyor ama saniyeler içinde ellerini yere koyuyor ve kendini ayağa kaldırıyor. Sırtındaki kılıçlardan birini kapıyor, metal deri kınından yumuşakça kayıyor ve elini kılıç boyunca gezdirerek silahı mavi bir kılıfla örtüyor. Alistair'in hayalet bir rüzgârla onu elinden söküp almasını engelleyecek büyülü bir bariyer.

Alistair'in damarları kan büyüyle şişmiş olabilir, ama diğerleri gibi çeliğin altında yarırlar.

Kara Sanat'a odaklanırken karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, ellerinde kıpkırmızı alevler canlanıyor, altın gözlerinde çıtırdayan ateş gibi titriyor. İlk hamleyi Sin yapıyor ama savaş lorduyla, yanlış bir hamleyi gördüğümde anlayacak kadar çok eğitim aldım. Alistair'e yem atıyor.

İnce yapılı büyücü daha önce hiç çelik kullanmamış. Hiç kullanmak zorunda kalmadı.

Pençeleri ve dişleri olan bir canavarın bıçağa ihtiyacı yoktur.

Kan cadısı bu yanlış başlangıca tepki vererek Sin'e için için yanan bir sihirle vuruyor. Onu tekrar geriye doğru savuruyor, kılıç hâlâ Sin'in elindeyken diğer eli toprağa saplanıp düşüşünü durdurmaya çalışıyor.

Zihnimde karanlık bir eğlence alevleniyor. Bu numarayı tanıyorum. Kara Sanat'ın, büyüm temas etsin diye kalkanını kasten zayıflatmasının üzerinden çok zaman geçmedi. Alistair'i yaklaşması için yemliyor ve kan cadısı da yöneldiği dev tuzağı fark edemeyecek kadar kibirli.

Ama bu Sin'in savaşı değil. Artık değil.

Yıllarımı, on yıllarımı öfkemi bastırmaya adadım. İçimdeki canavarla savaşarak, o parçamın bir şekilde bilinçli olduğunu, her düşünceme ve arzuma musallat olan bir hayalet olduğunu düşünmeye niyetlendim. Ama bu asla ben ve o olmadı. Ben ve bana zarar verenlere, beni kendi amaçları için silah olarak kullanmaya çalışanlara karşı duyduğum kızgınlıktı. Ben ve annemin çaldığı özgüvenimdi. Ben ve beni kırmaya ve azarlamaya çalışan Cathal. Ben ve Sin... kan cadısının, çocukları yataklarında korkutmak için efsanelerden sürünerek çıkan korkunç bir şeymiş gibi korkmam gereken bir şey olmadığını görmeme yardım eden kişi. Kalbimde doyumsuz bir canavar olduğunu düşündüğüm şeyi evcilleştirmeye çalışırken hayatımın yıllarını kaybettim ve burada Alistair duruyor, gözlerinde hınzır bir zevk parlıyor, asla olmadığımı ve olmayacağıma yemin ettiğim her şeyin vücut bulmuş hali.

Bu asla Kara Sanat'ın savaşı olmadı.

Benim savaşımdı.

Sin dengesini yeniden kazanıyor, dizleri toprağa gömülüyor ve eli kılıcının kabzasını daha da sıkıyor. Kan cadısının dikkatini silahla kaplı eline çekerken, diğer eliyle de gücünü ortaya çıkarıyor. Arkamda bir yerde Eldridge'in bana seslendiğini duyuyorum, geri çekilmem ve bu işe karışmamam için bağıyor. Ama yalvarışları sonuçsuz kalıyor. Kanım bir amaçla, heyecanla titriyor ve adımlarımı hızlandırarak aramızda kalan mesafeyi siliyorum.

Sin silahını kaldırıyor ve benim botum Kara Sanat'ın omzuna inerek onu elini indirmeye zorluyor. Bana bir şeyler bağıyor ama onu duymuyorum. Sözlerini anlamlandıramıyorum. Bir önemi yok.

Eldridge'in arkamdan yaptığı uyarıların bir önemi yok. Köprüyü soyulmuş odunlar gibi süsleyen öldürülmüş muhafızların bir önemi yok. Artık bir önemi yok.

Ama ben önemliyim.

Ve Tanrıça, keskin dişli, kibirli bir pisliğin kan cadısının mirasını benim huzurunda lekelemesine izin vermeden önce beni öldürsün.

Sin'in omzu botumun tabanının altında bükülüyor ve iri eli baldırımı kavırıyor ama çok geç. Alistair'in altın rengi bakışları benimkilerle buluştuğunda şehvetle dolup taşıyor ve dili dudaklarında kurumaya başlayan kanı emmek için dışarı fırlıyor.

"Sen de oynamak ister misin prenses?" Kırbacı yüzünde şaklatıyorum.

AElini çektiğinde Alistair'in yanağında uzun, sivri bir yırtık oluşuyor. Yırtığın etrafındaki et çoktan şişmiş, kızarmış ve kabarmıştır ama kan cadısının gözlerinde yaş yoktur. Hayır. Alistair bakışlarını ona çevirdiğinde

çok daha eski bir şey bana göz kırıyor.

Yanağındaki yırtık ete, kırbacım yüzünü ısırdığında derinin ezilmiş meyve gibi parçalanışına hayranlıkla bakarken dudaklarım yukarı kalkıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum ama bu, seksimin titreşimini durdurmak için hiçbir şey yapmıyor, kan cadısının hırpalanmış ve morarmış görüntüsü doğrudan içime işliyor. Büyücünün beni etkileme şeklini her zaman sevmişimdir ama kan büyü kullanmanın etkileriyle kıyaslanamaz bile. Kan kırbacını ben yaratmadım ama Alistair'in kibirli suratında kırbacı kırdığımdan eminim ve bu güç dalgası bacaklarımın arasında acıyla zonkluyor.

Sanki büyü Alistair ve benim dışındaki her şeyi dondurmuş gibi zaman yavaş, sabit vuruşlarla ilerliyor. Ama sonra kanımın gümbürtüsü kulaklarımdan çekiliyor ve ses ve zaman hızla geri geliyor. Sin saldırımdan birkaç saniye sonra ayağa kalkıyor, önüme geçiyor ve vücudunun açısını benimkinin çoğunu kan cadısından koruyacak şekilde ayarlıyor. Karanlık düşüncelerimin geri kalanıyla birlikte eğlencemi de yutuyorum. Eldridge bir an sonra diğer yanıma yanaşıyor ama ben gözlerimi Alistair'inkilerden ayırmıyorum.

Elini yana bırakarak alçak sesle, karanlık bir kıkırdama çıkarıyor ve bakışları şu anda devasa kütlesiyle görüş alanımın çoğunu kapatan Kara Sanat'a kayıyor. Kenara çekiliyorum, kırbaç bir yılan gibi gövdemin etrafında nazikçe kıvrılıyor.

"Kendi savaşınızı veremiyor musunuz, Majesteleri?" Alistair'in sesi alayla kalınlaşıyor, sonra da gür bir kahkahaya dönüşüyor. Başını çevirip tükürüyor, eli içgüdüsel olarak yüzüne doğru uzanıyor ama kendini yakaladığında elini hemen yanına bırakıyor.

Sin'in vücudu bir akıntıya dönüşmüş, gerginlik dalgalar halinde üzerinden akıyor ve uzun pençeleri artık son eklemelerinden dışarı çıkıyor.

"Sakin ol Alistair," diye mırıldanıyorum, sesim yapış yapış tatlı. "Her ne kadar simetri eksikliğini sevsem de, diğer yanağıma da aynı kirpiği atmaktan mutluluk duyarım."

Sin alçak bir hırıltıyla, "*Geri çekil Wren*," diye uyarıyor ama dikkati tamamen önündeki kan cadısına odaklanmış durumda.

Eldridge yanımda sessiz duruyor ama yüzünü Alistair'e değil bana dönecek şekilde açı yapıyor. Ona doğru bir hamle daha yaparsam beni

durdurmaya hazırlanıyor.

Başım yana savruluyor ve arkadaşşıma dişlerimi gösteriyorum ama o kılını bile kıpırdatmıyor.

"Çok. Lanet. Düşüncesiz." Sin konuşurken sesi neredeyse yorgun geliyor ama sözleri öfkeyle örülü. Bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor, öfkesini dizginlemeye çalışırken ön kolundaki kas telleri geriliyor. Alistair'i çıplak elleriyle boğmak için yanıp tutuştuğunu çok iyi biliyorum. "Bizgerekli ve rota Açık. I değildi. tırmanma aracılığıyla lanet olası yeraltı bok boruları, böylece etrafınızda gizlice dolaşabiliriz

değerli muhafızlar."

"Birkaç saat içinde bir muhafız değişimi olacak ve sen de onlara birinin şehirlerine girdiğini bildirdin. Etrafta gizlice dolaşmak istemediniz ama artık başka seçeneğimiz yok."

"Oh, bu konuda sus. Onlar farkına bile varmadan girip çıkacağız. Kiliseye gidelim, küçük yardımcınızı çağırın ve yolumuza gidelim."

Sin aralarındaki zaten çok küçük olan mesafeyi kapatıyor, göğüslerinin arasında sadece bir kıl kadar mesafe kalıyor. Ellerin Alistair'in canını almasını engelleyen tek şeyin benim tekrar müdahale etmemi istememesi olduğuna eminim. Kısmen Alistair kan büyüsiyle beslendiği ve muhafızları öldürmeden önceki halinden çok daha güçlü olduğu için, kısmen de onu biraz daha kanatmayı gerçekten istediğim için bunu yapardım. Bu düşünce boğazımı kurutuyor.

"Şafaktan hemen önce işaret vermeliyiz; anlaşmamız böyle ve Ileana'nın feneri arayacağı zaman. Ama Dusaro bundan haberdar olacak," Sin parmağıyla Alistair'in arkasındaki katliamı işaret etti, "o zamandan önce ve Ileana şüphe uyandırmadan kaleyi terk edemeyecek."

Eldridge köprünün üzerine serilmiş cinayet mahalline bakarak huysuzca, "Sidik yarışmanızı bölmek istemem ama gitmemiz gerek," diye ekliyor. "Bir sonraki rotasyonun ne zaman olacağını bilmiyoruz ama o zaman buralarda olmak istemediğimizi biliyorum."

Sin gözlerini kapatır ve uzun bir nefes üfler. "Lanet olası kan cadısı." Sanki ağzındaki tadı iğrençmiş gibi kelimeyi hırıldayarak söylüyor.

Gözlerim kısıldı. Dilindeki kanlı cadı tadından oldukça hoşlandığı bir zamanı hatırlıyorum. "Kiliseye sığınabiliriz. Yangından beri terk edilmiş olduğunu söylemiştin, o yüzden bu gece orada dinlenelim, sonra yarın Ileana'ya işaret veririz," diyorum ve Kara Sanat'ın kan cadısı yorumunun şimdilik göz ardı edilmesine izin veriyorum. "Umarım o zamana kadar kilisenin etrafını koklamakla meşgul olurlar.

Kapılar, Kara El'in bir süreliğine izne ayrıldığını fark etmeyecek ya da umursamayacaklardır."

Sessizlik aramızda ağırlaşıyor ve ben ağzımdan kontrollü nefesler alıp burnumdan solumaktan kendimi alıkoyuyorum. Şu an kanla kontrol edilen düşüncelerin zihnimi hançer ve sefahat görüntüleriyle bulandırmasının zamanı değil.

Başını sertçe sallıyor ve Sin Alistair'den uzaklaşıyor. O uzaklaştığında etrafımızdaki hava hafifliyor ama Kara Sanat dönüp bakışlarını benimkilere diktiğinde ciğerlerim acıyla daralıyor. Yeşil gözleri büyüünün etkisiyle sarı bir renkle hafifçe parlıyor ve onları görmek karnımda bir çarpıntıya yol açıyor. Bana doğru uzanıyor ve ben kamçıyı ondan uzaklaştırarak yanından geçiyorum.

Bıkkın bir iç çekiş. "Kolun, Wren." Oh.

Sikeyim.

Daha önce dikkatim çok dağınıktı ama şimdi gerginlik azaldığı için, Alistair'in kırbacının ben yakalamadan önce koluma dolandığı yerde keskin, zonklayıcı bir ağrı olduğunu fark ediyorum. Et şerit şerit soyuluyor, kas ve etten bilezikler ön kolumu bilekten dirseğe kadar sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kolektifime odaklanmak için dikkatimi mahvolmuş etimden uzaklaştırmam gerekiyor ve silah üzerindeki tutuşumu bırakarak onu etere geri gönderiyorum.

Eldridge ve Alistair birbirlerine atlarla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve yanımızdan geçip onlara doğru gidiyorlar. Gözlerimi açarak kolumdaki yarayı inceliyorum, kan büyüü etimde ateş gibi yanıyor. Yaranın bir kısmının iyileştirebileceğim, enfeksiyonu önlemeye yetecek kadar, ama kan büyüünden doğan yaraları evcilleştirmek zor bir canavar. Kökleri acıya dayanan büyüünün etin derinliklerine inip kırmızı uçlu pençelerini ete geçirmenin özel bir yolu vardır.

Sin tekrar "Bırak bakayım," diyor ama ben harap olmuş kolumu göğsümün yanında tutuyorum.

"Gitmemiz gerek. Daha sonra iyileştirebilirim." Bu yarı gerçek dilimden güvenle dökülüyor ama böyle bir yarayı iyileştirmek için Aeeverie'nin kadim büyüüne ihtiyacım olacağını biliyorum. Aeeverie ya da...

Sin arkamdan atlara binen diğerlerine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Kiliseden çok uzakta değiliz. Özellikle de yolumuz yeni açıldığından beri, ama oraya varır varmaz, onunla ilgileneceğim." Ses tonu ima ediyor

pazarlığa yer yok. Belki de kimin kime eşlik ettiğini unutmuştur.

"Nasıl istersen, Kara Yürek."

Atlara doğru dönüyorum ama aylar önce ona taktığım lakabı kullandığımda yüzünde beliren arzu dolu ifadeyi yakalamadan önce değil. Bineğime yaklaşırken kalçalarım iki yana doğru biraz daha sallanıyor, Kara Sanat'ın bakışlarının sıcaklığı sırtımda bir delik açıyor.

F ya da gizem tanrıçasına adanmış bir tapınak, kilise beklediğimden daha تنها, ancak sanırım Kara Sanat ve El'in gizli buluşma noktası olarak burayı seçmelerinin nedeni de tam olarak bu.

İbadethane iki katlı kare bir bina, yanları yarılmış kütüklerden yapılmış, ahşap gri renkte ve tepesinde koyu kırmızı bir çatı var. Camları yangın nedeniyle kırılmış olan pencerelerin üzerine tahta şeritleri çakılmış. Yanmış ahşabın koyu renkli lekeleri dış duvarları yumuşak yaralar gibi sarmış, ön kapı menteşeleri üzerinde hafifçe aralık duruyor ve binanın etrafındaki otların çoğu çekilmiş, geriye kalan az miktardaki otlar da sarı-kahverengi bir renk almış. Çatının üzerinde yükselen çan kulesi, taş duvarlarda pencere işlevi gören oyuklarla tamamlanmış ve üzerine aynı kırmızı tuğladan özel bir çatı eğilmiş.

Sin bizi ara sokaklardan oluşan bir labirentten geçirdi ve bu gece yarısı saatinde bile muhafızlarla dolu olduğunu söylediği ana yollarla aramıza geniş bir mesafe bıraktı. Yine de yüzlerimizi yanımıza aldığımız kalın binici pelerinlerinin arkasına sakladık ve başkentte aceleyle ilerlerken gölgelerin derinliklerine saklandık. Kiliseyi arnavut kaldırımli bir yolun sonunda, Kara Sanat'ı ele geçirdiğimiz kabul merkezinden sadece birkaç sokak ötede bulduk.

"Oradaki küçük ışığı bile fark edecek mi?" Eldridge yükselen çan kulesine bakarak soruyor. "Burada kaleye tam olarak yanaşmış sayılmayız."

Sin kara bir kaşını kaldırıp ona şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Seni öldürmek isteyen insanlarla dolu bir kalede dirseklerimizi ovuşturmamızı mı tercih ederdin?"

Eldridge homurdanır ve fikrini kabul ettiğini belirtmek için ellerini kaldırır. "Görecektir çünkü o zamandan beri her gece onu arıyor olacak. Gitmiştim. Ama başkalarının gözünü kırpmayacağı kadar göze çarpmıyor. Kiliseler her zaman fener yakar ve şehir onlarla doludur."

Atlarımızdan iniyor ve terk edilmiş bir kilisenin etrafında dolaşan dört sahipsiz atı fark edebilecek gözlerden uzakta, arka tarafa bağlıyoruz. Binanın arkasında bir kapı var -arka giriş- ve pelerininin kapüşonunu indirerek oraya doğru yöneliyorum.

Sin boğazını temizliyor ve omzumun üzerinden baktığımda bana bakıyor, gözlerinden belirsizlik fışkırıyor. "Oraya girmeden önce size söylemem gereken bir şey var." Hepimize hitap ediyor ama bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

"Söyle o zaman."

Ama o cevap veremedi arkamdan gelen derin bir inilti beni irkiltiyor, ses eski bir ahşap kapının açılmasını fazlasıyla andırıyor. Karanlık bir erkek figürü eşikten içeri adımını atar atmaz arkamı döndüm, gri cübbesi yüzünü gizliyordu ve yüzü de aynı şekilde bir kukuletayla örtülmüştü.

"Selamlar, Majesteleri. Gelişinizi dört gözle bekliyordum." Bir erkek sesi, yaşlı ve yıpranmış. Başını hafifçe geriye çekiyor, sanki o karanlık boşluğun içinde saklı olan yüz her neyse gözlerini bana dikmiş gibi. "Görüyorum ki arkadaşlarınızı getirmişsin. Bu ne güzel bir sürpriz."

Hançerim bir saniye sonra boğazındaydı. Uzun boylu değildi, benden sadece birkaç santim daha uzundu ve arkasına geçip kolumu göğsüne doladığımda ve hançerimin ucunu boynuna doğrulttuğumda hiç direnç göstermemesi beni şaşırttı. Kapüşonunu indirdiğimde kumral saçları gümüş şeritlerle süslenmiş, gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgilerden altmış yaşlarında olduğu anlaşılan sarı saçlı bir erkek ortaya çıktı. Silahımın altında kaskatı kesilmişti ama gözleri Sin'e sabitlenmiş olsa da kolları sıkıca iki yanında duruyordu.

Garip adamın etrafından dolaşmam için geçen sürede Alistair iki avucunda da ateşli küreler doğurdu ve Eldridge sırtındaki uzun kılıcı çekti. Şimdi Kara Sanat'a doğrulttuğu kılıç.

Ama Sin Eldridge'i fark ettiyse bile bunu belli etmiyor. Gözleri hâlâ benimkilere yapışık, ifadesi yumuşamış ama vücudu kaskatı, kolundaki kaslar gömleğinin altında seğiriyor. Ağzımı safra kaplıyor, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği yutulmuş taşlar gibi ağırlaştıkça midem ters yüz oluyor. Bir kolu Cornelius'un omuzlarına asılı, topallayarak yürüyen çelimsiz kız kardeşimin görüntüsü gözlerimin önünde yanıp sönüyor ve çok tanıdık bir kelime zihnimi yakıyor.

İhanet.

"Düşündüğün gibi değil Wren," diye mırıldanıyor Sin, sesi durumun yoğunluğuna göre fazla yumuşak.

Bıçağımı adamın şahdamarına yaklaştırdım. "Kim o?"

"Adı Gerard. Yüksek rahiplerden biri. Bu onun makamı."

"Buranın terk edilmiş olduğunu söylemiştin," diyor Eldridge, kılıcıyla Sin'e bir adım daha yaklaşarak.

"*Yalan* söyledim," diye homurdanıyor Kara Sanat, kelime dilinde dolaşıyor.

"Bunu belirttiğin için sağ ol dostum," diye alay ediyor Alistair, başını yana çeviriyor, alevler kalkık avuçlarında daha da yükseliyor.

Parmaklarım bıçağın üzerinde seğiriyor ve elime sabit durmasını emretmeme rağmen, göğsümde acı kabarırken titriyor. Gözlerim yaşıyor ama bıçağımı Kara Sanat'ın boğazına saplama isteğiyle birlikte onları geri itiyorum.

Sin bana doğru bir adım atıyor ve ben de dişlerimi gösteriyorum. "Aramızda çok az güven vardı ve eminim ki tapınağın hâlâ bakım altında olduğunu bilseydin buraya gelmeyi kabul etmezdin. Sana söylemememin tek sebebi buydu. Silahını indir, Wren. Sana zarar vermeyecek. Ben... Ben sana zarar vermeyeceğim." Sesi alçak, neredeyse acılı ama yine de her zamanki sertliğiyle vurgulanıyor. Bir adım daha atıyor ve bu sefer kolunu dikkatlice ikimize doğru uzatıyor ama birkaç adım ötede duruyor.

"Size zarar vermem kurallara aykırı leydim ama zaten böyle bir niyetim de yok. Kavgaya girme konusunda benden daha nitelikli birine fazla zarar verebileceğimi de sanmıyorum," diye konuşuyor Gerard, boğazının kıvrımı bıçağıma değişiyor.

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, bu da ondan düşük bir inilti çıkarıyor.

"Gerard önce Adelpia'ya hizmet eder. Seni tehlikeye atacağını bir an bile düşünseydim bizi buraya getirmezdin. Adelpia beni Ayin'de seçti. Tanrıça tarafından kutsanmış birine zarar vermek herhangi bir baş rahip için, ama özellikle de burada doğrudan Adelpia'nın Eli olarak hizmet eden biri için çok büyük bir günah olur."

Baş rahip ağırlığının altında kıpırdanıyor ve boğazını temizliyor. "Majesteleri içtenlikle konuşuyor leydim. Tanrıça tarafından seçilmiş olana sadakat benim görevimdir ve bunu gönülsüzce yapmam. Adelpia'nın dokunduğu kişi sizi buraya davet ettiği sürece, onun tapınağında güvendesiniz. En azından benim elimden."

Alistair yüksek sesle esniyor. "Ne dersin sarışın, sevgili tanrıçalarıyla tanışması için önce hangisini gönderelim?"

Sin'in çenesi sıkılı, bakışları benimkilere gömülüyor ve ölçülü bir adım daha atarken beni avucunun içine alıyor. "İkimiz de sana zarar vermeyeceğiz, Wren."

Sözleri açık göğsüme tuz basarken kaşlarımı çatıyorum. "Aramızda güven olmadığı için sana inanmayacağımı söylemiştin. Bu güveni kazanmaktan çok uzak, Singard."

Başını bir kez eğiyor ve sıkıca yutkunuyor. "Biliyorum."

Önce Eldridge'e, sonra Alistair'e bakıyorum, Sin'in gözlerini tekrar yakalamadan önce tepkilerini inceliyorum. "Bana bir daha ihanet etme."
Baş rahibi ona doğru ittim ve ibadet evine girdim.

Gerard bize kiliseyi gezdirirken, kayıp Kara Sanat'ın neden tapınağının önüne gelip sığınak aradığına dair bir açıklama istemiyor. Kapıyı açtığına söylediği gibi, Sin'in gelişini beklemesine neyin sebep olduğunu da detaylandırmıyor. Yine de, karanlıkta kalmasının baş rahibin yararına olduğunu düşünüyorum - ne kadar az bilgiye sahip olursa, kendini bulması durumunda o kadar az tehlikede olacaktır krallık muhafızları tarafından sorgulandı.

Tapınağın içi, hasar görmüş dış cephesinin gösterdiğinden daha zariftir, ancak yangın büyük bir kısmının onarıma ihtiyaç duymasına neden olmuştur. Ana salonda alçak sırtlı birkaç ahşap bank sıralanıyor, ancak zemindeki çöküntüler bir zamanlar tüm odanın oturma yerleriyle dolu olduğunu gösteriyor. Zemin ayaklarımın altında yumuşacık, ahşabın çoğu sıcaktan ayrılmış, kir ve ölü ot kalıntıları tahtaların üzerinde benek benek. Duman ve külün destekleri kendilerine mal ettiği duvarlardaki derin çürükler bir yana, iç duvarlar tapınağa adını veren tanrıçanın birkaç resmiyle ıslıl ıslıl. Bazıları Adelphia'yı Ayinleri denetlerken, bazıları yüzü olmayan figürleri gücüyle kutsarken, birkaçı da sadece onu saran elbiseler içinde gösteren portreler. Önemine bakılırsa, tanrıça açık ten rengi için ısıltılı bir buz mavisini tercih ediyor. Sanat eserlerinde yanık izleri bulunmuyor, bu da Gerard'ın mabedin yıkımından sonra tanrıçanın mabedindeki varlığını korumak için onları getirttiğini gösteriyor.

Odanın uzak tarafında bir kürsü yer alıyor, Adelphia'nın sureti platformun üzerinde duran bronz bir heykelde korunuyor. Avuç içleri içe dönük, bakır elleri arasında sadece birkaç santim var, tanrıçanın büyüğü için bir beşik. Elbisesinin ana hatlarını çizmek için metale derin çizgiler oyulmuş ve saçlarının yumuşak bukleleri yuvarlak omuzlarına yaslanmış. Üst üste dizilmiş adak mumları kürsünün arka köşelerini çevreliyor, alevler yanıyor ve kaplarında neşeyle dans ediyor.

Gerard bizi yan duvarlardan birinin etrafına sıkışmış gıcırtilı bir merdivenden, çoğunlukla birkaç boş depo odası, baş rahibin kişisel odaları ve çan kulesine çıkan başka bir dar merdiven boşluğundan oluşan ikinci kata çıkarıyor.

Gerard kısa turu bitirdikten sonra diğerleri çantalarımızı üst kattaki odalara taşımak için dışarı çıkıyorlar ama ben nefin ön tarafına yakın bir yere oturup mum ışığının sıcak parıltısının tadını çıkarıyor ve gizem tanrıçasının ortaya koyduğu eylemleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Bir büyücüyü kutsamak

Kanlarındaki aşkınlık daha önce hiç olmamıştı - neden şimdi? Ayın sırasında onun değerini ölçtüğünde ve kesinlikle kendi gücünü onunkine kattığında, Kara Sanat'ın sihirlerinin karışımını damarlarında hissetmiş olmalıydı. Yine de, var olan ya da olmayan cennetlerde boş boş duruyor ve bu adadaki insanların onun adına şekil değiştirenlerin boğazlarını kesmesine tanıklık ediyor.

Karanlık bir şekil çevreme girerek beni aniden gölgede bırakıyor. Sin bankın yanında duruyor, siyah gömleği çapraz kollarıyla göğsünü sıkıca sarmış, kasları belirginleşmiş. Kırmızımsı kahverengi tenini ısıtan yumuşak ateş ışığı zihnimin önüne bir anı gönderiyor. Çok uzun zaman önce değildi, Legion'u yendiğimiz kutlama galasının gecesinde, Cornelius'la ayrıldıktan sonra Majestelerini kadife destekli tahtında otururken bulmuştum. Onun görüntüsünü içime çektim, kanım onu bütünüyle tüketme ihtiyacıyla dolup taşıtı ama o gece ziyafet çeken Kara Sanat'tı, ben tahtında otururken kalçalarımın arasında, altımda diz çökmüştü.

"Benimle yürür müsün?" diye soruyor, sesi her zamankinden daha yumuşak.

Bir an için ona bakıyorum, kaldığımız yerin gerçekliğini bizden sakladığı için onu hâlâ affetmiş değilim. Her ne kadar bizi bir tuzağa sürüklemese de, Sin misafirlerimiz olacağını söylememişti ve sayıca sizden bin kat fazla olan bir ordudan saklanırken, misafirlerimiz olması bizim için pek de hayra alamet değil. En azından Gerard samimi görünüyor. Bize doğaçlama bir tur attırırken onun kolektifine göz attım ve yaşadığım hiçbir şey bana aldatmayı anımsatmadı. Gerçi daha önce de yanılmıştım.

Cevap vermiyorum ama ayağa kalkıyorum. Çenesiyle beni takip etmemi işaret ediyor. Sin bizi atları bağladığımız arka kapıya götürüyor ve eyer çantasından bir bez parçası ile uzun, ince bir şişe çıkarıyor. Arka girişe yaslanmış, metal iskeletli küçük bir bank var, oturuyorum ve tozluklarımı sıvazlayarak kirlerin uçuşmasını sağlıyorum. Kilisenin arka tarafı Spiritwood Ormanı'na açılıyor, yani yüksek meşe ağaçları bizi muhafızlara ihbar etmedikçe, burada gezinen gözlerden güvendeyiz.

Kara Sanat yanıma oturduğunda bank hafifçe inliyor, yayılmış dizlerinden biri çok küçük koltukta benimkine sürtünüyor. Gözleri yaralı koluma kayıyor ve mürekkep rengi kaşlarından biri yukarı doğru kalkarak bana doğru uzanıyor. Kolumu uzatıyorum ve o da hemen iri ellerinden biriyle bileğimi kavırıyor, kolumu kucağına doğru uzatırken sıkı ama nazik bir şekilde kavırıyor. Diğer elinin iki parmağını kolumun alt kısmında gezdiriyor.

Ön kolum, etimin yarılan kısımlarını sıyırmamaya dikkat ederek.

Köprüden ayrılmadan önce kendimi biraz iyileştirdim, yanığı geçirecek kadar, ama kan büyüsünden doğan bir yarayı kapatmak daha büyük bir güç kaynağı olan birine, baş rahibe gibi birine daha uygun.

O ya da... yaramın boyutunu gördükçe yüzü karanlık bir şeye dönüşen Kara Sanat. "Mideniz mi zayıf, Majesteleri?" diye sordum.

Dudakları seğiriyor ama eğlenerek değil. "Müdahale etmemeliydin. Sana geride durmanı söylemiştim."

"Belki de ayrı kaldığımız süre içinde unutmuşsunuzdur, Majesteleri, ama insanların uyarılarına pek kulak asmam."

Parmakları sarmal yırtığın başlangıcının yanındaki deriye bastırıyor ve ben tıslıyorum. "Unutmadım ve bak seni nereye getirdi." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözlerinde ağır bir suçlama var.

Çekmek için kolumu sarsıyorum ama yakalayıp kalçasına bastırıyor.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok, özellikle de beni suçlayacaksan-"

Derin bir hırıltı sözümü kesti. "Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. Sadece elimizdeki göreve odaklanmamızı imkânsız hale getirdiğin için. Ve o *lanet olası kan cadısı*," Sin dişlerini sıktı ve sözlerini hırıltıya dönüştürerek düşüncesini bitirmedi.

"Nefretinizi vurgulamak için bu ifadeyi iki kez kullandınız. Birlikte geçirdiğimiz zamanın benim türüm hakkındaki düşüncelerini yumuşatmaya yetmediğini görüyorum."

Gözleri tekrar benimkileri yakalıyor ve bakışlarımı aşılmaz bir tuzağa düşürüyor. "Sen ve Alistair birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu doğru olabilir ama büyülerimiz aynı karanlık kuyudan geliyor. Alistair'in yaptıklarından sonra açlık hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Kara Sanat'ın bakışları ateş gibi, bakışlarını sürüklediği her yerde beni yakıyor, gözlerim, ağzım, boynumun çizgileri arasında gidip geliyor. "Bedeninin arzularına tepki verdiğin için utanç duymana gerek yok. Büyün kan istiyor... güç... kontrol. Benimkinden çok da farklı değil. Seni Alistair'den ayıran, bu isteklere nasıl tepki vermeyi seçtiğin."

Ona doğru eğiliyorum, başım yana eğiliyor, kolumun kucağına değdiği her yeri aniden fark ediyorum. Koyduğu şişeye uzanıyor

mantarını ince boynundan çıkarıp bana uzattı. "İç bakalım. İkimiz de bundan keyif almayacağız."

Şişeyi elime alıp tatlı viskiden ağır bir yudum alıyorum, pürüzsüz bitişi dilimi kadife gibi kaplıyor. "Yaranı iyileştirmek sana zarar verir mi?" diye soruyorum.

Bezi ağzıma götürüyor ve dişlerimin arasından geçiriyor. "Sadece ruhen. Seni acı çekerken görmek bana acı veriyor, özellikle de benim elimden."

Dudaklarımı dudaklarımın etrafına kapatırken, top haline getirilmiş bez ağzımı kuruluyor. Sin bana yaklaşıyor, kolumu bacaklarının üzerine koyuyor ve ellerini kolumun etrafına tamamen sarıyor. "Elimden geldiğince nazik olacağım."

Avuçlarının altında altın rengi ışık belirip etimi hastalıklı sarı bir parıltıyla aydınlatmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Acı kör edici.

Dişlerim beze batıyor ve ağzımdan keskin bir tıslama çıkarken başımı başka yöne çeviriyorum. Sin'in kısık sesle bir özür mırıldandığını düşünüyorum ama kulaklarıma hücum eden kan onu susturuyor ve sözleri, kara büyüden kurtulmaya çalışan tendonlarımın kıvranişında kayboluyor.

Siktiğimin Alistair'i. *Siktiğimin kan cadısı.*

Ağzımdan fışkıran gergin kahkaha Sin'i olduğu kadar beni de şaşırtıyor ve onun şaşkın ifadesine daha da kıkırdıyorum. Elimdeki bezi tükürerek, "Kan cadılarına olan nefretini paylaşmaya başlıyorum, Kara Yürek," diyorum.

Dudaklarının ucu yukarı kıvrılıyor ve başını bana doğru eğerken gözleri kararıyor. "Onlardan nasıl bahsettiğine dikkat et, küçük cadı. Bir tanesine oldukça düşkünüm."

Bu lakabı duyunca nefesim kesildi. Kara Sanat aylar önce beni küçümseyerek *küçük cadısı* olarak anmaya başlamış olabilir ama bu kısa sürede bir sevgi sözcüğüne dönüştü ve bu da sinirlerimi ateşledi. Hem de olabilecek en iyi şekilde.

Ama o zaman öyleydi. Şimdi her şey farklı.

Artık farklıyız.

"Kan büyüü zehir gibidir; içinde çok uzun süre kalırsa eti ekşitir. Yarayı tamamen kapatmadan önce onu kaldırmam gerekiyor."

"Sadece yap," diye mırıldanıyorum, acı koyduğum zihinsel bariyeri aşarak yoluna devam ediyor.

Sin tereddüt etmiyor. Büyüsü benimkine karışıyor, bedenimde bir çığ gibi akıyor, soğuk dokunuşuyla damarlarımı şişiriyor ve kolektifinin benimkine değdiği her yerde buz gibi bir bitiş bırakıyor. Kolektiflerimiz tamamen birleştğinde ve onun bilinci benimkiyle kaynaştığında nefesim tekrar kesiliyor, zihinlerimizin dikişleri benimkinin nerede bitip onunkinin nerede başladığından emin olamayana kadar üst üste biniyor.

Büyüsünü yaraya yönlendirip zihinsel pençelerini etime batırarak katalizörün etrafına kilitlediğinde sırtım kavisleniyor. Kolum baskıyla inliyor, Sin kırbacı etimden kaldırırken kırbacın tutuşunun kalıntıları zayıflıyor, tüm vücudum ateşle ısınıyor. Çok sıcak.

Çok ateşli!

Alistair'in son zehirli büyüsi tendonlarımdan kayarak eterime geri dönerken, o yarayı kopardığında acı bir kez daha içime işliyor. Sin hızla çalışarak derimi mükemmel bir dikişle tekrar birleştiriyor ve birkaç kasıtlı dokunuşla yara izini siliyor. Boynumda boncuk boncuk terler oluşuyor, bedenim aynı anda hem yanıyor hem de buz gibi oluyor ve dengem bozuluyor.

Ben banktan düşmeden önce Sin beni yakalıyor, kollarını belime dolayarak beni yanında sabit tutuyor. Onu omuzlarımdan silkmek, dokunuşundan kaçmak istiyorum ama ondan yayılan sıcaklığa rağmen, dokunuşu içimde yavaş yavaş sönen ateş fırtınasına merhem oluyor. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz, ikimiz de benim zor nefes alışım dışında sessiziz, parmaklarının uçları hafifçe pazımda daireler çiziyor.

Közlerin sonuncusu da söndüğünde dik oturuyorum, Sin'in elleri gereğinden birkaç saniye daha oyalandıktan sonra ağırlığını öne doğru verirken dizlerinin üzerinde gevşekçe asılı kalıyor.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadığımda sesim

gergin çıkıyordu. "Hoş olmadığını biliyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Eğer Kara Sanat'ın pişmanlık duyabileceğini düşündüysem, şimdi gözlerinde parıldıyor, gözbebekleri büyüünün etkisiyle sarı bir renkle çevrelenmiş. Ve aniden, aramızdaki hava değişiyor - daha ağır, daha kalın, yüzümü ararken ciğerlerimdeki nefesi sıkıyor. Ne aradığından emin değilim ama sonunda konuştuğunda sesi boğuk çıkıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Sözleri ağır ve kısık gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar, az önce onun iyileşmesi pahasına çektiğim acıdan mı yoksa daha başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin olamama neden oluyor. Konuşmak için ağzımı açtım ama

Bir şey söylemeyi başaramadan zihnim düşüncelerimden kurtuluyor. Bakışlarındaki bir şey beni esir alıyor, transa geçmiş gibi bakışlarımı yakalıyor. Nefes alış veriş ağırlaşıyor ve gözlerini tekrar dudaklarıma dikmeden önce kısa bir süreliğine dudaklarıma takılıyor.

Başımı tekrar öne eğerek görünmez tutuşunu kırıyorum ve onun yerine ulu meşelerin dallarının sallanışını, yaz rüzgârının yapraklarını karmakarışık yeleler gibi savuruşunu izliyorum. Buraya geldiğimizden beri gökyüzü karardı, sessizlikte oturup dans eden otları ve kendi kalplerimizin gümbürtüsünü dinlerken ay ışığı bizim kişisel fenerimiz.

Sin'in sesi sessizliği bozduğunda irkiliyorum. "O nasıl?" Soruyu mırıldanıyor, sesi kulağımda kısacık bir okşama gibi.

Boğazım şişiyor ve içinde oluşan yumruyu yutuyorum. Kimi kastettiğini sormama gerek yok. "O iyi." İçimden boğuk bir kahkaha dökülüyor ve birbirine kenetlenip kucığıma yerleşen ellerime bakıyorum. "İyiden de öte aslında. Kız kardeşimin doğaya karşı her zaman bir ilgisi olmuştur ve herkesin sahip olduğu en yeşil parmağa sahiptir. Ve şimdi peri masallarından fırlamış bir ormanda, keşfedeceği yeni otlar ve çiçeklerle yaşıyor. Cosmina'nın geliştiğini söyleyebilirim."

Artık hafif bir kaşıntıyla örtülü olan çenesinin altını kaşıyor. "Ya sen?" diye soruyor, kalın bir sesle.

Alt dudağımyı yakalıyorum ve kısa bir nefes vermeden önce dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Bildiğim tek evi kaybettim. Ailemi tek teselli kaynaklarından mahrum bıraktım ve bu süreçte hepsini tehlikeye attım. Eldridge benden nefret ediyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bana kızmakta sonuna kadar haklı ve ben de ona karşı gereksiz yere zalimce davrandım."

"Eldridge seni içinden çıkamayacağını bildiği bir köşeye sıkıştırdı," diye homurdandı Sin. "Sana bunu sorarken ne yaptığını biliyordu."

Cosmina ayaklarımızın altında çürürken Sin'le yakınlaşıp yakınlaşmadığımızı öğrenmek istediğinde. "Önemli değil. Ona bu şekilde cevap vermek zorunda değildim."

"Seni sikmemden hoşlandığını söylediğinde mi?"

Sorusu beni kısa kesiyor ve yanaklarımı boyayan sıcaklığı uzaklaştırmak için başımı ona doğru çeviriyorum. Kendine özgü sırtışlarından birinin ağzını kaplamasını bekliyordum ama ifadesi sakindi, sadece elmacık kemiklerinden birinin hafifçe kalkmasında bir parça eğlence göze çarpıyordu. "Oraya gitme. Oraya gitme. Aslında, beni bir daha asla o şekilde düşünme." I

Kelimeleri ona doğru itiyor ve sağ bacağımı artık onunkine değmesin diye kalçalarını birbirine kenetliyorum.

Hareketi takip ediyor, kendi parmakları hafifçe bacağına doğru kıvrılıyor. "Neden Alistair'e müdahale ettin? Her şey kontrolüm altındaydı. Kendini gereksiz yere riske attın."

Konuyu aniden değiştirmesi bir an için kaşlarını çatmama neden oldu. "Neden babanın ve bütün bir krallık tugayının önünde yer değiştirdin?" Ben de karşılık verdim. *Gereksiz riskler konusunda beni uyarmak mı istiyor?*

Sin başını sallar ve bir elini uzun saçlarında gezdirir. "Seni yaralamaya çalışmıyorlardı Wren, o oku tam kalbine saplamayı hedefliyorlardı. Seni öldürmeye çalışıyorlardı," diyor, sesi şimdi daha sert.

Omuzlarımı silkip gözlerimi keskinleştiriyorum. "Bana öyle geliyor ki sana büyük bir iyilik yapmışlar. Düşmanını ve kötü kalpli eski sevgilini tek seferde ortadan kaldırmışlar."

Öfke yüzünü gölgeliyor ve bana doğru eğiliyor. Tembel parmağı boğazımda gezinirken kendi nefesim kesiliyor. "Geçmişteki patavatsızlıklarımı seni önemsemediğim anlamına gelmesin, Wren."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Buna gerek yok. şu anda sahip olduklarınız bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor, Majesteleri, benim geçmişini ortaya koymama gerek kalmadan."

Bunu tam olarak kastetmedim. Askerinin o oku kalbime saplamasına ve son nefesini ciğerlerimden söküp almasına izin verebilirdi. Ama yapmadı. Büyüsünün en derin kaynağına indi ve onu demirin altında yer değiştirmek, bağlarını kırmak ve herkesten sakladığı diğer haliyle ortaya çıkmak için kullandı.

Ben hariç herkes.

Kara Sanat'ın hayatımı kurtarmak için ne kadar çok şeyi riske attığını, kendime yöneltilen o ölümcül oku almak için bedenini bana siper ettiğini bilmeyecek kadar cahil değilim. Ancak yine de, kız kardeşimi hapsedip bu konuda yüzüme karşı yalan söylediğinde verdiği acıyı silmiyor.

Biraz daha yaklaşıyor, çelik ve karabiber kokusu burnuma doluyor, dilimi okşuyor. Ağzım istemsizce sulanıyor ve kalçalarım birbirine daha sıkı bastırıyor. Başka tarafa bakmak için başımı çeviriyorum ama ellerinden biriyle çenemi yakalıyor ve tekrar kendisine doğru yönlendiriyor. Tek kelime etmeden öne doğru eğiliyor ve alnını alnıma bastırıyor, mürekkep rengi saçlarının telleri yüzümün her iki yanını perdeliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor yine. Bu sözleri daha önce de söylemişti ama şimdi farklı. Daha hassas. Mutlak.

Sıcaklığı etrafımı sarıyor, beni kokusuyla sarmalıyor ve yıpranmış her siniri ateşe veriyor.

Tanıdık.

Kara Sanat böyle hissettiriyor, eli hala çenemi kavıyor, alnı benimkine bastırılmış ve gözlerimiz kapalı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir parçam bunu tekrar hissetmek için can atıyor, her ne olursa olsun, ne kadar yanlış olursa olsun. Yaptığı şeyi silmiyor ama özrü boğazımın derinliklerine yerleşiyor ve söyleyebileceğim tüm kelimeleri çalıyor.

Başını geriye yatırıyor ve az önce alnının olduğu yerde dudaklarını usulca gezdiriyor, çenemi bırakıp ayağa kalkmadan önce dudakları bir an için kayıyor. Ve başka bir şey söylemeden Kara Sanat kiliseye geri dönüyor, kapı aramızda gıcırdayarak kapanıyor.

S uyuyamıyoruz. Gerard bize üst katta, özel odasının bitişindeki çoğunlukla boş olan depo odalarında uyumamızı söyledi. Eldridge ve ben yataklarımızı baş rahibin odasına en yakın odaya sererken, Sin ve Alistair merdivenlere en yakın olana yerleşti. Sin çıkışa en yakın yerde uyumakta ısrar edince Alistair'in birkaç iğneleyici lafı oldu ama Kara Sanat'ın neden orayı seğtiğine dair hiçbir şüphem yok. Belki de Sin'in sadece tapınağa gizlice girmeye çalışan olursa daha iyi duyabilmek için çıkışa yakın olmak istediğine inanmak aptalcaydı ama ben inandım. Her zamanki stratejist, burada bile, şimdi bile.

Ama beni huzursuz eden ve sadece birkaç saat sonra uyanmama neden olan şey kiliseye birinin girmesi korkusu değil.

Geçmişteki patavatsızlıklarımı seni önemsemediğim anlamına gelmesin, Wren.

Soluk kırmızı perdeler şafağın soluk ışıltısını engellemek için açık pencerenin üzerine çekilmiş ama aynı zamanda temiz havayı da dışarıda tutuyorlar. Ve şu anda temiz hava, Kara Sanat'ın söylediğinden beri zihnimde yankılanmaya devam eden sözlerinden kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Eldridge'i rahatsız etmemeye dikkat ederek battaniyemden sıyrılıyor ve sabahın bu erken saatinde dışarısı serin olur diye pelerinimi ve fazladan gömleklerimi sakladığım çantama uzanıyorum. Deri çantayı kavradığımında iç çekiyor ve sesin onu uyandırmadığından emin olmak için Eldridge'e bakma cesaretini göstererek çantayı koluma geçirip parmak uçlarımda odadan çıkıyorum. şu anda kilisenin önünde büyük bir savaş çıkabileceğinden ve bunun bile Eldridge'in ritmik horlamasını bastıracak kadar gürültülü olmayacağından eminim ama bunu şansa bırakmak istemiyorum.

Gözlerim koridordaki yutan karanlığa alışırken düşünmek için duraklıyorum. Arka kapıdan sıvışabilirdim ama sınırdaki ağaç örtüsüne rağmen, güneş çok yakında hak etmeyen başkenti ışığıyla kutsayacak ve dışarıda olmak, özellikle de tek başıma, fazla teşhirci hissettiriyor.

Koridorun ilerisindeki bir kapıya sabitlenmiş siyah, gümüş damarlı bir metalin parıltısı gözüme çarpıyor. Gerard'ın turumuz sırasında bu kapıyı işaret ettiğini ve an kulesine çıktığını söylediğini hatırlıyorum. Çantamı yanımda tutarak kapıya yöneliyorum, eski, inleyen ahşabın izin verdiği kadar sessizce iterek açıyorum ve arkamdan usulca kapatıyorum.

Sarmal bir metal merdiven başımın üzerinde birkaç kat dolanıyor. Autumnhelm Ormanı'nda geçirdiğim on yılı aşkın süre beni fiziksel olarak zinde bıraktı, ama yine de en üst platforma çıktığımında ciğerlerime cam

doluyor, göğsüm

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup nefes almak için öne doğru eğildiğimde nefesim kesiliyor. *En azından ormanda lanet olası merdivenler yok.*

Çan kulesinin içi, yerden bakıldığında görüldüğünden çok daha büyüktür. Platform kare şeklindedir ve Blackreach'e bakan taş kuleye oyulmuş dört kemerli penceresi vardır ve hepsinin ortasında, örgülü iplerden oluşan bir labirent aracılığıyla ahşap bir mekanizmaya bağlanmış devasa, bakır rengi bir çan bulunur. Ortasından sarkan çanın dili, çanın geri kalanından daha açık kahverengi-kırmızı tonunda bir tokmağı vardır. Kilise çanlarının ögle vakti çalınması normaldir, yani tapınak halka kapalı olmasına rağmen Gerard bu çanı çalmaya devam ederse, ben o zamana kadar çoktan gitmiş olacağım.

Çan'ın ön tarafındaki platformda bir bank ve yanında küçük yuvarlak bir masa var. Görünüşe göre burada rahat eden tek kişi ben değilim. Şehir bu noktadan çok güzel görünüyor. Şehrin sokakları birbirine dik uzanıyor, güneşin ilk ışıkları kaldırım taşlarını parıltılı, yaldızlı mücevherlere dönüştürüyor. Tabelaların hiçbirini seçemeyecek kadar uzakta olsak da başkent merkezindeki dairesel açıklığı gözden kaçırmak imkânsız. Bennett Langston'la daha aylar önce bu pazar merkezinde tanışmıştım; ailesinin sadakatle hizmet ettiği krallığın bir sonraki savaşı planladığını bana ilk kez söylemişti. Aşkınları tamamen yasaklayacak bir savaş.

Ailemi *yasadışı* yapacak olan.

Kara Sanat'a, militan pençelerini aşkın türden uzak tuttuğu sürece onun sırrını saklayacağıma söz verdim ve bu bilgiyi saklı tutmak için üzerime düşeni yaptım - hatta ailemi bile kandırdım. Peki ne için? Sin kendi muhafızlarının önünde değişti, değişmeyi *seçti*. Gerçi sanırım *seçmek* adil bir kelime değil. O demir ok benim içindi ve kan cadısı bir yana, kalbim etli ve yumuşaktır ve o ölümcül oku herhangi birininki kadar açlıkla kabul ederdi.

Ama bu şansı bulamadı.

Sin'in üzerimden atlayış anısı zihnimde canlanıyor, kaslı bacakları beni vücuduyla korurken toprağa saplanıyor, demir cıvatayı etine ve kemiğine saplıyordu. Bu tek başına kendisi için verebileceği en kötü karardı. İşte bu yüzden yapmadı.

Benim için yaptı.

Açık hava çan kulesinden bir rüzgâr esiyor ve omuzlarım buz gibi bir ısırlıkla titriyor. Bir elimi ayağımın dibine koyduğum çantaya sokuyorum, parmaklarım yumuşak bir kumaş demetinin etrafında kıvrılıyor. Kollarımı çantanın içine sokuyorum.

gömleğin açıklıklarını açıp üzerime doğru çekiyorum ama belimdeki fazladan kumaşın beklediğim gömlek-cekete ait olmadığını hemen fark ediyorum.

Kokusu bir saniye sonra dudaklarımın arasından yırtılıyor. Kılıç yağları, karabiber ve sedir gibi daha derin, daha odunsu bir şey odaklanmam için mücadele ediyor, dilimi onun ağız sulandıran aromasıyla alay ediyor. Bu, yolculuğumuzun ikinci sabahında kıyafetlerimi sakladığında Kara Sanat'tan aşırđığım gömlek. İnadına ona geri vermeyi reddettiğim gömlek. Kişisel bir hatıra olarak çantama koymuştum, belki eninde sonunda geri vermek niyetindeydim ama şimdi ne kadar onun gibi koktuğunu, onun gibi hissettirdiğini fark ettim... belki de biraz daha elimde tutarım.

Sin ve ben bu sokakları Lejyon kanıyla kırmızıya boyayalı ve onların acılarının, terk edilmişliklerinin kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekeli çok olmamıştı. Sarhoş edici, heyecan verici, tahrik ediciydi. Sanki çektikleri eziyet çekirdeğimin derinliklerine yerleşmiş gibiydi, can çekişen nefeslerinin sesleri her ıstıraplı, soluk soluğa kalışında seksimi besliyordu.

O gece Kara Sanat'la onun çalışma odasında neler yaptığımızı, sanki tenimiz baldan taş kesilmiş gibi birbirimizi nasıl yalayıp yuttuğumuzu hatırlamama izin vermedim. Aylar boyunca ona karşı olan inatçı çekiciliğimi, her geçen gün daha da acı veren açlığımı reddettim ve savaş sona erdiğinde *açlıktan* ölmek üzereydim.

Burnumu yakasına gömüp Sin'in kokusunu bedenimin daha da içine davet ediyorum ve elim taytımın bel bandının altına kayıyor. Bacaklarımdan aşağı, kalçalarımın arasına doğru ilerliyorum ve iç çamaşırımı yana çekiyorum, parmaklarımın uçları açgözlülükle seksimi sıyrıyor. Kara Sanat'ın yakınlığının üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu kabul etmekten nefret etsem de, elimin altında biriken ıslaklık bunu inkâr etmeyi imkânsız kılıyor. İşaret ve orta parmaklarımın pedlerini kayganlığımın içinde döndürüyorum, başparmağım klitorisime karşı derin daireler çizerken kalçalarım onlara doğru eğiliyor.

Diğer elim Sin'in gömleğini daha sıkı kavıyor, bir parmağımı istekli amıma daldırırken onun bir parçasını hissetmek için çaresizce çırpınıyorum. Dudaklarımdan düşük bir inilti dökülüyor ve kalçalarım daha hızlı sallanıyor, ikinci bir parmağı sıcaklığıma davet ediyor.

Seni sikkemden hoşlandığını söylediğin zaman mı?

Sin'in sözleri zihnimde yankılanıyor ve eğer mümkünse, kafamın içinde onun hışırtılı sesini duyunca daha da ıslanıyorum. Kibri daha önce beni öfkelen-dirmişti ama şu anda, Kara Sanat bedenimin ihanetine tanıklık etmek için etrafımda değilken, parmaklarımı daha hızlı sokup çıkarmamı sağlayan şey tam da onun özgüveni.

İçimde aşılmaz bir baskı oluşuyor. Serbest kalmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Sin'in yakınlığı içimde, şimdi parmaklarımı can havliyle kavrayan amımda tehlikeli bir yüksekliğe tırmanan ateşi körükledi. Sin'in beni varoluşumun en iyi orgazmlarından birine parmakladığı balkonumdaki geceyi hatırlayarak, *onun güveninin yersiz olmadığını* düşünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, biberli çelik kokusu boğazımdan aşağı süzülüyor ve parmaklarımda çözülüyorum. Birden kulenin yüksekliğine minnettar oluyorum çünkü parmaklarımı sıkıp gevşetirken ağzımdan çıkan iniltiiler artık daha yüksek ve güçlü, parmaklarım kendi parlak kayganlığında sırlanmış. Öforik dalgaların sonuncusunu da atlattığımda, yıldızlar göz kırıp görüş alanımdan çıkarken, Sin'in gömleğini daha sıkı kavriyorum. Yıldızlar son bir kez yanıp sönerek beni gece gökyüzü kadar siyah bir karanlığa itiyor.

Bilincim beni bulduğunda kuşluk vaktiydi, gündüz güneşi şehri sitrin rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Burada uyuklamak istememiştim ama vücudum tüm sinirlerimi saran gerginliği serbest bıraktıktan sonra yorgunluk hızla içeri sızarak boşluğu doldurdu. Diğerleri muhtemelen önceki gün o kadar yol kat ettikten sonra hâlâ uyuyorlardı ve Alistair'in spontane cinayet çılgınlığı sayesinde gece boyunca beklenmedik bir şekilde yollarına devam ettiler.

Çantamı omzuma atıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Merdivenlerden inmek yorgun bedenim için tırmanmaktan çok daha kolay ve bir dakika içinde tapınağın ikinci katına ulaşıyorum. Depo odalarına açılan kapıyı açıyorum, ahşabın çok gürültülü bir şekilde gıcırdayarak diğerlerini uyandırmamasına dikkat ediyorum. Bu fırsatı üzerimi değiştirmek için kullanabilirim ve belki de baş rahibin odasında yıkanmak için kullanabileceğimiz bir leğen ve biraz su vardır-

Büyük bir el ağzımı kapatıyor ve bir kol belime dolanarak sırtımı sert bir bedene yalıyor. Ben sesimi çıkaramadan ya da sihrimi kavrayamadan bir çift dudak kulağımı buluyor ve bir burun lobumun üzerinden geçiyor.

"Çok sessiz olmanı istiyorum küçük cadı," diye mırıldanıyor Sin saten gibi bir sesle.

Kıpırdamadan duruyorum. Çok hareketsiz, durumumu değerlendiriyorum. Sırtım Sin'in elleri ve önü arasında sıkıca sıkışmış, tuzağına düşmüş durumdayım. Her içgüdü

Büyü yapmam, etrafımda bir koruma oluşturmam için bana bağılıyor ama Kara Sanat'ın tutuşuyla ilgili bir şey hepsini görmezden gelmeme neden oluyor. Belime doladığı eli şiddetten ziyade *sahiplenici* bir his veriyor.

"Benimle yürü," diye tekrar kulağıma fısıldıyor, sesi emredici.

Beni koridorda yönlendirmesine izin veriyorum ve ona körü körüne onunla gidecek kadar güvendiğimi görünce elini ağzımdan çekiyor. Bizi giriş katına inen merdivenlerin yanından geçiriyor ve tam geçerken zemin kattan sesler yükseliyor. Gözlerim açılıyor ve omzumun üzerinden Sin'e bakmak için dönüyorum, ama o başını hafifçe sallayıp yüzümü tekrar öne eğiyor, parmakları ensemdeki bağlanmamış saçları büküyor. Canımı acıtacak kadar sert değil ama tekrar arkama bakmaya çalışmamı engellemeye yetecek kadar sert.

Sin ve ben ayak seslerimizin farkında olarak uzun koridorda gizlice ilerlerken, omurgamda ince bir elbisenin düğmeleri gibi buz boncukları oluşuyor, tüm kaslarım geriliyor. Burada sadece birkaç oda var ve Sin bizi son kapının önünden geçiriyor, beni nazıkçe koridorun ilerisine doğru itiyor. Bir çıkmaz sokağa geliyoruz, bir duvar altın işlemeli bir kenarlığa sahip büyük bir buzul mavisi goblenle süslenmiş.

Merdiven boşluğuna bakmam için bizi döndürürken ve bizi goblenin *içine* doğru geri çekerken görüşüm renkleri birbirine karıştırıyor. Başımı yan tarafta tuttuğu kapitone sanatının etrafına eğiyorum ve battaniyeyi serbest bırakıyor, böylece önümüzde kapanıyor, bizi çok karanlık, çok *sıkı* bir bölmeye kapatıyor.

Alan bir yetişkin bedeni için ancak yeterli büyüklükte, ama Sin ve ben ikimizi de sıkıştırmayı başardık, sonuçsuz olmasa da. Vücudunun benimkine değdiği her yerin acı verici bir şekilde farkındayım, sırtım göğsüne yaslanmış, uzun, ipeksi saçları omuzlarımı okşuyor. Bir elini sol pazıma dolamış, diğer elini de karnıma koymuş, beni daha sıkı bir şekilde önüne bastırıyor. Bu onun suçu değil; o beni göğsüne doğru çekip bedenlerimizi birleştirmeden ikimiz için de yeterince yer yok.

"Neler oluyor?" Sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle soruyorum. "Babam şehrin altını üstüne getiriyor. "Babam şehrin altını üstüne getiriyor.

Bu sabah erken saatlerde köprüdeki muhafızlara Blackreach'teki her binayı arama emri verilmiş gibi görünüyor. Köprünün annemin ya da *sizin işiniz* olduğunu düşünecektir," diye ekliyor karanlık bir şekilde.

"Bunu biz yaptık."

"Alistair'in işiydi," diye homurdanıyor. "Ne olursa olsun, birkaç dakika önce geldiler ve seni hiçbir yerde bulamadılar." Ses tonu azarlayıcı, dudakları karışmış saçlarımın arasından görünen kulağımın ucunu sıyrıyor.

"Eldridge nerede?" Talep ediyorum. Eğer burada sadece bir kişinin sığabileceği gizli bir alandaysak -iki kişiden biri kışını diğerinin kasıklarına o kadar bastırırsa neredeyse pantolonunun içine girecek- o zaman diğerleri nerede?

"Ana kattaki döşeme tahtalarının altında bir boşluk var. Korumalar gelmeden önce Gerard ikisini de oraya soktu. Bu alandan çok daha büyük ama adamlarım kafasına bolca ödül konmuş beyaz saçlı cadıyı ararken oraya gizlice giremeyiz, değil mi?" Sesi şakacı ama sözlerinde sanki çelikten dövülmüş gibi bir sertlik var.

Ben durduramadan titrek bir nefes sallanıyor ve tekrarlanmaması için dudaklarımı birbirine çarpıyorum. Sin'in bedeni arkamda hareketsiz duruyor ve kulağıma "O güvende" diye mırıldandığında sesi daha yumuşak.

Anlayışına minnettar kalarak sözsüzce başımı sallıyorum. Eldridge'le kavga ediyor olabiliriz ama o benim en iyi arkadaşım. Her zaman yanımdaydı, en karanlık günlerimde sonradan pişman olacağım sözler söylediğimde bana şefkat gösterdi ve bir kez olsun beni suçlu hissettirmedi. Ve aynı anlayışı ona göstermem için bana verilen ilk fırsatta, çok kötü bir şekilde başarısız oldum.

Seslerin kısık mırıltısı daha da yükseliyor ve merdivenler muhafızların yaklaşan ayak sesleri altında gıcırıyor. Dikkat kesiliyorum, bu da istemeden de olsa kışımı Sin'in önüne daha fazla bastırıyor ve yemin ederim ki ondan alçak bir inilti duyuyorum.

"Silahın var mı?" diye sordum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor dişlerini gıcırdatan bir sesle.

İkimizin de büyüümüz engellenmemişken çeliğe ihtiyaç duyduğumuzdan değil ama Kara Sanat bana bir şey öğrettiyse o da asla tek bir silaha güvenmemem gerektiği idi. Dün gece uyumadan önce hançerimi kalçamdan çıkarmadım ama genelde belimde taşıdığım hançerim yatağımın yanında, depoda duruyor ve şu anda bana hiçbir faydası yok.

"Dışarıda gerçekten çok güzel bir gün var. Dışarıda Adelphia'nın ışığını seyrediyor olman gerekirken tozlu depoları karıştırarak geçiriyor olman gerçekten utanç verici." Gerard'ın sesi çok daha yakından geliyor ve adımlarının temposu değişiyor. Artık düz bir zeminde, koridordalar.

Kollarımda tüyler diken diken oluyor ve Sin'in başparmağı pazum boyunca rahatlatıcı daireler çiziyor ama duruşundaki uyanıklıktan, ağırlığının ayakları arasında belli belirsiz yer değiştirmesinden artan gerginliğini hissediyorum ve hâlâ karnıma dayalı olan eli hafifçe sıkılıyor.

Daha uzaklardan karıştırma sesleri geliyor, dün gece uyuduğumuz odaları arıyorlar.

"Işıklar tanrıçanın ilahi ışığı için bir katalizör görevi görür, biliyor musunuz? Güneşin kendi enerji alanı vardır ve Adelpia'nın güneşinkini paylaşarak kendi kutsamalarını güçlendirdiği bilinir. Gücünü güneş kadar güçlü bir şeye dönüştürmek bir tanrıça için bile yorucu bir çabadır, ancak gizemli tanrıça için hiçbir şey çok büyük bir zorluk değildir, hayır. Bazıları eski, boş kutuları karıştırmanın kabalık olduğunu, tanrıçanın kendisini küçümsemediğini söyleyebilir," diye saçmalıyor Gerard.

Kaşlarımı çatıyorum ve Sin'in başı arkama eğiliyor, dudakları kıkırdamasını susturmak için boynumun çukuruna bastırıyor. Adelpia benim seçtiğim koruyucu olmayabilir ama tanrıçanın güneşin gücünü kullandığına dair böyle hikâyeler hiç duymamıştım. Baş rahip zamanını kolluyor, muhafızlar koridorun sonundaki şüpheli duvar halısını fark etmeden önce onları suçlayarak ya da korkutarak gitmelerini sağlamaya çalışıyor ki bu kesinlikle tüm adada en çok aranan iki kişiyi saklamıyor.

"Gördüğüm kadarıyla krallıkta çok cesur adamlar çalışıyor olmalı," diye devam ediyor. "Makamına sadık bir baş rahip olarak, tanrıçanın inanılmaz sıcaklığının ve kabul görmeye olan yakınlığının farkındayım, ancak şunu söylemeliyim ki, ben bile böyle bir günde, gözlerimizin önünde bir hediye sunduğu tanrılardan birini küçümsemeye asla cesaret edemem. Evde mi kalıyorsun?" Gerard kıkırdıyor ve sanki elini yuvarlak karnına vuruyormuş gibi bir ses çıkıyor, "Onunla tanışmaya yakın olabilirim, evet, ama sanırım son yıllarıma sıkıca tutunacağım. Söylemeye gerek yok, tüm bu nonse-" Gerard boğazını temizliyor, "erhm, iş, halledilir halledilmez gri kafamı dışarı çıkaracağım."

Odaların her birindeki dolap kapakları açılıp kapanıyor ve kutuların yerde kayarken çıkardığı sesler duyuluyor.

"Çan kulesine nasıl gideceğiz?" diye soruyor bir erkek sesi.

Gerard merdiven boşluğuna açılan kapıyı işaret ediyor olmalı çünkü ağır ayak sesleri bizden uzaklaşıyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Gerard ile diğer gardiyan sohbete devam ediyor. *Gerard* incelikli cümlelerle konuşmaya devam ederken gardiyan

Ara sıra onaylar gibi *kambur* sesler çıkarıyor, koridorda yavaş adımlarla ilerlerken botları yere *vuruyor*. Diğer muhafız bir dakika sonra geri döner.

"Boş. Bir şey görmediğinize emin misiniz, Rahip?" diye sorar geri dönen kişi.

"Baş Rahip, aslında ve hayır, Efendim, korkarım yapmadım. Şartlar değişirse haber göndereceğimden emin olabilirsiniz."

"Arkada epey atınız var," diye devam ediyor muhafız. "Bir rahip için çok fazla gibi görünüyor."

Gerard, "Üzerime yıkılan iş yükünü düşündüğünüzde hiç de fazla sayılmaz," diye cevap veriyor. "Yangından sonra tüm mobilya ve malzemelerin buradan taşınmasından kim sorumluydu sanıyorsun? Emberbourne'daki kardeş kiliseye gidip geliyordum. Yük ne kadar ağırsa, o kadar çok at gerekiyor." *Rahip zeki, hakkını vermeliyim.*

Uzun bir duraksamanın ardından muhafızlar sert bir şekilde kovulduklarını söyleyip giderler.

Ana kapı çarparak kapanana kadar burnumdan nefes almaya devam ediyorum. Altımızdan bir kazıma sesi geliyor, ardından Eldridge ve Alistair'in boğuk sesleri geliyor.

"Bu istediğimden daha yakındı," diyorum keskin bir nefes vererek. Sin usulca kıkırdıyor. "Bu kadar yakın olmamız hoşuma gidiyor."

Dönüyorum, elimi onun kollarına vurmak için kaldırıyorum ama elimi yakalıyor. Ağzı aralandı ve elimi yüzüne doğru kaldırdı, ifadesi bir şeye dönüştü... kızgın değil ama... *hayvani*.

"Ne yapıyorsun, bırak beni!" Kolumu çekmeye çalışıyorum ama bileğimi demir bir bilezik gibi sıkıca kavırıyor.

Elimi ters çeviriyor, böylece burnu bileğimin çukurundaki narin deriyi sıyrıyor, burun delikleri oradaki basınç noktasından alevleniyor. Onu dikkatle izliyorum, tepkisini inceliyorum ve gözleri benim -onun- gömleğime kayıyor. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirliyor ve sonra farkına varıyor.

Hay sikeyim.

Dönüyorum, bu kez elimi onunkinden kurtarıyorum, ama ben goblenin arasından sıyrılmadan kolu belime dolanıyor. Beni tekrar göğsüne doğru çekiyor ve diğer eli tekrar benimkini bulup başımın üzerinden geçirirken ön kolundaki damarların şiştiğini hissediyorum.

Dudakları sağ elimin parmaklarını okşuyor. Dün gece kendimi tatmin etmek için kullandığım elime.

"Söylesene küçük cadı, gömleğimi giyip içinde kendine dokunurken seni bu şekilde düşünmememi nasıl beklersin?"

Bacağımı geriye atıp botumu dizine geçirme dürtüsüne direniyorum. Yanaklarımdaki sıcaklığın ve sesimdeki duygunun gitmesini isteyerek, neredeyse sıkılmış bir tonda cevap veriyorum. "Bedenimle ne yaptığım sizi ilgilendirmez majesteleri."

"Uyluklarının arasındaki her şey beni ilgilendirir, aşkım."

Ben tepki veremediğim orta ve işaret parmaklarımı alıp ağzına götürüyor. Ve anlamadığım bir nedenden dolayı, ona izin verdim. Sadece bir anlığına.

Acımasız, ıstırap verici bir an.

"Tadın yıldız ışığı gibi," diye mırıldanıyor omzumla boynumun birleştiği yere doğru. Bunu bana ilk kez söylemiyor ve bedenim gerçekten ama gerçekten vermemesi gereken bir tepki vererek bana ihanet ediyor.

Çok dar bir alanda kıcıma doğru gerilen sikiğin verdiği hissi kaçırmak imkansız olurdu. Seksim tepki olarak sıkıştı.

Hayır. Bunu bana yapamaz. Kara Sanat ateşle oynamak istiyorsa, hadi oynayalım.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve elimi sikiğin etrafına sarıyorum, sadece gece pantolonunun ince malzemesi bizi ayırıyor. Sin bir hırıltı çıkarıyor; sesin bir kısmı uyarı, bir kısmı ihtiyaç. Şaftı dokunuşumun altında seğiriyor ve yukarıdaki tanrıça, amım onun büyüklüğünü hatırlatarak ağlıyor. Yüzünü net olarak göremeyeceğim kadar karanlık, diğer elimi kalçama indirirken bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

"Küçük cadı," diye geveliyor, sesi alçak ve boğuk bir şey. Bir erkeğin sesinin bu kadar seksi olması yasadışı olmalı.

Bir vuruş. Tüm gereken bu. Sin'in sertleşmiş sikine bir vuruş ve hançerimi kılıfından çıkarmam için dikkati yeterince dağıldı. Bıçak yarım saniye sonra çenesinin altındaydı.

Gülümsüyor. *Lanet olası gülümsüyor.*

"Karışık sinyaller alıyorum, aşkım."

Bıçağımı şahdamarını sıyracak şekilde eğiyorum, diğer elim hâlâ ereksiyonunun etrafında sarılı, yemin ederim ki şimdi daha da şişiyor. "Bana bir daha dokunursan, onu kalıcı olarak çıkarırım."

Onu bir süre daha sabit tutuyorum, daralmış gözleri sanki satın alabileceği en iyi bal liköründen bir şişe getirilmiş gibi beni içine çekiyor. Dudakları

yüzünde hala alaycı bir gülümseme var, ama hakkını yemeyelim, aklından geçenleri kendine saklıyor.

Aynı hareketle bıçağımı ve aletini bırakıyorum, silahımı kalçama sabitliyorum ve bacaklarımın arasındaki korkunç ağrıyı görmezden gelerek başım dik bir şekilde oradan ayrılıyorum.

O Kaderimiz pirinç hapishanesinde dans eden muma bağlı. Bir kilisenin çan kulesinin çıkıntısında duran basit bir el feneri - muhafızların dikkatini çekmeyecek kadar yaygın, ama konumu Ileana'nın çağırısı fark etmesi için yeterince açıktı.

"Sence bu mesafeden görebilir mi?" Ben soruyorum.

Eldridge ve Alistair arka tarafta atları hazırlarken Sin ve ben fenerin içine krem si sarı balmumu damlayan mumu yaktık. Sin El'iyle bir araya geldiğinde, dördümüzün burada olduğumuza dair hiçbir iz bırakmadan şehri terk etmemiz gerekiyor. Gerard'ın başkentin güneyindeki kardeş şehirlere götürdüğü bir arabası var ve yağlama için yağlar, mumlar ve muayenhanesi için çeşitli otlar stokluyor. Muhafızlar onun sık seyahat eden biri olduğunu biliyorlar ve baş rahip daha önce arabasını hiç kontrol etmediklerini söyledi.

Sin başını sallıyor ama yaptığı tek hareket bu, geri kalanı taş gibi hareketsiz ve katı. Kolları dökümlü beyaz gömleğinin üzerinde kavuşturulmuş, kumaş dirseklerine kadar itilmiş ve göğsünün sıcak kahverengi teni üstünün gevşemiş ipleri arasından dışarı fırlamış. "Bu saatte ve onun bakış açısından, evet."

Henüz şafak sökmedi. Ay, başkenti inci gibi gölgelerle yıkıyor, mumun ışıltısı gecenin içinde bir fener. Görecek. Görmek zorunda.

"Geleceğinden emin misin?" Neden birdenbire şüpheyeye kapıldığımdan emin olmadan soruyorum. Endişe. Korku. Çünkü Ileana gelmezse ve Sin'in neler olduğunu açıklama şansı olmazsa, Dusaro'nun tüm krallık ordusunu Vadi'ye götürmesine izin verecek.

Aileme.

Tek söylediği "Gelecektir," ama çenesindeki kas tüyleri dikkatimden kaçmıyor.

Kara Sanat gergin.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakıp banka oturuyorum, ağırlığımı kollardan birine veriyorum ve çenemi elimle destekliyorum. Saniyeler dakika, dakikalar saat gibi geliyor. Gerçekçi olmak gerekirse, şafağın dağları aşmasına ve donuk sarı fenerin yaldızlı bir yüzeyle parıldamasına sadece yarım saat daha var.

Sin, ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokmuş, mürekkep rengi saçları sabah havasında dalgalanarak adım atmaya başlıyor. Tekrar bana doğru döndüğünde, güneş ışığı yanağındaki yanık umber rengini yakalıyor ve yeşil gözleri o tanıdık altın parıltısıyla parlıyor, ancak bu sefer

Tamamen sıradan bir sebep. Onu görünce nefesim kesiliyor ama aşkın kulakları fark ettiyse de belli etmiyor.

Singard Kilbreth soğuktur. Hesapçı. Zalim. Ama onunla ilgili bir şey içimde bir ateş yakıyor ve dünyada bu yanığı dindirmeye yetecek kadar merhem yok.

Gözlerinin aniden daha da kısıldığını ve ardından derin bir nefes verdiğini hemen fark ediyorum. Ayağa fırlıyorum, bakışlarını takip ederken kendi rahatlama iç çekişim dudaklarımdan dökülüyor. Yan sokaklardan birinde şafakla yarışırçasına koşan, kadifemsi yeşil pelerini etrafına yayılan Kara El'in ta kendisi.

Ileana, Sin'in ona anlattığı her şeyi anlamlandırırken uzun bir süre sessiz kaldı. Yumuşak pelerini deri çizmelerinin altındaki tahtaya sürtünerek, elleri belinde düzgünce kenetlenmiş bir şekilde kilisenin uzunluğunu adımlıyor. Şüphesiz beklenen bir şeydi, özellikle de Sin'in aşkını itiraf etmesine karşı. Bunu gerçek olarak kabul etmesi için pençelerini ve dişlerini uzatmasından başka bir şey gerekmedi ve sonra Kara Sanat'ın ondan ne istediğini düşünerek sessizliğe gömüldü.

"Sizden istediğim riskin farkında değilim ama savaştan kaçınmak istiyorsak bu riski göze almalıyız. Baelliarah sudan bizi izlerken dikkatimizin dağılmasını göze alamayız; kargaşayı fark ettikleri anda harekete geçeceklerdir. Her ne kadar seni bu duruma sokmaktan hoşlanmasam da sana ihtiyacım var Ileana. *Halkının* sana ihtiyacı var." Sin'in ses tonu eliyle nazik ama kararlı.

Ileana Sin'le yüz yüze gelmek için döner, elleri iki yanına düşer. "Size ya da halkıma olan sadakatimi sorgulamanıza gerek yok Majesteleri. Beni rahatsız eden şey benden ne istediğiniz değil, burada durmanız, güçlü kuvvetli olmanız ve büyü bir kısıtlama olmadan... refakatçilerinizle birlikte elflere dönmeyi *seçmeniz*," dedi, kahverengi gözleri sırayla her birimizle buluştu, benimkinde diğerlerinden bir saniye daha uzun süre kaldı.

"Anlamamı bekleyemem, bu yüzden senden anlamamı istemeyeceğim. Basitçe söylemek gerekirse, Vadi'de yok edemeyeceğim bir hazine var. Onu korumak için geri dönmeliyim. Lütfen en azından bunu anlamaya çalışın."

Eldridge ve Alistair birbirlerine bakıyorlar ama ben aniden Ileana'nın pelerininin eteklerinde büyülenmiş bir halde buluyorum kendimi.

Oda. Kara Sanat'ın bahsettiği *hazinenin* ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim ve bu bilgi kalbimin kemik kafesine acımasızca çarpmasına neden oluyor.

"Baban bundan hiç hoşlanmayacak," diye kesin bir ifadeyle konuşurken gözlerini tekrar Sin'e dikti.

Cevap verirken sesinde bir hırıltı var. "*Babam* benim yokluğumda hükmetmiyor. Protokollerin yürürlükte olmasının bir nedeni var - şimdi size boyun eğiyor." Elini ceplerinden birine sokuyor ve küçük, kahverengi deri bir kutu çıkarıyor. "Elflerin baş rahibesi bunu bana ödünç verdi. Yüzük büyü; taşı ovalarsan benimle bir bağlantı kurarsın. Büyü parçası olarak kullanabileceğim yansıtıcı bir şeyim olduğu sürece, mücevherin gözünden görebileceğim. Bu şekilde biz... biz bunu çözene kadar iletişimde kalabiliriz."

Ileana kutuyu alıp açıyor ve üzerinde iri, yüzlü bir yakut bulunan gümüş bir bant ortaya çıkıyor. Parmağına takıyor, cilalı metal ince kahverengi parmaklarında parlıyor. "Gördüğüm kadarıyla kurnazlık öncelik listende üst sıralarda değilmiş," diye azarlıyor elini önüne uzatarak. "Baban bu sabah çarşı merkezinde halka açık bir konuşma yapılması için çağrıda bulundu. Köpeğinizin köprüdeki gösterisinden sonra Seraphine ve ekibinin şehre sızdığını düşünüyor. Cesetleri gören çok fazla sivil var... Sanırım cesetlerin arkasındaki nedene değinmek niyetinde, böylece herkes haberdar olacak. Şehirde onları arayan daha fazla göz olacak" diye açıklıyor.

Sin elini çenesinin alt kısmında gezdiriyor, sonra uzun saçlarını karıştırıyor. "Bekleneceği üzere, sanırım." Alistair'e zehirli bir bakış fırlatıyor ve kan cadısı da buna karşılık sırtarak omuzlarını silkiyor. "Baelliarah bilmediği sürece, adada geçici yokluğumdan haberdar olmalarının bir önemi yok sanırım."

"Evet... geçici olarak," diye homurdanıyor Eldridge, bir elini örgülü sakalında gezdirirken.

Ileana bir saniye sonra karşısındaydı, gözlerinin kenarları sivri noktalara dönüşmüştü. Parmağıyla Eldridge'in göğsünü işaret etti. "Hoşuna gitse de gitmese de hâlâ Kara Sanat'ının huzurundasın ve bunu hatırlaman akıllıca olur."

Eğer mümkünse, Eldridge'in göğsü daha da kabarır. "Hiçbir Kara Sanat'ın önünde eğilmem," diyor yavaşça, her kelimesi belirgin bir şekilde çıkıyor.

"Bu senin yapabileceğin bir seçim değil," diye tersliyor Ileana. "Yarım bir düşünceyle her birinizi küçük parçalara ayırabilir ve siz-"

"Onun gazabından korkmuyorum, kadın, sen de korkmamalısın," diye araya giriyor ve göğsü kadının uzattığı parmağına değecek şekilde öne doğru bir adım atıyor. Eldridge'i korkulacak biri olarak göremeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum ama onu tanımayan biri için...

Kara El ayak parmaklarının üzerinde dengede durmak için ağırlığını kaydırıyor ama ek yüksekliğe rağmen alını Eldridge'in çenesine ancak geliyor. "Onun gazabından korkmayabilirsin ama sana söz veriyorum *erkek*, benimkinden korkacaksın."

Yukarıdaki Tanrıça, onu seviyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Eldridge sessizliğini koruyor, ama ağzında bir sırıtma yerleşiyor ve gri gözlerinde heyecan parlıyor, görünüşe göre kadının sözlerinde eğlence buluyor. Ya da belki de kendi ağırlığının üçte biri ağırlığındaki bu kadının demirden dövülmüş sinirlere sahip olmasından etkilenmiştir.

Arkadaşım birkaç santim geri çekiliyor ve Ileana tekrar Sin'e dönüyor. "Yüzüğü ovacağım, böylece adresi gözlemleyebilirsin. Ve Adelpia aşkına Singard, buradan gizlice çıkarken daha fazla sorun çıkarma."

Ona attığı sırtış yıkıcıdır. "Bunu hayal bile edemezsiniz leydim."

N Görünüşe göre bu iğrenç şehirde hiç kimse halka sesleniş çağrısına karşı koyamıyor; kasabanın kadın ve erkekleri asi kazlar gibi pazar merkezine akın ediyor. Etkinliğe giden arnavut kaldırımlı sokaklar tıklım tıklım

cesetlerle doldu, küçük dükkânların girişleri kalabalıktan tılandı ve yollar artık atların seyahati için uygun değil.

Dördümüz çan kulesinin içinden izliyoruz, bu bakış açısı bize cazibe merkezinin iyi bir manzarasını sunuyor, ancak kimseyi net bir şekilde görmek için çok uzak ve Sin ve Eldridge için bile sesin iletilemeyeceği kadar uzak. Gerard bize özel odasından bir ayna ödünç verdi ve Eldridge de onu daha önce buraya taşıdı, camı kehanet için mükemmel bir yüzey.

Masif maun ağacından yapılmış gibi görünen ayna koyu parlak bir kahverengiyle parlatılmış ve oymalı damarlı yapraklar üst ve yanlardan aşağı doğru uzanıyor. Dusaro'nun ortadaki kürsüde yerini alması uzun sürmüyor, Ileana ve Aldred iki yanında onu çevreliyor. Kalabalığın arasına karışmış zırhlı muhafızlara ve etkinliğe giden ve gelen her sokağın başında görevlendirilmiş daha fazlasına gözüm takılıyor.

Sin elini aynanın üzerinde gezdirir ve cam buzlanır. Bir an sonra buz dağılır, Sin'in büyüğü Ileana'nın yüzüğündekini harekete geçirir ve cam El'in gördüğü her şeyin bir yansıması haline gelir. Sakinler kürsüyü doldurur ve ara sokaklardan çemberin içine bedenler sıkışmaya devam eder. Krallık sık sık halka hitap etmez, özellikle de kısa sürede. Şehir sakinleri bir şeylerin ters gittiğinin farkında ve yüksek rütbeli aileler arasında yayılacak yeni dedikodulara açlar. Orada bulunmayan herkes günün sonuna kadar konuşulan her şeyi öğrenmiş olacak, ancak güneşin son ışıkları dağların ardında kaybolana kadar gerçekler muhtemelen gerçeğin çeşitli tonlarında sunulmuş olacak.

Uzun, düz saçlardan oluşan bir yele - yuvarlanmış obsidyen kadar koyu ve parlak - ortaya çıkıyor. Dusaro. Sin yanımda kaykılıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ağzı sanki dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyormuş gibi seğiriyor. Babasıyla paylaştığı çalkantılı ilişkiyi bildiğim için elimi koluna koyma dürtüsüne direniyorum.

Dusaro kürsüye yaklaşırken kalabalık ıslık çalıp alkışlıyor, ellerini yüzeye dayıyor, kolları tahta gibi sert. Düzgün örgüler yüzünün her iki yanına yayılmış, saçları uzun, siyah pelerininin arkasından aşağı dökülüyor, omuz ve bilek dikişlerine altın iplik geçirilmiş. Bir elini kaldırıyor ve topluluk bir anda sessizliğe bürünüyor.

Dusaro'nun sesi konuşurken otoriteyle kalınlaşıyor, kelimeleri kırılmış ve demirle kenarlanmış. Sin'in onun tavırlarının çoğunu nereden aldığını tahmin etmek zor değil. Babasının tıpatıp aynısı, ancak Dusaro'nun kalbi baştan aşağı donmuşken, Sin'in kalbinin derinliklerinde nefes almak için savaşıyor zayıf bir kor gördüm.

"Hiçbirinizin gereğinden fazla zamanını almak gibi bir niyetim yok, bu yüzden hızlı olacağım. Açık sözlü olacağım," diye kalabalığa seslendi Dusaro.

Derin bir nefes çekiyorum. Sin'in babasını başkente Kara Sanatlarının yakalandığını bildirmekten alıkoyacak hiçbir şey yok. Aşkınlara duydukları nefreti körükleyecek, onları bir kez daha karanlıkta bırakacak ama bu kez itibarlarını asla kurtaramayacakları bir eylemden dolayı onları suçlayacak. Dusaro aşkın türe savaş ilan edecek, Sin'in de aynısını yapmasını engellemek için yaptığım her şeyi elden geçirecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kara Sanat'ı yakalamak bir hataydı.

Sin kimliğini korumayı bu savaştan daha çok önemsiyordu. Ama Dusaro... Onu savaştan daha çok heyecanlandıran bir şey yok.

"Kara Sanat kayıp," diyor sesi gürleyerek.

Kasabanın kadın ve erkeklerinden soluk soluğa şaşkınlık sesleri yükselir. Aynadaki görüntü Dusaro'ya odaklanıyor, Ileana bakışlarını kaydırarak doğrudan ona bakıyor ve Dusaro'nun yan profili camın büyük kısmını kaplıyor. Sin'e bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum ve çenesinin acı verici bir şekilde sıkıldığını görüyorum, bakışları o kadar keskin ki aynayı binlerce parıltılı parçaya ayıracağından eminim. Ama bunun olacağını biliyorduk.

"Canavarlar tarafından kaçırıldı. Bir başkasının derisinin arkasına saklanıp sinen, ruhları kendilerine verilen et ve kemik içindeki görevlerine dayanamayacak kadar zayıf olan adamlar. Adelphia, Kara Sanat'ı zengin iksiriyle kutsadı ve Kara Sanat ona bu iksirle ihanet etti."

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.* Ileana'nın görüşü kalabalığa doğru kayıyor, tepkilerini tarıyor, bazıları şaşkın, çoğu şaşkın, sonra tekrar Dusaro'ya dönüyor. Adamın formu sanki ona doğru birkaç adım atacakmış gibi büyüyor, ama adam onu bir bakışıyla durdurunca duraksıyor. Bakışları sadece bir an sürüyor ama bu onun dikkatini çekmeye yetiyor. Koyu renk gözlerinde buzdan başka bir şey yok, bakışları soğuk, acımasız ve inkar edilemez bir şekilde bir uyarı.

Alistair ve Eldridge arkamda birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlar ama benim gözlerim, babasının bahsettiği *canavara* şimdi daha çok benzeyen Sin'e kilitlenmiş durumda.

"Aegidale'in vekil eli ve bir baba olarak hepinizi bu ihanetten haberdar etmek benim için büyük bir hayal kırıklığı ama görevimi onurla yerine getirmeliyim." Dusaro kaderimizi kınamadan önce kalabalığı tarayarak duraksıyor. Oğlunu kınıyor. "Singard Kilbreth bir aşkındır. Hepinize, gizem tanrıçasının kendisine yemin etti ve üzülerək söylüyorum ki yükseliş daha başlamadan geçersiz oldu. Şekil değiştiren kanı küfürdür - kadim tanrı Slaine'in kirli döküntüleri - bir sonraki alemde merhametsizce çürüsün - ve krallık hukukunun bağları içinde onurlandırılmaz.

"Vadi'de kol gezen iğrenç şeylere katılmak için görevini terk etti ama emin olun ne sevgili Kara El'imiz ne de ben Singard'ın lanetli büyüü hakkında böyle bir bilgiye sahip değildik. Ileana bu vesileyle bir sonraki Ayin gerçekleştirilinceye kadar adanın naipliğini üstleniyor ve onun yetenekli ellerinde Aegidale korkusuzca uyuyabilir. Hepinize veda ediyorum."

Dusaro ortaya çıkar çıkmaz, ağır zırhlı dört muhafız tarafından hemen kuşatılmış bir halde, aceleyle kürsüden indi. Ileana'nın bakışları parmağındaki büyük taş a düşüyor ve neredeyse özrünü, korkusunu *hissede biliyorum*.

Cam kıpkırmızı oldu. Ileana'nın yakutu şeritlere ayrılır, aynanın yüzeyi Sin'in yumruğunun etrafında çatlar ve parçalanır, parmak eklemlerinden kan akar ama bu onu aynayı ikinci kez yumruklamaktan alıkoymaz.

Yumruğunu üçüncü kez indirmeden önce kolunu yakalıyorum ve etrafından dolanarak aynayı vücudumla kapatıyorum. Etinin kokusuyla ağzım sulanıyor ama tükürüğün susuzluğumu gidermeye yetmesini dileyerek yutkunuyorum. Eldridge arkamdan Alistair'i uyarıyor, erkek kan cadısı iştahını inkar etmeye pek alışık değil.

Sin dönüyor ve iki elini arkasındaki duvara dayıyor, kendini toparlarken alını taş a değiyor. Adını fısıldıyorum.

"Gitmemiz gerek. Gerard'ı getirin," tek yanıtı bu oldu.

Dördümüz arabaya sıkışmadan önce arabayı boşaltmak için zaman ayırmıyoruz. Gerard atlarımızı arabaya bağlıyor ve Alistair en son içeri girdikten sonra tahta paneli kapatarak hepimizi karanlığa gömüyor. İçeri ilk giren Sin, ağırlığını kilitli sandıklardan oluşan bir yığına yaslıyor ve Eldridge de onun yanında yere oturuyor. Alistair kısmen ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturuyor, eli

Saçlarını tarıyor ve ben başka bir kutu yığını ile Eldridge'in kendi alanında tutamıyor gibi görüldüğü çıkıntılı dizleri arasında sıkışmış durumdayım.

Dizginlerin şakırtısı atları harekete geçirir ve araba, toynakların kaldırım taşına çarpmasıyla sallanmaya başlar.

Eldridge bir elini sırtından aşağı sarkan kızıl saç tutamında gezdirerek, "O zaman boku yedik," diye homurdanıyor.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Bunu neden yapsın, *nasıl* yapsın?" Bu soruları ciddi bir şekilde sormuyorum ve kimse de cevap vermiyor.

Dusaro kudretli duruyor ve zayıfları avlayan canavarlardan bahsediyor, ama tek oğlunu şımarık etten başka bir şey değilmiş gibi kurtlara atan oydu. Sıcaklık damarlarımda tüneller açıyor, bu düşünce annemin beni bir daha asla bildiğim tek sıcaklığa ve güvenliğe dönmek üzere sokağa attığını hatırlatıyor.

"Ona güvenebileceğini söylemiştin," diye tükürüyor Eldridge, elleri şimdi kısmen bükülmüş dizlerinden sarkıyor.

"Bunu Ileana yapmadı," diye ekliyorum Sin cevap vermeden önce, dikkati yere sabitlenmiş olmasına ve bizi duyduğuna dair hiçbir belirti vermemesine rağmen. "Dusaro'nun ne planladığını bilmiyordu." El'i iyi tanımıyor olabilirim ama sadakati her şeyden çok arzuladığını bilecek kadar tanıyorum. Sin'e ihanet etmezdi. Onun yeminli Eli olduğu için değil, Sin ona çok az kişinin gösterdiği nezaketi gösterdiği için.

"Sera bunu öğrendiğinde gün ışığı gibi parlayacak. Ona ilk söyleme ayrıcalığını kim ister?" Alistair gevşek buklelerini saten kurdeleler gibi parmağının etrafında döndürerek soruyor.

Sin'e dönüyorum ve yüzündeki kederli ifadeye bakarken kalbim mideme iniyor. Melankoliyi koluna takmıyor ama Kara Sanat'ı çenesindeki sıkılmış kasları, boynunun çizgilerindeki sertliği, omuzlarındaki hafif yükselmeyi tespit edebilecek kadar inceledim. Başkalarına öfkeli görünebilecek özellikler, ama kısık gözlerindeki keder dikkatimden kaçmıyor.

Herkes şehrin merkezinde toplandığından, araba ara sokaklarda duraksamadan ve kesintiye uğramadan ilerliyor; Gerard atları yavaşlatıp araba durduğunda, kapıya vardığımızı anlıyoruz. Derin bir nefes alıyorum, nabzım boynumda, kulaklarımda düzensiz bir şekilde atıyor. Eldridge güneşte kızarmış elini dizime koyup hafifçe sıkıyor, şüphesiz kalbimin hızlandığını duyuyor.

Tek bir ayak sesi arabaya yaklaşıyor ve Gerard ile muhafız zoraki bir hoşbeşte bulunuyor; baş rahip kilise için çeşitli yağlar, otlar ve balmumu stoklamak üzere Suncove'a gittiğini açıklıyor.

"Dışarı çıkıp içini görebilmemiz için kapıyı açabilir misiniz?" diye soruyor muhafız.

"Ne için olduğunu hayal bile edemiyorum, malzemelerimi geri taşımam için birkaç boş sandık ve tanrıçanın sözlerini paylaşmama yardımcı olacak bazı deri ciltler dışında neredeyse hiçbir şey yok."

"Rahatsızlık için özür dilerim Rahip, ama Lord Kilbreth her arabanın denetlenmesini emretti, yoksa köprüden geçemezler."

"Belki de Lord Kilbreth kilisenin bu tür tuhaf düzenlemelere karşı dokunulmazlığı olduğunu unutmuştur. Gençsin, bu yüzden cehaletin için seni suçlamayacağım evlat, ama ben bir *Baş* Rahibim ve kişisel eşyalarımı meraklı gözlere maruz bırakmak gibi yasal bir yükümlülüğüm yok."

"Yasayı biliyorum," diye tersler gardiyan. Uzun bir duraklama ve ardından, "İyi, acele edin ama beklemeyin-"

"Ne duruyorsun Evans?" diye sesleniyor farklı bir erkek sesi uzaklardan, ardından ayak sesleri geliyor. "Arabayı neden kontrol etmedin?"

"O kiliseden, efendim," diye cevap verir ilk muhafız -Evans-.

"Artık dokunulmazlığı yok, Rahip."

Eldridge'e, sonra da Sin'e bakıyorum ve elimi uyluğumdaki hançere götürüyorum. Eldridge doğruldu ve sessizce ayağa kalktı, eli omzunun üzerinden uzanıp bıçağının kabzasına dayandı. Sin ikimizin de hareketlerini izliyor ama Gerard'ın ikinci sesle, yani yetkili olanla tartışmasını dinlerken kendi sesini çıkarmıyor.

"Bu çok saçma. Canınız öyle istiyor diye kanunu göz ardı edemezsiniz -kanun bu!"

"Ve emirlerimiz kanun tarafından verildi. Şimdi aşağı in ve arabayı aç, yoksa kendim kırıp açacağım, Rahip," diye tükürüyor muhafız.

Sağ tarafımdaki odun yarılıyor ve Alistair'in büyüünün arabanın arka panelinde açtığı delikten atladığını görmek için dönüyorum, alevler her iki avucunu da yalıyor.

Elysande aşkına, neden bu lanet yolculukta hiçbir şey yolunda gitmiyor? Bir saniye sonra Alistair'i takip ediyorum, hançerim elimde ve

Eldridge peşimde. Eldridge silahını kınından çıkarıp y a n ı m a yaklaşıırken, kınında kayan metalin çıkardığı vızıltı kulaklarımı tırmalıyor.

Parmak eklemleri kabzanın etrafında pençelere dönüştü. Muhafızlar

Silahlarını çekip kendi silahlarımızı bırakmamızı emrederek harekete geçtiler ve Alistair karşılık olarak kıkırdayarak ateşle kaplı avuçlarından birini kaldırdı.

"*Yapma.*" Arabadan en son inen Sin'in komutu otorite yüklü, adımları yavaş ve kasıtlı, dikkati tamamen önümüzdeki muhafızlarda. Şu anda toplamda altı kişiler, diğer dördü de kapıya yakın olan görev yerlerinden bize katıldı.

"Hain," diye bağıyor başlarındaki kişi, kılıcının ucuyla Sin'i işaret ederek. "Dizlerinin üstüne çök, şimdi!"

Dişlerimi gösteriyorum.

Sin yatıştırıcı bir hareketle iki elini kaldırır. "Seni incitmek için burada değiliz. Sana söylenen yalanları, görevimi terk ettiğimi biliyorum ama bunlar *yalandan* başka bir şey değil."

"Lord Kilbreth senin de onlardan biri olduğunu söylüyor. Onlardan biri." Bu kez Eldridge'i işaret ediyor, o da genişçe sırtıyor ve ölümcüllük konusunda uzamış pençelerine rakip olan uzun, sivri dişlerini gösteriyor.

"Lord Kilbreth gerçeğin sadece bir kısmını söyledi ve kesinlikle benim adıma konuşmuyor. Bedenen ve ruhen karşınızdayım ve size geri çekilmenizi söylüyorum," diye homurdanan Sin, babasından söz edildiğinde kendisini ele geçirmekle tehdit eden öfkesini bastırarak sesini dizginledi.

Muhafızlar birbirlerine bakıyor, gerginlik hareketlerini garipleştiriyor. Zırhlarını tarıyorum: göğüslerinin, omuzlarının ve kalçalarının etrafında ağır zırhlar var ama koltuk altları ve bacaklarının yanlarında zırhların birleştiği yerler en savunmasız oldukları yerler. Bir de aptal suratları var. Alistair ve ben büyülerimizi, Eldridge de kılıcını oraya odaklamalı.

Evans kendini liderlerine doğru çevirir. "Belki de Lord Kilbreth yanılıyordu, Ackers. Yani, bize majestelerinin Vadi'ye kaçtığı söylenmişti ve belli ki bu konuda yanılmış."

Ackers'ın gözleri kısılıyor, açık mavi havuzlar soluk beyaz tenine ve kafa derisine yakın kesilmiş siyah saçlarına çarpıyor. Gözleri hepimizin arasında geziniyor, dördümüzün onlara karşı oluşturduğu tehdidi değerlendirirken keskin elmacık kemiklerinin üst kısımları seğiriyor. Bilinen bir aşkın, gözlerinde hınzır bir parıltı olan bir büyücü, tanrıça tarafından kutsanmış büyüye sahip Kara Sanat ve ben - üç kurt tarafından çevrelenmiş beyaz kuyruklu geyik yavrusu - en kolay hedef.

Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. Keşke kolektifimi avuçlarımın içine alırken, büyüm büyürken damarlarımı şişiren kötülüğü bilselerdi

Ben hain niyetimi ortaya koydukça daha da ısınıyor. Ackers'ın dikkati diğerlerinden daha uzun süre benim üzerimde kalıyor, gözleri yüzüm, elimdeki hançer ve diğer elimde açlıkla seğiren ateşli küre arasında gidip geliyor.

"Naibiniz olarak size geri çekilmenizi emrediyorum," diye bağıyor Sin, şimdi daha öfkeli. Yüzünü buruşturan öfke, canavarın kanının damarlarında dolaştığına dair yeterli bir kanıt.

Uzun bir duraklama ve ardından Ackers'ın hafifçe başını sallamasıyla liderleri silahını yanına indirdi ve sessiz bir komutla elini diğerlerine doğru uzattı.

"Hadi gidelim. Ayrılma vakti geldi," diyor Sin üçümüze de.

Alistair hayal kırıklığına uğramış gibi bir iç çeker ama Sin'i arabaya kadar takip etmek için döner. Eldridge bir tomar tükürük kesip Ackers'ın ayaklarının önüne tükürüyor ama kabul ediyor ve başıyla onu takip etmemi işaret ediyor. Kılıcımı hâlâ sıkı sıkı tutarak arabaya doğru dönüyorum ve güvenli bir yere doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

İçgüdülerim omurgamı karıncalandırıyor, önümdeki iki aşkın insan kadar ilkel olan parçamı dürtüyor.

Düşünmek için zaman ayırmıyorum. Düşünmek tereddüt etmektir ve tereddüt etmek de ölmektir. "Beyaz saçlı cadıyı tanımayacağımı mı sandın?" diye bağırdığında çoktan arkamı dönmüştüm.

Koğuşum bir saniye sonra kalktı, topuklarımın üzerinde dönerken bıçağım elimden fırladı.

Ucu Ackers'ın boğazına saplanıyor.

Muhafız dizlerinin üzerine çöküyor, uzattığı silahı yere çarpıyor, elleri harap olmuş boynunu pençeliyor.

Güç içimde fırtınalar estiriyor. Kavurucu ve buzul, karanlık ve kör edici, ağır ve ağırlıksız, kadim büyü damarlarıma tüneller açıyor, kollarımı şeytani bir sarmaşıkla sarıyor. Diğerleri bir anda yanıma geliyor ve bu sefer taraflar arasında tereddüt yok. Muhafızlar genç, deneyimsiz, önde gelen şehirdeki rahat evlerinden yeni fırlamış, akılsızca hizmet ettikleri krallık muhafızları arasındaki yerlerini kazanmak için kapı görevine atanmışlar.

Onları öldürmek kolay

olacak. Hem de çok kolay.

İyi bir av havasındayım.

Eldridge diğerlerine doğru fırlarken pençeler, dişler ve çelikten oluşan bir bulanıklıktır. Evans iki kılıcıyla onun kılıcını yakalıyor ama Eldridge'in ağırlığı

Onu ileri taşır, bir eliyle kılıcını savururken askeri geri iter, diğer eliyle de pençelerini muhafızın yüzüne geçirir.

Alistair kandan güç alır ve Eldridge üçüncüyü düşürdüğü sırada diğer ikisini de öldürür. Geriye sadece iki kişi kalır-

Yanlış.

Kapı uçarak açılır ve küçük bir tugay ileri atılır; köprüye yerleştirilmiş en az on beş asker daha vardır ve hepsi aynı ağır zırhı giymektedir. Sin Gerard'a gitmesini, arabayı alıp kapı açıkken kaçmasını bağıırır. Başrahip itaat eder, atlar ve araba titrek bir çılgınlıkla muhafızların arasından geçer, birkaçı on altı gürleyen toynak tarafından ezilmemek için yana dalar.

"Sik beni," diye homurdanıyor Sin, aniden yanımda bitiveriyor. Nereden geldiğini bilmiyorum, önümdeki manzarayı değerlendirirken zaman anlamsız tik taklarla geçiyor. Dört muhafız ölmüş, ikisi titrek kılıçlarını kaldırırken titriyor ve bir lejyon bize doğru geliyor.

Dudaklarımı yalıyorum.

Ne büyük bir ziyafet olacak.

Büyü ellerimde birikiyor, kaosla kıvılcımlanıyor, yüklü alevler sadece ölüm ve çürüme vaat ediyor. Bir parçam etrafımda gerçekleşen savaşın farkında. Eldridge'in vahşi saç örgüsü, hedeflerini kütlesi ve hızıyla ezerken arkasında dalgalanıyor. Alistair'in acılarını içine çekerken çıkardığı gırtlak hırıltıları, ellerinden uçup giden ölüm, genç bir antiloptan daha hızlı. Sin elini kılıcında gezdiriyor, silahı ve büyüyle savaşırken kılıcı alev deniziyle kaplıyor, karanlık savaş lordu, et ve kemiğin ölüm meleği.

Tüm bunları duymazdan geliyorum, dikkatim hâlâ bize doğru koşan askerlerin olduğu mavnada. Bıçağımı Ackers'ın boğazına gömmeden önce, içgüdülerim kaçmak, çatışmaya girmeden önce daha yüksek bir yere çıkmaya çalışmak olabilirdi. Ama artık öyle değildi.

Onlara doğru koşuyorum.

Diğerleri bana bağırırsa bile, tabura saldırırken göğsümden kopan kemik titreten çığlığın içinde kayboluyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarım bir ağaç gibi iki yanımda uzanıyor. Ama sakın bir orman yerine tüm ormanı ateşe veriyorum. Büyü avuçlarımdan yıkıcı bir şekilde sıcıyor, muhafızları iki yana fırlatıyor ve onları parçalanmış bebekler gibi yere saçıyor.

Kollektifim onların kesiklerinin, yarıklarının ve gözyaşlarının acısıyla uğulduyor. Ayağa kalkıp ikinci hançerimi belimdeki kılıftan çıkarıyorum. Onları öldürmek için bir bıçağa ihtiyacım yok, büyüm varken olmaz, ama büyü içimde yanan açlığı doyurmayacak. Bıçağımı sürüklerken etlerinin yarıldığını *hissetmek* istiyorum, boğazları merhamet için yalvarıyor.

Botum, birkaç metre ötede şangırdayan kılıcına uzanan şehit askerlerden birinin eline çarpıyor. Elindeki küçük kemikler ayağımın altında çıtırdıyor ve bu ses karşısında dişlerimi yalıyorum.

Tüm bunlardan önce olduğum kişi - Cathal ve Legion'dan, Sin ve Scarwood'dan önce... belki de merhamete daha çok saygı duyardı.

Boğazını kestim.

Hançerimi dudaklarıma bastırarak dilimi şaftına doğru sürüklüyorum ve kadife suyunu tattığımda karnıma bir sıcaklık yerleşiyor. Ağzımdaki terk edilmişliğin tadıyla amım ağlıyor.

Diğerleri tekrar ayağa kalktı, kalkanlarını ve kılıçlarını kaldırarak hızla etrafımı sardılar, zırhlarının bir kısmı patlamayla delinmişti ama çoğu hâlâ sağlamdı. Duruşumu omuz genişliğine kadar genişletiyorum ve iki elimi kaldırarak parmaklarımı kendime doğru kıvrıyorum, eklemelerim kadar sert bir gülümseme dudaklarımı büküyor ve kirlenmiş derilerinden özlerinin son damlalarını çıkarmaya hazırlanıyorum. Ağırlık sırtıma baskı yapıyor ve yağmurla ıslanmış sümbüllerin aroması duyularımı ele geçiriyor. Bir parçam, kanının kokusunu alabiliyorsam bunun Sin'in yaralandığı anlamına geldiğini düşünüyor ama daha büyük bir parçam buna seviniyor, yine de müttefikimin neden kargaşa içinde olmasını istediğime bir anlam veremiyorum.

Kütlesi arkama kayıyor ve Sin'in elleri bileklerime dolanıyor. Konuşmasına gerek yok; ne istediğini biliyorum.

Damarlarımı ona açıyorum, kan sihrinin bir kısmını çekmesine izin veriyorum, onu tanrıça tarafından kutsanmış iksirine karıştırıyorum. Tüm bu süreç birkaç saniyeden kısa sürüyor ve Sin ikimizin de sefil kalpleri kadar karanlık ve yıkıcı bir büyü dalgasını serbest bırakıyor.

Alistair ve Eldridge anında mücadele eden muhafızların üzerine atıldılar. Şahdamarlarıma bir pençe darbesi, çarpan etli kalplere saplanan bir kan mızrağı, havaya sinen ölüm kokusu, dilimi okşuyor ve kalçalarımı okşuyor.

Sin ellerimi bırakıp yüzünü bana dönüyor. Nefesim kesiliyor. Kolunda bir kesik var ama temiz; onarmak kolay olacak. Ön kollarının ve ellerinin açıkta kalan derisinde birkaç yırtık ve sıyrık daha var ama hepsi önemsiz. Derinliksiz yaraları havayı çalan şey değil

Ciğerlerimden gelen o lanet orman gözleri, sihirden sarı bir renkle çevrili.

Çok güzel. Yıkıcı.

Ölümcül.

Aniden belimden tutup beni vücudunun etrafına atması ve ağırlığıyla beni yere düşürmesiyle bakışlarım kısa kesiliyor. *Ne-*

Bir saniye önce durduğum yere bir ok saplanıyor. Gözlerim kapılara kayıyor ve gözetleme kulesinden aptal kafalarını çıkaran, birkaçı bize doğru nişan almış yaylarıyla daha fazla muhafızın ortaya çıkışına odaklanıyorum. Sin'in durmam için bağırmasına aldırmadan kapıya doğru koşuyorum. Muhafızların nişan alması için çok hızlıyım ve kapının çıkıntısının altına eğildim.

Alistair de onu takip ediyor ve benim yanıma gelene kadar kırmızı renkli küreleri kulelere doğru fırlatıyor. Okları burada bize ulaşamaz; aşağı inmek zorunda kalacaklar, Alistair'in ve benim büyülerimden ya da Eldridge'in hem elindeki hem de parmaklarının ucundaki on ölümcül kılıçtan saklanabilecekleri duvarların olmadığı bir yere.

Sin adımı tekrar haykırıyor, bu sefer heceyi sıvı bir öfkeyle kaplıyor. Döndüğümde Eldridge'in bize doğru hızla geldiğini görüyorum, ayaklarım beynime bir saniye bile geçmeden yetişiyor ve ciğerlerimin onun bana çarpma kuvvetinden etkilenmesini önliyorum. Elleri hâlâ sırtıma saplanarak çıkıntıdan daha fazla kurtulmamı sağlıyor ve tavandan iki ızgaralı kapının çarpmasıyla uçümüz kayarak karşı tarafta duruyoruz.

"Aklından ne geçiyordu Wren? Burası lanet olası bir şehir kapısı, kapıları var!" Eldridge bağırıyor, yüzü göğsünü okşayan örgülü sakalı kadar kızarmış.

Ağzım açık kalıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor çünkü Sin hâlâ diğer tarafta, kalenin içinde, soyunu yeni öğrenmiş bir şehirde mahsur kalmış durumda. Bu kez ona seslenen benim ama gözleri üstündeki kuleye takılı kalmış durumda. Yüz ifadesine bakınca, onun *için* artık korkmuyorum.

Kara Sanat öfkenin vücut bulmuş halidir.

Uçümüzün etrafına bir koruma yerleştiriyorum ama gözetleme kulesindeki muhafızlar artık bize bakmıyor. Dikkatleri ellerini kaldıran ve saf canavar, saf *aşkın* bir kükreme *çıkaran* Sin'in üzerinde ve kuleler titriyor.

"Lanet olsun. Çekil!" Eldridge bağıyor, kolumu tutuyor ve beni peşinden sürüklerken neredeyse omzumu yuvasından çıkaracak. Alistair çoktan gitmişti, yer titremeye başladığı anda kapılara geçiş izni vermişti.

Oklar Kara Sanat'a doğru uçuyor ama kalkanı çoktan kalkmış, mermileri zorlanmadan yansıtıyor. Ellerini sıkıp açıyor, yüzü o korkunç kaşlarını çatıyor ve temel eğilip bükülürken kükremeyi kesmiyor.

Ortadaki taş çatlıyor ve kayıyor, tepesi bir kaya ve tortu fırtınası içinde kendi üzerine doğru kayıyor. Kulelerden belli belirsiz bağıışlarını duyuyorum ama artık çok geç; muhafızlar o yükseklikten atlamayı başaramayacaklar ve eğer çarpışmadan sağ kurtulurlarsa da sakat kalmadan kurtulamayacaklar.

Ona tekrar sesleniyorum, bu kez adı dudaklarımda bir yakarış. Ve sonra bize doğru koşuyor, ızgaralı kapıları çoktan kırılmış olan merkezden içeri dalıyor. Geçer geçmez Blackreach'e, şehrine, başkentine geri dönüyor.

Onun evi.

Son bir ıstırap cıglığıyla Sin kapıyı yıkar.

"T Şapka planlandığı gibi gitmedi," diye homurdanan Alistair, elinin tersiyle ağzını silerek muhafızların kanını yanaklarına daha fazla bulaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Gerard arabayı yavaşlatarak durdurdu ve ayaklarını tahta kalaslara saplanarak araba aniden dururken beni sabit tuttu. Krallıkla aramızda moloz yığınları varken, dördümüz hızla baş rahibin varışımızı beklediği yere yetiştik. Eldridge arabadan inmeme için koluyla beni dürtüyor -vücudum Alistair'in açtığı deliğe en yakın yerde- ama ben kıpırdamıyorum. Gözlerim kan cadısının yanaklarına, çenesine, ince dudaklarına kilitlenmiş durumda. Boğazım istekle, ihtiyaçla yanıyor; kendi yüzüme, boynuma ve ellerime sıçrayan kanı içime çekerken burun deliklerim açılıyor.

"İyi misin?" Eldridge soruyor, ses tonundaki sıkıntıyı tam olarak gizleyemiyor ya da gizlemeye çalışmıyor. Saklamamalıydı da. Kötü bir karar verdim, düşüncesizce hareket ettim, dökülen kan en ilkel içgüdülerimi harekete geçirdi. Cevap olarak başımı salladım ve arabanın arka tarafındaki açıklığa yöneldim, tam o sırada Gerard arka paneli sonuna kadar çekerek dışarı çıkmamı kolaylaştırdı.

Gerard Sin'den bolca özür diler ama Kara Sanat derhal sözünü keser ve bunun yerine kalacak yeri olup olmadığını sorar. Başrahip Blackreach'e dönemez ama Sin'e Kızıl Tepeler'in doğusunda onu nezaketle karşılayacak ve soru sormayacak dostları olduğunu söyler. Kara Sanat onu atlarımızdan biriyle ve yolculuğunun geri kalanında ona yetecek kadar erzakla dolu bir eyer çantasıyla uğurluyor. Gerard'ın buruşuk ellerinden biriyle Sin'in kolunu tutuşunu ve ona kulaklarımın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanışını izliyorum. Sin bir kez başını sallıyor ve baş rahip kolunu son bir kez sıkarak onu serbest bırakıyor ve yüksek dağların bulutları delen uçlarına doğru yola koyuluyor.

Eldridge ve Alistair kalan üç atı parçalanmış arabadan kurtarmaya çalışıyor ama Sin başrahibin onu bıraktığı yerden kıpırdamıyor; elleri başının arkasında kenetlenmiş, dirsekleri yarasa kanatları gibi başının etrafında açılmış. Ben yaklaşırken koyu renk gömleğinin kumaşı omuzlarına dolanıyor.

Adını söyledim. Tekrar. Üçüncü kez ve sonra onu kendime doğru çevirmek için yanına uzanıyorum, ama vücudu parmaklarımdan önce harekete geçiyor.

temas. Sin bana doğru dönüyor, nefesim kesiliyor ve bir an için keşke arkasını dönmeseydi diyorum.

Kara Sanat çok *öfkeli*.

"Ne?" Aptalca bir soru sorduğuma hemen pişman olarak soruyorum.

"Bunun olmaması gerekiyordu." Sözleri ancak fısıltı halinde, ancak altından taşan öfke gün doğumu kadar açık.

"Riskleri biliyorduk," diye başlıyorum ama yüz ifadesi hemen sözümü kesiyor.

"Riskler buradayken yakalanmamızdı! Tüm krallığa ifşa edilmem ve kendi halkım, kendi babam tarafından devrilmem değil.

- "Şimdi sözünü kendisi kesiyor, aniden bakışlarını ayaklarımın dibinde yere dikeyyor ve dilini ağzının damağında gezdiriyor.

"Baban bunu yapmamalıydı."

"Bunu babam yapmadı, Wren!" diye bağırıyor, *gerçekten bağırıyor* ve sözleri beni ısırırken bedenimin doğal geri tepmesine engel olamıyorum. Gözlerini bir kez daha benimkilere diktiğinde kelimeler daha da derine batıyor, sesi derin ve gırtlaktan geliyor. "O senin."

"Pardon?" Elim kalçamda, sorguluyorum. "Tanrı aşkına, bu neden benim suçum? Sırrını ben sakladım! Bunca zaman," diye karşılık veriyorum, diğer elim kendi aklıyla etrafta sallanıyor.

"Ama uzak duramazdın. Uzak durman gerekiyordu ve ben de anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirecektim. Ama sen geri geldin, ikimizi de hiç olmamamız gereken bir yere geri dönmeye zorladın. Sence babam bugün yaptığını neden yaptı? Söyle bana, sence bunu neden yaptı, Wren?"

Bana yaklaşıırken yer vermiyorum, omuzları düşük ve başı hafifçe öne eğik, duruşu içgüdüsel olarak savaşa hazır. Soruyu ciddiyetle sorduğuna emin değilim ama yine de cevap veriyorum. "Çünkü baban lanet olası bir canavar," diye tükürüyorum.

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Hayır. Çünkü öylesin. Çünkü sen babamın ve seleflerimin yok etmeye yemin ettiği şeyin ta kendisisin ve onların eline fırsat geçtiğinde ben seni korumayı seçtim. *Seni korumak için yer değiştirdim!*" diye kükrer. "Bunun babam gibi biri tarafından nasıl algılanacağını farkında mısın? O ok etimi delip geçtiği anda krallığıma, halkıma ihanet ettim. Bugün yaptığı şey için onu suçlayamam."

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları geri kırıpıyorum, sözlerini anlamlandırırken içimi öfke kaplıyor. "Senden beni kurtarmanı istemedim," diye ısırıyorum, sesim

Düşük.

"Kendisinden beklenen her şeye meydan okuyan bir kızı kurtardım. Bir başkasının canını almaktansa kendi kalbini sökmeyi tercih eden bir kızı kurtardım. Ama şu," parmağını artık gözlerden uzakta kalan harap olmuş kaleye doğru uzattı, "onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Önce onlar bize saldırdı!" Bağırıyorum, öne doğru adım atıyorum, böylece göğsüm onun.

"Onları öldürmüş olman umurumda değil. Umurumda olan senin lanet olası senin türünün dürtüleri, ve sen aptaldın. Neredeyse kendini orada kapana kısıtıyordun. Demir tozları var, Wren. Boğazını kesecek kadar uzun süre seni etkisiz hale getirmek zor olmazdı ve sen tam da onların eline düştün. Sanki babamın orduyu Vadi'ye götürmek için yeterince sebebi yokmuş gibi, ben de bu yüzden tüm lanet olası geçidi yıktım."

Suçluluk duygusu sıvı ateş gibi içime akıyor. Ileana, Dusaro'ya karşı ne kadar dayanabilir? Yasalara göre, o vekil, gücü mutlak. Ama Ileana sıradan biri ve Dusaro, büyüüne ek olarak, benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir ona ve Ephraim'e hizmet eden ordunun sadakatine de sahip. Eğer Dusaro Ileana'nın rızası olmadan hareket etmeyi seçerse, onu kim durduracak?

Sin'in gözleri arkamda bir yere kayıyor ve Eldridge'in ayak sesleri sessiz olsa da birinin yaklaştığını hissettiğimde omurgam sertleşiyor.

"Siz ikiniz bir at alın. Onlar enkazın içinden bir yol bulmadan önce harekete geçmeliyiz," diyor Sin, bizden uzaklaşıp üç attan birine binerek. Rotasını Vadi'ye, bu adadan dışlanmış biri için adada kalan tek güvenli yere çevirmeden önce bizi bekleme zahmetine katlanmadan bir anda yola koyuldu. Alistair onun arkasından yola koyuluyor, Eldridge ve ben de kalan ata atlıyoruz, toynakları tozu dumana katarken, çarpan kalbim kadar vahşi ve çalkantılı bir dörtnala dalıyoruz.

R Baş rahibenin bembeyaz gözlerinde yaş yanıyor. Vox onun yanında bir heykel gibi duruyor, yüz hatları sessiz bir mükemmellikte yontulmuş, teni o kadar açık ki ayın tozlu ışığından yapılmış olabilir. Sera kürsünün önünde volta atıyor, gözleri Sin'den zar zor ayrılıyor, ayrıldığında da Aeверie'nin asasını takip ediyor. Sin'in annesinin baş rahibeyi daha önce asayı kullanırken görüp görmediğini ve bu yüzden asaya temkinli yaklaşp yaklaşmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum, özellikle de üçümüze yargıyla bakarken.

Üç, çünkü Alistair döner dönmez, akıl sağlığını kaybetmeden önce ölülerin kokusundan arınması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak çekip gitti. Bu ihtiyacı ben de paylaşıyorum, Vadi'ye dönüş yolculuğumuz sırasında nehirlerde yaptığım hızlı banyolar, muhafızların çektiği acıların kalıcı kokusunu tenimden tamamen temizleyemeyecek kadar aceleye geldi. Ama bu bekleyebilir. Şu anda hükmümü kabullenmeliyim.

"Baelliarah sudan izlerken babamın orduyu buraya getirmesi yine de akıllıca olmazdı. Bu onu çok kışkırtmış olacak ama yine de Dusaro aptal değildir. Baelliarah ile olan durum çözülene kadar kaleyi savunmasız bırakma riskini almayacaktır."

Ellerimi belimde kavuşturup başımı öne eğiyorum. Tapınağa girdiğimden beri sessizim, baş rahibe bizi görür görmez komutanı çağırdı, ifadelerimiz kesinlikle bir şeylerin ters gittiğine işaret ediyordu. Aeверie, Vox'la uzun, sivri bir bakış alışverişinde bulunuyor ve kalbim her geçen saniye daha yüksek sesle atıyor.

Sessizliği bozan komutan olur. "Sanırım onlara söylemenin zamanı geldi, Madam Rahibe."

Aeверie bir kez göz kırpmıyor, sonra buz gibi bakışlarını bize çeviriyor, Sin ve benim aramda gidip geliyor. "Sanırım öyle. Bizi yalnız bırak, gezgin," diyor, hangi aşkın kişiden bahsettiğini belirtmeye gerek duymadan.

Eldridge hemen oradan ayrılır ve Aeверie keskin bakışlarını kaçırarak hâlâ Sin'i kaybolacakmış gibi izleyen Sera'ya bakar. "Ve sen, gezgin. Bizi yalnız bırak."

Sera volta atmaya ara verir ve baş rahibeye şaşkınlıkla bakar ama itiraz etmez. Başını hafifçe sallayarak tapınaktan ayrılıyor. Sin'e bakma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine dikkatimi Aeверie'ye ve asasına veriyorum, kürsüden bize doğru adım atarken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Gelin," diye sertçe konuşuyor ve odanın uzak ucundaki loş koridora doğru ilerliyor. "Konuşacak çok şeyimiz var ve ölüleri bekletmek kabalık olur."

Girdiğim oda beklediğim gibi değil. Küçük kütüphane şaşırtıcı derecede... *rahat*. Ortada koyu renk dikdörtgen bir masaya iki koyu kırmızı arkalıklı sandalye eşlik ediyor, hepsinin altında pelüş gri desenli bir halı var. Taş duvarlarda doğrudan tortuya oyulmuş raflar sıralanıyor; kırmızı, kahverengi ve siyah deri ciltli sayısız kitap, bakımlı sırtları dışarı bakacak şekilde çıkıntılara düzgünce yerleştirilmiş. Ahşap basamaklı bir merdiven en uzaktaki rafa yaslanmış.

"Kütüphane mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı birbirine vurarak soruyorum.

"Bir depo," diye düzeltiyor, bizden sonra odaya girmeden önce belinden eğilerek. "Elflerin çok uzun hafızaları vardır, ama büyümüz türümüzün ilk üyeleri doğmadan çok önce de vardı. Bunlar bizim en arkaik kayıtlarımız. Kültürümüzü, ritüellerimizi ve en önemlisi Kaynak'la olan bağlantımızı ayrıntılarıyla anlatırlar."

Yaklaşıp ciltleri inceliyorum, hepsinin sırtları tanımadığım garip sembollerle süslenmiş.

"Hepsi ana dilde yazılmış," diye ekliyor Aeeverie, gezinen gözlerimi takip ederek. "Kayıtlar bizim için tutuluyor, onları ortak dile çevirmeye gerek yok. Ama seni buraya kitaplarımıza aval aval bakman için getirmedim. Seni buraya bunun için getirdim."

Baş rahibe odanın diğer tarafına doğru adım atıyor, burada cam bir kubbe bel hizasındaki küçük bir masanın üzerinde duruyor. Çelik bir çerçeve tarafından desteklenen uzun gümüş bir hançer kubbenin içinden bize doğru ışınlanıyor. Geniş çapraz muhafazanın her iki ucunda da Ileana'nın yüzüğündekine benzeyen iki yakut bulunuyor ve üçüncü bir yakut da kabzanın tabanını tamamlıyor. Çapraz muhafazanın ortasına bir başka tuhaf sembol oyulmuş, yarım bir dairenin altında X şeklinde kesişen iki düz çizgi. Aeeverie cam kubbeyi kaldırır ve kurbanlık görünümlü hançeri dikkatlice standından alır.

"Bu kılıç senin için yapıldı," diyor karlı bakışlarını bana çevirerek.

"Benim için mi?"

"Bir sonraki kan büyücüsü için," diye açıklıyor. "Vadi'de bir büyücü bulunmayalı neredeyse bir asır oldu. Elbette Alistair hariç, ama onun aptallığa olan iştahı kana olan susuzluğundan bile daha derin. Ben böyle pahalı kaprislerle eğlenmem."

Baş rahibeyi dikkatle izleyen Sin'e bir bakış atıyorum, kollarını kavuşturmuş, bir eliyle güçlü çenesini tutuyor. "Elfler kan *büyücüsü* olarak doğabilir *mi*?" diye soruyor.

"Ben görmedim ve buradaki diğerlerinden çok daha eskiyim." İşte o zaman Aeerie'nin önceki sözlerini anlamlandırıyorum. Neredeyse bir asırdır bir kan cadısı görmediyse, baş rahibe *kaç yaşındadır*? "Ama kan büyücüleri ve elfler arasında her zaman eşsiz bir bağ olmuştur, çünkü büyülerimiz aynı kaynaktan beslenir."

"Kaynak dediğiniz şey nedir?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Siz," der Sin'e bakarak, "büyünüzü kolektiften alırken, biz topraktan alırız. Bu yüzden toprağa özenle bakmalıyız - karşılığında bir şey vermeden almayız. Toprağın bereketini almaya devam edebilmemiz için toprak beslenmeli, ekilmeli ve ona özen gösterilmelidir."

"Ama ben büyümü topraktan almıyorum," diye itiraz ediyorum.

Aeerie esasının ucunu yere sapladığında irkiliyorum. "Kan döküldüğünde büyü büyüyor. Et ve kemikte artık yaşam olmadığında onlara ne olur sanıyorsun? Çürürler, toprağa geri dönerler ve toprağı zenginleştirirler. Elflerin Kaynak'la her zaman doğrudan bir bağlantısı vardır ama kan büyücülerinin bir kanala ihtiyacı vardır."

"Kan benim kanalım mı?" Sorguluyorum.

"Kesinlikle. Bağlantınız bir fedakârlık gerektiriyor, bu yüzden kan döktüğünüzde gücünüz derinleşiyor. Hissettiğin o dalgalanma zihninin Kaynağına ulaşmasıdır."

Mizahtan yoksun olsa da bir kahkaha atıyorum. "Alınma Baş Rahibe, ama büyü beni tüm şehirleri katletme arzusuna sürüklüyorsa, aklını kaçırmışsın demektir."

Bana doğru bir adım atarken gözlerinin beyazı inanılmaz derecede soğuklaşıyor, hançer asayı tutmayan elinde. Arkamda bir yerde, Sin yanıma yaklaşırken botların taşa çarpma sesini duyuyorum. "Bu kadar güç disiplin gerektirir. Kaynak'ı bilemek ve istediğin şeyi yaptırmak için onu kullanan kişinin odaklanmış olması gerekir. Hissettiğin çılgınlık, büyüün seni sınamasıdır. Pusun içinden geç, Kaynak'a onun gücüne layık olduğunu göster ve yeniden kazanacaksın."

berraklık. Bunda başarısız olursanız, sihir size bağlanmayacaktır - bir kanal yaratmış olacaksınız, ancak Kaynak sizi kabul etmezse, hiçbir rehberlik olmadan onu etrafa fırlatıyor olacaksınız. Armağanlarınızı kabul edin, açlıktan vazgeçin ve kontrol sizin olsun."

Gözlerim elindeki hançere kayıyor, ortasındaki tuhaf sembole odaklanıyorum. "Neredeyse bir asırdır Vadi'de bir kan cadısı olmadığını söylemiştin. Benim türümün sizinkilerin arasında yaşaması yaygın mıydı?"

"Bunun yaygın olduğunu söylemek, pek çok insanın sizin yeteneklerinizle doğduğunu ima etmek olur ki sizi temin ederim öyle değil. Ama bu, topraklarımız yakılıp yıkılmadan, Vadi'ye geri sürülmeden önceydi. İnsanlarla savaşı biz yaratmadık, onun türü yarattı." Aeverie'nin bakışları Sin'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ephraim Whytworthe iğrenç büyüyle topraklarımızı kirletmekten fazlasını yaptı; ırklarımız arasında korku yarattı. İnsanlar, elfler, kan büyücüleri, gezginler... Kaynak böyle dünyevi bölünmelerden bihaber."

"*Kaynağınız* burada türünüzün yarattığı pislikleri temizlerken bu tür konularda söz sahibi olabilir," diye homurdanıyor Sin, şimdi tamamen yanımda.

"Kendi tapınağımda benimle aynı tonda konuşma Kara Sanat. Yoksa sana gerçekte olduğun gibi -Kaynak'ın seni gördüğü gibi- Gezgin mi demeliyim?"

"Bana ne derseniz deyin Rahibe, bu içinde bulunduğumuz durumu değiştirmez."

Elfin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Haklısın, öyle değil. Ama o seviyor."

"Anlamıyorum," diye başlıyorum ama baş rahibe dönüp odadan çıkınca susuyorum.

"Takip edin. Görülecek daha çok şey var."

Sin'le bakışarak Aeverie'yi koridorda takip edip tapınaktan çıkıyoruz. Bizi ağaçların arasına götürürken sessiz davranıyor ve bizi şu anda toprağı döven yağmurdan biraz koruyan yemyeşil gölgelikten birkaç metre içeri girene kadar durmuyor.

"Zamanın başlangıcından ya da türümüz ilk doğduğundan beri (hangisi önce gelirse) neden kan büyücüleriyle müttefik olduğumuzu sormadınız. Ama iyi ki sormamışsın çünkü şimdiye kadar doğru düzgün açıklayamazdım. Sen de ben de Kaynak'a bağlıyız ama kan büyüünü özümserken onu damarlarına kabul etmeyi öğrenirsen benden çok daha güçlü olursun. Bunun nedeni, senin

bir kanaldır." Puslu havada bile Aeverie'nin gözlerinin dikkatli olduğunu, sözlerini anlamlandırmaya çalışırken yüzümü incelediğini görebiliyorum.

"Örneğin silahlarımızın, zırhlarımızın ve asamın üzerindeki mücevherleri ele alalım," diye devam ediyor. "Kristaller sifon görevi görerek Kaynakla olan bağlantımızı güçlendirir. Taşları onun büyüyle doldururuz, böylece ihtiyaç duyulduğunda onu daha kolay çağırabiliriz. Mücevherler-"

"Kanallar mı?" diye bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Aynen öyle. Elf büyüü güçlüdür, kadimdir ama yine de toprağın bize koyduğu engellerle sınırlıyız. Biz de tıpkı sizin gibi etten yapılmışız. Toprağa nüfuz edebilmek için büyüümüzü güçlendirmemiz gerekir. Bir katalizöre ihtiyacımız var. Bir... kanala ihtiyacımız var," diye bitiriyor ve gözbebekleri olmamasına rağmen dikkatli değerlendirmesini vücudumun her yerinde hissediyorum.

Elimi örgümde gezdiriyorum ve ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında döndürüyorum, annemin her zaman nefret ettiği bir alışkanlık.

"Rahatça konuş," diye homurdandı Sin. "Bunun tüm Aegidale'in Vadi'nin sınırlarında ayaklanmaya hazırlanmasıyla ne ilgisi var?"

"Topraklarımıza bu felaketi getiren sizin krallığınızdı. Ephraim ormanımızı yaktığında, sadece ağaçları ve otları yakıp yok etmedi. Büyüsünü toprağın derinliklerine ekti, toprağımızı, köklerimizi kirletti, yerkabuğunun derinliklerini zehirledi. Bu, Kaynak'la olan bağlantımızı ciddi şekilde engelledi, bizi kendini beğenmiş krallığınıza karşı eşitsiz kıldı, ama toprağı onarırsak, bağlantıyı yeniden kurarsak... Neden, Lord *Kilbreth* bile bize meşale tutmaz, *Singard Kilbreth*," diyor, dili onun adı boyunca kayarak.

"Pekala, ısırırım. Nasıl geri yükleyeceğiz?" Ben soruyorum.

Aeverie hançeri kaldırıyor. "Kan büyücülerıyla barış zamanlarımızda, topraklarımıza bir kutsama aşılardı. Ekinleri beslemeye, toprağı beslemeye, sert rüzgârlara karşı kökleri güçlendirmeye ve bol hasat sağlamaya yardımcı olacak bir kutsama. Müreffeh niyetlerimizi onların büyüyle birleştirmek için, çoğumuz için küçük bir kurban, kan büyücüsüne ve Kaynağa bir sunu yapmak gelenektir."

Gözlerim küçük tabaklar halinde yuvarlanarak hançere odaklanıyor. "Bu, bir kan cadısının kutsaması karşılığında kendi kanınızı akıtmak için kullandığınız bıçak," diyorum bilerek.

Aeverie başını sallıyor ve Sin ağırlığını yanıma doğru kaydırıyor. "Topraklarımızı çürüten tanrıça tarafından kutsanmış büyü idi, bu yüzden tanrıça tarafından kutsanmış büyü

geri yükleyebilir. Elbette bir kanalın yardımıyla," diye devam ediyor baş rahibe.

"Ama Ephraim bir kan cadısının yardımı olmadan topraklarınızı nasıl kirletti?" diye sordum.

"Büyü yapmaya alıştığınız kolektif tehlikeli bir şeydir. Orada her türlü enerji var; en safı da, en kötüsü de. Merhum Kara Sanat'ın kullandığı sadece büyü değildi, *kaostu*. Bunu bir çürük gibi düşünün. Sert bir darbe deriyi bir saniyede morartmaya yeter ama iyileşmesi haftalar ya da aylar sürebilir. Kaos yıpranmış, vahşi bir şeydir. Kullanması kolay, tersine çevirmesi zordur. Şimdi diz çök," diye emrediyor ve kendi dizlerini yumuşak çimlere indiriyor.

Bir an tereddüt ediyorum ama başını kaldırıp bana baktığında dizlerimin üzerine çöküyorum ve birkaç saniye sonra Sin de bana katılıyor.

"Kaynak'a bir kurban verin, o da size en azından bir anlığına benimki gibi bir görüş bahşedecektir."

Baş rahibe yakut kaplı hançeri bana uzatıyor ve buz gibi kabzayı kavrayıp avucuma bastırırken elimin titrememesini istiyorum. Sin'e başıyla selam veriyor, o da bıçağı ona uzattığımda aynı hareketi tekrarlıyor.

"Onu toprakla besle," diye talimat veriyor ve ikimiz de ellerimizi yana çeviriyoruz, kanımız yumuşak çimlere damlıyor.

Her şey beyaz.

Hâlâ gözlerim olsaydı keskin ışık kör edici olurdu ama uzuvlarım o kadar bağırsız, o kadar ağırlıksız hissediyor ki artık bedenimin varlığından bile emin değilim. Olası kollarım etrafımda çırpınıyor ve bir el ön koluma dolanıyor -Sin'in eli- ve kayarak benimkini tutuyor, beni hareketsiz kalmaya teşvik ediyor.

Renkler görüş alanıma akıyor -siyahlar ve griler, sonra yeşiller, sarılar ve kahverengiler ve sonra... kırmızı. Çok fazla kırmızı. Bulanıklıklar çizgilere dönüşüyor, şekiller oluşuyor, gözlerimin arkasında insan figürleri şekilleniyor, altın rengi parıltılar dikkatimi çekiyor. Krallığın arması.

Sadece insan figürleri değil, askerler.

Arkamda bir yerde uzaklardan bir çığlık yükseliyor ve benim nabzım da buna karşılık olarak çılgınca atıyor, o acı dolu hıçkırık kulaklarımda erirken kalbim kemik kafesine karşı acımasızca çarpıyor. Bağırsakları ve kasları yaran çeliğin belirgin sesi etrafımızda yankılanıyor ve kan -çok fazla kan- beni çağırıyor.

Ateşin çitirtisini görmeden önce duyuyorum; cayır cayır yanan turuncu perdeler ağaçların kuru iğneleriyle ziyafet çekiyor, odunlarını kendine mal ediyor. Puffs of

Kırmızımsı kahverengi bulutlar etrafımda dolaşıyor, baş döndürücü parfümleriyle ciğerlerimi boğuyor ve göz kapaklarım duman ve sıcaklıktan yanıyor. Önümde bir ceset yere yığılıyor, karnının yan tarafına bir kılıç saplanmış; koyu tenli, sivri kulakları olan bir kadın, bir elf. Çok ölü bir elf.

Krallık askeri kılıcını geri çekiyor, kadının yüzü bana doğru dönüyor, gözleri kış gökyüzü kadar açık ve boş. Terk edilmiş cesedinden uzaklaşmak için geriye doğru atılmaya çalışıyorum ama Sin'in eli kolumu sıkıca kavlıyor ve bana bunun gerçek olmadığını hatırlatıyor.

Ama... öyle.

*Etrafımdaki katliam şu anda yaşanmıyor ama y a ş a n d ı .
Aeverie'nin Görüşü. Bir anı.*

Duman, başka bir şekli seçebilmem için yeterince temizleniyor - saçları ağarmış ve yüzü kırışıklarla kaplı bir adam - tanıdığım bir şekil.

Ephraim Whytworth. Sin'in selefi. Dusaro'dan önceki Kara Sanat, tahtın kendisine ait olduğunu iddia edebileceği Ayin'e erişim kazanmak için onu öldürdü. Ancak Adelphia onu reddetti ve onun yerine Kara El'in tek oğlunu kutsadı.

Krallık muhafızları etrafını sarmış, elfler ve insanlar kavgaya tutuşmuş, ateş kükreyip ziyafet çekerken ve toprağı ele geçirirken, duman onları daha uzağı, Vadi'nin yanmamış kısımlarına doğru itiyor. Görüşüm biraz daha netleşiyor ve şimdi Ephraim'in ince dudaklarının kıpırdadığını, kendi kendine mırıldandığını, kollarında Uluyan Deniz kadar karanlık ve çalkantılı bir büyü olduğunu, damarlarının şişkin ve siyah olduğunu seçebiliyorum.

Büyü onun kollarında kalmakla yetinmiyor. Şişmiş bir fırtına bulutu gibi etrafına yayılıyor, etrafındaki havayı boğuyor ve kaotik akımıyla dolduruyor. Bedenim benim rızam olmadan kıvranmaya başlıyor, Görü beni bunalttıkça omuzlarım öne ve arkaya doğru kıvrılıyor ve Sin'in eli benimkinin etrafında inanılmaz derecede sıkılıyor.

Ephraim dizlerinin üzerine çökerek büyük bir elini yere koyar ve niyet sözcüklerini söylemeye devam eder. Elfler etrafına düşmeye devam ediyor, çığlıklar ve yakarışlar ağızlarından çınlıyor ama Ephraim durmuyor. Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor, nabzım boynumda, bileklerimde çılginca atıyor ve parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım ete batıyor, Sin'in mi yoksa benim mi, bilemiyorum. Bedenimin nerede bittiğini ve bunun nerede başladığını hissedemiyorum. Tek bildiğim kan.

Kan.

Çok fazla kan var.

Ephraim'in başı geriye düşer, parmakları ters dönmüş toprağa saplanır ve dolunayın şiddetli gelgitinden daha yüksek bir kükreme bu ve öteki âlemi deler geçer. Etrafındaki bulut patlıyor, kaos küçük, kötü huylu hançerlere bölünüyor, ağaçlara doğru yaylanıyor, kabuğun altına dalıyor, köklerini, kalbini, ruhunu kırıyor. Altındaki zemin titriyor ve sarsılıyor ve diğer kolumu öne atıyorum, parmaklarım çimenleri düzleştiriyor ama bedenim dik kalıyor. Düşmüyorum. Aslında değil, ama bu... bu çok gerçek. Burası. Tam burada.

Ephraim'in vücudu dışarı atılırken titriyor, tüm vücudu yıldırım çarpmış gibi titreşiyor, gözleri kapalı ama elleri yumruk olmuş, siyah alevler parmak eklemlerini yalıyor.

Kara Sanat gözlerini açar.

Kaos patlar.

Göz kapaklarım açılıp görüşüm şimdiki zamana dönerken nefesim ciğerlerimden hırıltıyla çıkıyor. İçimden boğuk bir nefes çıkarken göğsüm öne doğru kabarıyor ve iki elimi yere koyuyorum. Yan tarafa döndüğümde Sin'i iki eliyle saçlarını taramış, parmak eklemlerini sıkmış, sanki Aeverie'nin Görüşü'nden bizimkine geçerken kusmamak için köklerini biraz fazla sıkıyormuş gibi buluyorum.

"Bizi uyarabilirdin," diye ısırıyorum ve öfkemi, yüzü tamamen sakin olan baş rahibeye çeviriyorum. Onun memnuniyetini görmek kanımı daha da kaynatıyor ve dişlerim dilime batıyor.

"Görmen gerekiyordu," diyor ve ayağa kalkarken ağırlığını desteklemesi için asasını yere saplıyor. "Ephraim'in buraya getirdiği vebaya şahit olun. Ekinler bile hasta; kavurucu sıcaklardan bu yana hasadımız her mevsim yavaş yavaş azalıyor."

Kusmayacağımdan emin olduğumda, avucumdaki dilimi kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sin bir an sonra kopyasını çıkarıyor, sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi yüz ifadesi ekliyor.

"Ne diyorsun Singard Kilbreth, Aegidale'in Kara Sanatı, türünün halkım için yarattığı yıkım hakkında? Güç peşinde koşarken ayaklarımızın altında dökülen elf kanından?" Aeverie'nin sözleri zehirle kaplanmış bir şekilde kayarak dökülüyor. Bir elini asasının üzerine koymuş, diğer eli ise doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan yanında duruyor.

Sin başını yavaşça arkaya yatırarak uzun kirpiklerinin arasından ona bakıyor, saçlarının kenarları yüzünü perdeliyor. "Ephraim Whytworthe

Neredeyse iki yıldır ölü," diyor, ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir keskinlik var.

"Evet," diye kabul ediyor. "Tam da bu yüzden bir sonraki seçilmişsin bizden alınanı geri getirme zamanı geldi."

"Bana ve halkıma savaş açmak için kullanabileceğin büyüye erişim sağlaman için toprağındaki kaosu kaldırmamı ve böylece Kaynağına yeniden erişmeni mi istiyorsun?" Sin kara kaşlarını kaldırarak ve ağzının bir tarafını yukarı kaldırarak soruyor.

"Benim türüm hiçbir zaman savaş gibi sıradan bir şeyle ilgilenmedi. Biz sadece bir zamanlar bizim olanı istiyoruz. Söyle bana, tanrıça kutsanmış, Kaynak'la olan bağlantımızı geri kazanmamıza yardım etmezsen, babanın burada yönettiği orduyu nasıl yenmeyi düşünüyorsun? Göz ardı edebileceği bir gezgin... akrabaları yerine bir kan büyücüsünü seçen bir gezgini göz ardı edemez."

Ağzım açık kalıyor ve tepkisini fark edemedi bakışlarımı Sin'den çekiyorum. Utanç, az önce gözümün önünde parlayan ateş kadar sıcak bir şekilde içimi yakıyor. Sera'yla birlikte asla kaçmamalıydım. Ailemi asla Vadi'ye götürmemeliydim. Eğer burada olmasaydım, muhafız o oku ateşlemezdi ve Sin... Sin beni korumak için yer değiştirmezdi.

Benim hareketlerim bizi
buna sürükledi. Ama
onunki de öyle.

"Tüm saygımla, Baş Rahibe, uzun bir yolculuktan yeni döndük. Teklifinizi değerlendireceğim," dedi, ses tonu konuyla ilgili başka düşünceleri olduğuna dair bir işaret vermiyordu.

"Zaman var," diyor, "ama fazla değil. Ephraim'in hastalığı toprağın damarlarında derinlere işliyor - kan büyücüsü güçlü, ama belki onun gücü bile seninkiyle birleştğinde yeterli olmayacaktır. Takvimlerimiz bize üç hafta içinde ayın tutulacağını söylüyor. İşte o zaman, orman kızıl ışıkla yıkandığında ve gölgeli güneş kanlı ayın içinden ışıldadığında, büyüleriniz en çok güçlenecek. İşte o zaman Kara Sanatınızın yarattığı çarpık uçurum kapanacak ve Kaynağımız bir kez daha bütün ve bağlantısız olacak.

"Enerjilerimiz, aralarında çekişme olmadığında en iyi şekilde karışır. Eğer babanın kılıcının yanlış tarafında yer almak istemiyorsan, sana ve kan büyücüsüne aranızdaki gerilimi azaltmanızı öneririm."

İçimden kahkahaya yakın bir ses yükseliyor. "Nefesinizi tutmayın, Madam Rahibe. İçimden bir ses Kara Sanat'la paylaştığımız yaraların Kaynağınızdan bile daha derin olduğunu söylüyor."

Aeverie omuzlarını geri çekiyor, süt rengi gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. "Göreceğiz."

Baş rahibe bize veda ediyor, Sin ve beni sadece ağaçlar ve az önce tanık olduklarımızın unutulmaz anılarıyla baş başa bırakıyor. Yağmur şimdi daha sert yağmaya başlıyor ama ikimiz de daha fazla korunmak için hareket etmiyoruz. Pelerinin kapüşonunu yukarı çekme zahmetine bile girmiyorum, ellerim yanlarımda kilitli ve dikkatim Kara Sanat'ın ayaklarının önündeki zeminde. Aramızdaki hava yüklü, göğüslerimiz arasında alevlenen canlı bir akım, çok uzun zamandır söylenmemiş kelimeleri söylememiz için bizi cesaretlendiriyor.

"Geri dönmeliyiz. Fırtına hızla yaklaşıyor," diyor yüzünü gökyüzüne çevirerek. Saçlarından su damlıyor ve yanaklarından, boynundan aşağı kayıyor.

Kendi saç örgüm yağmurdan ağırlaşıyor ve onu omzumun üzerinden çekiyorum. "Nerede kalıyorsun?"

"Beni tapınağa taşımadan önce kaldığım ev. Zincirleri bir karyolayla değiştirdiler," diye ekliyor, ses tonunda bir parça kara mizah var, ancak şu anda üzerimize yağın soğuk yağmura rağmen sıcaklıkla yanan gözleriyle buluşmuyor.

"Rahibenin söylediklerini şimdi tartışmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Fazla zamanımız yok ve-"

"Bir geceliğine ayrılmamız ikimizin de yararına olur," diye sözümü kesti. "Şehirde olanlar için bana kızgın olabilirsin, ama bu ortalama Biz olabilir davranmak o yapmadı oldu. Bizim eylemler hazırlıklı olmamız gereken sonuçları -büyük sonuçları- vardır. Bu bir şu anda sadece *bizim* çıkarlarımız söz konusu."

Bir elini uzun saçlarının arasından geçirdi ve bir iç çekti. "Sadece bir gece istiyorum Wren, lanet olası bir tatil değil. İnanın bana, yaptıklarınızın geri dönüşü olmadığının farkındayım."

Bir el kalçamı buluyor ve başım sertçe yana eğiliyor. "Peki ya senin yaptıkların? Baban ve onun düşüncesizliği olmasaydı Blackreach'te bile olmazdık!"

"Babamın suçları için beni suçlama," diye homurdanıyor ve tenimdeki yağmuru sıvı ateşe çeviren bir bakışla beni yerimde sabitliyor. "Sen annemle kaçmasaydın babam Vadi'ye hiç gelmezdi zaten."

"Bana pek fazla seçenek bırakmadın Singard. Başka nereye gidebilirdim ki?"

"Evinize dönün! Ailenle birlikte-"

"Oraya geri dönemem!" diye bağıryorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve umarım yağmurdan ayırt edemez.

"Saçmalık, Wren. Seni durduran hiçbir şey yoktu. Sen sadece aklına gelebilecek en kötü şekilde canımı yakmak istedin."

"Sana güvenemezdin!" Kükreyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ben yaklaşırken doğruldu, tüm kasları dikkat kesildi, vücudu taş gibi sertleşti. "Nerede yaşadığımı biliyordun! Biz uyurken ortaya çıkıp hepimizi öldüresin diye orada kalma riskini göze alacağımı mı sandın?"

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, şimdi daha öfkeli.

"Senin için her şeyimi ortaya koydum ve sen bunu sadece kendi çıkarların için kullandın. Bana yalan söyledin, beni manipüle ettin, bana ihanet ettin," diye parmaklarımla sayıyorum, "oysa tek yaptığım sana yardım etmeye çalışmaktı."

İnsandan çok hayvana özgü bir hareketle başını yana sallıyor. "Önümde durup beni zerre kadar umursuyormuş gibi davranma. Sen özgürlüğünü güvence altına almayı önemsedin, ben de anlaşılmamış bittiğinde bunu onurlandırdım." "VE BEN KALDIM! Bizi birbirimize bağlayan büyüyü bozan bendim Singard, sen değil. Hemen o anda gidebilirdim ve gitmeliydim de ama kaldım. Kaldım ve bunun senin için hiçbir anlamı yoktu. Hiçbiri senin için bir şey ifade etmiyordu." Artık gözlerimi tutamıyorum, gözyaşlarımı başka bir şeymiş gibi saklayamıyorum - onun görmediği şişman, çirkin gözyaşları.

hak ediyorsun.

Ağırlığını kaydırıyor, formu öne doğru eğilerek üzerimde yükseliyor, ıslak saçlarının uçları kollarımı okşuyor. "Kız kardeşin için kaldın, benim için kalmadın ve aksini ima etmen çok alçakça."

"Bu doğru olsa bile, beni suçlayabilir misin? Cosmina'nın benim adıma karşı karşıya kaldığı dehşetten korkarak sana içimi dökerken beni dinledin ve her şey hoşuna gitti, değil mi? Onun için ne kadar çok şeyi riske atmaya hazır olduğumu görmeyi sevdin çünkü bu senin sebep olduğun aptal savaşı kazanmak anlamına geliyordu! Kırıldığım yeri gördün ve bunu beni yok etmek için kullandın," diye bağırarak parmağımı onun aptal, sert göğsüne vuruyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, gözyaşlarımı temizlemek için öfkeyle gözlerimi kırptırıyorum.

Sin bir an sessiz kalıyor ve eli aniden çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdiğinde hiç yanıt verip vermeyeceğini merak ediyorum. Çenemi çekmeye çalışıyorum ama parmakları daha da sıkılarak beni sabit tutuyor. "Bana bak," diyor.

İsteksizce gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Hiçbir zaman olmadığım bir şeymişim gibi davranmadım Wren, şimdi de davranmayacağım. Ben bencilim. Acımasızım. Ve istediğimi elde etmek için başkalarına zarar vermekle hiç mücadele etmedim. Ta ki sana kadar."

Çenemi sıkıca kavıyor ama acı vermiyor. İçgüdülerim geri çekilmemi, onu itip kakmamı söylüyor ama gözlerim onunkilere dikilmiş, sıvı yeşil ateşiyle yanmaya devam ediyor.

"Sana yaptığım şey, sen gittiğinden beri her gün aklımdan çıkmıyor. Her gün. Tek bir gün. Gün. Bunun senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ve muhtemelen etmemeli de, ama en azından bilmen benim için bir şey ifade ediyor. Senden başka biri olsaydı, geri dönüp her şeyi baştan yapmakta tereddüt etmezdim. Ama sen... asla sen değilsin."

Sesi gergin, hatta acılı, ama bakışları affetmiyor. Ama Kara Sanat'ın etrafında, içinden geçen duygu fırtınasını maskelemek için ifadesini boş bırakmaya zorladığında gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları fark edecek kadar uzun süredir bulunuyorum. Çenemi elinden nazıkçe ama sertçe kaldırıyorum ve o da elini bırakıyor.

"Bana yalan söyledin." Sözlerim fısıltıdan öteye geçmiyor. "Kolay kolay güvenmem Singard ve sen bana yalan söyledin. Beni kullanılmış hissettirdin. Senin için her şeyimi feda ettim ama yine de yetmedi. *Ben...*" Göz kapaklarımın arkasını kavuran tuzlu gözyaşlarımı göz kırparak geri çekiliyorum.

Elleri yine üzerimde, pazularımın her birini sarıyor ve beni sabitliyor. "Sen her şeydin. Kırılan benim, Wren. Yalan söylemeyeceğim ve başlangıçta seni incitmek istemediğimi söylemeyeceğim çünkü incittim. Seni incitebilirdim ve bundan zevk alırdım, çünkü sen iyi ve hafif olan her şeydin ve sana bakmaya ve senin sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı bilmeye dayanamazdım. Ama en önemlisi, beni asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Beni asla olduğum gibi, olduğum gibi istemeyeceğini biliyordum ve bu yüzden seni bu kadar yoğun bir şekilde arzuladığımda bu beni çok korkutuyordu. Sonunda, kendimi senin için her Lejyon kılıcının önüne atabilirdim. Senin için kanımı akıttırdım. Senin için öldüüm. Ve sen... onca insan arasından *onunla* gittiğinde... beni mahvettin."

Çenemi hafifçe kaldırıyorum, nasırlı parmaklarının uçları kollarıma bastırıyor. "Bunun için üzgün değilim."

Sin bir an beni inceliyor, gözleri ikimin gözleri arasında gidip geliyor, sonra bir kez başını sallıyor, çoğunlukla kendi kendine. Elleri tenimden kayboluyor ve soğuk yağmur, dokunuşunun tenimde bıraktığı sıcaklığa saldırıyor. "Eve gitmelisin. Fırtına vurmak üzere."

Ona sözlerinin bir anlamı olmadığını söyleyemeden gitti. Aylar önce evimi terk ettiğimi, yaptıklarının dehşeti beni adanın en uzak ucuna kadar kovaladığında.

I Fırtınalardan nefret ediyorum.

Artık yaz mevsimine girdik ama dün gece Vadi'yi kasıp kavuran fırtına ardında şiddetli bir soğukluk bıraktı. Kollarımı uzun kollu deri ceketimin içine sokuyorum, pelüş kürk el deliklerinin etrafından ve yine yakamdan dışarı çıkıyor. Taytlarım yeterince kalın değil ama giydiğim diz üstü çizmeler en azından bacaklarımın yarısını örtüyor. Bir şapka eklemeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Ne de olsa yaz mevsimindeyiz ve bir ada fırtınasının tüm kıyafetimi heba etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ayrıca, muhtemelen sıcak olacak

öğleden sonra.

Bugün bahçede çalışmam planlanmamıştı ama Morrinne'in demlediği çaydan son bir yudum alıp evden çıkarken tam da oraya doğru gidiyordum. Rüzgâr gece boyunca mutfak masasının üzerindeki küçük tentürleri salladı, kapının menteşeleri gün batımından çok sonra inledi, kürk derileri kesik pencerelerde çırpındı. Bahçelere vermiş olabileceği zararı hayal etmek zor değil. Cosmina bugün listede ve hasar kontrolüne adanmış fazladan bir çift el herkesin üzerindeki iş yükünü hafifletecektir.

Eldridge döndüğümüzden beri benimle pek konuşmadı ve ben de onu suçlamıyorum. Onu daha sonra bulup dikkatini çekmek için aklıma bir not alıyorum. Endişe içimde asit gibi kaynıyor, zihnim bana söyleyebileceği her şeyi ve benimle konuşmayı reddedebileceği her yolu düşünüyor.

Ama ben izin vermeyeceğim.

Eldridge ile ilişkimiz her zaman karmaşık olmuştur ve onun acı çektiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Onu incittim.

Ve bunu bilmek göğsüme demir bir cıvatanadan daha keskin bir sızı gönderiyor.

Bahçelere doğru ilerlerken birkaç bakış bana yöneliyor, bazıları meraklı, diğerleri ise... değerlendirci. Belki de elfler Aeeverie'ye anlattığımız seyahat aksiliklerinin gerçekliğini sorguluyor ve beni güvenilirlik açısından inceliyorlardır. Ya da belki de sadece kışlık kıyafetlerimle eğleniyorlardır. Fark ettiğim kadarıyla sıcaklık elfleri pek etkilemiyor, çoğu havanın ılık ya da soğuk olmasına bakmaksızın basit tunik ve pantolonlarıyla dolaşıyor. Belki de vücutları yüzyıllardır -belki de binlerce yıldır- açık havada yaşamaya adapte olmuştur ya da belki de mücevherler

Giysilerinin dikiş yerlerine işlenmiş olan kaynak, vücut ısılarını kendilerinin ayarlamasına olanak tanıyor.

Bahçeler tam da olmasını beklediğim durumdaydı -darmadağın. Yapraklı bitkilerin birçoğunun kökleri açıkta, bitkilerinin canlı yeşilleri bir tarafa doğru eğilmiş ve devrilmiş toprağın üzerine düşüyor. Toprak yatakların etrafına malalar serpiştirilmiş, ekinler için besin görevi gören kum ve çürümüş maddelerden oluşan kaplar ve su dolu metal sürahiler de var. Birkaç elf ve aşkın kişi bahçelere dağılmış, bitkileri kurtarmak ve beslemek için çalışıyor, ancak ellerini keten bel önlüğüne sürdüğünü gördüğümde dikkatim kız kardeşime takılıyor. Güneş gölgeliklerimizin çok ötesinde gizlenmiş olsa da, o gülünç sarkık şapka kafasında duruyor, uzun siyah saçları şapkanın içine sıkışmış.

Biriyle konuşuyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum, kısa bir süre duruyorum- Kız kardeşimi hapseden ve ona işkence eden adamın ondan sadece birkaç adım ötede durduğunu gördüğümde midemde safrı çalkalanıyor. Kara Sanat'ın Cosmina'yla ne işi olduğunu merak ederek onlara doğru ilerliyorum ve narin yatakların üzerinde ilerlerken birdenbire beni ağırlaştıran kıyafetlerden nefret ediyorum

bahçenin.

Sin beni kız kardeşimden önce görüyor, kendini bana doğru çevirirken yüzündeki neredeyse gülümseme tamamen kayboluyor. Cosmina onun gözlerini takip ediyor ve bir yanım onun yüzüne yapışmış kolay gülümsemesini görmeyi bekliyor, ama yok. Tabii ki yok. Kendisine bu kadar eziyet çektiren bir adamın huzurunda olmaktan neden mutlu olsun ki?

Ben duyma mesafesine gelmeden konuşmaları kesiliyor ve Cosmina ayaklarının dibindeki küreği almak için eğiliyor. Sin doğruldu, bağcıklı yakası açık, dökümlü siyah bir gömlek giymiş, altındaki yontulmuş göğsünün bronzlaşmış düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Saçları sırtına dökülmüş, gözlerinin altındaki deri hafifçe şişmiş ve bu gece uykusuz kalmasına neden olan şeyin adadaki fırtına mı yoksa içindeki fırtına mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Burada ne arıyorsun?" Ses tonumdaki düşmanlığı düzeltmedim.

"Senin için geldim."

Kollarımı kavuşturuyorum. "İşte buradayım."

"Benimle yürüyecek misin?" Bunu bir soru olarak yöneltiyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama gizliliğe öncelik verirsek daha akıllıca olur." Gözlerini benden ayırmıyor ama eminim ki yakınımda duran her elfin ve gelişmiş duyma yetilerinin aşırı farkında.

İki dirseğini küreğinin sapına dayamış olan Cosmina'ya bakıyorum. Bana başıyla kısa bir selam veriyor ama gözlerinin derinliklerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Bir şey... *bilmek*.

Ona bakmadan Sin'in etrafından dolanıyorum ve bahçelerden uzaklaşmaya başlarken omzumun üzerinden sesleniyorum. Bir saniye sonra yanıma geliyor ama ikimiz de konuşmuyoruz, seslerimizin bahçıvanlara doğru gitme riskini göze alamıyoruz. Birkaç dakika sonra kayadaki tünelli bir açıklığın dışında duruyoruz ve Sin çenesiyle içeri girmemi işaret ediyor. Onu bir anlığına uzun uzun süzüyorum ama mağaranın içinde benimle ilgili niyetini anlamak için kolektifini okumaya zahmet etmiyorum. Onlar hakkında daha önce yanılmıştım ve Kara Sanat bana zarar vermek istiyorsa, şimdiye kadar benimle savaşmak için her fırsatı buldu. Ne olursa olsun, mağaraya adımımı atarken hançerlerimin kalçamdaki ve belimdeki ağırlığı beni rahatlatıyor.

Yukarıdaki tanrıça.

Mağaradaki dar dönemecin diğer tarafında bizi bir vaha bekliyor. Büyük, dairesel bir kaynak kayanın iç kısmını kaplıyor, su soluk yeşil, yosun duvarını yansıtıyor ve sarmaşık bitkileri tavandaki küçük bir açıklığa kadar taş tırmanıyor. Delikten içeri sızan gün ışığı mağaranın yemyeşil tarafını aydınlatırken diğer yarısını karanlığa gömüyor.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordum. Tek cevabı "Dün gece uyuyamadım" oldu.

Sıcaklık tenime işliyor, ısıtılmış kaynaktan buhar dalları yükseliyor ve ceketimi silkerek koyu yeşil tuniğimi ve koyu renk taytımı çıkarıyorum. Havuza doğru adım atıyorum ve çıkıntının üzerinden bakıyorum, biyoluminesan bitkilerin bana göz kırptığını görünce şaşıyorum. Suyun yeşil tonu sadece yosunların yansımından kaynaklanmıyor, aynı zamanda havuzun zemininde filizlenen bitkiler de *parlıyor*.

"Beni buraya dalmam için getirdiğinizi hayal bile edemiyorum, Majesteleri."

"Hayal gücünüz size doğru hizmet ediyor. Ileana... çağırıyor. Yüzüğün içindeki sihri aktive etmeye çalışıyor."

Yakutu ovuyor olmalı. Ileana'nın yüzüğünü Sin'e bağlayan büyü'nün, bir zamanlar bana yaptığı bağlama büyü'sünün onun çekirdeğinde yarattığı etkiyi yaratıp yaratmadığını merak ediyorum. Anlamadığım bir nedenden ötürü bu düşünce göğsümü sivri dişleriyle kemiriyor ve parmaklarım iki yanıma kıvrılıyor.

"Suyu sery yapmak için mi kullanmak istiyorsun?"

Sin başını sallayarak yanıma geldi. "Yüzey temiz, ama daha da önemlisi, söyleyeceklerini sadece bizim duymamızı tercih ederim."

"Bu durum bizden daha fazlasını etkiliyor, biliyor musunuz?"

Bakışlarımla yüz yüze gelmek için dönüyor. "Sana elflere güvenme derken önyargılı konuşmuyorum. Eğer Kaynaklarını geri getirmek için bize ihtiyaçları varsa, bizi zorlamak için ne yapacakları belli olmaz. Elimizdeki kozu korumamız gerekiyor ve eğer onları çok fazla beslersek bunu çabucak kaybederiz. Şimdilik sadece sen ve ben varız."

Ben başımı sallayana kadar beni inceliyor. Haklı. Aeeverie ya da Vox'a asla güvenmedim, özellikle de Sera ile planladıkları entrikadan sonra, Kara Sanat'ı ele geçirmek için Eldridge ve beni etkisiz hale getirdikten sonra. Korumam gereken bir ailem var ve garip bir şekilde Singard Kilbreth şu anda benim en yakın müttefikim olabilir.

Çıkıntının üzerine diz çökmüş, sakın pınarın üzerinde bir el sallıyor, Ileana yüzeyde belirmeden önce turkuaz su bir an için süt beyazı rengine dönüyor. Kendi dizlerimin üzerine çökerek Kara El'e bakıyorum, sadece elbisesinin üst kısmı ve başı görünüyor, omuzları sanki dar bir dolapta duruyormuş gibi öne doğru çökmüş.

"Yeterince uzun sürdü. Tanrıça, kurtar beni, bu yüzüğü hendeğe atmak üzereydin," diye azarlıyor, kızgın ifadesi ses tonunun altındaki belirsizlikle uyuşmuyor.

"Özür dilerim Leydim. Sesimizin duyulmayacağı bir yer bulmamız gerekiyordu."

"Kısıtlama olmadan konuşabileceğime inanıyorum o zaman?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayarak.

Sin başını sallar ve devam etmesi için mırıldanır.

"Dusaro'nun sizi görevden alacağını bilmiyordum, Majesteleri. Kendi ateşimin üzerine yemin ederim ki, sırrınızı ifşa edeceğini hiç düşünmemiştim. Müdahale etmediğim için beni affedin, ben-"

"O başladıktan sonra yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye araya giriyor Sin. "Halkın gözü önünde olmaz -Kara El ya da değil- babam başkalarının önünde sorgulanmayı pek hoş karşılamaz. Hele de sıradan biri tarafından."

Gözleri kısa bir an için kapanıyor ve tekrar açtığında rahatlıyor. "Bana kiliseden ayrılırken ağzını sıkı tutacağını söylediğini hatırlıyor musun? Tüm nöbetçi muhafızlarımızı öldürüp

Kapıyı çökertmek kurnazlıktı o zaman?" Yüzündeki rahatlamamanın yerini kızgınlık alıyor.

Sin bana bakıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, ağzında alaycı bir ifade beliriyor. "Planlarda bir değişiklik oldu. Nezaket bazılarımız için diğerlerinden daha zordur," diyor, sesi neredeyse sıkılmış.

Gözlerimi kısarak keskin bir nefes alıyorum ve Ileana'ya dönüyorum. "Şu anki eylem çağrısı nedir? Askerler terhis edildi mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, uzun, koyu bukleleri narin, kahverengi omuzlarının kıvrımı üzerinde sallanıyor. "Dusaro çok kızgın. Gerçekten çok kızgın. Ama birkaç gözcü yabancı gemilerin görüldüğünü rapor etti. Bu hafta başında Baelliarah'a bir güvercin gönderildi. Korkunç bir kaza olduğunu ve Varil'in gemisinin kıyılarımızdan bir mil açıkta yanarken bulunduğunu bildirdik. İyi bir önlem olarak gemiyi yaktık, ancak krallarının ve on bir adamının neden adımıza doğru yelken açıp hiçbirinin geri dönmediğine dair bir açıklama olarak bunu kabul etmekten memnun olduklarını düşünmek cahillik olur. Babanız kanalın güvenliğini sağlamak için ek filolar konuşlandırdı. Sakinleri kalemizi harap etmiş olsa bile Vadi'ye yaya olarak asker göndermeyi göze alamayız," diye bitirdi Ileana azarlayıcı bir yüz ifadesiyle.

"Peki sen iyi misin?" Sin sorar.

Ağzında bilmiş bir sırıtış belirdi. "Baban bana el kaldırırsa aptallık etmiş olur, Singard. Sihrim olmayabilir ama yine de onun göğsüne bir hançer saplayabilecek kadar yetenekliyim."

"Bundan şüphem yok. Ama eğer siz zarar görmediyseniz ve kendi adamlarım beni öldürmek için gönderilmediyse, bu çağrı neden?"

Gözleri yukarıya doğru kayıyor ve kendi mesafesindeki bir şeye odaklanırken dudakları sert bir çizgi haline geliyor. "Biri geliyor. Gitmem gerek," diyor hızla. "Şimdilik güvende olduğunu bildirmek için seni çağırdım ama babanın gelişine hazırlanmalısın. Amiri olarak bana duyduğu saygı yüzeyseldir. Kapılar kilitlenir kilitlenmez emirler yağdırıyor ve bunu söylemek bana acı veriyor Singard ama onunla başa çıkamam. Burada müttefikim yok. Muhafızlar onlarca yıldır babana hizmet ediyor, *ona* sadıklar, bana değil. Dusaro yakalanmanı, hatta ölmeni emrettiği an, gitmiş olacaklar. Zamanın var ama ne kadar olduğunu bilemezsin."

Gözleri tekrar yukarı kayıyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Gitmeliyim. Sanırım baban yüzükteki büyüü hissediyor; bir tür kehanet cihazı yerleştirildiğine inanarak odaları parçalara ayırıyor.

kalenin içinde. Henüz benden şüphelenmiyor ama yüzüğün kaynağını bulmak için beni çırılçıplak soymadan önce yüzüğü şimdilik saklamalıyım."

Sin başını eğiyor, uzun saçları yüzünü perdeliyor. "Sana minnettarım, Ileana."

"Singard?" diyor, ses tonuna yeniden belirsizlik karışıyor. "Dikkatli ol."

Elini sallamadan önce ona son bir kez başını sallıyor ve su tekrar mavi-yeşil bir aynaya dönüşüyor. Ayağa kalkarak elini saçlarının arasından geçiriyor, derin bir nefes alırken gözleri bir anlığına kapanıyor, göğsü rahatlamayla şişiyor.

Ben de ayağa kalkıyorum ve tuniğimdeki küçük tortu parçalarını tokatlıyorum. "Tanrıça bizi korusun ki baban güneş tutulmasına kadar dayanabilsin."

Gözlerini açtığı anda yüzünü tedirginlik kaplıyor. "Elflere yardım etme niyetinde olduğumu varsayıyorsunuz."

"Başka ne seçeneğimiz var ki? Eğer elflerle birlikte çalışmazsak, emin ol ki buraya kabul edilmemizi iptal edecekler. Hatta bizi babana teslim etmeyi bile ayarlarlar. Ya onlarla müttefik oluruz ya da bir değil iki savaşa gireriz."

Kısa bir kahkaha. "Beni pazarlık yapmaya çok hevesli sanıyorsun küçük cadı, ama ben o kadar kolay kontrol edilebilen biri değilim."

Omurgamı çelikleştiriyorum. "Ben de değilim."

Benden birkaç adım uzaklaşıyor, dikkati pınara kayıyor. "Evet, kontrolsüzlüğünüzü iyice belli ettiniz."

Ses tonundaki suçlama karşısında kollarımı kavuşturup kalçamı kaldırıyorum. "İçinde bulunduğumuz durum için beni suçlamak şu anda bize yardımcı olmayacak."

Elleri siyah gömleğinin bağcıklarını daha da gevşetmek için çalışıyor ve boynunu yana çevirerek keskin bir çatırtı çıkarıyor. "Kimi suçlamamı isterdin?"

"Sana bir sürü insan sayabilirim Singard, ama babanla başlayacağım. Oh, bir de vahşi selefın, tüm konseyin, annen, kabul merkezinde seni Alistair'den koruyamayan muhafızların var," parmaklarımla isimleri işaretliyorum, "ve sonra sen varsın. Singard Kilbreth. Ziyafet çekmeden önce kadınların kalbini çalan büyücü."

Sin tişörtünü başının üzerine çekerek yontulmuş karnını ve kaslı kollarını ortaya çıkarıyor, saçları göğsünün düzlemleri üzerine düzensiz bir şekilde düşüyor. İlkbaharda yıkanmaya hazırlandığını varsayıyorum ama ellerini yıkamadan önce duraklıyor.

pantolonunu buldum. Gezinen bakışlarımı onun fiziğinden ayırıyorum, ancak onun beni izlediğini görüyorum, gözlerinde tasmalı bir öfke.

"Çok masum davranıyorsun. Eldridge, Vox ve Alistair'in önünde çok dürüstsün ama ben *oradaydım*. Lejyon'un önünde ilk canını aldığında gözlerindeki bakışı gördüm. Sonunda gerçekten istediğin şeye, gerçekten arzuladığın şeye boyun eğdiğinde hiç korku yoktu. Benden daha iyi değilsin. Ben sadece arzularımı tatlı gülümsemelerin ve yuvarlak geyik gözlerinin ardına saklamıyorum."

Öfke göğsümün arkasına fırlıyor, ellerim atma ihtiyacıyla titriyor. "Ben o kişiydim," diye hırlıyorum. "Senden önce. Asla kimseyi öldürmek istemedim, asla içimdeki o parçaya yaslanmak istemedim. Söylemeyi sevdiğin gibi, *nezaketimdeki* düşüşün nedeni sensin ve başka türlü görüyorsan kendine yalan söylüyorsun."

Öne doğru eğiliyor, göğsü şimdi daha hızlı inip kalkıyor, aramızdaki gerilim artıyor. "Hiç düşünmeden onlara katılmak için kaçtın. Benimle savaşmaya o kadar hevesliydin ki Wren! Kanıma o kadar açtın ki, şimdi bile *bunun* sen olduğunu kabul etmiyorsun. Bu hep sendin. Kıvılcımı ben yakmış olabilirim ama sen kendini ateşe attın. Yanmak için çaresizdin. Kana susamıştın, tıpkı her zaman olduğun gibi. En azından ben nasıl bir canavar olduğumu açıkça söylüyorum."

Dişlerimi gösteriyorum, arkalarından bir hırıltı süzülüyor. "Ben senin gibi değilim. Sırf kötü olmak için kötüsün-"

Bana saldırıyor ve vücudu üzerimde yükselirken, yüzü alev ve öfke maskesine dönüşürken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Madem o kadar kötüyüm, küçük cadı, neden o güzel kalçana bağladığın hançeri alıp soğuk, ölü kalbime saplamadın?"

Nefesi yüzümde sıcak, çok sıcak ve omuzlarımı geri çekip çenemi yukarı kaldırarak ona bakıyorum. "Bunu hak ediyorsun," diye karşılık veriyorum.

Sin'in yumuşak kahrkahası karanlık, adaletsiz bir şey ve yavaşça başını sallıyor, gözleri boynumun çizgilerinde gezinirken tatlı bir zaman geçiriyor. "Peki ne bekliyorsun?"

Meydan okumasını geri çekmesi için ona zaman tanımıyorum. Bir saniye içinde hançeri belimin arkasından çekip alıyorum ve bıçağı onun kazınmış çenesinin alt tarafına tutuyorum. Başını tamamen sabit tutarak gözlerini bıçağa dikeyliyor ve haince bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru büküyor.

"Cesur," diye mırıldanıyor, sesi ipek gibi. "Ama tereddüt seni öldürtür."

Dili dışarı fırlayıp dişlerinin önünde geziniyor ve bana daha da yaklaşıyor, çıplak göğsü benimkine ve boynunun etine sürtünüyor

bıçağın içine batıyor. "Devam et o zaman aşkım. Bana gerçekte kim olduğunu göster. Benden ne kadar nefret ettiğini göster."

Nefes alışım öfke dolu, kalbim iskelet kafesine çarpıyor. Benimle alay ediyor -tehditlerimi yerine getirmem ya da sözümün bir bok olmadığını kanıtlamam için beni zorluyor- ama kılıcıma karşı kendini savunamayacağını düşünseydi bu kadar yaklaştırmazdı. Gözlerim siyah pantolonunun beline kayıyor ve orada hiçbir silah kılıfı bulamıyorum. Muhtemelen botlarının içine sokulmuş bir ya da iki bıçak var, ama kendi bıçağımın ucunu etine daha fazla gömmeye karar verirsem yeterince hızlı çekebileceğinden şüpheliyim.

"Silahsızsın." Çıplak teninin sıcaklığı içime işliyor, sıcaklık içime doluyor ve karnımda birikiyor.

"Ellerimi oldukça iyi kullanırım. Bunu hatırlayacağınızı düşünmüştüm."

Sertçe yutkunuyorum, nefesimi tutuyorum ve damlayan boynunun tatlı, çiçeksi kokusunun beni çağırmasına izin vermiyorum. Kanı bıçağımın üzerine damlıyor, pürüzsüz, vişnemsî bir yüzeyle kaplıyor, görüntüsü ağız sulandırıyor.

Ve tanrıça yukarıda.

Onu görünce amım ihtiyaçla zonkluyor. Onu görünce.

Bu mağaradan çıkmalıyım, ciğerlerimi şişirmek ve burnumdan onun kokusunu uzaklaştırmak için temiz havaya ihtiyacım var. Çok yakın. Çok yakın.

Kılıcımı indiriyorum ve onu haklı çıkardığımı umursamadan gitmek için dönüyorum. Sadece bu çok dar mağaradan çıkmam gerekiyor!

Sin'in eli boynumu kavırıyor ve omuzlarım arkamdaki kayaya çarpıyor, başımın arkası başımın dağa çarpmasını engellemek için oraya koyduğu ele çarpıyor. Bıçağım yere düşüyor ve o da botunun bir hareketiyle bıçağımı tekmeliyor. Tüm vücudu benimkine baskı yapıyor, başı aşağı eğik ve uzun, siyah saçları beni mağaranın geri kalanından gizliyor, *tek* çıkışı görüş alanımdan çıkarıyor.

Öne doğru eğilerek burnunu yanağıma değdiriyor, kokusu burnuma doluyor. "Ellerimin neler yapabileceğini sana hatırlatmama gerek var mı, küçük cadı?" Sesi hırıltılı, kendi kontrolü nasırlı parmak uçlarından kayıp gidiyor. Boynumdaki baskı hafifçe artıyor ve tepki olarak cinsel organımın sıkılmasına engel olamıyorum.

Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum ama bedenim Kara Sanat'ın dokunuşunu hiçbir zaman reddedemedi, kendi iblislerim kıpırdanıyor ve onunkine yakıp yıkan canavarlar gibi tepki veriyor. Sorduğu soru yüklü, ya şiddet ya da arzu içeren bir tehditle benimle alay ediyor, ama hangisi olduğu önemli değil. Bedenim her şeye tepki veriyor

ve boğazımı sıkan elin altında titrek bir nefes alıyorum.

"Bırak beni," diyorum dişlerimi sıkarak, kelimeler baskı altında şekillenmekte zorlanıyor.

Gözlerindeki parıltı saf bir canavar gibi ve gözbebekleri büyüyerek irislerini sıvı siyahla gölgeliyor. "Hayır," diye hırlıyor. Sonra dudaklarını kulağımın tepesine yerleştirerek, "Son nefesine kadar benimle savaş, ama gitmene asla izin vermeyeceğim."

Başımı geriye atarak onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum ve bu hareketime hemen pişman oluyorum. Çünkü gözlerinin derinliklerinde dönen açlığı görür görmez içimdeki özlem patlıyor.

İki nefes. Sin'in ağzı benimkini almadan önce bana ayırdığı süre bu kadar.

Boynumdaki tutuşunu bırakarak ellerini başımın iki yanındaki kayaya yerleştiriyor, kolları etrafımda bir hapisane oluşturuyor. Öpüşü açgözlü ve çaresiz, ama bir an sonra geri çekiliyor ve ağızlarımız arasında ufacık bir boşluk bırakıyor.

"Bizi bu karmaşaya sokan tek başına benim eylemlerim," diye mırıldanıyor, "ama bu seni suçlamama engel değil."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum.

Başını öne eğiyor, alnı benimkine dayanıyor ve elleri saçlarıma gömülüyor, telleri parmaklarının arasında sıkıca büküyor. Acı kafa derimi yalıyor ve uyluklarım tepki olarak sıkılıyor.

"Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Her gece beni uyanık tutan senin düşüncelerin, uykumu kaçıran senin sesindi. Sonra sen geldin, beni buraya geri getirdin ve... senin yanında *nefes* alamıyorum. Bu sorunları tek başına yaratmadın, ama felaketimin tek nedeni sensin ve bunun için seni tüm kalbimle suçluyorum." Parmakları saçlarımı tarıyor, kavırıyor, büküyor ve çekiyor, ellerini çenemi kavramak için yavaşça öne doğru hareket ettiriyor.

"Beni kurtardığına pişman mısın?" Ben durduramadan soru ağzımdan kaçıyor ve elleri aniden donuyor.

Bir elini belime atıp diğer elinin baş ve işaret parmakları arasında çenemi kavırıyor. "Yaptığım pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum ama seni korumak asla bunlardan biri olmadı," diye geveliyor. Belimi kavrayan eli beni daha da yaklaştırıyor, kalçaları benimkilere bastırıyor. Şişmiş sikiğin kalçamdaki ağırlığını fark etmemek imkânsız ve bir iniltiyi bastırıyorum. Sin'in dudakları tekrar dudaklarıma değiyor, bu sefer daha nazik. "Özür dilerim... Wren."

Gözlerim onunkilere kapanıyor, ağızlarımız zar zor sürtünüyor, sözleri kalbime batıyor. Bu ilk özür dileyişi değil ama ilk kez bunu başka çıkarımların arasına gizlemedi, gerçekte ne demek istediğinin etrafında dolanmadı. Başparmağı çenemin kenarında daireler çiziyor. "Yaptıklarımı geri alamam ama sana bir daha asla zarar vermeyeceğime dair kötü kalbimin her atışıyla söz verebilirim. Beni affet." Sesi bir fısıltıyı ancak geçiyor, dudaklarının kenarında kayıyor ve gözümde tek bir damla yaş süzülüyor.

Söyleyecek söz bulamıyorum ama başımı sallamayı başarıyorum. Özrünü kabul etmeye mi niyetliyim yoksa sadece söz verdiği şeyi onaylamaya mı emin değilim ama göğsünden titrek bir nefes çıkıyor.

Hepsini yuttum.

Ağzımı onunkine yapıştırıp, ben de onu öpüyorum. Kollarım boynuna dolanmak için yukarı uzanıyor, parmaklarım saçlarına kilitleniyor ve eli alt omurgama düşerek vücudumu onunkine sıkıştırıyor. Sırtımı eğip kalçalarımı onunkilere sürtüyorum ve o da ağzıma uzun bir inilti bırakıyor. Taş gibi sertleşmiş, siki kalçamda zonkluyor ve birden bizi ayıran kıyafetlerin farkına varıyorum.

Bir saniye sonra tuniğimin tabanını pençeliyor, kumaşı yumruklarının arasına alıyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Pençelerini uzatarak korsemnin bağlarına bir çivi çakıyor ve onları ipeksi kurdeleler gibi parçalıyor, giysi sarkıyor ve ayaklarıma düşerek göğsümü ona gösteriyor.

Göğsünün derinliklerinden minnettar bir homurtu yükseliyor ve bu sesle meme uçları sertleşip tomurcuklanıyor. Yavaşça, uzun bir pençesini boğazımda, göğüslerimin arasında gezdiriyor ve dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor. Sonra üzerime atlıyor, meme ucumu ağzına alıyor, dili küçük hareketlerle ısıyı doğrudan kalçalarımın birleştiği yere fırlatıyor. Diğer eli ağzının almadığı göğsümü avuçlamak için hareket ediyor, başparmağı sürtünüyor, çimdikliyor. Başım geriye düşüyor ve elleri pantolonumda, öfkeyle aşağı çekiyor ve ben de pantolondan çıkıyorum.

Ellerini kalçalarımın arkasına dolayıp beni kaldırdığında irkilerek bir kahkaha atıyorum. Bacaklarım hemen beline dolanıyor ve onu kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Yumuşak ve dolgun ama ata binmekten ve hayatımın çoğunu avlanarak ve hasatlarımızı kulübeye geri taşıyarak geçirmekten dolayı kaslı olan uyluklar.

Elimi aramıza sokup pantolonundaki şişkinliği avuçluyorum ve ondan doğrudan amıma giden bir inilti daha çıkarıyorum. Diğer elim

Elim bağlantıları çözüyor, pantolonu ve iç çamaşırları ayak bileklerine kadar düşüyor, siki öne fırlıyor. Hemen ona uzanıyorum, elim şaftının etrafını sarıyor, ucu zaten ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. Ben tekrar tekrar okşarken ağzımın içinde homurdanıyor, avucumu onun çevresinde yukarı aşağı gezdirirken aleti küçük elimde inanılmaz derecede kalın.

Sıvı uyarılma iç uyluklarımı kaplıyor ve kalçalarımı onunkilere sürüyorum, ıslaklığımın boncuk ucuna karşı hissiyle onu kızdırıyorum. Ağzı tekrar benimkini buluyor, dili benimkiyle dolanıyor, öpüşmeyi derinleştiriyor ve tırnaklarım omuzlarının arkasına batıyor. Bir noktada boynundaki açık dikişin kapandığını fark ettim. İyileştirdiğini görmedim ama Kara Sanat'ın ağız sulandıran sikinin görüntüsü başka bir şeye odaklanmama izin vermedi.

Ve sonra dönmeye başladık. Omuzlarım kayanın pürüzlü yüzeyinden ayrılıyor ve Sin beni yere çekiyor, böylece ona binmiş oluyorum. Öne doğru eğiliyorum, örgüm omzumun üzerinden düşüyor ve dilim çenesinin alt tarafına doğru fırlıyor. Ve sonra ağzımın ulaştığı her yeri öpüyorum: boynunu, omuzlarını, kaslı göğsünün sert düzlemlerini. Eli çenemi yakalıyor ve beni öne doğru sarsıyor, ağzı kulağımın tepesini sıyracak şekilde başını eğiyor. "O muhtaç amcığı buraya getir ki tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlayayım."

Sin'in gözbebekleri altın renginde çınlıyor, çünkü benimkinde gerçekleşmesini izliyor. *Yüzüne oturmamı* istiyor.

Aklım kabul etmeden önce uzuvlarım harekete geçiyor ve Sin'in gözleri her hareketimi takip ederken yukarı doğru ilerliyorum. Elleri artık yüzünü hapsetmiş olan kalçalarımın dış taraflarını sarıyor ve ilk tadını almadan hemen önce bana attığı aç bakış neredeyse boşalmam için yeterli.

"*Siktir*," diye inliyorum, dili ziyafetini sunarken kalçalarımı sallıyorum, aç, vahşi ve muhtaç. Pençeleri etimi ısıyor, acı sinirlerimi ateşe veriyor ve zevk üzerimden geçerken başım geriye düşüyor - içimi eritiyor. Ellerinden biri kıcımı avuçlamak için kayıyor ve diğeri bir parmağını içime sokmak için hareket ediyor, pençe geri çekiliyor. Sin parmağını kıvrımlarıma sokup çıkarırken dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor, amım onu can havliyle kavlıyor.

Kalçalarım yüzünün etrafında kenetleniyor, ben sürdükçe ve sürdükçe içimdeki baskı artıyor, Sin'in dili narin etimi süpürüyor. İkinci bir parmağı girişimi okşadığında irkiliyorum ve bu sesle homurdanıyor. "Sen

Bir tane daha alabilirsin," diye mırıldanacak kadar uzun bir süre dilini geri çekiyor. İkincisini içeri kaydırırken haykırıyorum. "Aynen böyle, aşkım. Ne kadar da iyi bir kızsın." Sesi hırıltılı, sessiz bir şey. *Tanrıça, bir erkeğin sesinin bu kadar seksi olması suç olmalı.* "Seni benim için hazırlamam gerek."

Ona hazır olduğumu, hazır *olduğumu* söylemek istiyorum ama o parmaklarını içime sokup çıkarırken kelimelerim soluk soluğa kayboluyor. Sonra diğer eliyle beni hafifçe kaldırıyor, ağzının klitorisime daha kolay erişebilmesi için beni konumlandırıyor ve dişleri klitorisime kilitleniyor.

Gözlerimin arkasından yıldızlar fışkırıyor, coşku bir nova patlaması gibi içimde paramparça oluyor ve binlerce parlayan parça halinde aşağı yağıyorum. Sin kemirmeye devam ediyor, ben güneşten daha yükseklerle çıkarken dişleriyle klitorisime küçük dokunuşlar yapıyor ve diliyle fiskeler vuruyor.

Aniden dik oturmasaydı yere yığılacağımdan eminim, önümde diz çökerken ağırlığını kullanarak beni sırtüstü itiyor. Dizleriyle bacaklarımı iterek açıyor ve bacaklar direnmeden birbirinden ayrılıyor, öne doğru eğilip ağzımı kendi ağzıyla yakalarken beline dolanıyor.

Tadım dilimin üzerinde patlıyor ve kalçalarımı onun prekum kaygan horozunun ucunu fırçalamak için eğiyorum. Düşük bir iniltiyle kendini içime gömüyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Elleri başımın iki yanında ağırlığının çoğunu destekliyor, ama lezzetli kaslarla kordonlu kolları, kendini burada tutarken titriyor, büyüklüğüne alışmam için bana zaman vermeye zorlarken kendi kendini kontrolüyle güreşiyor.

Çünkü *tanrıça lanet* olsun, o kocaman, amım şimdiye kadar yaşadığım en acı verici zevkle onun çevresi etrafında geriliyor. Ve daha fazlasını istiyorum. Çok, çok daha fazlasını.

Ellerim sıkı kıcımlı kavrayıp çekerek onu daha da içime çekerken kalçalarımı kaldırıp itişini karşılıyorum ve son kısıtlamasını da parçalıyorum. Öne doğru eğilip ağzını tekrar yakalıyorum, ritmine uyuyorum, ellerim karnının yanlarını, göğsünü, bükülmüş kaslarla sıkılmış pazılarının etrafını keşfetmek için hareket ediyor. Ağırlığını değiştiriyor, bir ön kolunun üzerine düşüyor ve diğer eliyle kıcımlı kavırıyor, kendini daha da içime çekmek için kaldıraç görevi görüyor.

Günah nazik değildir. İçime tekrar tekrar girerken, amım onu kremle kaplarken nazik, şefkatli ya da merhametli değil. Adını dudaklarımda bir dua olarak haykırıyorum ve kendimi ikinci kez kaybediyorum, Kara Sanat, kendi kişisel tanrım tarafından büyüleniyorum.

Sıcak tohumu içime fişkirirken dişleri çenemin alt tarafına batıyor ve bacaklarımı beline inanılmaz derecede sıkı sararak her son damlasını sağıyorum. Çenemdeki ilkel tutuşunu bırakana ve dudaklarımı bir kez daha onunkiyle ayırana kadar ısırığındaki acıyla gözlerim başımın içinde dönüyor. Kanım ağızda taze ve dilim artık uzamış ve insanlık dışı olan dişlerinin arasında geziniyor. O hayvani köpek dişlerinin boğazıma gömüldüğü düşüncesiyle onu daha da sıkıyorum.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz, nefesimizin yavaşlamasına izin veriyoruz, ta ki o sıcaklığımdan çekilip arkamda yan yatana kadar. Döllerı içimden akarak kalçalarımaya damlıyor ve Kara Sanat'ın göğsünden bir onaylamama sesi yükseliyor. Tek bir parmağıyla tohumunu tekrar içime sokuyor ve ben yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum.

"Bu senin içine ait. *Ben* senin içine aidim," diye fısıldıyor yakama doğru ve ben de minnettar bir inilti çıkarıyorum. Beni sıcaklığıyla kucaklamasına izin vererek ona yaslanıyorum ve başımı uzattığı kolunun iç kısmına yaslıyorum.

İkimiz de uzun bir süre hareket etmedik.

I Kız kardeşim nereye gittiğimi merak ettiyse de bunu belli etmedi. Burada kimse bizi aramaya gelmiyor ve Sin'le dolaşmaya çıkmadan önce bana attığı bakışı hatırladıkça yüzüm ısınıyor.

Cosmina aramızda patlak vermek üzere olan fırtınadan şüphelenmişti. Bir gece önce bahçeleri harap eden fırtınadan çok daha *verimli* olacağını kanıtlayacak bir fırtına. Sin'den beri kimseyle yakınlaşmamış olmama rağmen toniği düzenli olarak yudumlamaya devam ettim. Sin'in zaten bildiğini iddia ettiği bu gerçeği, Blackreach'e yaptığımız yolculuk sırasında atıma bağlarken çantamda görmüştüm.

Göğsüne daha da yaslanıyorum, alevli kıymıklar gibi tenimi delip geçen sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Elim, parmaklarını karnıma doğru uzatmış olan, üzerime örtülü kolunu okşamak için uzanıyor. Karnıma bastırıldığı elini görünce kalçalarımın arasında yeniden sıcaklık kıvılcımları çakıyor, sessiz dilin doğasında şüphesiz sahiplenme var. Ne kadar zamandır böyle olduğumuzdan emin değilim -birleşmemizin kokusu içinde yatıyoruz- ama muhtemelen en az bir saat geçmiştir. Savaşın eşiğinde sallanıyor olabiliriz ama şu anda önemli olan tek şey Kara Sanat, ben ve aramızda sayamayacağım kadar çok kez parçalanıp tekrar bir araya gelmiş olan güven dağı.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Parmaklarım ön kolunda tembel daireler çizerken soruyorum.

"Mm?" diye mırıldanıyor, sesi hala birleşmemizden dolayı kalın.

"Bahçeye geldiğimde kız kardeşimle konuşuyordun."

Göğsü hamile bir duraksama içinde arkamda hareketsiz kalıyor ve soruyu düşmanca sormak istemediğimi göstermek için tenine hafifçe çizgiler çizmeye devam ediyorum. "Özür diliyordum," diye cevap veriyor sonunda. Boğazını temizleyerek ekliyor: "Eminim onun için pek bir şey ifade etmiyordur ama yine de borçluydum. Onu incitmek seni de incitti ve her ikisi için de çok pişmanım." Burnu omzumun çukurunu sıyrıyor ve ben onun aşkın kulaklarının ardından nefesimi eşit tutmaya çalışıyorum.

"Ne dedi?"

Yumuşak bir kıkırdama. "O senden daha iyi."

Dudaklarımda bir sırtış belirirken yüzümün başka tarafa dönük olmasına şükrediyorum. Kolu etrafımda daha sıkı dolanıyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor. Dudaklarını kulağımın tepesine koyarak, "Sorun değil, ben kadınlarımın daha ısırgan olmasını tercih ederim," diye geveliyor.

Sin ağzını indiriyor ve çenemde ısırıldığı yeri öpüyor, dudakları acıma merhem oluyor. Eli karnımdan kayboluyor, kırık etime doğru kaldırdığı parmak uçlarından altın rengi bir ışık sızıyor.

Elini kendi elimle yakaladım. "Yapma."

Dondu kaldı. "Mührümü iyileştirmemi istemiyor musun?"

İşaretimle.

Aşkınların karı ya da koca yerine bir Eş edinmeleri gelenektir. Zorina bana bir Eş seçmenin asla hafife alınmaması gerektiğini çünkü Bağlanma sırasında edilen yeminin sonsuza dek süreceğini söylemişti. Hayatta kalmanız için etinizdeki kemikleri kayganlaştıran kan, göğsünüzdeki ciğerleri şişiren hava kadar hayati önem taşır. Galen, kız kardeşim babasına yemin etmeden önce hamile kalmıştı ve kız kardeşim doğmamış çocuğu için güvenlik sağlayacağı umuduyla töreni kabul etmişti. Sonunda bunun bir önemi kalmadı, çünkü Galen'in babası başka birini, ona yavru bakmanın sorumluluklarından uzak bir hayat sunan bir kadını bulduktan sonra, henüz çocukken onu sürüden kovdu. Morrinne'in ortağı Garrick, ben onu tanımaya başlamadan çok önce vefat etti, ancak ondan her zaman gözlerindeki hayranlıkla bahsetmesi, aralarındaki bağın kız kardeşimin iddia ettiği kadar güçlü olduğunu doğruluyor.

Bağlanma sırasında neler olup bittiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum, sadece aşkın kültürde en kutsal yeminlerden biri olarak kabul edildiğini ve ritüelin çok *ilkel* olduğunu biliyorum.

Uzanıp ısırığına dokunuyorum. Onun işareti. Şekil değiştiren türler arasında bir diğerini sahiplenmek için paylaşılan bir sembol, diğer erkeklere bu dışının onlara ait olduğunu göstermenin bir yolu.

Uyarılmışlığımın daha fazlası kalçalarıma sızıyor.

"Bırak onu. Şimdilik. Daha sonra kendim çıkarabilirim" diye cevap veriyorum.

Dili parmaklarımın altındaki noktayı yokluyor. "Ya da kalıcı olarak bırakabilirsin." Sıcak nefesi çıplak tenimde tüylerimin diken diken olmasına yol açıyor.

Ona doğru yuvarlanıyorum. "Ve diğer erkekler benim müsait olmadığımı mı düşünüyor?" Gözlerinde ateş yanıyor ve alayımın onda uyandırdığı kıskançlıktan zevk aldığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

"Özellikle hangi erkeklerin isimlerini paylaşmak istersiniz?" Ağzında bir gülümseme beliriyor ama gözleriyle buluşmuyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Mm, hayır. Gidip bütün gece arkadaşlarımı öldürmene izin veremem."

Hırlıyor ve ses doğrudan seksime gidiyor. "Dikkatli ol küçük cadı, yoksa seni yere yatırır ve vücudunun her santimini Mührümle kaplarım. Ben. Paylaşmam. Paylaşma." Başını eğerek dudaklarını boğazıma bastırıyor, burnu çenemin altından geçiyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, ağzının bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyoruz, kurallar dağınık ve konuşulmamış, ama nedense bunun yanlışlığı beni daha da tahrik ediyor. Kontrolüm azalıyor ve eğer hemen şimdi gitmezsem, kendimi onun üstüne tırmanıp ikimizi de unutulmaya sürüklemekten alıkoyabileceğimden emin değilim.

Kendimi geri çekerek doğruluyorum ama ben ayağa kalkmadan bileğimi yakalıyor. Dönüp ona baktığımda ifadesindeki tüm eğlence kaybolmuş, sadece kıskançlık ya da öfke ya da her ikisinin alevleri yüzünü gölgeliyor. "Onunla yattın mı?"

Tepkimi ölçmek için gözlerime bakarken korumaya çalıştığı maskenin arkasından taşan öfkeyi gördüğümde sorusu beni sessizliğe gömüyor. "Bu seni *hiç* ilgilendirmez," diyorum sonunda, kimden bahsettiğini sormaya gerek duymadan.

"Bu bir cevap değil."

"Yapsam fark eder mi?" Elimi onun elinden kurtarıp kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Bakışları boynumdaki ısırığa kayıyor, sonra yavaşça yukarı çıkıyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsan bu önemli."

Esprî yapmadan gülüyorum. "Değer verdiğimiz insanları incitmemize engel olmadıktan sonra duyguların ne faydası var Singard?" Darbem hafif oldu ama pişman değilim. Hayatıma tekrar girip Eldridge ve benim hakkımda sorular sormaya hakkı yok. Ayağa kalkıp tozluklarımı ve tuniğimi giyiyorum.

"Öyle demek istemedim... *Kahretsin*, Wren," diye homurdanıyor, artık sinirli. "Birbirimizle hiç doğru dürüst konuşamayacak mıyız?" Pantolonuna uzandı ve içine adım attı.

"Bunu bana mı soruyorsun?" Örölmüş saçlarımdan farklı açılarda çıkan gevşek tüyleri düzeltiyorum.

Sin aramızdaki mesafeyi iki adımda kat ederek çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. Keskin bir şekilde nefes veriyor ve alnını benimkine yaslamak için öne doğru eğiliyor, diğer eli az önce düzelttiğim örgüyü karıştırıyor. "Seni üzmem istememiştim ama senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni... *delirttiğini* itiraf etmekten çekinmiyorum. Biliyorum.

Seni kendiminmişsin gibi sahiplenme hakkını kazanmadım ama bu beni Vadi'yi deneyen herkesin cesetleriyle kirletmekten alıkoymayacak." Tırnakları çenem boyunca pençeler halinde uzuyor.

Başımı geriye eğmek için çenemi kaldırıyorum ve onu başını kaldırıp bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Senin olmayan bir şey için bu kadar sahiplenici oluyorsun, Blackheart," diye mırıldanıyorum, sözlerimin onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını çok iyi biliyorum.

Saçlarımdaki tutuşunu çözüyor ve iki eliyle yüzümü kavrayıp başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Sen her zaman benim oldun, küçük cadı. Henüz bilmiyor olsan bile."

Beni uzun bir süre tutuyor, sonra yavaşça bırakıyor, parmakları boynumdan aşağı iniyor. Derin bir reverans yapıyorum. "Majesteleri," diye şarkı söylüyorum, dönüyorum ve birimiz aptalca pişman *olmayacağımız* bir şey yapmadan önce mağarayı terk ediyorum.

Cosmina'ya bahçelerde yardım etmek için çok fazla, diye düşünüyorum Eldridge'i uzaktan izlerken, yeraltı kaynağının sıcaklığı beni ısıtmadan soğuk kendini kemiklerime geri gömerken paltomu daha sıkı sarıyorum.

Arkadaşımın geniş ve güçlü vücuduna, Eldridge baltayı başının üzerinde sallayıp kütüğün üzerinde yanlamasına duran kütüğe vururken sırtındaki kasların tuniğinin altında nasıl sıkıldığına bakıyorum. Mükemmel bir ortak, koca olabilirdi. *Eş.* Eldridge başkalarının ihtiyaçlarını karşılamaya can atıyor, huysuz dış görünüşünün altında verecek o kadar çok sevgi var ki. Ona hak ettiği değeri verecek ve onurlandıracak birini bulacağından hiç şüphem yok. Ayı gibi kıvılcı saçlı arkadaşıma karşı kalbim her zaman dizginlenemez bir sevgiyle dolup taşmıştır, ama bu sevgi sadece arkadaşlık içindir. Eldridge, ona gözlerinde kalp ve özünde sıcaklıkla bakan biri tarafından seilmeyi hak ediyor.

Başka bir hayatta, o kişi ben olabilirdim. Ama kader kaprisli ve acımasız bir şeydir.

Neredeyse kaderimde özlemini çektiğim adam kadar kötü.

Ocağın birkaç hafta daha yanmasını sağlayacak kadar odunumuz var. Eldridge'i tanıyorsam, gündüz saatlerine musallat olan düşüncelerden uzaklaşmak için ellerini meşgul ediyordur. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, muhtemelen onun hastalıklı zihninin kaynağı olduğum için nefret ediyorum.

Eldridge baltasını bir kez daha indirdi, kütük hemen ikiye ayrılıp ormanın zeminine düştü ama silahı kütüğe saplanmış halde bıraktı ve öne doğru eğilerek kollarını kabzaya dayadı. Botlarımın altındaki yumuşak otların en hafif kıvrımını bile duyacağını bildiğim için ayak seslerimi susturmaya çalışmadım.

"Kendine yeni bir hobi bulmalısın Eldridge. Böyle giderse birkaç yıl içinde ellerinde hiç his kalmayacak ve o zaman yaşlanıp saçlarım ağardığında kırışmış ayaklarıma kim masaj yapacak?"

Yüzünü bana dönüyor ve elinin tersiyle kaygan alnında gezdiriyor. "Neyse ki senin buruşuk yaşlı kadın ayakların yıllar önce geldi." Gülümsemesi bulaşıcı ve bir an için neredeyse gerçek olduğuna inanıyorum, ama gri gözleri fırtınalı gökyüzünün sisi ile bulutlu kalıyor.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak ona yaklaşıyorum. "Eldridge, konuşmamız gerek."

Kulaklarım insan kulağı ama onlar bile bir kucak dolusu kütüğü toplayıp evimizin dışındaki üstü kapalı barınağa doğru taşırken dudaklarından üfürerek çıkan havayı kaçırmıyor. Arkasından gidiyorum, kollarındaki ağırlığa rağmen bacaklarım ona yetişmek için iki kat daha fazla adım atıyor.

"Sana söylediklerim için özür dilerim. Mesa Pointe'de. Verdiğim kararlar nedeniyle beni yargılıyormuşsun gibi hissettim ve yaptıklarımın dolaylı benden nefret ettiğin düşüncesine dayanamadım. Ama bilmelisin ki Singard'ın sırrını sadece seni ve ailemizi korumak için sakladım."

Odun yığınına yere bırakıyor ve dönüp doğrama istasyonuna doğru yürürken tozdan kurtulmak için ellerini birbirine vuruyor. "Bize onun bir şekil değiştiren olduğunu neden söylemediğini anlıyorum," diye homurdanarak düzeltiyor, "ama bundan daha fazlası var. Slaine'in hatırı için Kara Sanat'ı beceriyordun Wren. Öğrendiğimde nasıl tepki vermemi bekliyordun?" Başka bir kütük yığınına alıp barınağa geri taşıma işlemini tekrarlıyor, ben de sevdalı bir köpek yavrusu gibi arkasından takip ediyorum.

"Utaniyordum," diye itiraf ediyorum, sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor. İçime güç vererek devam ediyorum. "Sana daha önce söylemiş olsaydım hiçbir şey değişmezdi. Onun ne olduğunu, yapabileceği zalimliği biliyordum ve ben... yine de ona aşık oldum. Bu sana ihanet gibi geliyorsa lütfen çok üzgün olduğumu bil."

Kendi kendine hafifçe gülüyor ama bu ses mizahtan çok uzak. Silahını kütükten çekerek bir kütük daha fırlattı.

ve onu bölmeye devam ediyor. Bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Dirseğini yakaladım. "Odun kesmeyi bırak, Eldridge!"

Bir kütük daha yararak bana doğru dönüyor, uzun turuncu kirpiklerinin arasından beni izlerken başı hafifçe sallanıyor. "Kraliyet, ikimiz de hayatta olduğumuzdan beri benim türümün ölmesini istiyor. Onlara yardım etmek için bir ittifak kurmakla kalmadın, katliamımızı onaylayan adamla da yattın ve şimdi bana gelip özür dileme *cüretini* gösteriyorsun, *eğer bu bana ihanet gibi geliyorsa.*"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor ve düşüncelerimi toplamak için bir anlığına gözlerimi indiriyorum. "Özür dilerim. Benim için incitme riskini göze alamayacak kadar önemliydin ve sana söylemeyerek seni daha çok incittim. Artık kavga etmek istemiyorum. Aramızdaki çatışmaya dayanamıyorum. Yıllar boyunca yaşadığımız her şey, ada bizi hayvanlar gibi avlarken hayatta kalmamız, her zaman birbirimize sahip olduk ve bu sonsuza dek benim en büyük hazinem oldu. Çok üzgünüm." Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum ve yanaklarımdan aşağıya yağlı, tuzlu damlalar halinde akıyorlar. "Bunu senden saklamamalıydım ve arkadaşlığımıza senden daha fazla sır saklayamayacak kadar değer veriyorum, bu yüzden şimdi buraya geldim."

Gür kaşları birbirine dolanıyor ve bir elini baltanın sapına dolamak için uzatıyor. Başka biri için bu hareket bir tehdit olarak yorumlanabilir ama benim için hoşuna gitmeyecek bir şey duymadan önce kendini topraklama yöntemi olduğunu biliyorum. Örgümü omzuma atıyorum ve ceketimi çekip açıyorum, Kara Sanat'ın Mührü ve mağarada boğazımı tuttuğu için ısırılmış ve morarmış boynumu ortaya çıkarıyorum.

Eldridge'in gözleri parçalanmış etimi görünce dehşetle açılıyor ve bana doğru uzanırken elindeki baltayı bırakıyor.

Yüzünü bir öfke maskesi kaplarken eli havada duruyor ve dikkatini boynumdan çekip özür dileyen bakışlarımla buluşuyor. "Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle." Gözleri yavaşça kapanıyor, sanki gerçeğimi duyarken bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

Yutkunurken tüm bedenim titriyor, söylemem gereken kelimeleri yutabilmeyi diliyorum. "Bu sabah onunla birlikteydim. Silecektim ama silersen saklanacakmışım gibi hissettim. Ben..." Nefesimi sertçe veriyorum. "Sin'le paylaştığım ilişkiyi sana anlatmaya başlayamam çünkü ben de anlamıyorum. Daha dün ona öfkeliydim, bu sabah

Hatta, ama sonra... Bunu açıklayamam. Onun içinde iyilik var Eldridge. Derinlerde, ama orada. Onu gördüm. Hissettim."

"O bir katil, Wren."

"Evet."

"Cosmina'yı yakaladı, sana yalan söyledi ve seni lanet olası fahişesi olman için manipüle etti."

Başımı salladım. "Evet." *Ve hayır, ama şimdi bu noktayı tartışmanın zamanı değil.*

Bakışlarımı dayanılmaz bir süre boyunca tutuyor, yüzünde en ufak bir duygu titreşimi yok. İfademde sadece kendisinin bildiği bir şey ararken sadece soğuk bir tavır takınıyor. "Onu seviyor musun?"

Şimdi onu kendi camlı bakışımla düzeltme sırası bende. Aşk.

Ne tuhaf, sefil bir şey.

"Her ne olursa olsun, artık ona karşı hissettiklerimi keşfetmeyecek gücü kendimde bulamadığımı biliyorum," diye fısıldıyorum, bu sözlerin gerçekliği göğsüme azgın bir deniz gücüyle çarptığında kalbim parçalanıyor.

Eldridge çoğunlukla kendi kendine başını sallıyor, sonra elini örgülü sakalının üzerinde gezdiriyor. Eğilip kütüğün üzerine bir kütük daha atıyor ve duruşunu bir kez daha genişletiyor. "Elbette duygularını keşfet Wren. Ama sen bunu yaparken benim durup izlememi bekleme."

Bıçağı kütüğü ısıyor, sözleri aynı güçle içime işlerken tahtanın çatırtısı kulaklarımda yankılanıyor.

Sırtına hitap ederken gözlerim yaşıyor. Belki de artık ona layık olduğum tek parçası. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Benim için yaptığın her şeye minnettarım Eldridge, ama sana gerçekten arzuladığın şeyi veremem ve özür dilerim. Niyetim asla seni başka birini aramaktan alıkoymak değildi ve kendi duygularımla da çelişiyordum. Benim hakkımda ne kadar alçakça düşünürsen düşün, Kara Sanat için hissettiklerim kavrayışımın çok ötesinde bir şey, ama emin olduğum tek şey, varlığımın her zerresinin bu konuda daha fazla şey öğrenmek için can attığıdır."

"Kendini tekrar incinmeye hazırlıyorsun, Wren," diye homurdanarak tahtayı yerine koydu.

Silahının altındaki kütük *çatırdıyor*.

"Bu doğru olabilir. Ama kendi adamlarının önünde yer değiştirirken yaptığı fedakârlığı küçümsemeyin. Singard beni korumak için her şeyden vazgeçmeseydi kendi krallığından sürgün edilmezdi."

"Bu onun yaptıklarını geri almaz."

"Haklısınız. Öürüm de sana verdiğim zararı telafi etmiyor ama yine de denemekten alıkoymuyor beni. Seni seviyorum Eldridge," diyorum ve gitmek için geri çekiliyorum. Düşüncemi tamamlamak için son kalan gücümü toplayarak bir an oyalanıyorum. "Sadece onu sevebileceğim şekilde değil."

Bir an sonra evimize geri dönmüş, paltomu omuzlarımdan çıkarmıştım ki, Vale'de korkunç bir uğultu yükseldi.

I Kız kardeşimin güneş şapkasından gerçekten nefret ediyorum. Cosmina boynunu bükerek bana bakıyor, geniş siperlik görüşünü kısmen engelliyor. "Şapkanı daha gergin tutmalısın," diye talimat veriyor, ses tonuna sinirlilik karışıyor.

Ona yüzüncü kez ters ters bakıyorum ama bu zararsız ve o da bunu biliyor. "Çelengi yırtmadan gidebileceği kadar sıkı. Gövdede daha yukarıdan bağlamalısın. Şu kovayı kafandan çıkarırsan görebilirsin," diye karşılık veriyorum, pembe-mor fuşyaların yanındaki gümüş kabuklu ağacın dibini sardığı yeri göstererek. Karşısındaki ağaca tünemiş durumdayım, dengede durma becerim adaşım kuştan çok daha az etkileyici, ama neyse ki dallar kalın ve ağırlığımın altında bir santim bile sallanmıyor.

Büyük şapkasını kafasında daha arkaya oturacak şekilde ayarlayıp çelenkleri daha yükseğe yerleştirmeye çalışırken ağzını küçük bir gülümseme süslüyor. Koparılan çiçeklerden örülen ve sarmaşıklara tutturulan afiş, kökleri toprakta olmadan uzun süre dayanamayacak ama bu geceki kutlama için oldukça canlı olacak. Aeeverie'nin doğaya duyduğu saygıyla bu kadar çok çiçek ve bitki materyalinin sökülmesine izin verdiğini öğrendiğimde şaşırmıştım ki bana hemen baş rahibenin uzun zamandır dönüştürülmüş toprak karşılığında adaklarını ödediği söylendi. *Tanrıça ne anlama geliyorsa artık.*

Dün sabahki beklenmedik karşılaşmamızdan beri Sin'i görmedim ama Vadi'de bir yerlerde olmalı. Sınır boyunca konuşlanmış elf muhafızları varken buradan fark edilmeden kaçamayacağından eminim ama bunu başarabilse bile gideceğini sanmıyorum. Tüm bunların, Sin'in biz onu yakalamadan önce babasıyla yaptığı ayrıntılı bir oyunun parçası olabileceğini anlamayacak kadar saf değilim. Belki de bu beni aptal yerine koyuyor, aslında öyle olduğuna eminim ama öyle olmadığını söylediğinde ona inandım.

Cosmina çelenkleri gevşetiyor ve ben de ağacıma daha fazla uzunlukta çekiyorum, birkaç dalın etrafına doladıktan sonra gövdeden aşağıya doğru iniyorum. Bir sonrakine geçiyorum ve kız kardeşimin çiçekli sarmaşıkları açık merkez boyunca dizmesi ve uçlarını dallardan geçirmem için bana vermesi işlemini tekrarlıyoruz.

"Sen ve Singard dün nereye kaçtınız? Kaç tane toprak yığınınını tek başıma taşımak zorunda kaldığımı biliyor musun, kardeşim?"

Yaprakları iki ağacın arasındaki uzunlukta ayarlıyor, canlı renkleri sergilemek için koyu yeşil yaprakları arkaya sıkıştırıyor. Aeeverie dedi ki

Bu gece tapınağın etrafındaki alanın patlamasını istiyordu ve bunu başarmak için kaç çiçeğin koparıldığını umursamıyordu. Görünüşe göre diğer bahçe elflerinin birçoğu bir süredir bu etkinlik için hazırlık yapmakla meşguldü, ancak çoğumuza bu gece için planlanan partiden ancak dün bahsedildi. Kısa bir süre bunun nedenini merak ettim ama bunu anlamaya ihtiyacım olmayan ya da umursamadığım bir elf gizliliğine bağladım.

"Bir şey hakkında konuşmak istedi... özel olarak," diyorum, kulaklarımı işaret ederek elf duyma mesafesi içinde kalan diğerlerine karşı dikkatli olduğumu belirtiyorum. Dün gece eve döndüğünde bana bunu sormamasına şaşırmadım, yıkanmadan önce yüzü hala toprakla gölgelenmişti. Eldridge'le aramızdaki çekişmeyi hissetmişti ve kız kardeşimin düşünceli doğasına sadık kalarak o günkü zor konuşmalarından hiçbirine burnunu sokmadı. Ama şimdi bunu sormasına şaşırmadım.

Cosmina bana dikkatle bakıyor, ama gök mavisi derinliklerinde başka bir şeyin parıltısı var. "Anlıyorum," diyor sadece. Sonra dudaklarını büzerek ekliyor: "Dün benden özür diledi."

Ağacımdan inip daha önce bırakılmış olan battaniye yığınının doğru ilerliyorum ve onları açarak tapınağın dışındaki zemine yaymaya başlıyorum. Sahte bir eğlenceyle homurdanıyorum. "Ve sen nasıl cevap verdin, sevgili kardeşim?"

Narin omuzlarını silkiyor. "Ona dünyanın en derin, en karanlık çukurlarında çürümeyi hak ettiğini söyledim."

Sin'in kız kardeşimin benden daha iyi olduğunu söylediğini hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum. Eğer bu onu nispeten sıcak bir ışıkla yıkıyorsa, Kara Sanat'ın benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

"Güzel. Senden daha azını hak etmiyor," diyorum bir onay notuyla.

"Ayrıca ona, seni bir daha incitmesi durumunda bir sonraki alemde karşılaşacağı iblislerin en büyük endişesi olacağını söyledim. Şiddetini ve zalimliğini ilk elden tecrübe etmiş aşırı korumacı bir kız kardeşin gazabının, ölümde karşılaşacağı her şeyden çok daha acı verici olacağını söyledim."

Ona meraklı bir bakış attım. "Sende böyle bir öfke görmeye alışık değilim. Bu iyi bir görünüm."

Elindeki çiçekleri bırakıp bana doğru dönüyor, şapkası öne düşüp gözlerini kapatıyor, sonra tekrar yerine koyuyor. Başka bir battaniyeye uzanıyorum ama onu açmıyorum.

"Dikkatli olmalısın, Wren."

"Sayıca bizden çok üstün olan iki orduyla savaşın eşiğindeyiz ve tek kurtarıcımız Sin'in on yıllar önce bir başkasının topraklara bulaştırdığı kara büyüü ortadan kaldırmak için benimle çalışmayı kabul etmesi; bu da elflerin bu gücü kullanarak hepimizi yok etme riskini doğuruyor. Bence dikkatli olmanın ötesindeyiz." İki gece önce evimize döndükten sonra, aramızda daha fazla sır kalmasını istemediğimden, Aeeverie'nin bizimle paylaştığı geçmişi diğerlerine anlatmakta tereddüt etmedim.

"Bunların hiçbirinden bahsetmiyorum. Görmediğimi düşünebilirsin, belki de hala görmeyeceğim umuduna tutunuyorsun, ama onun sana nasıl baktığını görüyorum. Ve daha da önemlisi, senin ona nasıl baktığını görüyorum. Utanç ya da herhangi birimizin ne düşüneceği endişesiyle bunu saklamana gerek yok. Benimle her zaman konuşabileceğini bilmen benim için önemli. Sen yetişkin bir kadınsın Wren, seçimlerin konusunda benim, Eldridge'in ya da başka birinin onayına ihtiyacın yok. Senden sadece dikkatli davranmanı istiyorum. Kara Sanat'ın ünü öylece verilmedi, kazanıldı. Sen de ben de bu zalimlikten nasibimizi aldık ve sana ders vermek istemem ama dikkatli davranmamanın akıllıca olmayacağını düşünüyorum."

"Endişenizi anlıyorum ama sizi temin ederim ki bu sefer kalbimi aptalca koluma takmayacağım," diyorum battaniyeyi silkeleyip çimlerin üzerine sererek. Cevap vermeyince ona dönüp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden bana bakıyorsun?"

Bana yeni keşfettiği soğuklukla bakarken mavi gözleri buza dönüşüyor. "Zaten öylesin. Belki başkalarının, hatta onun bile görebileceği kadar açık değil ama sevgini benden saklamıyorsun küçük kardeşim."

"Ona karşı düşmanlık dışında bir şey söylediğimi ne zaman duydunuz?" Demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için öne doğru eğilerek soruyorum.

"Konuştuğun kelimelerden ziyade, konuştuğunda nasıl görüldüğün önemli. Ona karşı beslediğin hisler çok derin ve bunu görmek için şekil değiştiren gözlere sahip olmak gerekmiyor."

Uzun bir süre bakışlarını tutuyorum, suçlamasına nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Gözlem, sanırım. Cosmina pek bir şey kaçırmaz, hiç kaçırmadı.

"Şu battaniyeler için bana yardım eder misin? Korkarım daha yapacak çok iş var."

Ay gökyüzündeki yerini aldığında Vadi her zaman ruhani bir görünüme bürünür ve bu geceden daha fazla değil. Cosmina ve ben süslemeleri bitirmiştik ki, diğer birkaç aşkın ve elf, ateş ışığında neşeli bir akşam için ayrılan alanın etrafına tahta masalar getirmeye başladı. Yine de, şu anda hepimizin üzerinde dengede durduğu uçurum göz önüne alındığında, bu kadar neşelenecek ne olduğundan hala emin değilim.

Ocaktaki ateş kükreyip tükürüyor, yere serilmiş kürk ve battaniyelerin üzerine gölgeler düşürüyor. Kalın kumaştan dikilmiş dekoratif örtüler masaları süslüyor, büyük kaseler parlak kırmızı elmalarla dolup taşıyor, kabukları olgunluktan neredeyse yarılmış portakallar, koyu yapraklı yeşilliklerin arasında savrulan bahçe sebzeleri, lapa lapa, meyve yüklü hamur işleri ve masanın yanında, hala şişte duran, sırlanmış ve eritilmiş tereyağı damlayan birkaç domuz.

Kız kardeşim ve benim çabalarım boşa gitmedi. Diğer birkaç kişi de tapınağı çevreleyen ağaçların arasına serdiğimiz yeşillikleri, çiçeklerin canlı pembelerini ve kabarmış meyvelerin şefkatini, sınırın ötesinde beliren karanlıkla kıyaslayarak takdirlerini sunuyor.

Kemanların tellerinden çıkan hızlı tempolu müzik, sakın ruhlu kız kardeşim de dahil olmak üzere birçoğumuzu dansa kaldırıyor. Cosmina ve Blythe bir grup aşkın arasında eğleniyor, bazıları dönüyor, birçoğu içiyor, elf müziğinde kendilerini kaybediyorlar. Ağaçlara çentilmiş fenerler sahneyi ateşli bir parıltıyla örtüyor ve ilerideki ormanda, hayvan postları içinde özgürce sıçrayan ve atlayan birkaç şekil değiştirenin silüetlerini seçebiliyorum. Theon'u tanıyorum, koyu gri kürkü çenesi boyunca gümüşle süslenmiş ve gözleri kurtsu yüzünün içinde koyu kahverengiye dönmüş. Sol tarafımda Morrinne, Galen için yumuşak domuz eti şeritleri ve taze sebzelerle birlikte bir kaya levhası ve Zorina'nın izin verdiğiinden yaklaşık üç tane daha fazla hamur işi tabaklıyor. Yine de içimden bir ses, yeğenimin bu lezzetleri gördüğünde yüzünde beliren saf sevincin onu bile yumuşatacağını söylüyor.

annemin sıkı rehberliği.

Kız kardeşimden bahsetmişken, onu Cornelius'un yanında, kadınlı erkekli bir grup elfin arasında güreşirken görüyorum. Boğuşurkenki disiplinsizliklerine bakılırsa, hepsi Vox'un altında eğitim almıyor, sadece yersiz şenlik gecesine katılan arkadaşlar.

Cornelius'un rahat gülümsemesi ben yaklaşırken dağılıyor ve Zorina onun bakışlarını takip etmek için boynunu arkaya doğru eğiyor. Beni hevesle öne doğru sallıyor, altın sarısı saçları omuzlarının tepesinde dalgalanıyor. "Sen ve Mina

Süslemeler harika olmuş," diye övdükten sonra içkisinden derin bir yudum aldı; elfler, genelde içtikleri içi boş kabukların yerine kimi ahşaptan, kimi çelikten yapılmış çeşitli fincanlar getirmişlerdi.

"Sana içecek bir şey getireyim mi, Wren?" Cornelius, sesinde ihtiyatlı bir tonla sorar.

"Benim yanımda bu kadar temkinli olmana gerek yok Langston. Bana kırık bir at gibi binmeye çalışan kardeşindi, sen değil."

"Gerçekten de aptalca bir girişim," diyor yüzünde yeniden beliren gülümsemeye. "Bu şeyin içine hangi meyveleri koyduklarını bilmiyorum ama elf şarabı harikadır. Bir dakika içinde döneceğim." Cornelius kalabalığın arasından aceleyle uzaklaşır.

"Langston'ın oğluyla neden bu kadar yakınlaştın?" Cornelius'un oturduğu kütüğün üzerine tüneyerek sordum.

Zorina, çenesi göğsüne değecek şekilde başını eğip bir soytarı gibi sırtırken içkisini kendisine yakın tutuyor.

"Tanrı aşkına," diye inliyorum sahte bir kızgınlıkla, sonra dizini tutup sarsıyorum. "Hadi o zaman. Dökül bakalım."

"Gerçekten çok hoş biri!" diye patladı ve tepkimi ölçmek için bana baktı. Devam etmesi için ellerimle işaret ediyorum. "Kardeşinin senin için tam bir pislik olduğunu biliyorum ama Cornelius benim için öyle değil. O zeki biri. Disiplinli. Nazik. Ve Galen'in onun yanında nasıl parladığını görmelisin. Cornelius bu hafta onu ava götürüyor, ona ipleri gösteriyor. Kısa sürede avlanmasını sağlayacağını söyledi," diyor gülümseyerek ve çenesini fincanının kenarına dayıyor.

"Ne kadardır uzaktaydım? Bir hafta mı? İki hafta mı? Sana çok hızlı asıldı, dostum."

"Aslında bundan biraz daha uzun zaman oldu. Sen sadece biraz meşguldün. Dikkatin dağınmıktı. Sen kendi sorunlarınla uğraşırken seni bizimle ilgili ayrıntılarla sıkamak istemedim."

"*Detaylarınız* asla sıkıcı değildir. Özellikle de bu detaylar aptal aptal sırtan yakışıklı bir adamı içeriyorsa." Dirseğimi onun yan tarafına doğru iterek bir kahkaha atmasına neden oluyorum. "Nasıl çalışıyor?" Devam ediyorum.

Gözüne düşen bir parça saçı oynattı. "Ne demek istiyorsun?"

"O bir insan," diye açıklıyorum. "Siz evlenir misiniz yoksa Bağlanma'ya katılır mısınız?"

"Tanrıça, Wren, kışına tokat atmadan önce atı eyerleyin, olur mu? *O kadar* uzun zaman olmadı."

İçkiyi elinden alıyorum ve kendime cömert bir yudum veriyorum. Böğürtlen suyu dilimin üzerinde patlıyor, ekşi, ama tadı tamamlayan ve dilimi kadife gibi kaplayan yumuşak bir nektarla kesiliyor. Cornelius abartmıyormuş; elven şarabı gerçekten çok lezzetli.

"Ama bilmen gerekiyorsa," diye abartılı bir şekilde homurdanıyor, "Cornelius zaten istediğim buysa Bağlama işlemini gerçekleştirebileceğini söyledi. *Süreci* ona açıklayacak bir erkeğe ihtiyacı var ama dediğim gibi, o zeki biri."

Şarap neredeyse ağzımdan fıskıracaktı. "Demek bu konuda konuştunuz!" Yanakları kızarıyor ve sinsice başını sallıyor. "Ne diyebilirim ki, ben bir plancıyım!" diye kıkırdıyor.

"Tören sırasında ne oluyor ki?"

İçkisini geri alıyor ve cevap vermeden önce kalanını yudumluyor. "Bir av. Birini erkek varsayar."

"Ne avlıyorlar?"

Sırıltısı tamamen hınzırcaydı. "Sen."

Şimdi kızarma sırası bende ve bakışlarımın bir grup aşkın -bazıları yer değiştirmiş, diğerleri hâlâ insan derisi içinde- geniş bir daire oluşturduğu yerde gezinmesine izin veriyorum.

"Başka bir erkek yüzünden insan-aşkın ilişkilerini soruyor olamazsınız, değil mi?" diye soruyor.

Ona tedirgin bir bakış attım. "Eğer Sin'i kastediyorsan, hayır. Aklımın ucundan bile geçmez."

"Tabii ki hayır. Eminim o zaman da onun mührünü takmayı hayal bile etmezdin."

Ateş damarlarımda tünel açıyor ve daha dün iyileşmeden önce Kara Sanat'ın ısırığını gösteren boynumun bir kısmını okşuyorum. "Eldridge sana söyledi!" Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum.

Omuzlarını umursamaz bir şekilde silkiyor. "O benim kardeşim. Her zamankinden daha düşünceli davranıyordu, ben de merak ettim. Çok uzun sürmedi; oldukça öfkeliydi ve içini dökmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden seni bir arkadaş olarak kaybetme riskini almayacaktır... ama zamana ihtiyacı olacak. Eldridge asık suratlı biri. Ama onu suçladığımı söyleyemem. Ben olsam şimdiye kadar Sin'e elli kere bağırırdım, sen de öyle yapmalısın."

"İçkiniz, Bayan Wren," diye tanıdık bir ses sözümüzü kesiyor. Döndüğümde elf komutanın bana daha fazla tatlı şarapla dolu çelik bir kadeh uzattığını görüyorum.

Sıvı. "Arkadaşınız ortadan kayboldu, ben de bunu elden teslim etme görevini üstlendim. Elf şarabının tadını çıkarıyor musun?" Vox soluk bir kaşını kaldırarak soruyor, aynı kadehten bir yudum alırken. Sarı saçları yeni örülmüş, bükülmüş örgülerin başını çevrelediği yerde tek bir tutam bile yerinde değil.

Fincanı burnuma götürüp sivri bir şekilde kokluyorum.

"İçkinizi zehirleyebileceğimden mi şüpheleniyorsunuz?" Ses tonunda düşmanlık yok, sadece merak var.

"Kan dolaşıma demir attığınızdan şüphelenmemiştim ve bakın bu beni nereye getirdi Komutan." Ona gösterdiğim gülümseme tamamen dişlerden oluşuyor.

"Seni aklını başına toplamaktan vazgeçirmeye çalışmayacağım ama bir elf şaraba güzelavrat otu yağı katarak komutan olmaz." Sanki bu düşünce onu rahatsız ediyormuş gibi söylüyor.

Arkamdan gelen bağırışlar dikkatimi dağıtıyor ve dakikalar önce oluşturdukları halkanın içinde volta atan, yer değiştirmiş bir aşkın kişiyi yakalamak için tam zamanında dönüyorum. Hayır, sadece bir aşkın değil, Eldridge. Başka bir canavarın dövüş alanına girmesiyle çemberde yer açılıyor, iki şekil değiştiren spor için boğuşmaya başlarken seyirciler tezahürat yapıyor ve yumruklarını sıkıyor.

"Bu da stres atmanın bir yolu," diye iç geçiren Zorina ayağa kalktı. "Gidip kardeşimin oyunumuzun kurallarına göre oynadığından emin olmalıyım. Eğer bilmiyorsan sadece iki tane var," diyor Vox'a. "Yüzü ısırmak ve çuvalı tokatlamak yok." Ona nazlı bir gülümseme gönderiyor ve elini sallayarak geri çekiliyor.

Komutana dönüyorum ama Eldridge ve ortağını görmeye devam edebilmek için vücuduma bir aç veriyorum. "Söyler misiniz, o zaman nasıl komutan olunur?" Konuşmamıza devam ederek soruyorum.

"Size bunun tamamen liyakate dayalı bir unvan olduğunu söyleyebilirim ama bu yarı doğru olur. Elfler disiplinleriyle gurur duyarlar... adanmışlıklarıyla. Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde bile ayağa kalkıp devam etmek için bedenlerimizin ve ruhlarımızın gücüyle. Ayrıca soyumuzu da koruruz. Ben her iki tür güçle kutsanmış çok uzun bir elf soyundan geliyorum.

-Kalplerimizi hem çelikte hem de Kaynak'ta topraklama yeteneği. Daha basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, ben daha gebe kalmadan çok önce Komutan olarak yerimi almaya yazgılıydım."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, sıvıyı ağzımda tutuyorum ve yutmadan önce ağızda bıraktığı yumuşak hissin tadını çıkarıyorum. "O zaman neden çocuk sahibi olmadınız? Sizin için bu kadar önemliyse

soyunuzu devam ettirmek istersiniz herhalde."

Vox kıkırdar ve bir an için savaşan aşkınlara bakarak dűřüncelerini toparlar. "Belki de son birkaç on yılın stresi beni yaşlandırdı, ama o kadar da yaşlı değilim, kan büyücüsü. En azından elfler için. Yeryüzünde ne kadar uzun süredir yürüdüğümü bilseydiniz muhtemelen çok farklı bir fikre sahip olurdunuz. Soyadımın gücünün devam etmesini sağlayacak doğru eři seçmem için hâlâ bolca zaman var."

şekil değiştiren halkasından tezahüratlar yükselir ve Eldridge, belinde sadece bir kumaş örtü asılı halde, çemberin içinde bir zafer turu atar. Theon kalabalığın arasından geçerken bir kahkaha çığlığı atıyor ve kalabalıktan gelen "oooh" seslerine bakılırsa, Theon tekrar yer değiştirip kürklü kafasını şakacı bir şekilde sallamadan önce kardeşine birkaç çift lafı var.

Komutanı daha yakından inceliyorum. Kaymaktaşından teni pürüzsüz, bahsettiği strese rağmen kırışıksız ve buruşuk değil, sarı saçları ipeksi ve parlak, vücudu ise bir savaşcınıninki gibi bilenmiş. Fiziksel görünümünde benden, yani ikinci on yılının ortasındaki bir kadından çok daha yaşlı olduğunu gösteren hiçbir şey yok ama Aeeverie'ninki de öyle ve *Tanrıça* baş rahibenin kaç yaşında olduğunu *biliyor*. "Kaç yaşındasın, Vox?"

Komutan başını şakacı bir şekilde sallıyor, sonra öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma dayıyor. "Dűřündüğün sayı her neyse, kan büyücüsü, bir yüzyıl ekle. Ya da birkaç tane."

şaşkınlık yüzüme yansımıyor çünkü öyle bir řey yok. Ben de bundan şüphelenmiştim. "Bunca yıl geçti ve hâlâ doğru eři bulamadınız mı? İnsan sadece seçici olduğunuzu dűřünebilir Komutan," diye takılıyorum.

Kendi içkisinden bir yudum alır ve kadehini bir kez daha çevirir. "Sadece tahammül edilebilir bir kişilikten çok daha fazlası göz önünde bulundurulmalı. *Doğru eşleşme*, sizin de belirttiğiniz gibi, türümüzün iyileştirilmesine de öncelik vermelidir. Bekleyen pek çok potansiyel eş var ama daha uygun bir eşin ortaya çıkması için acelem yok."

Lavanta rengi bluzumu tamamlayan koyu mor eteğimi ve ona uygun dantelli korsajımı avuçluyorum ve sahte bir reverans yapıyorum. "Böylesine yüksek bir elf asaletinin huzurunda durduğumu fark etmemiştim."

Elf gülüyor, sataşmamdan alınmıyor. Bir elimi uzun saçlarımda gezdirip Eldridge'in Theon'u kaslı omzunun altına sıkıştırışını ve Theon'dan hayvani bir boyun eğme çığlığı yükselişini izliyorum. "Bu tarz

"Vox, arkadaşlarımla spor olsun diye birbirlerine zarar verdiklerini gördüğümde ardı ardına sıraladığım renkli sözcükleri yarıda kesti.

Siyaha yakın gözleri, her zamanki kıyafetlerimden daha kadınsı bir seçim olan dökümlü eteğime ve formda üstüme dalıyor ve bağlanmamış saçlarımı tırmıklamak için yükseliyor.

"Tunikler düşmanlarla yüzleşirken daha iyi bir seçim olma eğilimindedir Komutan.

Kan daha kolay akar."

"Pekâlâ, şimdi hanginiz Kızıl Kurt'la bir raunt yapmak ister?" Eldridge bağırarak yumruklarını göğsüne vuruyor, seyirciler de ona yumurta atıyor. *Hepsi de aşırı büyümiş yavrular.* Eldridge'in fırtınalı gözleri Vox ve benim kalabalığın içinde durduğumuz yere doğru kayıyor ve yüzünde bir öfke ifadesi belirliyor. "Siz," diye homurdanarak parmağıyla bizi işaret ediyor.

Arkamızdaki birini işaret ettiğini anlamam bir saniye sürüyor ve sıkıntısının kaynağını görmek için dönüyorum.

Oh, Tanrıça aşkına.

Tamamen siyahlara bürünmüş ve karanlığın vücut bulmuş hali gibi görünen Sin, gölgelerle yıkanan ağaç çizgisinin kenarında duruyor. Onu gördüğümde ağzım açık kalıyor, canlı gözleri bana sabitlenmiş, ifadesi okunamıyor. Gerçi sıkılı çenesi bir süredir beni izlediğini düşündürüyor... yani beni ve Vox'u. İsteksizce bakışlarını ayırıp Eldridge'inkilerle buluşuyor.

Eldridge'e kes şunu diye bağıramadan, Sin'i artan bir hızla ileri doğru sallıyor. "Ne oldu, kedi dilini mi yuttu?" Kahkahayı patlatıyor ve diğerleri de Sin'in daha kedigil olan ikinci derisiyle dalga geçerek onu takip ediyor.

"Başka birini seç Eldridge," diye homurdanıyorum ama bana doğru bakmıyor bile.

"Mührünü ona vurmakta bir sakınca görmedin, neden gelip kendi boyunda birine vurmuyorsun?"

Sin'in yüzü bir tsunami öncesindeki sahte sakinliktir. "Düşündüğünün aksine *Kızıl Kurt*," diye lakabını uzatıyor, "Markalamak istediğim tek kişinin *açık* rızasını beklemeyerek onu asla küçük düşürmem, ki seni temin ederim ki dün bu rıza hiç de az değildi."

Nefesim kesiliyor ve ısırdığı yeri dalgınca okşamak için neredeyse kolumu kaldıracam ama bunun yerine ellerimi eteğimin belinde birleştiriyorum. Başını tamamen şekil değiştiren bir hareketle yana salladığında alev alev yanan bir öfke sütunu olan Eldridge'e bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Bir saniye

Daha sonra sıçrayıp dört ayağının üzerine düşüyor ve hayvani formundan yükselen hırıltı insan dostumdan geriye kalan her şeyi yutuyor. Ayı büyüklüğündeki kurt, gözlerini Sin'den hiç ayırmadan dairenin içinde adımlıyor.

"Sadece uzaklaş, Sin." Fısıltım zar zor duyuluyor ama kulaklarından kaçmıyor. Geri çekilip ağaçların arasında kayboluyor ve ilk kez uyarımı dikkate alacağını düşünüyorum.

Ama karanlık savaş lordu ne zaman uyarılarımı dikkate aldı ki?

Çalılıkların arasından sıçrayıp halkaya doğru ilerleyen aşkın, akıcı yürüyüşünde insanlıktan eser taşımıyor. Omuzları, bacakları ve sırtı kalın kaslarla şekillendirilmiş, pençeleri geniş ve sarıya çalan pençeleri çoktan açılmış ve kükreyen ateşlerin ışığında abanoz kürkünden gece mavisinin en zayıf parıltıları görünüyor. Yine de her nasılsa, çemberin içine süzülen yırtıcı hayvan, Sin'i insan formunda gördüğümde daha rahat görünüyor. Bu düşünce beni dehşete düşürmeli.

Ama tam tersini yapıyor.

Korku hissetmem gereken yerde, bunun yerine bir kıvılcım tutuşuyor ve karnımın derinliklerine acıyla sınırlanacak kadar derin bir özlem yerleşiyor. Aşkınlar ve elflerden oluşan kalabalık yumruklarını sıkmaya ve seçtikleri şampiyon için bağırmaya başlarken, Vox kadehinden takdirle yudumlayarak aşkınların birbirlerinin etrafında dönmesini ilgiyle izliyor. Gözlerim Zorina'ya takılıyor. Kollarını kavuşturmuş, ateş uzattığı pençelerine yansıyor, Cornelius onun yanında duruyor. Ona dokunmuyor, belki de işleri hâlâ ağırdan aldıkları için ya da belki de Zorina yer değiştirme ve müdahale etme dürtüsüne direnirken ona dokunmama sağduyusuna sahip olduğu için. Eldridge'in davranışlarından şikâyetçi olmasına rağmen, o hâlâ onun kardeşi ve birinin onun önünde Eldridge'i incitmesine izin vermezse Allah belasını versin, özellikle de bu kişi hepimizi sayamayacağım kadar çok şekilde incitmiş bir adamsa.

İkisi de birbirlerinin etrafında dönerek saldırmak için zaman kaybetmiyor. Eldridge hemen üzerine atılıyor, Kara Sanat'ın beklemediğinden emin olduğum bir hareket ama o zarafetle yana kaçıyor. Eldridge kayarak duruyor ve kendi etrafında dönerek tekrar saldırıyor ama bu sefer Sin saldırıyı savuşturamıyor.

Sin, Kızıl Kurt'a doğru sıçrar ve vücutları bir pençe ve diş fırtınası içinde birbirine çarpar. Kalabalık daha yüksek sesle tezahürat yapıyor ama bu bile her iki hayvanın göğsünden yükselen derin hırıltıları bastıramıyor. Eldridge saf cüsse ve kas gücüne sahiptir, tüylü kırmızı postu uzun ve yumuşaktır, formu bir kurdunkine benzer, ancak çok daha büyüktür ve kulakları yumuşak bir şekilde yuvarlaktır.

Ayının ki. Sin'in boyutları neredeyse onunla aynı, ancak formu çok daha kediye benziyor, siyah kürkü parlak ve kırılmış, kulakları muadilininkinden daha geniş ve daha az yuvarlak.

İkisi arka ayakları üzerinde boğuşurken Eldridge dişlerini Sin'in boynunun yan tarafına geçiriyor ve ağırlığını kullanarak kendini ayak altında tutmaya çalışıyor. Oradaki deri kalın ama hiçbir kürk ve et, çene kilidinin acıtmasını engelleyemez. Bir adım öne çıkıyorum ve bir el ön kolumu tutuyor. Acı vermiyor, sadece uyarıyor. Vox'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Bu onların geleneği. Eğer öfkelerini bu şekilde dışa vurmazlarsa, dikkatimizin bölünemeyeceği savaş alanında sadece iltihaplanır ve kanar. Bırakın onları."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Vox haklı. Beden ve kaynak bakımından bizden çok daha üstün olan bir krallıkla savaşacaksa, sadakatimiz parçalanamaz. Tek bir hata bütün bir adayı denize kaptırabilir.

Eldridge'in üzerinde ağırlık var ama Sin'in daha zayıf formu ona denge sağlıyor. Güçlü kollarından birini Eldridge'in kafasının yan tarafına tekrar tekrar geçirirken, omzunu da göğsüne gömüyor. Kızıl Kurt ağız dolusu oniks kürkünün üzerinden alçak sesle ve derinden hırlıyor ama Sin'e tutunmayı bırakmaya ya da geriye doğru düşmeye zorlanıyor, kalçalarını ve omurgasını doğal olmayan bir açıyla büküyor. Boynu kurtulur kurtulmaz Kara Sanat tekrar saldırır ve çevikliğini kullanarak Eldridge'in sırtının yarısına manevra yapar, kendi dişleri de onun kızıl renkli kürkünün yan taraflarında yer bulur.

Zorina'nın kardeşi gırtlaktan bir hırıltı çıkarır ve parmakları yanlarına doğru bükülür. Eldridge iri başını eğerek kediye benzeyen yarattığı uzaklaştırmaya çalışıyor ama Sin'in pençeleri çoktan karnının yanlarına batmış ve ona çok fazla güç veriyor. Kara Sanat hırlıyor, bu ses vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Korku ve heyecanın bir karışımı, nefis olduğu kadar tehlikeli bir şeyin tarifi.

Ben kendi kararlarımı verebilecek bir yetişkinim, tıpkı Eldridge'in Sin'i kışkırtmaktan ve ringe davet etmekten sorumlu olduğu gibi. Ve şu anda, Sin'i tamamen *ilkel* bir durumda izlerken, onunla birlikte bir sürü kötü karar vermekten başka bir şey istemiyorum.

Black Art'a kendimden birkaç ısırık vermekle başladım.

Eldridge ağırlığını geriye doğru savurarak yere yığılmasına neden olur ama Kara Sanat da büyük bir gürültüyle yere düşerken Sin'in onu ölümüne kavrayışını etkili bir şekilde kırar. İkisi de hemen ayağa kalkıyor ve *şimdi* daire çiziyorlar. Sin'in gözleri ilkbahardaki biyoluminesan yosunlardan daha

parlak bir şekilde parlıyor ve altın rengiyle çevrili.

Etrafımızdaki ateşler çatırdıyor. Başını eğip yana doğru sallıyor, bu hareket açıkça bir meydan okuma anlamına geliyor. Sin ona tekrar saldırması için meydan okuyor.

Şimdi öne doğru eğilmiş, siyah gözleri hiçbir şeyi kaçırmayan ve parmaklarıyla fincanının kenarını tıklatan Vox'a bakıyorum.

"Bu kadar yeter." Aeeverie'nin sesini onu görmeden önce duyuyorum. Baş rahibe kalabalığı yararak esasının ucunu yere vururken tüm gözler kadim elfe çevriliyor.

Gözlerini birbirlerinden ayırmaya cesaret edemeyen, bakışlarında kan dökmekten başka bir şey vaat etmeyen iki aşkın kişi hariç hepsi. Eldridge tehditkâr bir hırıltıyla karşılık veriyor, Sin de kendi içgüdüsel hırıltısına eşlik ediyor. Ve sonra saldırmaya başlıyorlar, uzuvları ve burunları bastırılmış öfke ve söylenmemiş sözlerle dolu bir savaşta birbirine dolanıyor, pençeleri diğerinin etini parçalamak için çalışırken her biri yüz ve boyun çevresinden ısırıklar alıyor.

Görünce ve koklayınca ağzım sulanıyor. Eldridge'in kanı baharatlı ve odunsu, Sin'inki ise çiçeksi ve tatlı. Sümbülleri ve yağmuru andıran o çiçekli parfüme kilitleniyorum ve öfkelerini dizginlemeye çalışan iki aşkın kişiden çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyorum.

"YETER DEDİM!"

Etrafımızda büyük bir gümbürtü kopuyor ve soluk mavi bir ışık parlamasıyla bir anlığına kör oluyorum. Kolumu gözlerime siper ediyorum, sonra indirdiğimde iki şekil değiştirenin de birbirlerinden birkaç adım ötede yavaşça ayaklarının üzerinde durduğunu görüyorum. Baş rahibe aralarında fırtına gibi esiyor, beyaz elbisesinin etekleri çimenlerin üzerinde sallanıyor. Etekleri büyülmeli çünkü ıslak toprağa rağmen elbisesinde leke yok. Aralarına girip bir elini beline koyarken diğer eliyle esasını sıkıca kavıyor.

"Hayır. Dövüşmek. İçinde. Vadi'de. Vale'de." Sesinde saf bir otorite var ve damarlarımda dolaşan sıcaklığa rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Vox yanımdaki duruşunu ayarlıyor ve baş rahibe başını ona doğru çeviriyor. "Gözünüzün önünde kurallar neden çiğneniyor Komutan?"

"Gezginler şaka olsun diye savaşıyorlardı, Madam Rahibe. Bildiğiniz gibi bu onların kültüründe bir gelenektir."

"Birbirlerinin boğazını neredeyse parçalamaları gelenek midir? Bu topraklar birçok ömre yetecek kadar kan içti, zamanı gelene kadar onu daha fazla beslemeyeceğiz. Bırakın toprak intikam için kavrulsun." Süt gibi bakışları benimkilere yöneldi. "Gözlerindeki özlemi görüyorum, kan büyücüsü. Sen

ve Singard Kilbreth, bizim olanı geri almaya hazırlanabilmemiz için ittifakınızı taahhüt etmeye hazır mısınız?"

Sin'in başını Aeверie ile benim aramda gidip gelirken yakalıyorum ama bakışlarımı kaçırmıyorum. İki gün önce bize bu toprakların yaşadığı travmayı gösterdiğinde bağlılığımı sunmaya hazırdım ama Sin olmadan kendimi adayamam. "Bu konuyu hâlâ tartışıyoruz," diye cevap veriyorum.

"Daha hızlı tartışın. Başka seçenek yok. Ya toprağımızı kaplayan zehri kaldırırsınız ya da babasının eliyle ölürsünüz. Karar çoktan verildi." Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyor ama buğulu gözlerinin soğuk karanlığındaki bir şey bana onun Görü'sünde sonucu çoktan gördüğünü söylüyor. "Kulluk yemini ettiğinizde, onurunuzda bir sunu düzenlenecek. İyi niyetin bir göstergesi olarak, kan büyücüsüne kendimizden bir parça sunmak, büyüünüzü kendi büyüümüzle kutsamak bizim türümüzün geleneğidir." Dikkati yanımdaki komutana kayıyor ve onun başını eğip göz ucuyla bana baktığını fark ediyorum. Karşılıklı bakışmalarının anlamını merak ediyorum ama gözlerimi rahibeden ayıramıyorum, ağa takılmış bir örümcek gibi onun bakışlarına hapsolmuş durumdayım.

"Teklif etmekten kastınız..."

"Bu âlemdeki en saf madde: elf kanı." Şekil değiştirenlere doğru döner. "Bu vahşete bir an önce son verin. Eğer uğruna savaştığınız kan büyücüsüye, belki de çabalarınızı bu sevgiyi daha kalıcı hale getirmeye yönlendirmelisiniz ki bu saçma çılgınlık sona erebilsin. Slaine size İşaretleme yeteneği bahşetmiş, birinizin diğerinden önce bunu iyi değerlendirmesini öneririm."

Sin başını çevirip uyarı niteliğinde bir hırıltı çıkarıyor ve Eldridge ceketini hızlıca sallıyor, bu davranış neredeyse alaycı bir tavır gibi geliyor.

Ağzım açık kalıyor ve içimde dönüp duran sıcaklık yeniden ortaya çıkıyor, ama şimdi tamamen farklı bir nedenle. Baş rahibeye şaşkınlıkla bakıyorum, sanki ben kendim yapamıyormuşum gibi benim adıma konuşması midemi bulandırıyor. Asasını kavrayışını düzeltiyor ve bana geri dönüyor. "Bir kan büyücüsünün fethedilmesi en zor Eş olduğunu aklından çıkarma. Sonunda, onu damgasıyla onurlandırmaya hak kazanan kişiyi seçmelidir."

Bunun üzerine ellerim çözüldü ve onları yanlarıma bıraktım. "Üzerimde taşıyacağım tek *damga*, onları önümde diz çöktürdüğümde düşmanlarımızın kanı olacak." Avuçlarımda ateş parlıyor ve Vox'un aramıza mesafe koyan hızlı yan adımını kaçırmıyorum.

Alevlerim Aeeverie'nin buz gibi derinliklerinde yansıyor ve başını hafifçe eğiyor, bu hareket neredeyse fark edilmiyor. Sin ringden dışarı sığıyor, iri başını rahibeye doğru çevirerek yanından geçiyor ve ormana doğru zarafet ve ölümcüllükle sığıyor.

Gtuhaflik, birini öldürmek istiyorum. Birini. Herhangi bir şeyi. Ormandan geçerken öfke sinirlerimi yalıyor, Sin'in gittiği yöne doğru ilerlerken partinin sesleri azalıyor. Çoktan gitmişti.

Ama yine de kendimi ormanda dolaşmaktan alıkoyamıyorum, diğerlerinden uzaklaşma ihtiyacı duyuyorum. Yürürken, içimdeki ateş fırtınasına dönüşen sıcaklığı düşünüyorum ve bu alevleri körükleyen şeyin öfke olup olmadığını merak ediyorum.

Tüketme ihtiyacı. Kara Sanat'ın her parçasını yutmak, onu öylesine tüketmek ki, onun soğuk, nasırlı parmak uçlarında benim uyarılmamdan başka ziyafet çekecek bir şey kalmamasın.

Etrafımdaki ağaçların hışırtısını, dalların şakırtısını ya da yaprakların rahatsızlığını duymayı bekliyorum ama bu gece ormanı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Bir parçam onun beni bekliyor olmasını diledi ama beklememesine şaşırmadım. Bu ormana daldığında Kara Sanat'tan yayılan öfkeyi kaçırmadım. Eldridge'in üzerinde bıraktığı ısırık ve yırtıklarla hemen ilgilenilmesi gerekecek ama Kızıl Kurt'un yaralarını temizleyip iyileştirecek bir aşkınlar lejyonu var. Sin burada tek başına, muhtemelen gururunun korunduğu inzivada yaralarını iyileştiriyor.

Vox'la konuşmama kulak misafiri olmasının öfkesini körüklediğinden ve Eldridge'in düşmanca sözlerinin onu adanın korkmaya başladığı Azrail'e dönüştürdüğünden hiç şüphem yok. Aniden kaçmasının tek nedeni yaralarını sarma ihtiyacı değil. Eldridge'i parçalara ayırmamak için gitti. Çünkü arkadaşşıma karşı ne kadar nefret beslese de Sin, Eldridge'in iyileşemeyeceği gerçek bir hasar verirse, bunun ona duyabileceğim sevgiyi sonsuza dek engelleyeceğini biliyor.

Bir dereye yaklaşıp sandaletlerimi çıkarıyorum ve bir ağaca yaslanmadan önce suyun ayak bileklerime değmesine izin veriyorum. Karşımda, açıktaki ana kayanın arasından mantarların ve yosunların görüldüğü bir tortu çıkıntısı var ve düşüncelerim yeraltı kaynağına ve onun renkli bitki yaşamına geri dönüyor. Sin'in beni sırt üstü yatırdığı ve son yemeğiymişim gibi bana ziyafet çektiği, dişlerini boynuma geçirdiği ve beni tohumuyla doldurduğu mağaraya.

Zekice olduğu kadar hınzırca bir fikir beni baştan çıkarıyor ve eteklerimi belime dolanacak şekilde yukarı kaydırıyorum.

Elim kalçalarımın arasına kayıyor.

Kara Sanat, uyarılmışlığımın kokusunu alabildiği için övünmekten hiç çekinmezdi. Eğer burada bir yerlerde gizleniyorsa, ona ilkel içgüdülerinin karşı koyamayacağı bir koku vereceğim.

Parmaklarım kayganlığımı sıyrıyor ve *Tanrıça yukarıda*, kayganım. Sadece o mağarada yaptıklarımızın anısı, Sin'in ringde dövüşürkenki görüntüsü bile amımın onun dokunuşu için ağlamasına neden oluyor. Bir parmağımı içeri sokuyorum ve başım ağaca yaslanıp inliyor, sonra kıvrımlarıma nazikçe girip çıkarken başka bir inilti kopuyor. Başparmağım klitorisime daireler çiziyor, Sin'in bana dokunduğunu hayal ettiğimde içimdeki basınç artıyor, seksimin her sıkılışını hissediyor. Korsemi aşağı çekiyorum, böylece dolgun göğüslerim serbest kalıyor ve birini elime alıyorum. Parmaklarımı daha hızlı çalıştırırken sıkıyorum, kısık inlemelerim bir arzu ve delilik senfonisine dönüşüyor. Belki de deliyim, çünkü şu anda çözülmem için eksik olan tek şey Kara Sanat'ın dilimi ve dişlerimi kaplayan likörünün tadı. Bacaklarım daha da açılıyor ve-

Günah ölümcül bir zarafetle ana kayanın üzerine sıçradı. Geldiğini duymamıştım, pençeli pençeleri vaat ettikleri ölüm kadar sessizdi. Onu takdirle izliyorum - uzun bacakları kaslı ve kıvrak, omuzları ellerimi gezdirmek için can attığım gece yarısı kürkünün altında kamburlaşmış. Başını eğiyor ve ben de hareketini takip ediyorum. O zaman zaten siyah kürklü olan yüzünü karartan mutlak öfkeyi fark ediyorum.

Gözbebekleri parlayan sarı-yeşil gözlerinin içinde yarılmış, dişlerini göstermiş ve kabus gibi bir hırıltı göğsünü yırtıyor. Sadece korkutucu değil.

Günah düpedüz kötücüdür.

Canavar duruşunu bana doğru yöneltmiyor. Gözlerini etrafımdaki ormana dikmiş, gölgeli genişliklerinde hareket arayan göz bebekleri büyüyor. Sin, hırıltısı göğsünden hiç çıkmadan ana kayanın çimenli kenarını adımlıyor. Onun adını söylüyorum.

Hançer gibi keskin pençeleri çıkıntının üzerinde kıvrılıyor, ayaklarındaki kaslar sanki sıçrayıp birini parçalamaya hazırlanıyormuş gibi esniyor. Bu ormanda olduğunu düşündüğü biri...

Biri benimle gelsin.

Ben yarı çıplak otururken, ihtiyacımın kokusu havaya yayılıyor.

"Sadece ben varım," diye fısıldıyorum.

Bunun üzerine, o hınzır gözler sonunda benimkilere kilitlendi. Bir nefes veriyorum, öfkesinin içimde yarattığı gerginliği gevşetiyorum ve elimi bir kez daha ağrıyan merkezime doğru kaydırıyorum. Hırıltısı nihayet kesiliyor ve parlayan gözlerini

Elimi takip etmek için derinlikleri. Ona tatlı bir gülümseme gösteriyorum ve bir parmağımı içeri sokarak kendimi geriyorum. Bir saniye daha eklediğimde dudaklarımdan saf ıstırap dolu bir inilti dökülüyor, sonra yavaşça içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum.

"Nereye gittiğini bilmiyordum, bu yüzden istedim ki... istedim ki... beni bulasın," diye nefes alıyorum, parmaklarım sıvı uyarılmayla parlıyor. Diğer elim yine göğsümü kavıyor ve sıkıyorum, ayak parmaklarım yumuşak çimlere kıvrılıyor.

Sin uçurumdan atlıyor ve bana doğru yaklaşıyor, inişi neredeyse sessiz. Benden birkaç santim uzaktayken öne doğru eğiliyor ve derin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor.

Gözleri acı dolu bir ihtiyaçla parlıyor.

Dizlerimin daha da düşmesine izin veriyorum, bu da bir hırıltı daha çıkarıyor. Ve sonra gitti. Sağ tarafımdaki ormana doğru ilerliyor, kedigil formu gölgeler arasında kayboluyor. Bir parçam nereye gittiğini merak ediyor ama ona durması için seslenemiyorum. Kendimi gittikçe kenara yaklaştırmak elime sürünmekten başka bir şey yapamıyorum. Dizlerimin arasında Sin'in kanının tadını, içimde kayan kalın uzunluğunun hissini hatırladıkça haykırıyorum. *Yukarıdaki Tanrıça*, boşalacağım...

Bir eli ağzımı kapatıyor ve ben tepki veremediğim dudakları kulağımda oluyor. "Ne kadar güzel sesler çıkarıyorsun," diyor Sin. Elini indiriyor ve kolunu göğsüme dolayarak boğazımı dirseğinin kıvrımına doğru zorluyor. Ağzımı bir tasma ile değiştiriyor. Şahdamarıma yaptığı baskı karşısında inliyorum ve kolu daha da sıkılaşıyor beni hemen susturuyor. Kavrayışı havayı kısıtlayacak kadar sıkı değil ama biraz daha sıkarsa yıldızlar görmeye başlayacağım. "Yaklaştın mı?" diye soruyor, burnu saçlarımı okşarken.

Başımı sallıyorum, başım çıplak göğsüne değiyor. Gözlerim pantolon giydiğini görece kadar dalıyor ve kıyafetlerini değiştirerek hazırlandığı için ona lanet ediyorum. Her zamanki gibi stratejist, ormanda sinsice dolaşırken ve çok yakınımda gizlenen her şeyi avlarken bile.

Ve şu anda, umutsuzca onun avı olmak istiyorum.

Takdirini dile getiriyor. "O zaman kendine dokunmaya devam et, aşkım. Ama tadını çıkarsan iyi edersin çünkü bu benden başkası için geldiğin son sefer olacak."

Elimi tekrar ateşime doğru kaydırıp parmaklarımı derine daldırıyorum, sonra kolu boğazıma dolanırken boğuk bir çığlık atıyorum ve diğer eliyle saçlarımı geriye doğru çekiyor. Acı doğrudan amıma gidiyor. "Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve hırlıyor, sesi kulağımda çiğ ve vahşi. "Söyle bana. Bu güzel amcığa benden başka kimsenin dokunamayacağını anladığını söyle."

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, nefes yolumdaki basınca bir tepki. "Senden başka kimse yok. Sadece sen."

Baskı hafifçe azalıyor ve saçlarımı bırakıp elini çenemi tutmak için kaydırıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor kulağıma. "Şimdi kendini son bir kez daha boşalt."

Tadını çıkarmamı söyledi, ama onları serbest bırakırken tüm kontrol parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, hem dua hem de yalvarışla Sin'in adını çağırıyorum. Görüşümde yıldızlar patlıyor, Sin'in boğuculuğuyla hiçbir ilgisi yok ve her şey içimden geçen dünyayı sarsan orgazmıla ilgili. Göğsüne yaslanıyorum, kalbinin omurgama çarpışını hissediyorum.

Kavrayışını gevşetiyor ve elimi kendi eliyle yakalıyor. Başımın üzerine kaldırarak iki parmağımı dudaklarının arasına alıyor ve emiyor, dilinde nektarımı tadarken yavaşça çekip çıkarıyor. Kollarında dönüyorum ve ona bakmak için başımı yukarı eğiyorum. "Sen oldukça sinsî bir şeysin, bunu biliyor musun?"

Sırıtsı tamamen ahlaksızca. "Böyle müstehcen bir yarattığı başka nasıl memnun edebilirim ki?"

Çenesinin altını avuçluyorum ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. "*Kesinlikle... aynen* böyle, Majesteleri." Tırnaklarımı göğsünde gezdirirken nazik davranmıyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Ellerimle bir fincan yaparak dereden biraz su avuçluyorum ve ani susuzluğumu gideriyorum. Nemli parmak uçlarımı köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyorum, Sin'in vücudunun benimkinde bıraktığı yanığı soğutmam gerekiyor. Sonra ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor, bu da karnındaki kasların ve trisepslerinin esnemesine neden oluyor. Sürüdeki ailem de genellikle yer değiştirdikten sonra aynı şeyi yapardı, formlar arasındaki geçiş genellikle vücutlarını yorgun ve ağırlı bırakırdı. Yaralanma belirtisi var mı diye onu tarıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

"İyileşirken sorun yaşadın mı?" diye sordum.

Yüzündeki sıcaklık kayboldu. "Hayır."

Onu merakla inceliyorum. "Benim için geldiğinde... yalnız olduğumu düşünmedin mi?"

Sin daha uzun duruyor, o parlak sarı-yeşil gözleriyle bana bakarken çenesini yukarı kaldırmış. Kara Sanat'ın güzelliğini inkâr etmek mümkün değil ama ay ışığının inci gibi parıltısı altında o, yıkıcı olmaktan başka bir şey değil. "Kokunu aldım," diyor sadece, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi.

Onu uyarılmamın kokusuyla kendime çekme planım işe yaradı ama beni bulduğunda verdiği ilk tepki göğsüme bir sızı gönderdi. "Sen de onunla birlikte olduğumu sanıyordun." Adını söylememe gerek yok. Sin'in ana kayanın üzerine sıçradığında sergilediği şiddetli duruş, kavgadan sonra Eldridge'le kaçtığımı düşündüğünü göstermeye yetti.

Ölümün yüzü yüz hatlarını bozuyor, beni korumak için kimliğinden vazgeçen Günah'ın yerini tebaasının korktuğu Azrail alıyor. Çenesi kasılıyor ve dudakları sanki dilini dişlerinin önünde gezdiriyormuş gibi seğiriyor. Konuşmuyor ama ifadesi her şeyi anlatıyor.

"Beni bu kadar alçak mı görüyorsun? Daha dün seninle birlikteyken bu gece başka biriyle kaçacağımı mı?" Düşüncelerime ses verirken öfke damarlarımı yalıyor.

"Komutanı yeterince iyi ağrılamaktan memnundunuz."

Ona doğru bir adım atıyorum ve o da içgüdüsel olarak duruşunu ayarlıyor. Kendini savunmaya her zaman hazırды, sanki bu ihtiyaç onun için o kadar doğal bir hale gelmişti ki vücudu kendiliğinden hareket ediyordu. "Buna sohbet denir, Majesteleri. Belki de arada bir sohbet etmeyi denemelisiniz. Ayrıca beni gizlice dinlemeye hakkınız yok."

"Tohumlarını içine gömmek için en iyi kadını aramaktan bahsettiğini duymamak zordu."

Ağzım bir anda açılıyor, sonra hemen kapatıyorum ve içimde yükselen öfkeyle başımı sallıyorum. Ona bağırarak, yumruklarımı göğsüne vurmak istiyorum ama bunun yerine uzaklaşmak için dönüyorum. "Bunu hep yapıyorsun. Ne zaman sana yaklaşmaya çalışsam, etrafına lanet olası bir kale örüyorsun! Her şeye rağmen bana bu kadar değer vermeniz ilham verici, Majesteleri." Gözlerimden yaşlar süzölmeye fırsat bulamadan fırlayıp gidiyorum.

Yanımdan geçerken bileğimi yakalıyor ama bana doğru dönmüyor. Aslında hiçbir şey söylemiyor. Onu izlemek için başımı eğiyorum ve duruşunu dayanılmaz derecede gergin buluyorum, dikkati yerde, ama sanırım gözleri kapalı. Bir an bekliyorum, sonra bileğimi çekip kurtarıyorum. Bileğimi bırakıyor ama fısıltısı ayaklarımın yere basmasını sağlıyor. "Gitme." Bir emir değil. Bir yalvarış.

"Beni zorlamayı bırak."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu, sonra yavaşça yüzüne döndü
Be

n. Torment.

Kaşlarındaki çatıklığı, tüylenmeyi tarif edecek tek kelime bu.
Çenesinde, canlı gözlerinin ardında parıldayan kızgınlık. Bana karşı değil,

ama içe doğru. "Bu benim için kolay bir başarı değil, aşkım."

"Peki benim için öyle olduğunu mu sanıyorsunuz? Öz ailem tarafından kovuldum, krallığın yönetimi altında sokaklarda açlıktan ölmek üzereydim, ne olduğumu saklamak zorunda kaldım ve sonra ailemin her gün sizin uygulamaktan memnun olduğunuz yasalar dahilinde var olmak için doğalarını bastırmasını izlemek zorunda kaldım. Güven sorunu yaşıyan tek kişi sen değilsin Singard."

Öfke yüzündeki hüznü gölgede bırakıyor. "Mücadeleni ve bunda oynadığım rolü asla inkâr etmeyeceğim. Ama en azından seni kendilerinden biri olarak kabul eden insanlar vardı. Öz annem beni o Tanrı'nın unuttuğu kaleye terk etti ve babam beni başkentimin önünde alenen ifşa etti. Senin bir ailen var, Wren. Benim de tebaam var. Ya da en azından benim vardı."

Sözleri içime işlerken ve içimi kemirirken duraklıyorum. Anlayışım yükselirken utanç içimi yakıyor. Ama bu onun davranışını mazur göstermez. "Ailelerimiz kan bağıyla bağlı olduğumuz kişiler olmak zorunda değil. Onlara bu kozu verirsek o bağlar bizi *kırar*. Pek çok şey oldum Majesteleri, ama kırılmak hiçbir zaman giymekten memnun olduğum bir şapka olmadı."

Beni dikkatle inceliyor. "Aynı kanı paylaştığım insanlara karşı kırgın olduğum için beni suçluyor musun?"

"Asla. Tanımadıklarınıza şans vermediğiniz için sizi suçluyorum." Parmaklarım iki yanımda kıvrılıyor ve düşüncelerimi toparlamak için bir an bakışlarımı kaçırıyorum. Kelimeler dilimde yığılıyor, ama onları söylediğimde geri dönüşü olmayacağını bildiğim için tereddüt ediyorum. "Vox'tan bir teklif gelse bile kabul edeceğimi söylemen beni incitiyor. Ve daha da kötüsü, sana onunla bir ilişkim olmadığını söyledikten sonra Eldridge'le kaçacağımı düşünmen."

"Bunu bana hiç söylemedin. Sana sorduğumda cevap vermeyi reddettin. Benimle böyle oynarken ne düşünmemi bekliyorsun?" diye soruyor ve iki elini saçlarında gezdirirken benden uzaklaşıyor.

"Ne istediğime karar verirken mahremiyetime saygı göstermenizi bekliyorum."

Uğursuz bir kahkaha başını sallamasına ve ellerini iki yanında kenetlemesine neden oldu. "Bunu yapamam, Wren."

"Bana saygı duymak mı?" Alay ediyorum.

Sin arkasını dönüyor ve o hayvani bakışlarını üzerimde tüm gücüyle serbest bırakıyor. "Paylaşalım seni," diye hırlıyor.

Bir saniye sonra ağaca sırtımı dayamıştım, kolları başımın iki yanında kafes gibi duruyordu. Tehditkâr değil, ama sanki ellerinin bir yer bulması gerekiyor.

Ormanı parçalamadan önce bir şeylerin içinde. Nabzım boynumda çılgınca atıyor, bir arzu ve korku şarkısı. Ondan korkmuyorum ama kedi-fare oyunumuzun nihayet sona ermesinden korkuyorum. "Senden bunu hiç istemedim," diye fısıldıyorum. "Ama tüm hayatımı başkaları tarafından itilip kakılarak geçirdim. Aynı şeyi yapan biriyle birlikte olamam."

Öne doğru eğiliyor, başını benimkiyle aynı hizaya getirirken kollarıyla kendini destekliyor. "Ve bu tür bir güveni, kendini bana asla tamamen veremeyecek biriyle paylaşamam."

"Bu tür bir ilişki kazanılır."

Sin başını yana eğiyor, bir tutam saçı bir gözünün üzerinden sarkıyor. "Sana ne yaptığımı hatırlamadan bana asla bakamayacaksın. Bunu her seferinde yüzünde görüyorum ve her seferinde kalbime bir bıçak saplanıyor." Sağ eli bagaja çarpıyor ama bir santim bile kıpırdamıyorum. Bir an sonra, sanki yer değiştirmeyeceğine güvenmiyormuş gibi kollarını iki yanına indiriyor.

"Sana nasıl baktığımı görüyorum ve bunu yaptığında o lanet kafasını koparmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum," diye hırlıyor, parmak eklemleri pençelere dönüşüyor. Gerginlik ondan yuvarlanarak aramızdaki havayı dolduruyor ve kolları sanki canavarını dışarı çıkarmamak için her şeyini harcıyormuş gibi titriyor. "Kalbine sahip olma hakkını kazanmadığımı biliyorum ama sen benimkini uzun zaman önce çaldın."

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, nefesim düzensiz ve titrek. Toparlanmak istiyorum. Dengeli. Ama Kara Sanat, başkentinin kapıları gibi duvarlarımı parça parça yıkıyor. "Bütün bunları neden şimdi söylüyorsun?"

Gözlerinde öfke parlıyor ama pençeleri başımın etrafındaki ağaca saplanmadan önce ne dediğimi merak edecek zamanım olmuyor. "Çünkü tek düşündüğüm seninkiyken kalbini başkasına vermene dayanamıyorum." Öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor, canavarını evcilleştirmek için bilinçli nefesler alıyor. İstemediği sessizliği ona bahsediyorum. Bir süre sonra bir elini bırakıp çenemi tutuyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. Bu kez bana tutuşu nazik, hatta şefkatli. "Seni seviyorum, Wren. Ve sanırım çok uzun zamandır seviyorum."

Nefesim kesiliyor ve onun pençesinde ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

"Yüzündeki o ifadeyi bir daha görmemek için binlerce acımasız ölümle yüzleştirdim. Sana ihanet ettiğimi bilerek. Bunu hak etmiyorum ama yine de senden bir seçim yapmanı istiyorum."

Sin önümde diz çöktü.

"Affet beni. Bir gün benim için benzer bir şey hissedebileceğine dair en ufak bir şansın olduğunu söyle. Ya da bana hayatından tamamen çıkmamı söyle. Seçimine saygı duyacağım ama senin yarına sahip olamam."

Güçlü savaş lorduna bakarken yüz hatlarımı granite dönüştürüyorum. Kimsenin önünde diz çökmeyen ama benim önümde diz çöken kral. Beni dikkatle izliyor, canavar gibi parlayan gözleri her hareketime odaklanmış durumda.

"Bir gün seni sevip sevmeyeceğimi mi bilmek istiyorsun?" Ölümün kendisi kadar soğuk ve acımasız bir sesle soruyorum.

Bir kez başını sallıyor, kısa ve sert. "Hayır."

Yarım saniye. İfadesini taşa çevirip ayağa kalkmadan önce maskesinin titreyip yanan bir adamın yüzünü ortaya çıkarması için gereken süre bu kadar.

Ayağımı omzuna vurarak tırmanışını durdurdum. "Uzun zaman önce benden aldığın şeyi sana vereceğime söz veremem. Aylar önce kalbimi çaldın ve onu geri almak için ne kadar çabalasam da onu pençelerinde tutmaya devam ettin. Şimdilik senin Kara Yürek, ama bana bir daha yanlış yaparsan, onu senin için yiyip bitiririm."

T Kara Sanat, Elysande'nin kalbinden kopup gelen için için yanan bir pişmanlıkla bana bakıyordu. Ama yavaş yavaş sözlerim içine işledi ve soğuk, kara kalbini kaplayan buzları kırdı. DİKKAT

Yüzündeki umudu bastırıyor, sanki hayatından tamamen kaybolabilirim ve yatak odasında uyandığında, kalesi, krallığı ve tebaası her kaprisine ve iradesine boyun eğerken kül ve toz içinde bırakabilirim. Karanlık büyüünün her şeye sahip olduğu zamanlar.

Ben hariç.

Kapkaranlık dünyasındaki tek ışık parıltısı.

Hareketi takip edebildiğimden daha hızlı ayağa kalkıyor, bir savaş ve ihtiyaç hayaleti, dudakları ordularının toplamından daha büyük bir güçle benimkine çarpıyor. Ağzımı onunki için ayırıyorum ve dillerimiz zafer için savaşıyor, belirsiz bir gelecek için savaşıırken kalplerimizin çarpması kişisel savaş davullarımız. Bizi savaş alanının karşı taraflarında görmeyen bir gelecek. Büyülerimizin soylarının takdir edildiği, farklılıklarımızın acı yerine büyümeye ilham verdiği bir gelecek.

Alt dudağını ısıırıyorum ve ağzımın içine doğru inliyor, ses doğrudan ağrıyan merkezime gidiyor. Elleri her yerde, boynumdan aşağı kayıyor, kollarımda, parmakları kalçalarımın çukurlarına giriyor. Ona doğru eğiliyor ve karnımda sertleştiğini hissederek inliyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu açgözlülükle öpüyorum, kelimelerimin beni sık sık başarısızlığa uğrattığı yerde ona sevgimi gösteriyorum. Pazılarının tepe ve vadilerini, yontulmuş göğüs kaslarının düzlemlerini izliyorum, dalgalanan karın kaslarından aşağıya, pantolonunun ince belini sardığı yere doğru ilerliyorum. Öpüşmemize ara verdiğimde geri çekilmiyor.

"Kalbimi koruyacağına söz veriyor musun?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

Parmağını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "En kutsal yeminim, Leydim."

Parmağını tutup ağzıma götürüyorum ve dudaklarımın arasından yavaşça geri çekiyorum. "Ve senin olmamı mı istiyorsun?"

Sin'in gözleri parmağının alt dudağımı sıyırdığı yere kayıyor. "Bu benim için büyük bir onur olur," diye mırıldanıyor, sözleri hem kalbimi hem de seksimi okşuyor.

"O zaman göster bana. Senin olduğumu göster."

Hiç tereddüt etmeden ağzını boynuma götürüp omuzlarıma doğru öpücükler konduruyor, elleriyle korsajımın bağlarını çözüyor ve

Kollarımdaki kolluklar ayaklarımın dibine bir kumaş yığını halinde düşüyor. Ağzını üzerlerinde hissetmek için can atan, gergin ve sertleşmiş meme uçlarımı görünce takdirle homurdanıyor. Başını eğip birini ağzına alıyor, diğerini avuçlayıp dolgun göğüslerimi sıkarken parmaklıyor. Başım ağaca yaslanıyor ve amım o kadar sert zonkluyor ki baskıdan patlayacağımı sanıyorum. Elleri kıcımlı kavramak için aşağı iniyor ve dizlerinin üzerine çökmeye başlıyor.

"Dur," diyorum.

Hemen yapıyor, bana şaşkınlıkla bakıyor.

"İzin verin kendimi daha açık ifade edeyim." Göz temasını kesmeden pantolonunun düğmelerini açıyorum ve dizlerimin üzerine çökerek pantolonunu da benimle birlikte indiriyorum. Gözlerinde sapkın ve kötücül bir şey parlıyor. "Göster bana," diye tekrarlıyorum. "Bu ve öteki diyarlardaki tüm tanrılara yemin ederim ki, biraz bile geri durursan giderim. Hepsini istiyorum." İkimiz de onun tamamını alamayacağım kadar büyük olduğunu biliyoruz ama yine de denemesini istiyorum. Hissetmek istiyorum. *Acıtmak* istiyorum.

Sin uzanıp çenemi kavradı. "Böyle güzel bir ağız için iğrenç kelimeler, küçük cadı." Gülümsüyorum, benimle biraz daha oynamak için tavrını değiştirmesinden memnunum. "Birinin ona bir ders vermesi gerek." Diğer eliyle şişmiş sikini kavırıyor ve pompalamaya başlıyor.

Sonunda gözlerimi bırakıp onu hayranlıkla izliyorum ve bakışları ağzıma dikilmiş, kendi zevkini yaşarken gördüğüm manzara karşısında amım ağlıyor. "Birine değil, sadece sana. Bana kime ait olduğumu göster."

Çenemi kavrayan eli başımın arkasına doğru ilerlerken bakışları düpedüz yırtıcı bir hal alıyor ve kendini dudaklarımın arasına bırakıyor. Etkileyici bir küfür savuruyor, sonra kalçalarını sallamaya başlıyor. Yavaşça.

Çok yavaş.

Ona bir bakış attım, o da hemen yorumladı. *Kendini tutma*. Bu gece, diz çöküp af dileyecek bir adam istemiyorum. İsteddiğini pişmanlık duymadan alan bir savaş lordu istiyorum.

Kara Sanat sessiz yakarışımı duyuyor ve yüz hatları buz ve gazap maskesine dönüşürken cinsel organım sıkılıyor. İçimden çıkıyor ve saçlarımı geriye doğru çekerek boynumu ortaya çıkarmaya zorluyor. Diğer eliyle dudaklarımı okşuyor, ardından boğazımın ön kısmına doğru uzattığı pençesiyle tüm bedenimi titretiyor. Pençesinin keskin kenarıyla etimi okşayarak, "Sen küçük, kötü bir şeysin," diyor. "Bu gece öğreneceğin üç şey var, küçük cadı. Birincisi, senin bedenine dokunan tek kişi benim.

tatlı amcık. İki, sahiplenmek üzere olduğum şeye dokunmaya çalışan herkesi ölüm bulacak. Ve üç," elini çenemi tutmak için hareket ettirdi, "nefesini ne kadar tutabileceğini öğreneceksin."

Sin sikini ağzıma soktu.

Saçlarımdaki eli çekiştirip бүkerken, çenem onun gövdesini karşılayacak kadar açılmak için zorlanırken, bu sefer nazik olmaktan başka bir şey yapmıyor. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmıyorum, yüzümdeki elini yanına indirişini izliyorum, ağzımı şaftında yukarı ve aşağı yönlendirirken duruşu hafifçe eğiliyor. Etrafını sarmak için bir elimi kaldırıyorum ama havada duruyor. Yarım saniye sonra, iki kolum da arkamdan çekiliyor ve bir çift hayali kelepçe bileklerimi bağıyor, arkamdaki ağaca sabitleniyor.

Benimkinin farkına vardığında yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor, şüphesiz artık onun merhametine kaldığımın farkındalığıyla derinleşen uyarılmamın kokusunu fark ediyor.

Kara Sanat birçok şeyle tanınır ama merhamet asla bunlardan biri olmamıştır. Beni önünde diz çökmüş, göğüslerim kesik kesik nefes alırken gördüğünde siki inanılmaz derecede büyüyor. İticileri derinleştiriyor, ucu boğazıma değene kadar kendini sonuna kadar oturtuyor, tekrar ve tekrar. "Aynen böyle, aşkım. Sikim ağzındayken çok güzelsin."

Gözlerim yaşıyor ve bir tanesi yanağımdan aşağı süzülüyor, o içime pompalarken çenem ağrıyor. Boştaki elinin bir parmağıyla gözyaşımı siliyor ve yalıyor. Mümkünse daha da ıslanıyorum, kalçalarım kendi kayganlığımla sıırıslıklam oluyor. Ve sonra artık bana bakmıyor, başı gökyüzüne doğru eğilmiş, kutsaldan başka bir şey olmayan bir şarkıyla beni ağzıyla beceriyor. Homurtuları beni kendi derin zevkimle dolduruyor, ihtiyaç duyularımı acı verici bir şeye yükseltirken içime yayılan boşluk acısıyla tezat oluşturuyor.

Sin bir lanetle içimden çekiliyor, saçlarıma dolanmış eli başımın bir santim bile kıpırdamasını engelliyor, bu sırada kendini toparlıyor, içgüdüleri onun yer değiştirmesi ve bu şekilde içime girmesi için yalvarırken insan formunu koruyor.

Kelepçeler çözüldü ve ellerim gevşedi. Yavaşça ayağa kalkıyorum, avcının görüş alanına hapsolmuş bir av gibiyim. Sin beni kendine çekerken kollarını belime doluyor ve beni derinden öpüyor, dış etlerim onun tuzlu prekumuyla tatlanıyor. "Arkanı dön," diye bağılıyor ve tutuşunu bırakıyor.

Beni kendisi döndürmüyor, kendimi ona tamamen teslim etmeyi seçmem için beni zorluyor. Dönüyorum.

"Ellerini ağaca koy ve o güzel bacaklarını benim için aç."
Söyleneni yaptım.

Kendini içimde kılıflarken homurdanıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en muhteşem ses. Savaş lordu beni vicdan azabı duymadan sikerken dudaklarımdan zevk çığlıkları döküyor ve bana zihnen, kalben ve bedenen kime ait olduğumu gösterme talebimi yerine getiriyor. Kalçalarımı ona doğru geri çekiyorum, amım onun kalınlığı etrafında geriliyor, ama artık acıtmayacak kadar ıslağım. Onu istiyorum. Onun her işkence görmüş, zalim parçasını, hepsini istiyorum.

Parçalanıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar ona karşı sallanırken, ecstasy uzuvlarımdan, çekirdeğimden, kalbimden geçiyor. Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Aşkını hissetmeme izin ver," diye fısıldıyorum.

Kara Sanat bir kükremeye geliyor, beni sıcak tohumuyla, vaadiyle,... *aşkıyla* dolduruyor. Onun etrafında kenetleniyorum, döllerini etrafımızdan akıp kalçalarımdan aşağı damlarken onu kurutuyorum. Kolları beni sarıyor, göğsüne bastırıyor, burnunu saçlarıma bastırıyor. Birkaç dakika burada kalıyoruz ve sonunda kendini geri çektiğinde yüzümü ona dönüyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum ve bir elimi saçlarının arasına sokarak ağzını nazikçe kendime doğru yönlendiriyorum. "Bana bak." Kedi gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalbim göğsümde takla atıyor. Bir elimle yanağını okşuyorum, güzelliğine ve şu anda bana bakışındaki yıkıcılığa hayranlıkla bakıyorum. "Bu gece bana üç şey öğretmiş olabilirsin ama benim de sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldıyorum. Devam etmemi beklerken yüz ifadesi merakla değişiyor. "Seni seviyorum Singard. Gökyüzündeki yıldızlardan ve ciğerlerimdeki nefesten daha çok seviyorum seni. Çok uzun zamandır seviyorum."

I Savaşmamak garip hissettiriyor. Sanki her an, Kara Sanat ve ben taktığımız nezaket maskelerini yırtıp atacak, silahlarımızı çekecek ve oynadığımız oyunları nihayet sona erdirecek darbeyi ilk vuran olmak için yarışacağız

bir kez ve herkes için.

Bu gerçekten çok yazık olur. Oyunlarımızdan oldukça keyif alıyorum.

Bu ormanı kişisel yatak odamız haline getireli bir hafta oldu ve birbirimizi öldürmeye çalışmayı bırakıp ikimizin de itiraf ettiği derinlerdeki duyguları keşfetmeye karar verdiğimizden beri ilişkilerimiz ürkütücü derecede keyifli. Hayatımın en güzel haftası olduğuna inanmak istiyorum.

"Böyle tepinmeye devam edersen bütün balıkları ürkütüp kaçıracaksın," diye azarlıyorum, kendi mızrağım akan nehrin üzerinde hazır bekliyor.

Sin bana yarım bir sırtış atıyor ve balıkları ürkütmemek için ayaklarını çok yükseğe ve yavaşça kaldırarak bir gösteri yapıyor. Ardından gelen kıkırdamayı -gerçek *kıkırdamayı*- bastıramıyorum. Sin'in zaten ustalıkla mükemmelleştirmedeği bir becerisini keşfetmek neredeyse rahatlatıcı oldu. Yemek hazırlamaya adanmış koca bir mutfak personeli varken kendi balığını zıpkınla avlamasına hiç gerek olmadığını hatırlatmakta gecikmedi, ancak küçükken gizlice kıyı şeridine inip boş zamanlarında bu işi denediğini söyledi. Kara Sanat'ın uzun süredir çocukluk arkadaşı olan Bennett Langston'ın boğazını parçalayıp etini lime lime etmeden önce bu gezilerde ona eşlik edip etmediğini merak etmişim ama sormadım.

Bir kez olsun onu kışkırtmak istemiyorum.

Zeytin yeşili pulların parıltısı dikkatimi çekiyor ve mızrağımın uçlarına açıyor veriyorum. Yukarıdaki kalın gölgelik güneş ışığının sudaki balığı bozmasını engelliyor ve silahım levreğin karnını erimiş tereyağı gibi kesiyor. Balığı havaya kaldırıp pullarının koyu yeşillerine ve sessiz kahverengilerine hayranlıkla bakarken bir çift el belime dolanıyor.

"Benim kötü kalpli, küçük katilim," diye fısıldıyor kulağıma, dişlerinin arasında lobumu çekiştiriyor.

Boğazımdan gelen o tuhaf kakhaha yine duyuluyor ve yakaladığım balıkları kovaya eklemek için onun elinden kurtuluyorum. Şu anda on bir balık var, onunu ben yakaladım.

"Eşit olmak istiyorsun, değil mi? Sadece benim yetişmem adil olur." Ona alaycı bir gülümseme gösteriyorum, o da kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. Ona Varil'in muhafızını öldürdüğümü anlattım - Vox ve Aeverie'nin bir mesajla Baelliarah'ya dönmesine izin verecekleri muhafızı. Bu kısmı atlamadım.

Bıçağımın boynuna saplanışını hissetmekten ve kanının ürkütücü bir şelale gibi boğazından aşağı süzülüşünü görmekten daha da çok zevk aldım. Hepimizi besleyen kızıl şuruba olan sapkın iştahımı anlatırken Sin bir kez bile geri çekilmedi. Sadece dinledi ve ben de onu bu yüzden daha çok sevdim.

"Cornelius'un kız kardeşimle yattığını biliyor muydun?" Mızrağımın her bir ucuna saplanmış küçük kemik parçalarını yırtık pırtık bir bezle silerek soruyorum.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Şaşırmaması karşısında gözlerimi deviriyorum. Sin'in en yakın düşmanlarının nerede olduğunu yakından takip edeceğini bilmeliydim... düşmanlarının? Birkaç ay önce en büyük Langston, Cosmina'yı Sin'in zindanındaki hücresinden kurtardığında topallayan kız kardeşime bana kadar eşlik eden kişi olarak Kara Sanat'ın uzun listesinde kendine en üst sıralarda yer edinmişti. Elfler ve aşkınlardan arasındaki ilişkiler, özellikle de Vadi'nin bu savaşı kazanmasının tek olasılığının, bu noktaya kadar kendi türlerine zarar vermek için elinden gelen her şeyi yapan adama güvenmek olduğu yönündeki söylemler de eklenince, sarsıcı bir hal aldı. Ama Günah artık düşmanımız değil.

Ya da en azından benim değil. Diğerlerinin daha fazla ikna edilmesi gerekebilir.

"Zorina mutlu görünüyor ve benim için önemli olan da bu. Cornelius her zaman bizim tarafımızda oldu. Yani, bir bakıma," diye düzeltiyorum. "Sanırım başlangıçta hiçbirimiz aynı tarafta değildik ama artık her şey farklı. Cosmina ve Blythe da mutlu görünüyor. Görünüşe göre tüm ailem insan-aşkın ilişkilerinde eşleşiyor." Ona göz kırpıyorum.

Sin saldırır ve mızrağı akşam yemeğinin tam ortasına saplanır. Mızrağı kovaya atıyor, sonra da ellerini nehirde yıkıyor. Aeeverie'nin en iyi taklidini yaparak, "Seni insan bile saymam, *kan büyücüsü*," diyor. "İnsanların geri kalanı senin yarısı kadar vahşi olsaydı, benim türüm bu savaşı çoktan kaybetmiş olurdu."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor ve yaptığı hatayı fark etmemiş gibi görünüyor. Silahımı bir kenara atıp oturuyorum ve yanımdaki çimenleri okşuyorum, bir saniye sonra o da bana katılıyor. Başımı arkaya eğerek yaz havasından alabildiğim tüm sıcaklığı içime çekiyorum. Gökyüzü bulut parçacıklarıyla kaplı, sadece bir kısmı başımızın üstündeki birbirine kenetlenmiş ağaç dallarının arasından görülebiliyor. Hava nihayet, havanın en ılıman ve fırtınaların en sakin olduğu yaz mevsiminin kalbine yerleşti.

"Aşkınlardan kendi türünüz olarak bahsettiğinizi ilk kez duyuyorum,"

diyorum usulca.

Bir süre sessiz kalıyor ve bir bakış attığımda derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonunda konuştuğunda beni hiç duymadı mı diye merak ediyorum. "Şimdi daha zor." Kendimi ona doğru çeviriyorum ve hazır olduğunda devam etmesini bekleyerek elimi onun eline koyuyorum. "Aşkın olmak sadece form değiştirebilmekten daha fazlası. Bu her zaman kanımda var. İçgüdüler... ihtiyaç. Tüm duyularım bir hayvanınki gibi artmış durumda ve belirli duygular kabardığında, belirli şekillerde tepki vermeye hazırım. Hayatım boyunca bu içgüdüleri bastırdım ve sadece ihtiyaç çok güçlü olduğunda delirme riskini göze alarak değiştirdim.

"Diğer şekil değiştirenlerin etrafında olmak bu tepkileri daha da artırıyor. Doğamız gereği sürü hayvanlarıyız ve ben hep yalnızdım. Burada... benim türümden bu kadar çok insanla çevriliyken... çok daha fazla şekil değiştiriyorum. Koşmaktan ve ormanı uzun süre kör etmeye zorlandığım gözlerimle deneyimlemekten başka bir sebep yok." Konuşurken düşünceli ve gözlerinde yeni bir şeyin parıltısını görünce göğsüm ısınıyor. Tam olarak mutlu değil ama... memnun.

"Nasıl bir şey?" O düşünürken ön kolunda aşağı yukarı tembel daireler çiziyorum.

Dudakları büzülüyor, sonra nehir kıyısının karşısındaki ağaçlara bakarken düzleşiyor. "Aynı anda hem ağırlıksız hem de sonsuz güçlü olmak gibi. Sanki artık hiçbir şey beni engelleyemezmiş gibi - ne krallığım, ne kanunlar, ne..." yutkunuyor, "ne de babam. Denizin altında bir ömür geçirmişken suyun yüzeyine çıkmak gibi bir şey." Dönüp bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Şimdiye kadar yaşadığım en güzel üçüncü duygu. Seninle sevişmekten hemen sonra."

Başımı eğiyorum ve ona alaycı bir incinmişlik ifadesi fırlatıyorum.

"Gerçekten mi?"

Söylesene, hangi duygu beni çıplak görmekten daha büyüktür?"

"Beni sevdiğini söylediğinde."

Sıcaklık göğsümün içinde yıldız gibi parlıyor, her uzvuma yayılıyor ve el ve ayak parmaklarıma doğru kayıyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı omzuna değdiriyorum. "Seni seviyorum." Boynunun alt kısmını öpüyorum. "Her," diye fısıldıyorum, burnumu boğazının sütununda gezdiriyorum, "kötü," sonra dudaklarımı köşesine değdiriyorum, "parçası." Ağzım onunkine çarpıyor, onun her kötü parçasını tadıyor ve daha fazlasını arzuluyorum. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyor ve dillerimiz karşılıklı olarak birbirine vuruyor, her birimiz bu geceki kan sunusuna hazırlanmak için ayrılmam gerekmeden önce diğerinin mümkün olduğunca çok tadına bakmak için acele ediyoruz.

Bir karar vermemiz konusunda ne kadar kararlı olursa olsun, Sin ve ben yaklaşan kanlı ay sırasında yıkıcı büyüü topraklarından kaldırmayı kabul ettiğimizde Aeeverie tek bir minnettarlık kelimesi bile etmedi. *Tanrıların gösterdiği gibi*, Vox'un en çok kanı sunacağını, böylece büyümün onların en güçlü savaşçısınıninkiyle kutsanacağını açıklamadan önce söylediği tek şey buydu. Bu hafta töreni her tartıştığımızda Sin'in dişlerini sıktağı bir gelenek. Sin'in tanrıça tarafından kutsanmış gücü toprağın restorasyonunun temelini oluşturacak ama asıl ağır yükü kaldıracak olan benim onu güçlendirme yeteneğim.

Öpüşmemize ara verip dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, örgümün ucu ön kolumun üzerinde kıvrılıyor. "Doğru seçimi yaptın. Onlara yardım etmeyi kabul ederek."

Gözlerinde öfke kaynıyor ve öne doğru eğilerek bir dirseğini bükülmüş dizinin üstüne koyuyor. "Gördükleri yerde bana saldırmaya şartlanmış ordularıyla krallığımı tek başıma geri alamam ve halkımın babamın yönetimine maruz kalmasına izin vermeyi reddediyorum. Eğer elflere güçlerini geri vermek ödemem gereken bir bedelse, o zaman ödeyeceğim. Ve arkamda elf ordusu varken, Adelphia'nın kendisine yemin ederim ki tahtıma geri dönmeden önce hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim."

"İstedliğini elde etmeyi çok basitmiş gibi gösteriyorsun," diyorum.

Gözlerindeki parıltı da adı kadar günahkâr. "Yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yaktığın zamandır aşk."

"I Kanla beslenmem gereken gece giymemi istediğimiz renk gerçekten altın mı?" Boy aynasında kendime bakarak soruyorum.

Zorina kıs kıs güler. "Belki de baş rahibenin ödünç alabileceğiniz uygun bir altın önlüğü vardır," diyor ve boynuna bir önlük sarıyormuş gibi yapıp görünmez yemek kaplarını havaya kaldırıyor.

Aynada ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Cornelius'un ayaklarını yerden kesen şey bu alaycı mizah mı, kardeşim?"

Eteklerini havalandırarak sahte bir reverans yaptı. "Bay Langston beni gerçekten çok çekici buluyor." Verdiği yanıt hepimizin ortak kahkahasına dönüştü.

Morrinne odanın köşesinde sessizce izlediği yerden bir adım öne çıkıyor ve dallardan ve kurutulmuş mor çileklerden örülmüş tacımı düzeltiyor. Bakışlarını indirerek beni tepeden tırnağa değerlendiriyor ve tüllü, dökümlü altın rengi elbisemi inceliyor. Korsenin orta dikişini kan kırmızısı yakutlardan oluşan bir iz süslüyor ve daha fazlası boynumu çeneme kadar saran kumaşı süslüyor. Kolları kelebek kanatları gibi büyük ve yarı saydam, bronz bir kuşak ise kalçalarımın hemen üzerinde duruyor.

Elbise muhteşem.

Ve yüceltilmiş bir kan akıtma töreni için tamamen saçma.

Annem onlarca yıldır dokumaktan ve örmekten nasır tutmuş tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Son zamanlarda daha mutlusun," diyor, kıyafetimle ilgili hiçbir yorum yapmadan.

Onu kucaklamak için kendime çekiyorum ve burnumu gümüş rengi saçlarına gömüyorum. Lavanta ve papatya burnumu okşuyor ve derin derin içime çekiyorum. Annemin en sevdiği çay karışımının kokusunu özledim ve keşke onun rahatlatıcı aromasını şişeleyip sonsuza dek cebimde taşıyabilseydim. "Ailemiz yeniden bir bütün oldu. Tabii ki şimdi daha mutluyum," diye kabul ediyorum.

"Kara Sanat'ı buraya getirmeden önce sefil bir kazdın."

"Anne!" Zorina azarlıyor.

"Ben senin annenim, istersem özgürce konuşabilirim," diye kestirip atıyor.

Yardım için Cosmina'ya bakıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü boyamak için kullandığı fırçaları ve küçük kozmetik kaplarını masanın üzerindeki sepete geri koyarken kendi kendine gülümsüyor.

"Karmaşık bir durum," diyorum.

Morrinne alay eder. "Buna hakkın var." Ses tonundan Sin'le olan ilişkimi mi eleştirdiğini yoksa programlarımız elverdiğince birlikte geçirdiğimiz zamanın arttığından haberdar olduğunu mu ima ettiğini anlayamıyorum. Ben bahçelerdeki işime geri döndüm, Sin ise elf ordusuna entegre oluyor, silahlarını, zırhlarını ve taktiklerini öğreniyor ve karşılığında krallığın birliklerinin düzeni ve eğitimde prova ettikleri ortak manevralar konusunda onları eğitiyor.

Kara Sanat ve ben tanıştığımız günden beri aramızda titreşen akımı keşfetmeye karar verdiğimizden beri daha mutluyum - kaypak, tehlikeli bir şey ama artık inkâr edemeyeceğimiz bir şey. Blythe odaya giriyor, Aeeverie'nin hazırlanmak için kullanmamıza izin verdiği tapınaktaki boş bir alan ve kız kardeşlerimin taç örgüsü şeklinde büktüğü, diademin dikkatlice arkasına tutturulduğu saçlarım için bana ücretsiz bir not sunuyor. Cosmina'ya kısa bir öpücük verdikten sonra baş rahibenin bizi çağırdığını duyurdu.

Kan töreni başlamak üzere.

Tapınak hiç görmediğim kadar kalabalık ve dışarıda kutlama sonrası için kurulan şenliklerin tadını çıkaran daha fazla elf var. Kürsü kenara itilmiş, uzun, dikdörtgen bir masanın yanında, ortasından aşağıya doğru uzanan vermillion bir kumaş var. Üzerinde tanımadığım sembollerin işlendiği birkaç kadeh ve elflerin özel şarabından ince bir şişe masanın üzerinde duruyor. Ve tam ortada, cam kubbenin içindeki metal sehpasında, Aeeverie'nin bize daha önce gösterdiği, geçmişte bu törenlerde kullanılan yakut süslemeli hançer duruyor.

Her zamanki beyaz cübbesini giyen Aeeverie hariç, abanoz cübbeler giymiş on iki elf tapınağın en ucunda sıralanıyor. Altısı erkek, altısı kadın, baş rahibe ve Vox ortalarında. Yüzleri taş kürsüye dönük, şu anda en yumuşak görünümlü altın minderlere sahip, koltuğunun kollarına daha fazla yakut yerleştirilmiş kanatlı bir sandalyenin altında kırmızı bir halıyla kaplı.

Koridordan yaklaştığımda on iki çift göz birden bana çevriliyor ve odaya bir sessizlik çöküyor.

"Sizi onurlandırabileceğimiz bir yere oturun," diye talimat veren Aeeverie, elflerin odanın geri kalanını kürsü basamaklarından ayırmak için oluşturduğu duvarı aşabilmem için kenara çekildi.

Sandalyeye yerleşip kollarımı dayadığımda minderler usulca inliyor. Duvar apliklerinden yansıyan ateş ışığı İbadethane'yi sıcak, kor bir ışıltıyla yıkıyor. Ailemi odanın ön tarafına yakın bir yerde buluyorum; yasak şaraptan içmemi beklerken yüzlerinde soğukkanlı bir ifade var. Eldridge gözüme takılıyor ve beni cesaretlendirmek için başını hafifçe sallıyor. Bu jest karşısında kalbim kabarıyor ve ben de kendi başımı hafifçe eğerek karşılık veriyorum.

Aeverie hançeri kabından çıkarıp kadehlerden birini alırken ve kürsünün ayak ucuna doğru yürürken beyaz cübbesi yerde sallanıyor. "Yüzyıllardır türlerimiz, büyümüzün güçlü ve hasatlarımızın verimli kalmasını sağlamak için birleşti. Yakında kanlı ay sabah yıldızını tutacak ve o zaman Kaynakla olan bağlantımız en güçlü halini alacak. Görümün bana daha önce gösterdiği gibi, tanrıça tarafından kutsanmışların kanı topraklarımızı besleyecek ve kan büyücüsü onu bu sefil uçurumdan geçirip kalbine yönlendirecek. İyi niyetinin bir göstergesi olarak ve büyü gücüyle kutsamak için, komutan hoşgörün için bir adakta bulunacak. Ama önce konsey bu birliği kendi birliğimizle kutsayacak."

Aeverie basamakları çıkıyor, hançeri avucunun içinde kaydırıyor ve bıçağın düz tarafını dudaklarıma bastırıyor, tıpkı haftalık ayın sırasında meyvelerin suyuyla yaptığı gibi. Boğazım susuzluktan karıncalanıyor ama sadece ağzımdan nefes alarak yutkunuyorum. Kadim dilde bir şeyler mırıldanıyor, sonra bıçağı ve kabı solumdaki en uzaktaki elfe uzatıyor. Kadın avucunu kesip elini eğerek süslü kadehe boşaltıyor ve Aeverie'nin söylediklerine benzer bir şeyler mırıldanıyor. Fincan ve hançer teker teker sıraya giriyor, kadeh her yeni el ile daha da dolup taşıyor. Son elfin avucu kadehe suyunu verdiğinde, baş rahibe kadehi topluyor ve bana sunuyor.

"Lütfen teklifimizi kabul edin. Bu içkiyle, kutsamamız hepimize hizmet etmen için büyüne yardımcı olsun."

Kupayı kabul ediyorum ve başını eğerek platformun dibine geri dönüyor. Uzaklardan izleyen kalabalık bir topluluğa rağmen salon neredeyse sessiz. Herkesin dikkati bana ve elimdeki kutsal şaraba odaklanmış durumda, sanki benim onların kurtuluşu olacağıma gerçekten inanıyorlarmış gibi.

Onu görmeden önce sıcaklığını hissediyorum.

Odanın kenarında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş Sin beni dikkatle izliyor, gözleri bu tül elbiseyi eritecek kadar ateşli

ayaklarımın dibinde altın külüne dönüştü. Saçlarının yarısı tepeden düğümlemiş, geri kalanı omuzlarını geçecek şekilde düzgünce taranmış. Kısmen açık, dökümlü beyaz gömleği sepya teninin zengin rengini tamamlıyor ve siyah pantolonu ödünç alınmış olmasına rağmen kaslı kalçalarına tam oturuyor. Burada, Elysande'nin ölümlü erkeklere armağanı gibi görünen kişinin ben olduğumu sanıyordum, ama Sin de kendi başına yıkıcı.

Bakışlarımı Aeeverie'ye çeviriyorum, fincanı ağzıma götürüyorum ve içindekileri derin bir çekişle içiyorum. Gözlerimi kapatıp, biriken likörün kremamsı tadını çıkarıyorum, dilimin dikkatini çekmek için yarışan kıvrımlı tatlar. Çoğu parlak ve narenciyemsi, ama huş ağacı ve sedir ağacı gibi daha derin birkaç tat, ekşiliği topraksı bir sonla kesiyor. Dilimi dişlerimin arasında gezdirerek koyu şarabın tüm kalıntılarını yalayıp yutuyorum.

Kolektifim damarlarımda uğulduyor, serbest bırakılmak için can atıyor ama ben onu bağlı tutuyorum. Şimdi zamanı değil, özellikle de hâlâ içmem gereken Vox'un kanı varken. Büyüm mücadele etmeden itaat ediyor. Kanı kendim dökmedim, bu yüzden canavar şimdilik çoğunlukla kışkırtılmamış durumda.

Aeeverie kadehimi topluyor ve Vox'u çağırıyor, o da kutsal hançeri elinde tutarak öne çıkıyor. Sarı saçları, giysilerinin çoğunu gizleyen siyah cübbesine karşı şaşırtıcı derecede parlak, örgüleri yeni örülmüş ve başının yanlarına doğru bükülmüş. Kıyafetlerime takdir dolu bir bakış attıktan sonra bir dizinin üzerine çöküyor.

Öne doğru eğildim, tek kaşımı kaldırdım.

Vox elime uzanıyor ve parmak eklemlerimin arkasına nazıkçe bir öpücük konduruyor. "Son sunu olmak benim için bir onurdur. Wren, kanımla sana zihin, beden ve kalp gücü armağan ediyorum."

Vox ayağa kalkıyor ve avucunu kesiyor, kıpkırmızı eli boyunca sürünerek eşleşen haliya damlıyor. İçime çekmek gibi bir hata yapıyorum ve gözlerimin kafamın içine dönmesini engellemek için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Nefis kokuyor, özellikle de zaten içtiğim dolumdan dolayı duyularım artmışken. Kadehin içine kanını akıtmasını bekliyorum ama onun yerine öne doğru eğiliyor, eli yana doğru eğik.

Nefesim kesiliyor.

O... O doğrudan ondan içmemi istiyor.

Ona sessiz bir soru yöneltiyorum, ağzımın yanında tuttuğu eliyle onun arasına dikkatle bakıyorum. "Son sununun doğrudan tüketilmesi bir gelenektir. Dilimizde kadim bir deyiş vardır, gevşek bir şekilde 'büyünün en güçlüsü ette yatar' anlamına gelir."

Odanın sıcaklığı düşer.

"Kadehten içecek." Sesi tanımak için Vox'un etrafına bakmama gerek yok; Sin'in gırtlaktan gelen hırıltısını nerede olsa tanırım.

Vox doğrulur ama arkasını dönmez. "Kan büyücüsünün nabızdan gelen teklifi kabul etmesi hepimizin yararına olacaktır."

"Ve bunu bir daha önermemek *sizin* yararınıza olacaktır. Kupa, Komutan," diye uyarıyor Sin, kışın nefesinden daha soğuk bir sesle.

Etrafına bakmak için kendimi eğiyorum ve Sin'in elf konseyinin tam arkasında durduğunu görüyorum. Bugünkü şakacı aşık gitmiş. Bu gece o savaş lordu, karanlık büyücü, kanının da soğuk kalbi kadar siyah olduğu söylenen Azrail.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve zarif sandalyede arkama yaslanarak bacak bacak üstüne atıyorum. Vox'un çenesinde bir kas tüyleniyor ve bakışlarımla buluşmadan önce yaralı elini kıvrıp açıyor. "Bu sunu senin onuruna, kan büyücüsü. Senin kutsaman, senin seçimin."

Tatlı tatlı sırtıyorum, sapkın bir yanım ikisi arasındaki çekişmeden zevk alıyor. "Kupa çok iyi olur Komutan. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Aeверie ona kadehi uzatır ve o da kan kaybından

o.

Kaba bir gülümsemeyle içkiyi kabul ediyorum ve Vox cüppelilerin sırasına dönüyor.

Elfler. Gözlerim Sin'inkilere kilitleniyor ve kadehi devirirken başka tarafa bakmıyorum, Vox'un ikoru kadife gibi boğazımı kaplıyor.

Limon ve krema dilimin üzerinde patlıyor. Bu lezzet, meyvelerin olgunlaşıp şiştiği kış aylarının sonlarında mutfağımızın vazgeçilmezi olan pudingi anımsatıyor. Meyveleri ezip reçel yapmakta ve otları baharat haline getirmekte iyiyimdir ama ekşi tatları mükemmel şeker ve krema dengesiyle kesmek için sabır gerektiren her şey en çok Morrinne'e yakışırdı. Her krallığın baş fırıncısı o olsaydı, eminim tüm savaşlar çoktan sona ererdi.

Sonuncusunu yutarken gözlerimi Sin'den ayırmıyorum, içtiğim Vox'un kanı olduğu için tamamen ona odaklandığımı bilmesini istiyorum. Çevremde sarı bir şey dikkatimi çekiyor ve pençelerinin uzadığını fark ediyorum. Çok kızgın. Ama hakkını yemeyelim, öfkesini iyi dizginliyor. Belki bunun için onu daha sonra ödüllendiririm.

Aeверie bana bir peçete uzatıyor, ağzımı silmek için kullanıyorum, sonra baş rahibe seyircilere hitap ederken bacaklarımı açıyorum. Tapındaki her elf hep bir ağızdan yumruklarını kalplerinin üzerine koyuyor ve bir kelime mırıldanıyor

kendi ana dillerinde. Bir süre sonra kalabalık kutlama için dışarıya dağılmaya başladı, Cosmina ve benim astığımız çiçek çelenkleri hala canlı ve canlıydı. Geriye dönüp baktığımda, Aeeverie'nin geçen haftaki parti için onları asmak istemesinin nedeni, çiçeklerin bu geceki kutlama için süs görevi göreceğini bilmesiydi. Sözde Görüşü sayesinde Sin ve benim onun şartlarını kabul edeceğimize dair sözde güvence vermişti. Kan büyücüsüne son bir sunu, bu seferki doğanın kendisinden.

Sandalyemden kalkıp giyindiğim odaya doğru ilerliyorum, Sin'in gözden kaybolana kadar beni izlediğinden emin olduğum için kalçalarımı biraz daha fazla sallıyorum. Önce kuşağı ve önlüğü çıkarıyorum, açık renkli kumaşa kan bulaşmasını bir şekilde engellemeyi başardığım için rahatlıyorum. Onun yerine değiştirdiğim kıyafetlerimi giyiyorum: deri korsajımın altında sade, koyu mavi bir elbise, kumaşı kalçalarımın etrafında yayılıyor. Sırada taç örgüm ve başlığım var; saçlarım gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyor. Göz kapaklarımdaki altın rengi ve dudaklarımdaki cinayet rengiyle kendimi iyi hissederek odadan çıkıyorum.

Gerçekten çok iyi.

Başımı biraz daha dik tutarak dışarıya, partiye doğru yürüyorum ve Theon, Cosmina ve Blythe'ı gülüp içkilerini yudumlarırken buluyorum. Bir grup genç elf kızı etrafta dolaşp mavi ve beyaz çiçeklerden örölmüş taçlar dağıtıyor, bunlardan iki tanesi Blythe ve kız kardeşimin başında duruyor.

"Sana bir içki doldururdum Wren ama üzülerək söylüyorum ki hançerimi evde unuttum," dedi Theon göz kırparak ve kadehini sahte bir kadeh kaldırarak.

Yüzümü buruşturuyorum ve dilimi ona doğru uzatıyorum. "Ha-ha, evet, Wren kan içiyor, gülün bakalım."

Bir kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, diğer eliyle saçlarımı karmakarışık bir hale gelene kadar karıştırıyor. Yanaklarıma yapışan parçaları koparıırken gülerək onu uzaklaştırıyorum. Ellerimi yanlarıma bırakıyorum.

Onu görmek beni durdurdu.

Parlak gökyüzünün ortasında tek başına bir fırtına bulutu gibi duran Sin'in soğuk ve katı tavrı, bu neşe çemberinin içinde göze çarpıyor. Yanıma gelmesi için çenemle işaret ediyorum, kaşlarını kaldırıyor ve ben de ellerimle onu öfkeyle yanımıza çağırıyorum.

Blythe içkisinden bir yudum alıyor ve Cosmina'ya endişeyle bakıyor ama kız kardeşimin ifadesi değişmiyor. Sin bana doğru yaklaşırken bir el sırtıma doğru kayıyor, yüzünde tarlanın öbür ucunda takındığı şaşkınlıktan eser yok.

Uzanıp elimi onunkinin içine sokuyorum. Sevgisini açıkça göstermem onu şaşırttıysa da belli etmiyor, parmaklarını benimkilerin etrafında dolaştırıyor.

"Teknik olarak daha önce tanıştığınızı biliyorum ama bu sahte bir bahaneydi," diyorum, ailemi yol arkadaşımın bizzat Kara Sanat tarafından bana eşlik etmesi için gönderilen Roarke adında bir muhafız olduğuna inandırdığım için hâlâ biraz suçluluk hissederek. "Seni sürü kardeşim Theon'la tanıştırmak istiyorum. Bu da Blythe. Kız kardeşimin hayatının bir parçası, yani bana kalırsa ailemizin fahri bir üyesi."

Blythe da aynı şekilde karşılık verir ve Theon başını öne eğer. "Söylentilere göre kendi kapı-gözetleme kulelerinizi falan yıkmışsınız," diyor.

Günah yanımda bir duvar da olabilirdi, tüm sert çizgiler ve kenarlar. "Doğaçlama," diye yanıtlıyor, ses tonu karanlık bir eğlenceyle vurgulanıyor.

"Bununla, Wren'in başımıza bela olduğunu ve planımızı boka batırdığını kastediyor."

Eldridge'in sesiyle o kadar hızlı dönüyorum ki bileğimi burkmadığım için şanslıyım. Theon'un içkisini elinden alıyor ve derin bir nefes çekiyor. "Bundan bir yudum almamın sakıncası var mı kardeşim?" diyor ve boş bardağı Theon'un göğsüne doğru itiyor. İkisi de gülünç homurtular çıkararak ve ahmaklar gibi görünerek bir dizi sahte darbe ve yan adım alışverişinde bulunur.

Onu gördüğümde kalbim iki katına çıkıyor.

Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor ve Cosmina'nın Sin'e hafifçe başını salladığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Bu hareket basit ama sanki yanımda güreşen aptallara odaklanmışken aralarında geçen bir konuşmayı kaçırmışım gibi ağır geldi. Sin'e bakıyorum ve yüz hatlarında en ufak bir rahatlama belirtisi olduğuna yemin edebilirim.

"Wren, Morrinne'e doğum günü için ne yapacağına karar verdin mi?" Cosmina belki de beni ortak bakış hakkında soru sormaktan vazgeçirmek için soruyor.

"Evet, aslında mutfağı kullanabilmem için onu oyalamakta yardımınıza ihtiyacım var. Ona sabun yapıyorum - elimdeki birkaç yağ ve otlar sabuna olabildiğince yakın bir şey - ve diğerlerinin ortak mutfağı kişisel kullanımım için kullanmamı isteyeceklerinden şüpheliyim."

"Olmuş bilin. Bize katılacak mısın, Singard? Birkaç gün sonra doğum günü. Sana söylediğimi kimseye söyleme ama büyük bir doğum günü," diyor alaycı bir sırıtışla.

"Dudaklarım mühürlü leydim. Ve kendimi istenmediğim bir yere sokmayacağım."

"Kabul etmenizi istemeseydim sizi davet etmezdim. Hepimizin dolabında iskeletler var, Majesteleri. Siz sadece onları zindanınızda tutmayı tercih ediyorsunuz."

Kız kardeşimin çekingen doğasına uymayan bu cesareti karşısında gözlerim açılıyor ama gülümsemesi geniş ve eğlenceli. "Kız kardeşimin hayatında olman benim isteğim değil ama buna karar vermek bana düşmez. Bu sizin seçiminiz ama davetimin samimiyetsiz olduğunu düşündüğünüz için gelmemezlik etmeyin."

Sin konuşmak için ağzını açıyor ama *tereddüt* ediyor. Kendini beğenmişliğin vücut bulmuş hali olan Kara Sanat'ın kelimelerle boğuştuğunu muhtemelen ilk kez görüyorum. Başını sallamak ve zoraki bir gülümsemeyle yetiniyor ama Cosmina yeterince memnun görünüyor.

"Peki ya siz aşırı büyümüş köpekler?" Sesimi, iki ergenlik öncesi çocuk gibi kıs kıs gülererek son birkaç itiş kakış yapan kardeşlerime doğru yöneltiyorum.

"Varlığımın yaşlı kadını memnun etmeye yetmediğini mi söylüyorsun?" Eldridge orantısız ve dişlek bir sırıtışla konuşuyor. Şakayla karışık konuşuyor. Eldridge'in öz annesiyle ilişkisi gergin ve seçtiği kişiye duyduğu saygının ne kadar derin olduğunu biliyorum. Onu tersliyorum ve karşılığında attığı kahkaha kanımı altına çeviriyor. "Tamam, tamam, belki de gizlice ona her zaman kullandığı şeyleri saklaması için yeni bir kutu yapıyorumdur." Elleriyle örgü örüyormuş gibi bir hareket yapıyor. "Bu da tam bir buçuk yıl sürdü. Buradaki ahşabı kesmek kolay değil, çok ıslak ve sanki yavrusu ölmüş gibi çöküyor."

"Seni kütükler mi yeniyor, Eldridge?" diye soruyor ağabeyim ve Sin hariç hepimizin kıkırdamasına yol açıyor.

Bu da ona kaba bir jest kazandırıyor ama Eldridge kendi hakaretini sıralarken gözleri sıcaklıkla parlıyor ama ben duymuyorum, dikkatim beni birkaç adım geriye çeken ele gidiyor. Ben daha dönmeden Sin'in dudakları kulağımda. "Bu gece benimle mağaramızda buluşur musun?" Nefesi boynumda sıcak ve ona yapışan biberli kokunun her zerresini içime çekmek istiyorum.

"Buranın *bizim* mağaramız olduğunu söyleyemem," diyorum göğsüne yaslanarak.

"Orada yaptığımız şeyin kokusunun diğerlerinin bizi rahatsız etmesini

engelleyeceğinden eminim. Ve eğer bu olmazsa, ığlıklarınız kesinlikle olacaktır."

Arkamı dönüp bacaklarımı kalçalarına dolamamak ve beni buraya getirmesi için ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Majesteleri?"

Sesini alçaltıyor ve doğrudan kulağıma fısıldıyor. "Ben ıslanırsam sen de ıslanır mısın?"

Tanrıca merhamet etsin. Hemen altımıza bir yatak ser.

"Son derece."

Canavar, en sarp nehir yatağından bile daha ham ve çakıllı bir sesle cevap veriyor. "O zaman sana söz veriyorum, geceni sana yapacağım işkenceden dolayı merhamet dilenerek geçireceksin. Partinin tadını çıkar, aşkım. Burada doyduğunda, gel beni bul. O zaman sana ne kadar doyabileceğini göstereceğim."

I Sonrasında güzel bir adamın size işkence etmek için beklediğini bildiğinizde partilerin o kadar da eğlenceli olmadığı ortaya çıkıyor. Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım, ailemle geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Dans ettim, içtim ve yedim ama tatlı elf şarabı bile karnımın derinliklerindeki ağrıyı dindiremedi. Varlığımın her zerresi onu çağırıyor, bir kemiğin içindeki siren gibi-
Bedenim onun dokunuşuna, sıcaklığına muhtaçtı.

Onun *ışkencesi*.

Bir saat sonra mazeretimi bildirip bahçelerin ötesindeki mağaraya doğru yola çıkıyorum. Giriş bu saatte simsiyah bir ağızdan ibaret ve ellerimi kullanarak kaplıcanın bulunduğu daha geniş açıklığa açılan kıvrıma doğru ilerliyorum. Dar tünelde titreyen ışık, başımın her iki yanındaki asperli kayayı aydınlatıyor. Karanlıktaki gedik daha hızlı hareket etmemi sağlıyor, son dönemece ulaşana kadar ışığı denizdeki bir fener gibi takip ediyorum.

Beni bir vaha karşılıyor.

Mumlar mağaranın zeminini süslüyor ve her şeyi sıcak, romantik bir ışıkla yıkıyor. Birkaç kırmızı yastık zevkle etrafa atılmış ve pelüş kürkler uzak tarafa yayılmış, yanlarına daha fazla yastık ve altın bir battaniye yerleştirilmiş. Pınarın kenarında ince bir şarap şişesi ve iki kadeh duruyor, buradan yayılan ısı tenimi ısıtıyor. Havuzun dibindeki biyoluminesan bitki yaşamından bir renk cümbüşü yansıyor; yeşiller, pembeler ve morlar kayanın tavanını kendi kişisel auroramızla çiziyor.

Mağara bir güzellik cennetine dönüşmüş, ama gözümü alamadığım şey göz kamaştırıcı manzara değil. Beni bekleyen, sanki bronzdan oyulmuş gibi görünen muhteşem erkek. Dökümlü gömleğinin bağcıkları gevşemiş, göğsünün yontulmuş düzlemlerini daha fazla gösteriyor, saçları artık bağlanmamış ve yalınayak.

"Korkulan Kara Sanat'ın kalbinde çaresiz bir romantik olduğunu söyleme bana," diyorum ve yanına gidip avuçlarımı göğsünün çıplak tenine yerleştiriyorum.

Sin belimi avuçluyor ve burnunu benimkine değdirmek için öne eğiliyor. Biberli kokusu beni sarıyor ve dudaklarım onu dilimde tatmak için ayrılıyor, aroma baştan çıkarıcı bir büyücü gibi beni baştan çıkarırken kalçalarım nemleniyor. Kanı suçluyorum.

"Bunu söylemek bana acı veriyor leydim, ama oldukça çekici olabilirim-" Beni aniden aşıklar gibi arkaya yatırdığında nefesim kesildi.

Dansı, kalçamı kalçasının etrafına kaldırırken, ağzı köprücük kemiğimi sıyrıyor. "Seni öldürmeye çalışmadığım zaman." Omuzlarımın çukurlarını ve göğsümü öpüyor, dudakları arkalarında ateşten bir iz bırakıyor.

Uzanıp bir elimi uzun saçlarının arasına sokuyorum. "O zaman bu duyguyu neye borçluyum, Majesteleri?"

"Hayatının her günü daha azını hak etmiyorsun ve telafi etmem gereken çok fazla kayıp zamanım var. Yüzmek için bana katılır mısın?"

Elbisemi ve korsajımı yavaşça sıyrıyorum, gözlerinde parlayan çiğ açlığı yutuyorum. Etrafında dolanırken vücudum ona sürtünüyor, kalçalarım biraz daha sallanıyor. "Ben de bu gece işkence göreceğimi sanıyordum." Pınarın içine giriyorum ve sıcaklık beni şimdiye kadar gördüğüm en rahat kucaklama gibi sararken dudaklarımdan derin bir iç çekiş dökülüyor. Arkamdan su sıçırıyor ve kaslı kollar belimi arkadan sarıyor.

"Seni daha sonra bağışlamak için bolca zamanım var, küçük cadı." Kulağımı dişlerinin arasına aldı. "Ama önce seni yalvartmak niyetindeyim."

Boynumu okşuyor, elleri kollarımda aşağı yukarı kayıyor ve ağrıyan kaslarımı sıkarak çalıştırıyor. Düşük bir inilti çıkarıyorum, aylarca süren gerginlik düğümlenmiş omuzlarımdan çözülüyor. "Nasıl hissediyorsun? Töreni iyi idare ettin," diyor.

Kana susamış bir şekilde vahşileşip herkesi öldürmedin.

"Her şey hala yüksek ama ben iyiyim. Elf kanı farklıdır. Daha parlak. Limon emmek gibi." Limonun pudra şekerine bulanıp krema yatağında servis edildiği kısmı atlıyorum.

Sin arkamda sertleşiyor ama benim istediğim şekilde değil. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Tırnaklarım onun kollarını sıyrarak soruyorum. "Beni bir başkasından içerken izlemek?"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Kan senin için bir afrodisyak. Tabii ki beni rahatsız ediyor," diye hırlıyor. "Ağzına yaklaşmış olsaydı o lanet kafasını koparırdım."

Araya girdiği ve Vox'u kadehi kullanmaya zorladığı anı tekrar hatırlıyorum, ısı tünelini doğrudan uyluklarımdan birleştiği yere gönderiyor. "Sakin ol, Blackheart. Sadece seni istiyorum," diyorum, en iyi boğucu sesimi takınarak ve başımı göğsüne yaslamak için arkama yaslanarak.

Kıpırdamadan duruyor. Bir an cevap vermesini bekliyorum, neredeyse sabrım tükeniyor ve nihayet konuştuğunda ona sorunun ne olduğunu soruyorum. "Bu istek, bir bağlılık göstermeye istekli olacağın kadar derin mi?"

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Yüzüm ona dönük olacak şekilde kollarında dönüyorum ve o da beni serbest bırakıyor. Dokunuşunu anında özlüyorum ama ellerini hak ettikleri yere geri götürürsem muhtaç görünmek istemiyorum. Üzerime.

"Benden ayrıcalıklı olmamı mı istiyorsunuz, Majesteleri?" Ses tonum alaycı bir şekilde vurgulanarak soruyorum.

Gülümsememe karşılık vermiyor ve bir an için kastettiğinin bu olmadığını ve kendimi kocaman bir aptal durumuna düşürdüğümü düşünüyorum.

"Bu son derece bencilce ama ben bundan çok daha fazlasını istiyorum."

Şimdi ceset gibi olma ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kalma sırası bende. "Anlamıyorum."

"Daha önce bana aşkın olmanın nasıl bir şey olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?" Ben başımı sallayınca devam ediyor. "Bu benim inkar etmesi giderek zorlaşan bir parçam, özellikle de bazı kısımlarını. Tüm varlığım içgüdülerle hareket ediyor ve senin etrafında olmak..." Gözlerini kapatıyor ve yanıma su sıçırıyor. Pençelerinin az önce uzadığından eminim. Kendini dengelemek için bir nefes üflüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Sürekli savaş halinde olmak gibi. Her parçam seni işaretleme, benim olduğunu iddia etme ihtiyacıyla ağrıyor. Seni herkesin önünde almamak ve kime ait olduğunu bilsinler diye o güzel boynunu ısırılmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Her gün benim kokum seninkine karışmadan seni başka erkeklerle konuşurken izlemek beni öldürüyor."

Yüzünde benimle dalga geçtiğine dair bir işaret arıyorum ama orada sadece sahiplenme duygusu var. "Her zaman senin yanıdayım. Eminim senin kokun benimkine karışmıştır."

"Bağlanmadan sonra... sonra farklı bir koku." Beni dikkatle izliyor, tepkimi değerlendiriyor.

Sözlerini yeniden düzenlemeye, onlara farklı bir anlam bulmaya çalışırken kalbim iskelet kafesine karşı öfkeyle çarpıyor. Bağlanma konusunda hâlâ bilmediğim çok şey var ama ailemden öğrendiğim kadarıyla, Bağlanma ritüeli sırasında bir İşaret almak ısırılmaktan farklı bir şey. Şekil değiştiren tanrı Slaine tarafından kutsanan İşaret, katılımcıların ruhlarını birbirine bağlayan ve onları et, kalp ve ruh olarak birbirine bağlayan bir büyü ile aşılanıyor.

Sin benden onunla bağ kurmamı mı istiyor? Bir ay önce, onu nasıl öldürebileceğimin hayalini kuruyordum. Bana yaptıklarından dolayı ona acı çektirebileceğim tüm yolları. Aileme. Sayısız diğer aşkın ölümler

egemenlik adına onayladı. Beni neredeyse enfeksiyondan öleceğim zindanına atan, güç peşinde koşarken emirlerini yerine getirmem için beni zorlayan adam... beni derinden, delice ve geri dönülmez bir şekilde kendisine aşık eden vahşi savaşçı.

Kalplerin Azrail'i ve ölümün vücut bulmuş hali benden onunla bağ kurmamı istiyor. "Beni eşin olarak kabul eder misin?" Sorguluyorum.

Bir tutam nemli saç kulağımın arkasına süpürüyor. "Daha fazla arzuladığım bir şey yok. Kraliyete ilk teslim olduğunda seni bir casus sanmıştım, başka biri için -*başka* biri için- bir saniye bile düşünmeden onu öldürmem anlamına gelecek bir hata. Ama sen bana musallat oldun. Seninle ilgili bir şey beni çağırdı, içimde derin, ilkel bir parçayı harekete geçirdi ve bunu uzun süre anlayamadım.

"Sen gittiğinde..." Elini enseme doluyor ve alnını alnıma yaslamak için öne doğru eğiliyor. "Yaptığım şey yüzünden gittiğinde," sesi acı dolu, "benim yarımı da yanında götürdün. Seni unutmak istedim çünkü sana verdiğim acıyı asla geri alamayacağımı biliyordum ve alabilsem bile affını hak etmiyordum. Savaş alanında seninle karşılaşma düşüncesi beni çılgına çevirdi. Eğer bir gün Scarwood'a geri dönersek, River'a ayrı kaldığımız süre içinde kaç oda yıktığımı sorma," diye kıkırdıyor ve başını tekrar kaldırıp gözünden akan tek damla yaşı siliyor.

"Bunların hiçbirisi için seni suçlamaya hakkım yoktu. Ne babamın bildirisi ne de geçidin yıkılması için. Zaten bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü sana yaklaşımlarına izin vermeden önce tüm krallığımı yıkar ve hepsini yakardım. Tahtımı kaybettiğim için savaşıyor olabilirim ama hiçbir şey seni kaybetmenin nasıl bir his olduğuyla kıyaslanamaz. Yaptığım hatalar için pek çok pişmanlığım var ve daha fazlasını da yapacağımı biliyorum ama senin bir Eş olman asla bunlardan biri olmayacak. Kalbimin ölü olduğunu düşünebilirsin ama her parçası sana ait."

Artık gözyaşlarımı tutmaya çalışmıyorum. Elini tekrar kaldırıyor ve tuzlu sıvıyı başparmağıyla siliyor, yüz ifadesi onu hiç görmediğim kadar ciddi ve içten. Elimi onun elinin arkasına koyup yanağıma götürüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Uzun zamandır bunu itiraf etmekten korkuyordum ama kalbimi başkalarının kalıplarına uyacak şekilde şekillendirmeyi bıraktım. Seni seviyorum, Sin. Her zaman sevdim."

Her iki gözüme de bakıyor, oradaki belirsizliği fark edince ağzının uçları hafifçe aşağı doğru dönüyor. Cevabı söylemeden bıraktım. "Orada bir

Birini sevmekle onu Eşin olarak kabul etmek arasındaki fark ve teklifimi kabul edemediğin için seni suçlamıyorum. Benim... *ihtiyaçlarımı* karşılamak için sadece aşkın kültür aracılığıyla birlikteliğimize söz vermekle yetinmeni de beklemiyorum. Eğer arzu ettiğin bir şeyse, düğün de yapabiliriz."

Başımı salladım. "Ondan değil. Ve kesinlikle seni istemediğim için de değil. Sadece... bu çok fazla, Sin. Şu anda tehlikede olan bu kadar çok şey varken, duygularımız bu kadar yüksekken böyle bir karar vermenin akıllıca olduğundan emin değilim. Zamana ihtiyacım var. Gerçekten istediğin kişi olduğundan emin olmak için sen de zaman ayırmalısın. Gerçekten istediğin kişi."

"İhtiyacın olan tüm zamanı kullanmayı hak ediyorsun. Ama sadakatimi asla sorgulamana gerek yok. Seni seçiyorum, Wren. Her zaman. Tek. Parçanı." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor ve ben hepsini yutarak ağzımı ateşli bir öpücükle onunkine yapıştırıyorum.

Sin altımda canlanıyor, omuzlarındaki sertlik gevşiyor ve tekrar sikiinde ortaya çıkıyor. Elleri kollarımdan aşağı kayıyor ve kalçalarımın kıvrımından geçerek suyun altında kıcımı avuçlamak için hareket ediyor. Dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum, o da bana açılıyor ve az önce ettiği yeminleri tatmama izin veriyor. Aleti karnımda zonkluyor ve elimi etrafına sarıp okşamaya başladığımda ağzımın içine doğru inliyor.

Teni benimkine karşı erimiş çelik gibi, elleri sıcak ve nasırlı, üst baldırlarıma yapışıp beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarım kalçalarının etrafını sarıyor ve tepesi cinsel organıma değdiğinde inliyorum ama tutuşu sıkılaşıyor, onu sıcaklığımınla kaplamamı engelliyor. Sin, ben mağara tabanının çıkıntısına tüneyene kadar bizi geriye doğru yürütüyor, baldırlarım hâlâ yayda sallanıyor. Öne doğru eğilip beni bir kez daha öpüyor, sonra da ulaşabildiği yastıklardan birine uzanıp onu kıcımın altına sıkıştırıyor.

Kalçalarımı öne doğru çekip dizlerimi ayırmaya zorlarken nefesim kesiliyor. Onun önünde bu kadar çıplak olmak konusunda herhangi bir çekincem varsa bile, beni altından seyrederken gözleri dizginlenemez bir şehvetle parladığında hemen çözülüyorlar. Dokunuşu yüzündeki aciliyetle eşleşmiyor, parmakları uyluklarımda aşağı yukarı gezinirken tüy gibi hafif, başparmağı her geçişte ağrıyan merkezime daha da yaklaşıyor. Kalçalarımı öne doğru eğiyorum ve o da onaylayarak homurdanıyor.

Sessiz talebime uyup iki parmağını kıvrımlarımdan geçirirken başım geriye düşüyor. Bir parmağını içeri sokup tam kıvırdığında içimde şimşekler çakıyor, her sinirim canlı bir akıma kapılıyor. Sin bana kurt gibi sırtıyor

Başını eğip amımı en tatlı ballı şarapla doluymuş gibi yalamadan önce.

Dilini üzerime doğru düzleştirip beni tatmak için acele etmeyip ziyafetinin tadını çıkarırken derin derin inliyorum. Kara Sanat, dilini tepe noktamda dolaştırırken kendi zevkini inletiyor; bu, ancak partnerini cennete yükselmiş gibi hissettiren birinin alabileceği türden bir zevk.

İkinci bir parmağını içeri soktuğunda kalçalarım birbirine çarpıyor, basınç çok fazla, çok iyi. Dudaklarının bir gülümsemeye ayrıldığını *hissediyorum* ve bacaklarımın arasından bana baktığında, bir savaş ve güç tanrısı gibi görüldüğünde, bir daha asla başka bir sahte puta dua etmemeye yemin ediyorum. Şimdi ona tapıyorum, bu alemde, bir sonrakinde ve ondan sonrakinde.

Bacaklarımı tekrar ayırmaya zorluyor ve klitorisimi dişlerinin arasına alıp bir parça ısırırken bir çılgılık atıyorum. "Bana ne istediğini söyle, aşkım."

Kalçalarım kendi kayganlığımla sıırıslam, nefesim daralıyor ve eğer beni hemen şimdi sikmezse, binlerce parçaya ayrılacağımdan eminim. "Boşalmam lazım," diye mırıldanıyorum. "Beni bekletme."

Kahkahası aynı anda hem yumuşak hem de tehditkâr ve yemin ederim bunu reddederse yüzündeki o sırıtışı yumruklayacağım. "Yalvar," diye mırıldanıyor, sonra klitorisimi tekrar dişlerinin arasına alıyor ve ayak parmaklarımın ihtiyaçla kıvrıldığı yere kadar içimden zevk akıyor.

Kalçalarım o kadar sıkılıyor ki beyin sarsıntısı geçirdiğinden eminim. "Lütfen.

Lütfen, Sin. Bırak geleyim."

Ardından gelen hırıltısı beni neredeyse uçurumun kenarına itmeye yetiyor. "Bu amcığı kimin boşaltabileceğini söyle bana."

"Sen. Sadece sen. Sadece sen. Günah, *lütfe*," diye miyavlıyorum.

"İşte böyle, küçük cadı," diye mırıldanıyor merkezime doğru, nefesi bacaklarımdan aşağı bir şok dalgası gönderiyor. "Şimdi iyi bir kız olacaksın ve yüzümü kirleteceksin."

Sin parmaklarını kıvrıyor ve daha hızlı pompalıyor, dilini kayganlaşmış etimde gezdirirken beni ölçülü vuruşlarla çalıştırıyor. Ve dişleri klitorisimi bir kez daha bulduğunda, görüşümde yıldızlar patlıyor ve paramparça oluyorum, adını hem bir lanet hem de dua olarak haykırıyorum. Ben kendimden geçerken o da beni yalamayı *bırakmıyor* ve onu mahvedeceğime dair ettiği yemine sadık kalıyor. Ve o zaman bile, doruk noktamın sonuncusu kaybolduğunda, merhamet etmiyor.

Kara Sanat kalçalarımın arkasından tutuyor ve bizi sudan çıkarıp köşedeki kürklere taşıyor. Beni sırtüstü yatırdı ve

Benim inlemelerim ve onun homurtuları bir acı ve zevk senfonisine dönüşüyor. Etrafında gerildikçe ağrıyorum, cinsel ihtiyaçla içime girerken siki sert ve kalın. Kalçalarımı onunkilere sürttüğümde bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor, ona daha derinden, daha sert ihtiyaç duyuyorum. Dudakları boynumu sıyrıyor ve dişleri hassas etimi sıyrırken oradaki deriye acı saplanıyor.

Sin acımadan içime pompalıyor ve omzumun çukuruna adımı haykırdığında, tekrar çözülüyorum. Homurtuları vahşileşiyor, siki inanılmaz bir şekilde şişiyor, mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla dolana kadar beni dolduruyor. Aniden hızını yavaşlatıp elini saçlarımın arasına soktuğunda neredeyse inleyeceğim, hafif acı beni hala ona daha sıkı kenetliyor. "Seni işaretlememe izin ver."

Böyle ifade etmese de sözlerindeki soruyu duyuyorum. Kendini yavaşlamaya zorlayarak üstümden destek alırken kaslarının titreyişinden anlıyorum. Benim rızamı bekliyor.

Rıza göstermeye çok hevesliyim. Çünkü her zaman doğru olduğunu bildiğim şeyi inkâr etmekten bıktım. İlkel bir parçam her zaman Kara Sanat'ın bedenim üzerinde hak iddia etmesini, ona ve yalnızca ona ait olmayı arzulamıştır.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Sözlerim onun canavarını ortaya çıkarıyor ve dudaklarını tekrar ayırıyor, dişleri çenemin alt tarafının hemen üzerinde geziniyor. "*Sen. Benimsin.*" Dişleri etime batarken aynı anda içime sıcak ipler döküyor ve beni orada da sahipleniyor. Bacaklarım beline dolanıyor, aşkının son damlasına kadar sağarken bizi birbirimize bağlıyor. Elimini saçlarının arasından geçirip ağzımı onunkine kenetliyorum ve kendimi onun dilinde tadıyorum.

Hava almak için birbirimizden ayrıldığımızda Sin, Elysande'nin tüm öfkesinden daha sıcak bir özlemle bana bakıyor.

Ama arzuladığı sadece bedenim değil.

Kalbimi de.

Ve inkar edilemez bir şekilde onun.

I Daha önce hiç bir kalıp sabun için ağlamamıştım. Kurutulmuş papatya, lavanta ve kuşburnu karışımından oluşan bu yumuşacık kalıp, tıpkı annemin saçları ve giysileri gibi kokuyor. Diğer sabunların yanına ekleyince

Bu hafta hazırladığım iki çubuğun etrafına mor bir kurdele sardım, bağladım ve narin bir fiyonkla bağladım. Kullandığım yağlar, çiçeklerdeki besinlerle birlikte Morrinne'in yaşlanan cildine nem katacak, ancak son birkaç günümü çiçeklerle uğraşarak, yağları karıştırarak ve özenle dökerek geçirmeye karar vermemin tek nedeni bu değildi.

"Ağlıyor musun?"

Sin'in sesiyle irkiliyorum ama kollarını arkamdan doladığında ve çenesini omzuma dayadığında rahatlıyorum. Dün gece onun odasında uyudum, artık Kara Sanat'la geçirdiğim saatleri ailemden saklamıyorum. Bir zamanlar onu diz çökmüş ve desteklere zincirlenmiş halde bulduğum boş taş ev güncellendi. Kelepçeler ortadan kalktı, ikimiz için yeterince büyük olmayan bir yatak, köşede tek bir sandalye ve duvara yaslanmış bir masa getirildi. Şu anda gözyaşı lekeli sabun yığını tutuyor. Elflerin bir yerlerde kullanılmayan, kendi yaptıkları mobilyalardan oluşan büyük bir rezervi olmadığı için fazla bir şey değil ama Kara Sanat ve ben ilişkimizin iç işleyişini keşfedip test ederken biraz mahremiyet sunuyor. Bağlanma yoluyla kalıcı hale getirmek istediği ilişki.

"Atın bir keresinde kaburgamı kırmıştı ve ben tek bir damla gözyaşı dökmemiştım. Biraz sabun için ağlayabilirim," diye sümüklü bir kahkaha atmayı başardım.

Sin masaya yaslanıp düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Senin için çok şey ifade ediyor." Bunu bir soru olarak ifade etmiyor.

Elimin tersiyle yüzümü siliyorum ve başımı sallıyorum. "Ona çok şey borçluyum. Hiçbir şeyim yokken, hiç kimseyken Morrinne beni yanına aldı. Sadece istenmeyen bir kızdım, sokakta aç ve pis bir haldeydim. Beni Cosmina'nın sorunu olarak bırakabilirdi ama onun yerine evini ikimize de açtı. Eldridge ve Zorina'ya da.

"O hepimizi kurtardı ve ben de ona dünyayı vermeliyim ama bunu nasıl yapacağımı öğrenene kadar bu değersiz sabun işimi görecek. Onun gibi kokuyor, biliyorsun."

O biliyor. Çünkü sadece bu sabah bundan elli kez bahsettiğime eminim.

Ama Sin bana bunu hatırlatmıyor. Bunun yerine parmağının ucuyla çenemi kaldırıyor ve bana öyle bir bakıyor ki, acaba benim o kadar beyazladım ki ruhum onun önünde çırılçıplak kaldı mı diye merak ediyorum. "Lütfen kendinden hiç kimse olarak bahsettiğini duymama izin verme. Aç ve pis olabilirsin ama hiçbir zaman hiç kimse olmadın."

"Bu ada benim durumumda olan kadınlar için pek affedici değil. Cosmina bende bir şeyler görmemiş olsaydı, muhtemelen eninde sonunda bir genelevin yolunu tutardım ve eminim ki bir erkek bana istemediğim bir şeyi yaptırmaya çalıştığı ilk seferde ne olduğumu çoktan ortaya çıkarmış olurdu. Ve sonra sanırım haklısın. Hiç kimse olmazdım, ölü ya da diri aranan *beyaz saçlı bir cadı* olurdu."

"Artık böyle endişeler taşımama gerek yok, aşkım. Kanlı Ay'a sadece birkaç gün kaldı. Bunu düzelterek. *Ben* bunu düzelterek."

"Sizi takip edeceklerinden nasıl bu kadar eminsiniz? Toprağı yeniden kurarsak, Vadi'yi koruyacak imkânları olan elfler neden bizimle savaşsın?"

Öfke yüzünü gölgeliyor ve bir pençe çeneme batıyor. Tenimi ısıramadan elini bırakıyor, onun yerine kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çünkü babam asla durmayacak. Elflerin iddia ettikleri gibi barışçıl dünyacılar olduklarına inanacak kadar aptal değilim. Komutanı eğitimde gördüm, kılıcındaki öfkeyi hissettim. O da benim kadar intikama aç, baş rahibe ise hepimizin toplamından daha fazla. Tabii ki benim için bir krallığı devirip başka bir krallık kurmayacaklar ama bu daha sonraki bir günün sorunu. Şimdilik her seferinde tek bir tehdide odaklanıyoruz."

"Peki ya baban senin önünde diz çökmezse?" diye sordum.

Gözbebekleri büyüyor, gözleri simsiyah oluyor. "O zaman benden önce ölecek."

En son biz geldik. Morrinne kazanında fokurdayan bir çeşit yahniyi karıştırıyor, ateş metal tencerenin kenarlarını yalıyor. Yumuşak et ve lezzetli baharatların kokusuyla midem gurulduyor, şirin eve sinen mayalı ekmek kokusuyla ağızım sulanıyor. Kanepede Theon usulca keman çalıyor, muhtemelen Eldridge ve Zorina arasında Galen'in hangisine daha çok benzediği konusunda çıkan kardeş kavgasını bastırmaya çalışıyor.

Yeğenim küçük tahta at koleksiyonunu oturma odasının zeminine bırakıp kendine özgü kucaklamalarından biriyle kaburgalarımı kırıyor. Elimi altın rengi buklelerinin arasından geçirip onları iyice karıştırıyorum. "Sence ben daha çok kime benziyorum, Wren?" Galen soruyor.

"Annenize benzediğinizi söylemeye meyilliyim. Ve bunun için minnettar ol," diyorum Eldridge'e göz kırparak.

Galen sinirli bir çığlık atıyor, sesine her geçen gün daha fazla kurt karışıyor. "Bu hiç adil değil! Kızıl Kurt gibi olmak istiyorum!" diye bağırıyor, kollarını aşağı doğru büküyor, sonra da kanepenin etrafında tur atarken çığlık atmaya devam ediyor, Eldridge peşinden koşuyor ve Theon kemanının telleri üzerinde sırtlıyor.

Zorina bana başını sallıyor, ama gözlerindeki ışık saf mutluluk. Cornelius omzunun üzerinden beliriyor ve ona dumanı tüten bir kupa uzatıyor, bana minnettar bir gülümseme veriyor ve gözlerini yanımdaki Sin'e çeviriyor, yüz hatlarını tekrar mermer haline getirmeden önce ifadesi bir an için temkinli bir hal alıyor. Çevremden Sin'in ona hafifçe başını salladığını fark etmiyorum ve Langston'ın en büyüğünün omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor gibi görünüyor.

Bir ömür boyu süren ittifak, ihanet ve yanlış yargılama bir gecede yok olmaz ama bu bir başlangıç. Eldridge bile Sin'e doğru kaynayan bakışlarını durdurdu. Mükemmel değil ama hepimiz çabalıyoruz, kalbimde bir yara kabuğunun başlangıcı sürünüyor.

"Sorabilir miyim, neden bugün Morrinne'in doğum günü ve yemek yapma işi ona kaldı?" Annemin hâlâ yahniyi karıştırdığı yere doğru ilerliyorum. "Tatlı, masum Wren'inin bekâretinin bozulması nedeniyle partiye geç kaldığı düşüncesinden uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacı vardı, Öyle değil mi anne?" Zorina arkamızdan sesleniyor.

Ona başımın üzerinden kaba bir hareket yapıyorum ve o da karşılığında homurdanıyor. "Sen otur, ben şunu bitireyim," diyorum kepçeye uzanarak.

Morrinne elime vuruyor. "Saçmalama. Gidip ailenle vakit geçireceksin ve ben de senin için bunu hazırlayacağım."

"Bugün senin doğum günün. Lütfen ayağa kalk."

"Bu da ne? Bir yaş daha yaşıyorum ve birdenbire bacaklarım çalışmamaya mı başlıyor? Bu bana huzur veriyor. Ayrıca, nasıl doğru karıştıracağını bilmiyorsun. Kenarlardan başlamalı, saat yönünde karıştırmalı ve her turda merkeze yaklaşmalısın. Tatları birbirine daha iyi yedirir."

Kalçamı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Gerçekten mi? Böyle bir şeyi hiç duymamıştım anne."

"İşte şimdi oldu. Şimdi git." Beni kanepeye doğru iterken dirseği kaburgalarıma acımasızca vuruyor.

Gözlerimi alaycı bir şekilde deviriyorum ve diğerlerine doğru geri dönüyorum, Cosmina ve Blythe yatak odalarından birinde beliriyor. Blythe dışarı çıkmamızı öneriyor ve hepimiz kapıdan içeri dalan Galen'i takip ediyoruz, hala hayvan homurtuları çıkarıyor ve şimdi ara sıra başını geriye atıp uluyor.

Hepimiz kaos içindeyiz. Ve ben bunun her bir parçasını seviyorum.

Evin yan tarafında uzun bir masa kurulmuş, lavanta beziyle örtülmüş ve üzerinde küçük bir içecek yelpazesi sergileniyor. Pembe çiçeklerin uçuştğu uzun limonata sürahileri, bir tabak dolusu kremalı böğürtlenli hamur işi, taze pişmiş ekmek için tereyağı ve kan töreninden kalan birkaç çiçek tacı. Zorina ve Cornelius güveç kaselerinin taşınmasına yardım ediyor ve her birimizin önüne birer tane koyuyor.

Ateşte kavrulmuş patates ve havuç yatağının üzerinde biberiye ve adaçayı ile aşılınmış yumuşak etin kokusuyla midem takla atıyor. Ekmek kabuklu ve sıcak, pürüzsüz bir tereyağı tabakasının altında ağzımda tam bir çöküş yaşanıyor. Cosmina çiçekli taçlardan birini annemizin ağarmış saçlarına yerleştiriyor ve geri kalanımız ziyafetimize dalyoruz.

Sohbet yeterince kolay akıyor. Yine de Sin ve Cornelius arasındaki birkaç bakışmayı kaçırmıyorum ama her iki adam da dillerini tutuyor. Eldridge bile Sin'in elflerin eşsiz silahları ve dövüş stilleri hakkındaki yorumlarına katılıyor, Kara Sanat'ın hayranlığını paylaşıyor, ancak Sin'le doğrudan etkileşime girmiyor ve onu suçlamıyorum. Hepimize verdiği zarardan sonra, ailemin Sin'i affedeceği günü görebileceğimden şüpheliyim. Benim hatırım için onu evlerinde ağırlamak başka bir şey, onu kalplerinde ağırlamak başka bir şey.

Morrinne yemekten sonra hediyelerini açıyor ve hepimiz Eldridge'in işçiliğine hayran kalıyoruz; onun için oyduğı katmanlı ahşap kutu pürüzsüz ve cilalı, çekmecelere kazınmış tüy benzeri bir tasarımla tamamlanmış. Cosmina ve Blythe ona sıcacık bir kazak ördüler; hava ne kadar sıcak olursa olsun kadının her zaman üşüdüğünü iddia etmesi de buna uygun. Zorina ve Cornelius birlikte boyadıkları toprak bir saksıya soluk mavi bir ortanca diktiler; Sin ve ben de ona kurdeleye sarılmış ve Sin'in onun için ördüğü sepetin içine yerleştirilmiş bir sabun hediye ettik.

Bu kudretli savaş lordunun bir balığı zıpkınlamakta bile zorlanmasıyla dalga geçmişim ama otları, sazları ve hanımellerini benimkinden çok daha büyük bir ustalıkla bir araya getirebiliyordu. Bana söylediğine göre, River ona çocukken öğretmiş. Daha önce

Sin Kara Sanat'tı ve yönetmesi gereken bir krallığı vardı, hizmetçiyile birlikte mini keseler, çay havluları ve duvar asmaları dokurdu - yüzünü büyük bir sevgiyle gölgeleyen bir hatıra. Aralarındaki bağıın derin olduğunu inkâr etmek mümkün değil ve Sin'in bu süreçte onu kaybetmesinin ne kadar zor olduğunu bildiğim için kalbim onun için acıyor.

Ona bunun kalıcı olmadığını hatırlatmıştım. Bunların hiçbirisi kalıcı değil. Sadece birkaç gün içinde, kanlı ay bizi Kaynak'tan ayıran perdeyi inceleyecek ve Ephraim'in kaosunun kaçabileceği tek bir köşe bile kalmayacak. Elflerden alınanları geri alacağız ve sonra da geri kalanımızdan alınanları ele geçireceğiz. Denge değişiyor ve önyargılı duvarlarının yıkılıp onları kendi nefret dolu molozlarına gömmek için sabırsızlanıyorum.

Son bulaşıkları da mutfığa getiriyorum, Morrinne diğerleriyle birlikte dışarıda kalması ve ateşin yanındaki hamur işlerinin tadını çıkarması için ısrar etmeme rağmen peşimden geliyor. Bulaşıkları leğene boşaltıyorum ve neredeyse üzerime yürüyecek kadar yakınımdan takip eden anneme doğru dönüyorum.

"Doğum gününde pişirdiğin yemeği *temizlemiyorsun*."

"Burası benim evim ve istediğimi yaparım, genç bayan. Ama bulaşıklar bekleyebilir. Aylardır yoktun ve her gece oturup endişelenmekten hasta oluyordum, tek bir kez bile ne düşünmedim biliyor musun? *Tanrıça, keşke şu bulaşıklar bitmiş olsaydı*. Şimdi kıcının üstüne otur ve benim için bir şeye cevap vermeni istiyorum. Sabunlar çok güzeldi ama bugün senden istediğim tek şey biraz dürüstlük."

Ona ihtiyatla bakıyorum ama yeşil minderli kanepeye oturuyorum. Kupasına bir kepçe sıcak su dolduruyor ve yanıma tünüyor. Bir yudum alırken ağzının üzerinden beni inceliyor, diğer eliyle de içinde gevşek ot karışımı bulunan küçük keseyi sallıyor.

"Sin, karakola sığındıktan sonra sizi bizzat hapseden kişi mi?"

Bu... beklenmedik bir şeydi. "Evet," diye tereddütle cevap verdim, nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

"Sonra da seni, Cosmina'nın kayıp olduğunu fark edeceğini bile bile, bize yalan söylemeye zorlayarak, yabancı olduğu bahanesiyle onu kulübemize götürmeye zorladı."

Nefesimi üfledim. "Yaptığını biliyorsun, o zaman gerçekten ne soruyorsun?" "Sana ihanet etti, Wren."

Koltuğu itiyorum. "Bunun çok iyi farkındayım anne. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönmesine izin verdiğime inanıyor musun?"

Oturmaya devam ediyor ama kahverengi gözleri beni izliyor, her zamanki sıcaklığı kaybolmuş. "Yapmadığına eminim. Sen cahil bir kız değilsin Wren, ama o seni daha önce de zorladı ve bunu bir daha yapmamasını sağlamak benim sorumluluğum. Bu sefer görünüşünü değiştirmek için seni aptalca bir kokteyl içmeye zorlamamış olması seni manipüle etmediği anlamına gelmez."

"Günah beni hiçbir şeye yönlendirmiyor. Ben gittim ve onu yakaladım, unutmayın! Tüm bunlar benim suçum, o yüzden birini suçlamak istiyorsan benden başla." Odayı adımlıyorum, ellerim kalçalarımın çukurlarını buluyor.

Morrinne bir yudum daha almadan önce çayına üflerken uzun bir duraksama oluyor. "Onu seviyor musun?" diye sorar, sesi tahta gibidir.

Volta atmayı bıraktım. Bu onun gözlerinde bir yargılama değil, ama bir kızın hayatının aşkını bulduğunu söylediğinde annesinin yüzünde görmeyi umabileceği dizginlenemez sevinçten çok uzak. Sanırım bu konuşmanın olacağını biliyordum. Her ne kadar onunla bu konuyu konuşmaktan kaçınmak istesem de, Morrinne'e en azından dürüstlüğümlü borçluyum. "Evet." Kelimeyi en güçlü çelikten dövüyorum, sabit kalmasını istiyorum.

"Çocuk!" Elindeki bardağı gereğinden fazla bir güçle masaya vurdu ve koltuktan kalktı. "Seni doğru duymadığımı biliyorum çünkü az önce o kötü adamı sevdiğini söyledin gibi geldi. Mina'yı unutulmak üzere rutubetli bir mahzene saklayan ve seni özel ayak işlerine koşturan adamı. Aynı adam-"

"Ne yaptığını biliyorum Morrinne," diye araya giriyorum. "Bana - hepimize- yaşattığı acıyı unuttuğumu mu sanıyorsun? Ama şu anda bizim için ne yaptığını da biliyorum. O benim hayatımı kurtardı, anne. *Beni* kurtarmak için her şeyini feda etti," derken sesim çatallaşıyor, "ve ben onu affettim. Belki bir gün, tüm bunlar bittiğinde, sen de affedebilirsin."

"O günü benden asla göremeyeceksin, genç bayan. Güvecine bir şey katmadığım için şanslı."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum anne. Diğerleri barış yapmaya çalışıyor. Zorina ve Theon, hatta Cosmina bile! Eğer Cosmina ona en azından bir şans vermek için kalbinde bir şeyler bulabiliyorsa, senin neden en azından bunu deneyemediğini anlamıyorum-"

"KIZLARIMI ALDI!" diye bağırıyor, yüzü koyu kırmızıya boyanıyor. "Aylarca -AYLARCA- sizin için yas tuttum kızlarım. Size neler olabileceği konusunda çok endişelendim. Bir gün öleceğinizi bilmeden.

ya da hayatta olsaydın bile. Cosmina genç, çocuğu yok, senin de yok. Zorina'nın samimiyetini seni bir daha kaybetmemek için bir araç olarak görme. Bu evde hissettiklerimi az da olsa anlayabilen tek kişi o. Birinin Galen'i kaçırdığını ve sizin de her gün burada oturup onun başına kim bilir neler geldiğini bilmek zorunda kaldığınızı düşünün. Bu yüzden sakın bana parmağını sallayıp o canavarı aileme yaptıkları için affetmem gerektiğini söyleme."

O konuşurken kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açıyorum. Artık gözyaşı lekesi olan yanaklarımı kuruluyorum, parmaklarımı gömleğime silip kumaşı nemlendiriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Morrinne uzun bir nefes veriyor ve bana sırtını dönerek leğendeki bulaşıklara doğru ilerliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle, "Affet beni. Ne yaptığını biliyorum anne. Ne yaptığını biliyorum ve onu sevmek istemiyorum, istemiyorum, ama *duramıyorum*." Gözyaşlarım irademi bastırıyor ve kanallarına doluyor, şimdi özgürce yanaklarımı ıslatıyor ve dudaklarımdan akıyor.

Gözlerimi tekrar kapatmış olmalıyım çünkü aniden kolları beni sardı, eğik başımı omzuna yasladı, parmaklarıyla kafa derime masaj yaptı. "Şimdi sus, çocuğum."

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum.

"Bana bak. Ah, ah, bunların hiçbirisi. Bu kadar gözyaşı yeter. Bana bak," diye tekrarlıyor ve ben de bakıyorum.

Elleri omuzlarıma gidiyor ve hafifçe bastırıyor. O bunu yaparken nefesimi topluyorum, basınç beni topraklıyor. "Sana kızgın değilim. Yapabileceğin hiçbir şey -hiçbir şey çocuğum- sana olan sevgimi azaltamaz." Derin bir nefes ve ardından uzun bir duraklama. "Kalp acımasız, kötü bir şeydir ama nadiren bizi yoldan çıkarır. Hepinizin Garrick ve benim sahip olduğum kadar özel bir şey bulmanızı umdum. Sen bir ışıksın, Wren. Seni parlak tutacak birini hak ediyorsun, alevini söndürecek birini değil."

"Sizin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama yaptıklarından dolayı çok pişman."

"Sana olan hislerinden şüphe ettiğimi söylemedim. Bugünlerde yarı kör olabilirim ama aşk hastası bir aptalı bir mil öteden görebilirim. Ama o kötülük şimdilik uykuda olsa bile hala kalbinde yatıyor."

"Bazen benim kalbimin de kötü olabileceğini düşünüyorum anne. Ve kısmen bu yüzden ona bu kadar ilgi duyuyorum," diye itiraf ediyorum.

Burun.

Morrinne usulca gülümser ve başını sallar. "Senin kalbin saf, tatlı çocuk. Bu yüzden *sana* bu kadar ilgi duyuyor."

Kollarımı ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. O da sarılmama karşılık veriyor, sonra omuzlarını oynatarak beni savuşturuyor. "Sakin ol, sakin ol, beni böyle sıkmaya devam edersen kemiklerimi toz haline getireceksin."

Sarılmaktan vazgeçtim ve onu sabitlemek için kolunu tuttum. "Garrick için üzgünüm."

İnce dudaklarını birbirine bastırarak gülümsüyor. "Senden çok hoşlanırdı. Garrick her zaman sivri dilli kızları tercih ederdi."

"O zaman sana bu kadar ilgi duymasına şaşırmamalı," diye gözyaşlarımın arasında boğuluyorum.

"Onu özlemediğim bir gün bile geçmiyor, ama bana acımayın. Birlikte çok keyifli yıllar geçirdik ve eğer o mutluluk anlarını yeniden yaşayabileceksem onu tekrar tekrar kaybetmenin acısına katlanabilirim." Bir anlık sessizliğin ardından, "Mutlu ol Wren. Bu bana verebileceğin en büyük hediye. Şimdi," diyor ve tezgahtan aşırıldığı çay havlusunun ucuyla bana vuruyor, "yüzündeki o güzel boyayı mahvetmeden önce gözyaşlarını sil ve diğerleriyle birlikte dışarı çık. Ama çıktığında Sin'i buraya gönder."

Bu dikkatimi çekti. "Onunla yalnız mı konuşmak istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim, değil mi? Tanrıça yardımcım olsun, bana öyle bir bakıyorsun ki sanki o lanet çocuğu kırbaçlayacağım. Onu buraya gönder."

Ona attığım bakış, Morrinne'in yapabileceğinden korktuğum şeyin *tam da* bu olduğunu doğruluyor. Ama ben kimim ki lanet olası doğum gününde bir kadınla tartışayım?

"Tamam, ama onu bana tek parça halinde getirsen iyi olur." "Mhmm," tek söylediği bu.

Kara Sanat pek çok ifade taşır, korku nadiren bunlardan biridir. Ama Sin'e annemin özel olarak konuşmak istediğini söylediğimde, sanki ona en zorlu görevi vermişim gibi yüzünde korkuya çok ama *çok* yakın bir şey beliriyor. Sadece başını sallıyor, çimenleri geçiyor ve arkasına bile bakmadan eve giriyor.

Diğer tarafta onu her ne bekliyorsa, hepsini hak ediyor. Ve o bunu biliyor.

"Erkek arkadaşının başı dertte mi?" Eldridge bir yerlerden çıkardığı piposunun etrafında soruyor, pamuksu duman bulutları kaseden üflüyor.

Masadaki çiçek taçlarından birini alıp başına yerleştiriyorum. "Göreceğiz."

Ellerini çenesinin altında kavuşturuyor ve kırmızı kirpiklerini kırıştırırken bana tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme fırlatıyor.

"Nasıl görünüyorum hanımlar?"

"Biri hemen bir ressam çağırsın. Bunun bir portresini yaptırmalıyım ki herkes kudretli Kızıl Kurt'un ihtişamının zirvesine tanıklık edebilsin," diyor Theon bir lokma böreğin etrafında, çenesine bulaşmış bir parça böğürtlenle.

Cosmina başını Blythe'in omzuna yasladığı yerden, "Onu kızdırmayın, çok hassastır," diye sesleniyor.

Kıkırdıyorum ve yanına oturup karnına dirsek atıyorum. Diğerleri konuşmaya başlıyor ama ikimizin etrafında sanki kendi özel baloncugumuzdaymışız gibi bir şey dolaşıyor. Eldridge bir çubuğu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor, diğer ucu ateşin içinde çatırdıyor ve son nefesleri alevler tarafından boğuluyor.

"Seni özledim," diyorum, sesim tüküren korların ancak bir oktav üzerinde.

Ağzının kenarları dikleşiyor ve başını bana doğru eğiyor. "Yaşlı kadın vizyonun büyükanne ayaklarıyla eşleşmeye mi geliyor? Ben hiçbir yere gitmedim."

Ona alaycı bir sırıtış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Avuçlarını sopanın iki yanında düzleştiriyor ve aralarında yuvarlıyor. "Biliyorum," diyor, şimdi daha yumuşak. "Ve özür dilerim. Bir buçuk eşek gibi davrandım, değil mi?"

"Ben de tam olarak bir gün ışığı olmadım. Ama sen her zaman hayatımın önemli bir parçası oldun ve içinde yaşadığımız bu boktan dünyada en sevdiğim insanlardan biri oldun. Bunun asla değişmesini istemiyorum."

Eldridge elindeki çubuğu ateşe atıyor ve ayı büyüklüğündeki kollarından birini omuzlarıma atarak beni yanına yatırıyor. "Görünüşe göre bir konuda hemfikir olabiliriz. Aramızdaki ilişkinin her zaman "acaba "larla dolu olduğunu biliyorum, belki başka bir hayatta, ama bunun için uygun hayat bu değilse anlarım. Belki bir sonraki hayatta."

Ellerimi boynuna doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum, sedir ve eskimiş deri kokusunun tadını çıkarıyorum. Rahatlatıcı. Tanıdık.

Home.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ayrıntıya girmeme gerek yok.

Eldridge biliyor. Her zaman biliyordu.

"Yaşadığımız bu duygusal saçmalığı bölmek istemem ama erkek arkadaşın seni bekliyor ve kulak misafiri değilmiş gibi görünmek için gerçekten çok uğraşıyor."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sin'in yavaşça bize doğru geldiğini görüyorum; her zamanki adımlarının yerini rahat bir yürüyüş almış, varlığı balonumuzu patlatmadan önce bize zaman kazandırıyor.

Onunla yarı yolda buluşuyorum ve elimi elinin arasına alıp bana evin etrafında ve diğerlerinin görüş alanının dışında rehberlik ediyor.

"Sohbetiniz nasıldı? İkiniz oturup birlikte çay içtiniz ve küçük yaşlı kadınlar gibi dedikodu yaptınız mı?" diye sordum.

Sin'in cevap veren gülümsemesi midemi bulandırıyor, pırıl pırıl bir gecede uçuşan binlerce kar tanesi gibi. "Onun gibi bir şey."

Gömleğinin bağcıklarını çekiştiriyorum. "Hayır gerçekten, ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Morrinne'in dile getirmek istediği... geçerli endişeleri vardı ve bu endişeleri için ona saygı duyuyorum. O sizi kolluyor."

"Kalbimi kırarsan seni dövmekle mi tehdit etti?"

Yumuşak kıkırdaması kemiklerimi yağa çeviriyor. "Onun gibi bir şey," diye tekrarlıyor. Omuzlarım eve degecek şekilde bizi geri çekiyor ve beni derinden öpmek için dudaklarıma yapışıyor. Ellerimi boynuna doluyorum, onunkiler de kalçalarıma uzanıyor ve oradaki kıvrımları izliyor.

İnliyorum, ellerimin olmak istedikleri yere gitmesini engellemek için parmaklarımı başının arkasında kenetliyorum ama burada değil. Diğerleri kulak kesilmişken olmaz. "Çok yakında bir gün, tahtımı geri aldığında, hiç yaşamadığın kadar rahat ve zevkli olacaksın. Sadece en yumuşak yataklarda uyuyacak, en iyi yağlarla yıkanacak ve en ipek gecelikleri giyeceksin.

Hiçbir şeyi özlemeyeceksiniz. Ne arzularsan arzula. şahsen size teslim edeceğim."

"Peki ya ipek çarşaf lar ya da dantelli gece kıyafetleri umurumda değilse? Eğer tek arzum boyun eğmeyen bir zevk almaksa, bunu da bizzat siz mi sağlayacaksınız, Majesteleri?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve öne doğru eğilerek kalçalarını benimkilere sürüyor. "O zaman günlerimin geri kalanını en sevdiğim yerde, bu muhteşem kalçaların arasında diz çökerek geçireceğim."

Ağzımı tekrar talep ediyor, dili dudaklarımı ayırıyor ve benimkiyle iç içe geçiyor. Birinin köşeyi dönüp bizi görebileceği umurunda değil, elimi bırakıyorum ve şimdi dar pantolonunun sınırlarına karşı sevgili yaşam için zorlanan horozunun etrafına sarıyorum. Sin ağzıma doğru inliyor ama bir an sonra öpüşmemizden çekiliyor. "Dikkatli ol, küçük cadı. Tabii seni bu ormana taşımamı ve herkesin ne kadar güzel şarkı söylediğini duymasını istemiyorsan."

Alt dudağımı yakalıyorum, teklifi beni fazlasıyla cezbediyor. "Ya da evine geri dönebilir ya da gizli mağaramıza kaçabiliriz."

Dudaklarımı okşuyor, sonra uzattığı pençesini boynumda gezdiriyor. "Her ne kadar seni alıp götürmek ve tamamen bana ait olmanı istesem de, geceyi ailenle geçirmelisin. Onlar senin için önemli ve geçmişteki acıları geleceğimize taşımak istemiyorum."

Sanki ballı şarabın en büyük yudumunu yutmuşum gibi göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Kulağa hoş geliyor: geleceğimiz."

"Sen benim kurtuluşumsun, Wren. Ve bir gün benim mührümü taşıyacaksın." "Bundan emin misin, Kara Yürek?"

Elini göğsüme yaslıyor, parmaklarının ucu hafifçe boğazımı sıyrıyor. "Sana layık olmadığımı biliyorum ama seni kendime ait kılmak için her şeyi yapacağım. Aşkım. Karım. *Eşim*."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, kalbim zamanın kendisini aşan bir sevgiyle şişiyor. Başımı sallıyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. Beni son bir kez öpüyor, gözyaşımı başparmağıyla siliyor ve gecenin içinde kayboluyor.

I Eldridge'in piposunu hayal ediyorum. Tüten pelin otu ve nergis çiçeklerinin kokusu, hayaletler gibi gece fantezilerime girip çıkıyor ve beni aylardır ıssız bıraktığım derin bir uykuya daldırıyor. Görüntüler zihnimde şimşek gibi çakıyor. Eldridge'in ağzı dudağın etrafında kapanıyor, hafif bir nefes alıyor, gri bulutlar gümüş çalı demetleri gibi odadan süzülüyor. Bu rahatlatıcı. Yanan otlar uyarılmış sinirlerim için bir nimet, stres güneşte tereyağı yığınları gibi üzerimden eriyor, duman ağzımı istila ediyor...

Çok fazla. Ocakta ısınmış çoraplarda boğulmak gibi. Agresif bir öksürük beni güçlü bir itişle kendime getiriyor ve yatakta doğruluyorum.

Ağzımda çürükler dolaşıyor.

Yatağımın yanındaki pencereyi örten kürk kapağı yırtıyorum.

Kırmızı ve turuncu, vadiyi kabarcıklı bir aurora içinde renklendiriyor. Alevler ormanda ziyafet çekerken ağaç kabuklarının ve yaprakların çatırdadığını duyuyorum. Ses hala uzakta, ama yoğun parfüm çoktan evimizin içine sızmaya başladı.

Hayır. *Bunun olmaması gerekiyordu.*

"ATEŞ! Kalk, kalk!" Yataktan fırlıyorum, bacaklarımı önce pantolonuma, sonra botlarıma sokuyorum. Kardeşlerimin odasından tıkırtılar geliyor ve yatakları pencereden ve dumandan daha uzakta olan kız kardeşlerim irkilerek doğruluyor, elleriyle gözlerindeki uykuyu hızla siliyorlar.

"Tanrıça da ne?" Cosmina yanımdan hızla geçip başını pencereden dışarı çıkarıyor ve uzakta göz kırpan turuncu ışıkları seyrediyor.

Zorina, Galen'e seslenip dörtlüye diğer odaya gidiyor ve bir süre sonra oğlu ve kardeşleriyle birlikte geri dönüyor. Tuniğim çoktan giyilmişti ve ben de Cosmina'ya kıyafetlerimi iteliyorum, onun mu yoksa benim mi olduklarını bilmeden. "Acele et!"

"Annem nerede?" Theon başını pencereden çıkarıp onu çağırıyor.

İşte o zaman hepimiz evi tarıyoruz, gözlerimiz terk edilmiş bir köşeden diğerine atlıyor. Morrinne yok.

"Anne!" Zorina sesleniyor, az önce oradan gelmiş olmalarına rağmen başını yine kardeşlerinin odasına eğiyor.

Eldridge elini çılgınca sallayarak kapıya doğru koşar. "Onu bulacağız. Önce herkes dışarı çıksın. Bu lanet olası yangını evlere ulaşmadan söndürmeliyiz."

Kanlı ay iki gün sonra. Keşke iki gün daha bekleselerdi! Hançerlerimi alıyorum, birini kalçama bağlayıp diğerini belime sokuyorum ve diğerlerini kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Morrinne avluda durmuş, için için yanan sığağa rağmen siyah kadife pelerinine sarınmış, yükselen cehenneme doğru bakıyor. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" Theon annesinin yanına koşarak soruyor. Bize doğru döndüğünde, gözleri tehdit için alevlerle yarıyor. Kız kardeşlerim onun iki yanına üşüşürken, Eldridge benim yanımda, eli Galen'in omzunda duruyor.

"Onu almaya geldiler," diye feveran ediyor Morrinne. "Hepsini almaya geldiler."

"Hiçbir şey almıyorlar," diye homurdanıyorum, sanki mucizevi bir şekilde alevleri söndüreceklermiş gibi ellerim hançerlerimi kaşıyor. Söndüremezler ama neyin söndürebileceğini biliyorum.

"Yaklaşıp diğerlerine yardım etmeliyim," diye ısııyorum, büyülerim avuçlarımda canlanmaya başlamıştı bile.

"Ben onunla gidiyorum. Geri kalanlar onları takip etsin," diyor Cosmina ve şu anda evlerinden Vadi'nin kalbine doğru akan diğerlerini işaret ediyor. Batıya, tapınağın olduğu yöne ve çevreden daha uzağa kaçıyorlar.

Ben kalkamadan Eldridge'in eli pazıma dolanıyor. İkimiz de konuşmuyoruz ama sessizlikte her şeyi paylaşıyoruz. Tüm bunlar çok tanıdık. Daha aylar önce evcilleştirilemez bir yanmaya uyanmıştım -ancak bu sefer canavarın dipsiz midesini besleyen şey kale taşı değil. Vadi'nin yemyeşil hayatı.

Cosmina ve ben sınıra gitmeli, alevler daha fazla yayılmadan onları söndürmek için elf büyücülere katılarak üzerimize düşeni yapmalıyız. Aşkınlar dönüşüm ustalarıdır, yıkım değil. Biz büyücüler alevlerle yüzleşip onları derhal boğarken ailem diğerleriyle birlikte saklanmak için en uygun kişi. Elfler güçlüdür; alevlerin bize boyun eğmekten başka çaresi kalmayacaktır. Boyun eğecekler.

Yapmalılar.

Yine de Eldridge'i çenesinin o kararlı duruşunu tanıyacak kadar uzun süredir tanıyorum. Bizimle geliyor ve onu vazgeçirmeye çalışmaya değmez.

Başımı sallıyorum ve üçümüz yanan ufka doğru koşarak havalanıyoruz. İlk günden beri aklımdan çıkmayan düşünceden bahsetmeye cesaret edemiyorum.

Alevlere bakıyorum. Ya daha önce olduğu gibi simyacı ateşiyse? Ya itaat ettiği tek efendi onu yaratansa?

"Sin'i bulmamız gerek!" Aşkınlık ve elflerden oluşan kalabalığı tararken başımı iki yana sallayarak bağıyorum ama uzun saçlı naipten hiçbir iz bulamıyorum.

"Daha içerideydi, durumu iyi. Muhtemelen çoktan bu tarafa doğru yola çıkmıştır," diye cevaplıyor Cosmina, biz ilerlerken ağır ağır nefes alıyor.

Kadın haklı. Yangın onun kaldığı küçük evin karşı tarafında başlamış, o *güvende*, diyorum kendi kendime. Eldridge'in gözlerindeki sessiz soruyu kaçırmıyorum. Bu işin arkasında Sin'in olmadığından emin olup olmadığını soruyor. Dikkatimi ileriye veriyorum ve yere daha hızlı basıyorum, adrenalin bacaklarıma alışık olduğumdan daha hızlı pompalanıyor.

Sin bunu yapmazdı. Bana ihanet etmez. Bir daha yapmaz. Bundan eminim.

Ormanın çevreye en yakın kısmına yaklaştıkça duman yoğunlaşıyor. Elf büyücülerini alevlere karşı bir sınır oluşturuyor, kendi vermilyon ışıkları uzanmış avuçlarından hep birlikte yayılıyor ve ateşe karşı bir duvar oluşturuyor. Büyü kullanmayanlar alevlerin içine leğen leğen nehir suyu atıyor ve alevler yavaş yavaş sönüyor. Siyah saçları ve ay ışıltısı teniyle su atanların arasında yer alan Sera'nın çenesi kararlı, gözleri ise acımasız. Bu saldırının arkasında kimin olduğu bir sır değil.

Kocası.

Dusaro'nun bunu gerçekten yapmasını aklım almıyor - kendi oğluna karşı bir saldırıya liderlik etmek. Kendi sivillerine. Özellikle de Baelliarah'nın kıyılarımızda köpekbalıkları gibi dolaştığı ve iç kesimlere doğru ilerlemek için havadaki en ufak kan sızıntısını beklediği bilinen bir tehdit varken.

Elysande adına, gözcülerimiz neredeydi? Geri dönüp Vadi'yi alarma geçiremeden yok edildiler belli ki, ama nasıl? *Bunun için eğitilmişlerdi.*

Eldridge, "Ben diğerlerine yardım edeceğim," diye bağıarak nehre doğru yola koyulur.

Cosmina'nın elinden tutup onu elflere doğru çekiyorum. "Haydi!"

Sıranın sonunda Alistair'i buluyorum ve onun elini tutuyorum, Cosmina'nınkini de diğer elimde. Kolektifim zaten damarlarımda uğulduyor, onu çağırıyorum, Kaynaklarından çağırdıkları elf büyüsünün dalgasıyla birleştiriyorum.

Sağımda bir ağaç yarıyor ve kadınlı erkekli insanlar düşen dallardan kaçmaya çalışırken çığlıklar yükseliyor. Ateş çevredeki zemini kaplamak için hızla ilerliyor, yumuşak otlar alev alev yanan turuncu bir halıyla tutuşuyor.

Alistair elini benden çekerek, "Siktir git," diye homurdanıyor. "GERİ ÇEKİLİN!" diye bağıyor, kız kardeşim ve ben tünele dönüşen alevlerden kaçmaya çalışan, bazıları yanmamış ağaçlara tırmanıp daldan dala atlayan elf sürüsüyle birlikte geri çekilmeye başlamıştık bile.

Kulakları yırtan bir çığlık ormanı delip geçiyor ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Yaralının kim olduğunu bulmak için etrafıma bakıyorum ama daha uzakta olmalı. Alev denizi, kiraz korlarının tükürüğü olmayan tüm sesleri yutarken ölçmek zor.

"Geri çekilin!" Sera özellikle kimseye bağırıyor. "Herkes çekilsin -"

Bir patlama havayı darmadağın eder.

Ayaklarım altımdan kayıp gidiyor. Ya da belki üst tarafım kayıyor İleri. Dünya tersine dönerken, toprak çürük kaburgalarımın altında, akşam yemeğine yeni göz dikmiş aç bir iblisin kalp atışları gibi gümbürdüyor.

Toprak ağzımı mevsimler. Dudaklarım dişlerimin pembe ete battığı yerde kanla tatlanıyor ve uzuvlarım çarpışmadan dolayı ağrıyor. Ses birkaç saniye boyunca kulaklarıma girip çıkıyor, uğultu kulaklarımdan uzaklaştıkça yavaş yavaş yükseliyor, yüksek ve ağır bir şeye dönüşüyor...

Ayak sesleri. Hem de bir sürü.

Yan tarafa yuvarlanıyorum, neredeyse başka bir büyücü tarafından ezilmekten kurtuluyorum ve ayağa kalkıyorum, bunu yaparken yanımdaki yakıcı acıyı görmezden geliyorum. Yerde -bir dakika önce durduğumuz yerde- büyük bir çukur var; etrafında parçalanmış bedenler yatıyor, uzuvlar doğal olmayan açılarla bükülmüş.

Bu da neydi böyle?

Cosmina için çığlık atıyorum, koşarken dönüyorum, kızıl pusun ortasında siyah saçların dalgalanışını arıyorum, ama siper almaya koşan bedenlerin izdihamında bir şey seçmek imkansız. Geldiğimiz yoldan geri dönüyorum, ormanın şimdilik yanmamış bölümüne dalmak üzereyim.

Sağ tarafımdaki bir başka çarpışmada ayaklarımın altındaki zemin titriyor ve sese doğru kamçılıyorum. Birkaç segment ötedeki bir ağacın gövdesinde büyük bir demir tencere büyüklüğünde bir delik var. Birkaç dakika önce ona tırmanan iki elf

Öncekiler kırık tabanında sıvı kırmızı yastıkların üzerinde yatıyordu, gözleri boş, bedenleri cansızdı. Dikkatim arkalarındaki sarp bir yüzeye takılıyor.

Dehşet içimi kaplıyor.

Demir topları fırlatıyorlar.

"COSMINA!" Tekrar bağıyorum, ormanlık labirentte hızla ilerlerken orman zeminine vuruyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum ama krallığın kafamıza devasa paketlenmiş taşlar fırlattığı yerin tam karşısındayım. "ELDRIDGE!" Neredeyse birkaç kez devriliyordum, kemikli bileklerim ve zırhlı plakalar omuzlarıma çarpıyor, baldırlarım ve ayak bileklerim sivri uçlu sopalardan dayak yiyordu. Kavurucu topraktan daha uzaktayım ama ciğerlerim daha ağır, duman her taraftan yaklaşıyor.

Kollarım zehirli buharın burnuma ve ağzıma girmesini engellemek için pek bir şey yapmıyor, tuniğim çok ince ve duman çok kalın. Sıcaklık bunaltıcı ve sırf bir katmanı çıkarmak için aptal giysiyi başımın üzerine çekme dürtüsüne direniyorum. Vadi'nin yoğun gölgesi, zararlı güneşi gölgede gelişen bitkilerden uzak tutmakta çok başarılı. Aksine, kavurucu sıcağı burada bizimle birlikte hapsetmekte de başarılı.

Ailemin geri kalanı ne kadar uzağa gitti? Sığınacak güvenli bir yer buldular mı? Tabii ki bulamadılar. Tepemizden paketlenmiş tortu atarlarken, lanet ormanı yakarlarken ve bizi dumana boğarlarken hiçbir yer güvenli değildir. Tanrıça aşkına, Sin nerede?

Bu yangın Vadi'nin yarısına yayılmadan önce dakikalarımız var ve bizi mermilerle geri püskürtmeye devam ettikleri sürece onu söndüremeyeceğiz. Daha fazla güce ihtiyacımız var, başka bir taş parçasıyla toprağa çakılmadan önce alevleri çabucak söndürmenin bir yolunu bulmalıyız. Düşün Wren, düşün!

Tanrı yardımcım olsun, cesetler!

Kayarak duruyorum ve kendimi savuruyorum, kaçan elflerin saldırısından başımı korumak için kollarımı havaya kaldırıyorum. Aralarından sarmaşıklar gibi geçerek demir topun patlattığı ağaca doğru koşuyorum. Bir omuz çeneme değdiğinde acı çeneme yayılıyor, dişlerim alt dudağımı ısırırken diş etlerimi kan kaplıyor. *Daha hızlı, Wren.*

Bir vınlama sesiyle yere dalıp başımı eğdiğimde üzerimizden bir taş daha fırlıyor, bu seferki arkamdaki ormana doğru daha uzağa fırlıyor. Korku çılgınlıkları bunu takip ediyor ve ancak sevilen birinin trajediye kurban gittiğini ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz kaldığında ortaya çıkan türden çılgınlarla kesiliyor.

Alçalmak bir hataydı.

Kendimi düzeltmeye çalışırken kollarım ve kaburgalarım darbe alıyor, ayaklarım ayakta durmak için toprakta yeterince yer bulmakta zorlanırken çenem defalarca tekmeleniyor. Acıyı hissetmiyorum. Hissetmeyi reddediyorum.

Duman yaklaşıyor, en koyu griye boyanmış eğrilmiş pamuktan bir battaniye, zaten baş döndürücü tütsüsüyle aşılammış tüm havayı boğuyor. "Çekilin yoldan!" Dirseklerimi kürek gibi kullanarak panik içindeki beden yığınının yarıp geçerken bağırıyorum. Çatlamış ağaca dönene kadar bin yıl geçebilir ya da belki birkaç dakika. Belli olmaz.

Ateş şimdi parçalanmış tahtalara vuruyor, düşen elfler küle dönüşüyor, kömürleşmiş etin kokusu burnumu rahatsız ediyor. *Tanrıça, onlara huzur ver.*

Birkaç segment ötede durup elimi uzatıyorum, hayalet bir örümcek ağı gibi onlarınkine tutunmak için kolektifimi dışarı fırlatıyorum. Auraları kaygan, yaşam güçlerinden geriye kalanlar bir buzulun parlak yüzü gibi. Daha sert itiyorum, tırnaklarımın buzu ısırmasını istiyorum, ama kıvrılan parmak uçlarımın altında parçalanıyor. Belki de çok uzaktayım.

Sıcağa ve azgın cehenneme göğüs gererek birkaç adım daha atmaya cesaret edip tekrar deniyorum. Kanlarının bana itaat etmesini ve efendisi olarak hizmet etmesini istiyorum. Kan büyücüsüne, beyaz saçlı cadıya, korkulanlara bir kurban.

Parmaklarım yüzeye sürtünüyor, içeri girmem için bana bir santim bile boşluk bırakmıyor. Kanlarının şarkısını, şehvet ve lanetin büyüleyici bir baştan çıkarıcısı gibi karanlık gücümü çağıran ninniye arıyorum, ama tek duyduğum terk edilme çığlıkları, kırık kalplerinden çırpınan ıstırap, sanki onlar pervane ve ben de ağaran aymışım gibi.

Tanrılara yalvarıyorum. Tanıdıklarına ve tanımadıklarına.

Ölümlerinin boşa gitmemesi için kanlarının ağımda pıhtılaşması için yalvarıyorum, ama zihinsel parmaklarımın arasından acımadan damlamaya devam ediyor, toprağı atık ve ıssızlıkla kaplıyor.

Kan, kuruyup kül ve toz haline geldiğinde itaat edemez.

Çok geç kaldım. Ateş çoktan içyağlarıyla beslendi ve bedenlerini çökmüş, içi boşalmış kabuklar olarak bıraktı. Ben kanın ve işkencenin koruyucusuyum, kemiklerin ve taşların değil. Yavaşça kolum yanıma dönüyor ve son bir dayanışma selamı vererek onların fedakârlıklarını anıya dönüştürüyorum. Onlara bir ayrılık sözü veriyorum. Bugün yerine getirileceğini garanti edemeyeceğim bir söz. Ya da yarın. Hatta bir sonraki. Ama bir gün... bir gün...

Hepsini yakacağız. Ruhları bedenlerinden ayrılıp eriyene ve cennete gidecek bir şeyleri kalmayana dek yanacaklar.

Vadi'nin bu kısmı artık boşaltılmış durumda, kaçan kalabalık ormana doğru ilerliyor. Peşlerinden koşmak için dönüyorum, ağzımı ve burnumu bir kez daha kollarımla kapatıyorum. Yaşayan birinden kan almalıyım, kalbimde uykuda yatan kötülükle damarlarımı şişirmeye yetecek kadar.

Ve sonra uçuyorum.

Yere düştüğünü görmedim ama bir başka demir topun binlerce parçaya ayrılıp havaya iğneli yağmur püskürtmesiyle toprağın çatırdadığını duydum.

Çarpışmanın etkisi beni kayaya çarparak dümdüz ediyor, sonra dikenli taşlardan yontulmuş bir yamaçtan aşağı kayıyorum ve tırtıklı bıçaklardan oluşan bir yatağa yuvarlanıyorum. Görüşümde yıldızlar patlıyor, kırmızı ve gri parıltılar uzakta göz kırpmıyor, bilinç aritmik bir kalp atışı gibi gidip geliyor.

Önce ellerim yeniden hissetmeye başlıyor. Ellerimi iki yanıma koyup yukarı iterken bir taşın bilenmiş ucu avuç içimi ısıyor. Kaburgalarım protesto edercesine bağırıyor ve yanlarımdan uyluklarıma doğru inen acıyla inliyorum. Sırt üstü düştüm, kuyruk sokumum şokun çoğunu emdi ve bacaklarıma kurşun enjekte edilmiş gibi bir his bıraktı.

Etrafım kayalarla çevrili.

Bir dağ geçidi. Açıklık sarp ve dar, birkaç beden genişliğinde ve çukur yaklaşık on beş fit derinliğinde. Kenara sığıyorum, gevşek kayalar ve çakıl taşları dibe çarparken ellerim tutunacak bir yer arıyor, ayaklarım malzeme gevşedikçe ayaklarından kayıyor.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

Böyle bir şey olamaz.

Ağzımı kapatıp yardım çığlığı atıyorum, birilerinin hâlâ beni duyuyor olmasını umuyor ve elf kulaklarının, tehlikeli bir şekilde yaklaşan ateşin üzerinden bağırışlarını duyacak kadar keskin olması için dua ediyorum. Ensemde boncuk boncuk terler belirliyor, gücümün kalıntılarını sesime aktarırken yapışkan bir ölümle omurgamdan aşağı kayıyor.

Koyu renk saçlı bir baş açıklığın üzerinden bakıyor. Gözlerimin alışması, kanlı şafağa karşı kaymaktaşıdan tenini seçmem bir saniye sürüyor.

Alistair.

"Elimi tut!" Yüzüstü yatıyor olmalı çünkü omuzları yerle aynı hizada, cılız kolu bana doğru uzanıyor. Kan cadısı uzun boylu ama aramızda hâlâ birkaç metre mesafe var.

Uzatılmış eller. Zıplamalı ve ağırlığımı tek elle taşıyabilecek kadar güçlü olması için dua etmeliyim.

Ateş, şahlanan bir aygır gibi arkasında yükseliyor. Alistair omzunun üzerinden bakıyor ve tekrar bana baktığında korku yüz hatlarını bozuyor. Ağzım kurudu. Hayatta pek çok motivasyon kaynağı vardır ama korkudan daha etkili olanını pek az bulmuşumdur. Şimdi harekete geçmeliyim.

Ayaklarım yerden kesildiği anda nefesim ciğerlerimden çekiliyor. Alistair'in eli bileğime dolanıyor ve kısa bir süreliğine de olsa içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ve sonra gitti.

Kayıyorum, ağırlığım onun dezavantajlı açısından destekleyemeyeceği kadar fazla. Ön kolunu kavramak için diğer kolumu yukarı doğru sallamaya çalışıyorum ama yanımda dönüp duruyor, yeterli momentum yok. Diğer eline ihtiyacım var ama onun da düşme riskini göze alamam.

"Kendini demirle!" Ona sesleniyorum. "Bir ip yapmalısın, sonra beni yukarı çekmelisin!"

Duman vadinin üzerinden görünüyor, bir sonraki yemeğini izlerken kömür pusunun içinde kötücül bir gülümseme dönüyor. Kan cadısının solgun yanakları, sanki sıcaklık uzanıp çürüyen, su toplamış bir parmağını yüzünde gezdirmiş gibi doğal bir kızarıklıkla kararıyor. "Şimdi! Şimdi yap!" diye bağıryorum.

Bakışları ateş ve duman arasında gidip geliyor ve sonra delikteki bana dönüyor, alnındaki çizgiler kırışıyor ve cildi terden parlıyor. Ve sonra kafasındaki çizgiler yumuşuyor, dizlerinin üzerine doğru iterken korkusu yok oluyor. Elysande'nin erimiş kalbinden daha sıcak bir öfke içimde tutuşuyor, her sinirim kinle kıvılcımlanıyor. "Sakın beni burada bırakma! Alistair! ALISTAIR!"

Eğer yüzünde bir pişmanlık varsa bile, tam olarak farkına varamadan göz kırıyor. "Özür dilerim, Wren," diyor, sesi tahta gibi. Ve sonra gitti.

Çılgılık atarak harcayacak enerjim kalmadı. Bunun yerine kendimi toprak duvara doğru fırlatıyorum, tırnaklarımı o kadar derine batırıyorum ki düzleşip kırılıyorlar. Kollektifim yan tarafa tırmanıyor ve sınırlarını zorluyor, tutunacak bir şey arıyor. Kendimi buradan çıkarabilecek kadar tutunabileceğim herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Patlama beni dokuma bir bebekmişim gibi savurdu, vadideki ağaçlardan çok uzaktaydım ve herhangi bir ağaca bağlanmam mümkün değildi.

Kırmızı, görüşümü lekeliyor. Kaydım

Duvardan aşığı, tekrar tekrar, kaya çok dengesiz ve çamur herhangi bir şekilde tutunmak için çok kaygandı.

Bu çukurda diri diri yanacağım. Ölümcül kökler salan ve bu Vadi'deki yaşamı boğan hain büyüyle gömüleceğim.

Gözlerim kapanıyor ve Elysande'ye son bir kez yalvarıyorum. Savaş ve intikam tanrıçasına ailemi koruması, silahlarını keskinleştirmesi ve kalplerini çelikleştirmesi için yalvarıyorum. Bu acının boşa gitmesine izin verme; bu şımarıklık gününü hatırla ve diyarda intikam yağmurlarıyla doldur.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve nefesimin yavaşlamasını istiyorum, son anlarımı panik içinde geçirmemeye zorluyorum. Tüm bunların paramparça olduğu ve bu hırpalanmış adaya hükmedecek tek tanrının hepimizin cesetleri olacağı günü hayal ederken içime kutsal bir haz yayılıyor.

Belki de benim kadar kan dökmüş birinin cennette hoş karşılanacağını düşünmekle cahillik etmişimdir. Elysande'nin hükümdarlığı altında rahat bir yere sahip olmak. Ama tepemden gelen hırıltı, kalbimin savaş tanrıçasının bile göz ardı edemeyeceği kadar kötü olduğunu düşündürüyor. Belki de şeytanların ve iblislerin arasında dolaşmam en iyisidir. Yaratışımı serbest bıraktığımda kendimi her zaman evimde hissetmişimdir.

Gözlerimi açtığımda bir canavarın çeneleriyle karşılaştım.

Kıvrak ve vahşi bir zarafetle sıçrayan şeytanın kendisi, gece yarısı kürkü ve kaslı uzuvlarıyla bir anda çukurun dibine dalıyor. Karnı yere değecek şekilde alçalıyor ve başını bana doğru çeviriyor, uhrevi gözleri yaldızlı bir orman gibi. Hırlıyor, saldırganlığı değil yakınlığı ifade eden bir ses ve bir bacağını arka bacaklarının üzerine atıp parmaklarımı ipeksi kürkünün içine kısıyor. Göğsünden uyarı niteliğinde bir hırıltı yükseliyor, bu hırıltı açıkça *sıkı tutun* anlamına geliyor ve ben de kalçalarımı iki yanına sıkıştırıp öne doğru eğilerek ellerimi boynunun altından geçiriyorum.

Günah karanlık, kanatlı bir tanrı gibi vadiden dışarı fırlar.

Sonra koşmaya başlıyor, pençeleriyle yeri döverken ben de sırtına yapışıyorum. Belki de hayal ediyorum, ama yemin ederim ki akkorun içinden bir kükreme çıkıyor, onu serbest bırakan adamlar kadar cehennem gibi bir kükreme. Ses rahatsız edici, çirkin bir şey.

Arkama bakmıyorum.

W Tapınağa varana kadar durmuyoruz. İbadethanenin içi de etrafını çevreleyen avlu gibi tıklım tıklım dolu, sanki bir şekilde açık hava yapısı bir demir top daha düşerse onları koruyacakmış gibi bu tarafa doğru geliyor. Aeeverie kalabalığın dağılmasını emrederek bize doğru fırlarken, kanlı sunu gecesinden kalma yakut gömülü bıçağı beyazlamış parmak eklemlerinin altında kavıyor. "Bunu şimdi yapmalıyız. Dışarı - şimdi gelin, acele edin!" diye emrediyor.

"Kanlı Ay'a daha iki gün var. Bu işe yarayacak mı?" Ben soruyorum.

Sin yer değiştirmek için kürsünün arkasına geçer ve ödünç aldığı bol bir pantolonla geri döner. Yanağında kötü bir yarık vardır ve gözlerinden birinin etrafındaki deri morarmış ve şişmiştir. Kollarında yırtıklardan oluşan bir labirent var ve sağ omzu koyu bir lal rengine dönüşüyor. Yürüyüşündeki aksaklık da dikkatimden kaçmıyor. Bir yerde bir darbe almış ve bir şekilde onun içinden geçmeyi, o vadiye atlamayı ve ikimizi de yıldırım hızıyla ateşin yolundan çıkarmayı başarmış.

Aeeverie'nin cüppesi arkasından dalgalanarak bana doğru koşuyor, kolumdan tutup beni arkasından sürüklüyor. Daha birkaç adım atmadan Sin yanımda bitiverdi. "İşe yarayacak. Bunu gördüm," diyor. "Çimenlere, toprağın kurbanını biçebileceği yere. Çabuk ol!"

Son merdivenden indiğimde Theon adımı sesleniyor ve onu Zorina ve Eldridge hariç ailemizin geri kalanıyla toplanmış halde buluyorum. Onları görünce titrek bir nefes alıyorum ve Cosmina'yı gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Yanaklarında, çenesinde ve boynunda bir dizi kesik ve gözyaşı vardı; muhtemelen benimkine benzer ya da belki birkaç kez düşmüştü. Biraz zaman ve bolca sihirle iyileştirilemeyecek bir şey değil. Eldridge ve Zorina'nın yokluğu içimde endişeye yol açıyor ama diğerlerinin de hesaba katılmamış olsalardı burada durmayacaklarını biliyorum. Bir yerde. Aeeverie hançeri bana doğru itiyor ve ben de elimi soğuk kabzaya doluyorum, avuçlarım terden nemli. "Odaklan. Kaynak tarafından kutsanmış tanrıçanın kanını besle. Toprağı kırbaçlayan yarayı kapat ve karşılığında bize kapalı olan gözü uyandır. Şimdi yap, kan büyücüsü. Zamanımız geldi.

azalıyor."

Sin önümde durmak için hareket ediyor, gözlerinde derin bir endişe var, ama bir şey bana bunun onun için korktuğu için olmadığını söylüyor. Bu doğru değil.

-Böyle olmaması gerekiyordu. "Ya işe yaramazsa? Kanlı ay onu güçlendirmeden?" Ağzımdan kaçırdım.

"İşe yarayacak. Bunu çoktan gördüm. Ama bunu şimdi yapmalısın, yoksa o ateş hepimizi ve bildiğimiz her şeyi de beraberinde götürecektir."

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum ve avuç içi açıkta, ön kolunu uzatırken Sin'le gözlerimi kilitliyorum. Diğer eli yüzümü kavıyor ve başparmağı güven vermek için çenemi okşuyor. "Sen güçlüsün, küçük cadı. Şimdi benim için güçlü ol, tamam mı?"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve onları geri kırpma çabalarımı görmezden gelerek zapt edemediğim düşüyorlar. Ben ona acı çektirmek üzereyim, o ise *beni* rahatlatmaya odaklanmış durumda. Gözlerimi Sin'den ayırmıyorum ama ailemin etrafımızda dolaştığını hissediyorum, bilmediğim tanrılara dua edip onları kurtarmamız için yalvarırken nefeslerini tutmuş bekleyen diğerlerine katılıyorlar.

Bunu yapmam gerek. Onlar için. Hepimiz için.

Bizi biçmeye çalışan adamlara karşı savaşma şansı vermek için. Kolunu kavradım ve bıçağı kaydırdım.

Hakkını yemeyelim, Sin hiç ses çıkarmıyor. Acı yüzünü sadece bir saniyeliğine gölgeliyor, sonra yüz hatlarını tekrar arduvaza çeviriyor ve benim kolektif pençelerim onunkilere bilenmiş pençelerle yapışırken yüzümü inceliyor.

Kanı parmaklarımın üzerine damladıkça yoğunlaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, büyülerimiz birleşirken aramızda uğuldayan bağlantıya odaklanıyorum. Bu sefer dikişlerimiz arasında flört yok, onunki benimkine güvenilir bir kitap gibi açılıyor. Sin tüm engelleri yıkıp beni kolektifine, zihnine, ruhuna davet ederken göğsümde bir ateş şimşegi çakıyor.

O muhteşem.

Gücüm yeni bir büyümeyle çiçek açıyor -onun buzunu ve benim ateşimi, tüketme ihtiyacıyla damarlarımı şişiren don uçlu bir cehennemde dönüyor. Kolunun alt tarafını daha sıkı kavıyorum, bıçağı yarasından gelen düzenli akışa karşı sabit tutuyorum, toprağa damlayacak ve bağırsaklarına iyice batacak olan kan yağmuru. Kolektifi benimkine dolanıyor ve ben de kendi kolumu onunkine sarıyorum, katman katman, Sin yapışkan yuvamın içinde avlanmasına izin veriyor. Durup gücünü test ediyorum. Ve onun büyüünün benimkine tamamen bağlı olduğundan, ikiz zırhlarımızda tek bir çatlak bile olmadığından emin olduğumda, bıçağa daha fazla baskı uyguluyorum ve ikimizi de yıkık derinliklere daldırıyorum.

Dudaklarım içgüdüsel olarak kıvrılıyor, yağmurla ıslanmış sümbüllerin kokusu burnuma doluyor ve ağgözlü dilimin üzerinde bir parmağı gezdiriyor. Güç içimde dalgalanıyor, büyüm şimşek gibi ve Sin'in kanı okyanus gibi, ağgözlü bir fırtınada birlikte çalkalanıyor. Cığerlerim alev topuna dönüyor, duman

Göğsüm kabarıyor, büyüsunü kontrol etmek, onu topraktan geçirip Ephraim'in kaosa bağlamak için mücadele ederken nefesim daralıyor.

Ephraim'in büyüsu vahşi. Ehlileştirilmemiş bir canavar, beyaz boğumlu pençemde kıvranıyor ve kıvranıyor. Günah'ın büyüsu açgözlü, kabuğun her karanlık, unutulmuş köşesinden krema gibi yalayıp yutuyor. Ellerim o kadar kötü titriyor ki, titremenin sadece bedenimden kaynaklanmadığını fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

Gözlerimi açıyorum ve hem fiziksel olarak hem de kayanın altındaki zihinsel dolanıklığımızla neredeyse ona olan bağılılığımı bırakıyorum.

Kara Sanat'ta çok yanlış bir şeyler var.

Gözleri hâlâ benimkilere dikili ama arkalarındaki ışık azalıyor. Yükselen bir dalganın arkasına takılmış bir fener, yansıması köpükte yakalandığında sadece en zayıf parıltı. Nefesim kesiliyor ve bıçağı çekmeye çalışıyorum, ama ben harekete geçmeden eli benimkini yakalıyor ve kabzanın üzerine hapsediyor. *Ne yapıyorsun*, ona bağırarak istiyorum. Ona *beni bırakmasını, bir şeylerin yolunda gitmediğini* söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. O gelgit fırtınasının yüzeyine çıkamıyorum, dalgalar boğazımda kabarıyor ve sesimi boğuyor.

Odak noktam Sin'in kanının hızla biriktiği yere düşüyor. Yakuttan daha kırmızı bir şurup, elimin ve parmaklarımın üzerine dökülüyor. Yoğun ve ballı, baştan çıkarıcı şarkısıyla karanlığımı çağırıyor, onun iblisleri sonbahar buğdayı kadar vahşi ve özgür bir dansı paylaşmam için benimkileri çağırıyor. Kolu bıçağın altında titriyor ama dikkatimi çeken onun titremesi değil.

Vücuduna tırmanan siyah sarmaşıklar.

Bu kez sesimi onun adını haykırmaya yetecek kadar zorluyorum ama başımı kaldırıp bakmıyorum, bakışlarımı kollarının kaslı kıvrımlarından ve kıvrımlarından süzülüp boynuna ve göğsüne doğru ilerleyen karmaşık çizgi labirentinden ayıramıyorum. Her zamanki sıcak, umber teni siyah konturların altında keskin bir solgunluğa dönüşüyor, rengindeki közün yerini don alıyor. Köprücük kemiği boyunca sürünüyorlar, köprücük kemiklerinin çukurları derin, kemikli çöküntülere dönüşüyor.

Adını tekrar söylüyorum ama bu sefer yalvarıyorum. Beni tutmayı bıraksın ki hançeri kaldırayım, kanamayı durdurabileyim. Cevap olarak eli benimkinin etrafında sıkılıyor ve ben haykırıyorum, diğer elimle kolunu çekmek için tüm gücümü kullanıyorum. Kıpırdamıyor, gücünden geriye kalanları bıçağı tutan elime bağlamak ve bizi bu hapishaneye kilitlemek için kullanıyor.

Dur, dur, dur! Kelimeleri yüksek sesle bağırp bağırmadığımı bilmiyorum. Fark edeceğinden de emin değilim. Zaman, istenmeyen bir misafir gibi etrafımızda dolaşıyor, fedakârlığımıza burun kıvırıyor.

Onun fedakarlığı.

"Hançer." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde. Tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Hançere tekrar bakıyorum, bu sefer dikkatle, ölümcül bir noktaya kadar keskinleştirilmiş ince bıçağa, geniş çapraz korumaya, her iki uçtaki yakut sifonlara bakıyorum. Bu mücevherlerin Kaynak'tan su çekmesi, hırpalanmış toprakta kalan çürüğü çekip çıkarmak için kanal olma görevimde bana yardımcı olması gerekiyordu. Ama Sin'e baktığımda, kas ve canlılıkla bilenmiş savaş lordunun et ve kemik yığınınna dönüştüğünü görüyorum...

"Sin, beni bırakmalısın! Bıçak Kaynak'tan çekmiyor; senden alıyor. Günah... Günah!"

Ondan daha güçlü olmalıydım. Kanı canavarımı beslemeli, adrenalinimi *körüklemeli* ve kolumu onunkinden ayırabilmeliydim. Çenesi sıkılmış, o kadar gerilmiş ki yanaklarındaki, boynundaki her bir kasın tüylendiğini görebiliyorum. Şimdi aramızdaki duvarı hissediyorum. Bana karşı direniyor, daha derine kaymamı ve sihrinin geri kalanını, sadece beni saran bantlı kavrayışına yönlendirdiği kalıntıları almamı engelliyor.

Ama beni en çok korkutan şey Günah'ın inatçı tutumu değil.

Mesele sefil hançer, Aeverie'nin aldatmacası ya da Vadi'yi yakıp yıkan krallık askerleri değil.

Bana bakma şekli.

Başımı sallıyorum. Sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum, tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru süzülürken gözlerimi yakıyor. Her ne kadar reddetmeye çalışsam da Sin'in büyüğü içime akmaya devam ediyor, gücü, tanrıça tarafından kutsanmış iksiri, yaşam kaynağı.

"Bu seni öldürecek," diye boğuluyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sin, dur. Bırak gideyim. Dur. *Dur,*" diye yalvarıyorum, görüşüm bulanıklaşmaya başladığında sesim soluyor, donuk bir ağrı alnıma vuruyor. Bu çok fazla, onun kolektifi benimkine bağlı, Kara Sanat'inkini içermeye uygun olmayan bir bedeni şişiriyor.

Derinlere daldırıyorum. Bu kötü dünyanın kalbinin, çekirdeğinde ritmik bir ritimle attığı yeri, Kaynak büyüünün ve benimkinin köklerini, zamanın, maddenin ve insanın başlangıcını geçiyorum. Tüm bu süre boyunca beni izliyor

Hem uyanık olduğum saatlerde hem de kâbuslarımda sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir ifadeyle.

Sin onu yavaşça öldürmemi ürpertici bir dinginlikle izliyor. Kabullenme. Rıza. Kan çanağına dönmüş gözlerle onu inceliyorum, dudaklarım titriyor ve sözcükleri oluşturmakta zorlanıyorum. Tek başarabildiğim "Lütfen".

Siyah sarmaşıklar boynuna dolanıyor, sütunun etrafından çenesine doğru kayıyor. Canını yaksalar bile belli etmiyor. Dişlerini gıcırdatmaktan başka bir duygu göstermiyor ve kalın bir şekilde yutkunuyor, gözleri kendi ölümcül kavramasıyla benimkilere kilitleniyor. Boğucu sarmaşıklardan kaçır gibi çenesini yukarı kaldırıyor. "Beni dinle," diyor, sesi ölümün soğuk uçurumunda sallanan bir adam için fazla sakin. "Bu dünyaya acı ve ısırtap getirdim. Bu böyle devam edemez. Senin için değil. Onlar için değil." *Onları* belirtmesine gerek yok. Bunu elfler için yapmıyor. Benim ailem için. "Bunu yapmam gerek. Bunu yapmama izin ver Wren. Bırak gideyim."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum, kirpiklerime yapışır gözyaşlarının arasından onu zorlukla görebiliyorum. "Hayır," diye tekrar tekrar söylüyorum, hâlâ kolumu çekmeye çalışıyorum. Son gücü de azalana kadar dayanabilirsem, bırakabilir ve onu iyileştirebilirim. Onu iyileştirebilirim. Yapmak zorundayım. Onu iyileştirmek zorundayım.

"Wren," diye fısıldıyor adımları ve örümcek ağları kalbimin üzerinde çatlıyor. Hayatımda duyduğum en güzel ses olduğuna eminim. Eğer beni hemen bırakmazsa bir daha asla duyamayacağım bir ses.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen bırak gideyim. Bunu düzeltmemeye izin ver. Bunu düzeltebilirim. Düzeltebilirim, Sin. Sadece gitmemeye izin ver, tamam mı?"

Beni izlerken gözleri nazik, eline akıttığı güçle uyuşmuyor. Başını usulca sallıyor, boğazına dolanan siyah uçlu parçalardan oluşan labirenti umursamıyor. "Sen yapamazsın. Ama ben yapabilirim."

Gözlerinde bir şey değişiyor, ciğerlerimi buza, kalbimi granite çeviren bir şey. Şimdi ona daha sıkı sarılan benim, sanki paramparça olmak üzereymiş gibi çaresizce ona tutunmaya çalışıyorum. Eğer yeterince sıkı tutunursam, onun azalan büyüünden daha uzun süre dayanabilirim...

"Seni seviyorum, Wren. Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim ama sen her zaman benim kurtuluşum oldun."

Bir anlığına beni tutmayı bırakıyor ve o bir an için neredeyse rahatlamamanın nefesini ensemde hissediyorum.

Sonra kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekerek bıçağı kalbinin derinliklerine saplıyor.

I Hançer santim santim etine saplanıyor.

Kara Sanat ölüyor. Onu ben öldürüyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Elinden kurtulmak, bıçağı göğsünden çekip almak ve kalbi tekrar atana kadar pompalamak istiyorum. Organındaki yarık iyileşip kapanırken elini tutmak, ona her şeyin yakında biteceğini söylerken yanağını okşamak.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Bedenim -bu et ve kemik yığını- bana ait değil. Artık değil. Sin'in tanrıça tarafından kutsanmış gücünün geri kalanı kanıma karışıyor ve kanımı erimiş bir intikama dönüştürüyor. Titriyorum ve sarsılıyorum, hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Yardım için bağırıyorum. Diğerleri hâlâ yakınımızdaysa bile onları göremiyorum. Onları duymuyorum.

Tek gördüğüm o. Kara Yüreğim. En sevdiğim günahım.

Ve sonra kanı gördüm. Tuniğimin önünü sıcak, yapışkan katranla kaplıyordu. Göğsünden çıkan bıçak, üzücü bir pişmanlıkla kadifeleşmiş. Sin'in elleri belinden düşüyor, dizleri yere çöküyor, benim düşmüş tanrım.

Her şey kararıyor.

Gözlerimi mi kapattım yoksa görüşüm mü beni yanılttı bilmiyorum ama tüm görüşüm kayboluyor. Bedenim Uğultulu Deniz'in içinden geçtiği gibi sarsılıyor, güç ve öfke dalgaları her uzvumu yıkıyor, el ve ayak parmaklarıma çarpıyor. Buz kristalleri omurgamdan aşağıya doğru çiçek açıyor, soğuk dallar yanaklarımı okşuyor ve kemiklerim ağır bir kar yığınınna gömülüyor. İliklerim parıldayan elmaslara dönüşüyor ve bacaklarım teslim oluyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi Sin'in hareketsiz göğsüne koyuyorum. Teni ağarmış, oniks sarmaşıklar son büyüsünü, gücünü ve hayatını da boğmuş. Ve ben ağlıyorum. Hıçkırıklar dikenli kalbimin derinliklerinden kopuyor, örümcek ağı çatlaklar derinleşiyor ve her tüyler ürpertici köşeye uzanıyor.

Yıllarca canavarımı susturdum. O parçamı serbest bırakırsam neler olacağına, tasmaından kurtulursa dünyaya gelecek şiddet, acı ve dehşete dair görüntülerle onu uyuttum. Ama şimdi, başım geriye düşerken ve bir ısırap çılgılığı şafağı yırtarken, ahlakımın yıpranan son ipiyle birlikte o bağı da koparıyorum.

Sin'i benden aldılar. Aşkımı. Müstakbel bağlımı.

Çılgılık atıyorum.

Ve o çılgılıkla, *her şeyi* alıyorum.

I *Düşüyorum.*

Aşağıya, aşağıya, aşağıya, yer kabuğunun ötesine, dünyanın kalbine.

Ama ben hiç düşmüyorum.

Köklüyorum.

Uzuvlarım ağırlıksız şeyler, et ve kemikten oluşan bu kıyafet, boyun eğmeyen ışığın üzerine asılmış bir kostümden başka bir şey değil. O kadar kör edici, o kadar ruhani bir ışık ki, ancak ilahi olabilir. Ve sonra onu hissediyorum. Çamur. Yapışkan, erimiş bir madde kayanın üzerine sıçradı ve onu zehirli bir harabeyle lekeledi. Ben onu delip geçmeden -hayır, yok etmeden- önce sadece bir saniyelik bir direnç sağlıyor ve ötesindeki her şeyi affetmeyen bir ısıyla dolduruyorum. Şişmiş damarlarımda tüneller açan, etimi kabarmış deriye çevirmekle tehdit eden bir ısı.

Ve sonra onu duyuyorum. Kulağımda çok nazik bir ses, neredeyse boğucu bir tonda fısıldarken özümü okşuyor. "Küle ve toza dönecekler. Şimdi nefes al, benim sevgili cadım. Nefes al ve uyandığında yeryüzü kanla bulanmış gözlerden ve kararmış dişlerden başka bir şey bilmeyecek. Nefes al. Ve bunu yaptığında, almalısın."

Kabuğu karıştırıyorum. Göğsümde parlayan ve yoluma rehberlik eden sıcak, kırmızı ışığı kovalayarak ilerlerken tortu dışarı doğru uçuyor. Hayır. Işık değil. Elysande'nin sıcaklığının, intikamının, öfkeli, atmayan kalbinin amansız koşusu.

Bu günahkar alemdeki göksel fenerim. "İşte bu, sevgili cadı. Hepsini al."

Ve böylece, beni bir araya getiren son dikişler güçlü bir yırtılmayla kopuyor ve terk edilmiş her köşeyi lanet şarkımla dolduruyorum.

Başka bir ses. Bu seferki daha tiz ve ses tonundaki yükselme, benim çözemeyeceğim kadar uzakta, paniğe işaret eden bir şeyler mırıldanıyor. Neredeyse sıkıntısının nedenini aramak için döneceğim, ama ben yön ve alan ölçülerinin ötesinde varım. Daha uzağa itiyorum, olduğum ve henüz olamadığım her şeyle yeryüzünü parçalıyorum.

Arkamda bir yerde, geride bıraktığım toprak parçasında, kadın, yutmak için can attıklarım kadar kederli bir feryat koparıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor ilk ses. "Al. Al, sevgili cadı. Hepsini al."

Ben de öyle yapıyorum.

Bana hep ölümün huzurlu ve sakin bir şey olduğu öğretilirdi. Ödünç aldığımız derilerimizden yükselip bir sonraki aleme girdiğimizde korkularımızın dağıldığı. Endişe yok, sıkıntı yok, pusuda bekleyen yalnız bir kurt gibi bizi takip eden umutsuzluk yok.

Ölüm bunların hiçbirisi değildir.

Göğsümü yakan ateşten anladığım kadarıyla Elysande'nin bölgesine varmış olmalıyım. Çok hareketsizim, çok kaskatı. Kemiklerim kurak mevsimde soyulmuş ağaç kabukları gibi, kaslarım sertleşmiş ve sıkı düğümler halinde bağlanmış. Önce parmaklarımı, sonra da ayak parmaklarımı oynatıyorum, bunu yaparken bacaklarımda acı hissediyorum ve ağızımdan kısıp bir inilti dökülüyor.

Biri adımı söylüyor. Uzaklaştım.

Tekrar. Daha yakın.

"Wren!" Bu sefer kulağıma.

Gözlerim dalgalanıyor, sonunda ayrılmadan önce kirpiklerim birbirine yapışıyor. Morrinne uzandığım yatağın üzerine eğilmiş, ellerini ne yapacağını bilemiyormuş gibi bedenimin üzerinde gezdiriyor. Her zamanki gibi bağlı saçları omuzlarına dökülmüş ve gevşek bir şekilde sarkıyor, uçları yıpranmış ve umutsuzca yıkanmaya ihtiyaç duyuyor. Bana bakarken gözlerine kederli bir hava siniyor, dudaklarının köşeleri yukarı doğru çekiliyor ama bu, kırışmış yüzünün geri kalanıyla uyuşmuyor, kırışıklıklar alnını yarıyor. Ona musallat olan kâbusları kovmak için doğrulmaya çalışıyorum ama kollarımdaki ve yanlarımdaki etler sanki biri kaslarımı kömürleştirip sonra da vücuduma geri sokmuş gibi ağrıyor.

"Hayır, dur, dur," diye mırıldanıyor ve omuzlarımı yavaşça yatağa doğru itiyor. "Yaraların neredeyse iyileşmedi. Şifacılar sen uyandıktan sonra daha fazlasını yapabileceklerini söylediler ama vücudunun iyileşme sürecindeyken onu zorlamak istemediler..." diye devam ediyor, parmakları çarşafı dövüyor ve dudakları sert bir çizgi halinde aşağı doğru iniyor.

Oh.

Her şey tüm canlılığıyla geri geliyor: Vadi'nin yanması, vadinin geçidi, Aeverie'nin hançeri bana uzatması, Sin'in kanının parmaklarımdan sızması, kalbi benimkine ağlarken bedenlerimizin göğüs göğüse çarpışması. Elf bıçağı onu çürüme ve çürümeden başka bir şey kalmayana kadar kuruturken vücudu çöküyordu.

Kara Sanat ayaklarımdan dibine çöktüğünde kalbimin paramparça olduğundan emindim. Keşke parçalansaydı da o acıyı hissedecek bir şey kalmasaydı.

Göğsümde bükülüyordu, tüm sefil bıçaklardan daha derin ve keskin. Kalbim paramparça olmadı. Tam burada, göğsümde güm güm atıyor, binlerce küçük diken bir tür ürkütücü gül heykeli gibi onu deliyor. Ağlamak istiyorum, serbest bırakılmayı arzuluyorum, ama gözlerim kurumuş, bana bunu bile vermeyi reddediyor.

Yine de içimdeki sarsıntıyı durdurmuyor, omuzlarım yumuşak çarşafra karşı kendi iradesiyle sallanmıyor. Çok yumuşak. Böyle bir rahatlığı hak etmiyorum. Onu kurtaramadım. Morrinne'in elleri tekrar omuzlarımı buluyor ve onları yerlerinde tutmak için yatağa daha sıkı bastırıyor. "Şşş, şşş, bunların hiçbirisi değil," diyor, tek bir ses bile çıkarmamış olmama rağmen. "Dikişlerini tekrar açacaksın."

O zaman kollarımı süsleyen bandajları ve sağ elimdeki bir diğer bandajı fark ediyorum. Üzerimde leylak rengi sade bir gecelik var; bu renk bana kulübemizde geçirdiğimiz akşamların alacakaranlığını, hayatımın bir nebze de olsa mutlulukla dolu olduğu zamanları hatırlatıyor. Yanlarımı hızlıca yokladığımda, karnımın yan taraflarındaki kaşıntıyı doğrulayan birkaç bandaj daha var, muhtemelen vadiye düşüşümün şiddetini orada yaşadım.

"Aeverie bize, *eğer* uyanırsan seni bizzat iyileştirebileceğini söyledi," diyor.

Göğsüme daha fazla acı saplanıyor ama bu dalga Morrinne'in beni üçüncü kez kaybedebileceğini düşündüğünde yaşadığı dehşete ayrılmış olmalı. Bu sonuncusu. "Bana ne oldu? Sin'den sonrasını hatırlamıyorum... o düşükten sonra..." Sahip olmadığım anıları göz kırparak zihnime geri getirmeye çalışıyorum.

"Yere yığıldın, tatlım. Bir an ağlıyordun, sonra Singard'ı tuttun ve çığlık attın," sanki feryadımı anlatmak sırtındaki tüyleri diken diken etmeye yetiyormuş gibi titriyor, "ve sonra bildiğimiz tek şey, baygın olduğundu. Bize geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorduk, tatlı kızım. Lanet rahibe döneceğini söyleyip duruyordu ama ben o kadar emin değildim."

Söz konusu rahibeden bahsetmek dilimi kurşuna çeviriyor. "Bize yalan söyledi."

Morrinne başını sallar. "Biliyorum. Sonrasında her şeyi açıkladı. O lanet asasıyla kışına tekmeyi basmamızı istemediği sürece fazla seçeneği yoktu. En çok da Sin'i. Onun kötü ve yoldan çıkmış bir adam olduğunu biliyordum ama senin Elysande'in bile onun dönüştüğü gazap tanrısıyla kıyaslanamazdı. Ben-"

"Bekle ne?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup acıyı ve ardından gelen Morrinne'nin onaylamayan kıs kıs gülüşünü görmezden gelerek sözünü kesiyorum. "Günah..."

Yaşıyor musun?" Son kelimeyi yutkunarak, güçlükle  ıkarabiliyorum.

Gözleri yumu uyor ve avucunu hafifçe ovu turarak ba ımın üstündeki saçları düzeltiyor. "Evet, tatlım. O ya ıyor."

Şimdi a lıyorum. Hıçkırık yok. Bir sürü soru dikkatimi çekmeye çalışıyor ama hiçbirini dile getiremiyorum. Neyse ki Morrinne onları zihninden teker teker söküp alıyor. "O hançer bir kap görevi görmesi için b y lendi. Onu Singard'ın üzerinde kullandığında, elflerin onun büyüsünü içine akıtması için doğrudan bir bağlantı oluşturdu. Han erin sahibi hâlâ sen olduğun ve kendi kolektifini onunkiyle birle tirdi in için, onun büyüsünü yönlendirmek sana d  m  t . Ve neredeyse seni öldürüyordu. Singard'ın ölüp  lmedi ini ya da kıl payı kurtulup kurtulmadı ını bilmiyordum; rahibe herkesi geride tutarak kimsenin müdahale edememesini sağladı."

Başımı öfkeyle sallıyorum, sözlerine anlam vermeye çalışıyorum. "Anlamıyorum."

"Günah tanrıça tarafından kutsanmı tı. Sen, en büyük nimetlerimden biri olsan da, değilsin. O transferden sa  çıkamama ihtimalin vardı. Bir kısmını elbette, ama o kılıç onun tüm gücünü aldı ve karşılığında sen de onu tamamen kullandın. İyile mek şöyle dursun, hiçbir büyücünün katlanmaması gereken bir şeydi bu. Ama sen ölümle y zle tin ve onu tam bacaklarının arasından vurdun. Sen  ı lık attı ında, sanki Elysande'nin kendisi diyarlarımız arasındaki perdeyi yırtıyordu. Işık vardı, o kadar çok ışık vardı ki k r ediciydi.

-Ama kimseye zarar vermedi. Ellerin onun kalbinin üzerindeydi; ışık oradan geliyordu. Ve sonra her şey ne kadar hızlı olduysa, gözlerin kapandı ve onun üzerinden sarktın. Huzur içinde ona katıldığını sanmıştım."

Morrinne yıpranmış, taba rengi kaza ının arkasıyla yanaklarındaki ıslaklı ı siliyor. Do rulup dikkatlice manevra yapıyorum, böylece bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor ve beline sarılıyorum. Kolyesi, kumsaldaki deniz kabuklarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir demet, yüzüme doğru sarkıyor ve yana ım karnına de ecek şekilde başımı çeviriyorum. Eliyle saçlarımı tarıyor.

"Onu kurtardın, tatlı kız. O sadece senin sayende hayatta."

İçimden bir ses keşke yapmasaydım diyor ama ben yine de vazgeçiyorum. Tabii ki istiyor. Nasıl istemez ki?

 ekiliyorum ve o da yanıma, yatağa oturuyor. "Daha  nce Sin'in tanrıça tarafından kutsanmı  *olduğunu* s ylemi tin. Artık  yle değil mi?" Tereddütle soruyorum, kelimeleri yüksek sesle söylerken zihnimde evirip çeviriyorum.

"Hayır. O değil. Ritüel hepsini aldı."

"Aeverie... elfler... onun gücünü mü istediler? Onun büyüüne sahip olabilmek için ayini bizim yapmamızı mı istediler?" Başımı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Elfler bizim büyülerimizle ilgilenmiyordu, sadece Kaynak'ı geri getirmekle ilgileniyorlardı. Tabii bu da bir yalan değilse.

"Elfler çaldıkları büyüü kullanmakla ilgilenmiyorlar. Hançerde saklanıyor ve o zamandan beri orada duruyor. Birkaç gündür dışarıdasın tatlım," diye tedarik ediyor. "Görünüşe göre onların türü bizim tanrılarımıza inanmıyor. Varlıklarını küçümsemiyorlar, aslında tam tersi. Ama Adelpia'nın gizemli tanrıça olduğuna inanmıyorlar. Büyü, Kaynak'ın bağlantı kurduğu kişilere ait bir şeydir, keyfi bir Ayinle bahşedilebilecek bir şey değildir. Aeverie, herhangi bir kişinin bir tanrının gücünü kullanmasının doğal olmadığını söyledi. Bu güç dünyaya aittir ve kiminle paylaşılacağını belirlemek bize bağlı değildir. En azından o lanet rahibenin söylediklerinin özünün bu olduğunu düşünüyorum. Ona bakmaya zor dayanıyordum.

"Ama Singard'ın büyüünü kendi kullanımları için bağlamadılar," diye devam ediyor. "Bunu yaptılar çünkü Adelpia'nın büyüü o hançer aracılığıyla bu âleme bağlı olduğu sürece başka bir Kara Sanat seçemez. Bu da gizem tanrıçasını bir kurgudan başka bir şey yapmıyor."

Bana söylediği her şeyi düşünürken alt dudağımı çiğniyor, dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Elflerin, insanların tanrıların gücünü kullanmasını istememesi mantıklı. Son Kara Sanat'ın böyle bir kutsamayla ne yaptığına bir bakın: Ephraim topraklarını yaktı ve büyüyle olan bağlarını kopardı.

"İşe yaradı mı? Kaosu ortaya çıkardık mı? Peki ya kanlı ay?"

Morinne küt tırnaklarını bacaklarının ön kısımlarında gezdiriyor, parmakları genellikle dumanı tüten bir fincana sarılmış, bir şeyler yapmak için can atıyor. "Evet. Singard'la daha önce her ne yaptysanız işe yaradı," diye elini sallıyor, "ama buna annemin sezgisi diyebilirsiniz, sizden yayılan o ışık işe yaradı. Bundan eminim. Sadece birkaç gün oldu ve şimdiden Vadi'de yeni bir hayat var. Yanan ağaçların çoğunda yeni büyüme var, kabuklar nemleniyor, yeni çimenler filizleniyor, vahşi yaşam bile sanki bir şey onları yakınına çekiyormuş gibi bollaştı.

"Kanlı ayın gerginliğin bir kısmını hafifletmesi gerekiyordu. Göksel enerji tüm süreci daha hızlı ve daha kolay hale getireceği için

Singard'ın hayatta kalma şansı daha yüksekti. Aeeverie'nin isteği onun ya da sizin ölmeniz değildi."

"Ama bunun bir olasılık olduğunu biliyorlardı," diyorum çenemi gıcırdatarak.

"Hem de çok iyi bir tane. Theon olmasaydı, o kadını paramparça ederdim. Bir tür rahibe olması umurumda değil, büyüsünün bir annenin gazabını durdurduğunu görmek isterdim."

Aeeverie'nin Morrinne'i kısa bir bakışla öldürebileceğinden hiç şüphem yok ama yorumlarımı kendime saklıyorum.

"Diğerleri çok sevinecek. Hepsi her gün senin yanındaydı, vardiyalı uyuyorlardı. Singard hariç hepsi."

Yüreğim ağzıma geliyor. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

Morrinne beni şaşırtarak kıkırdıyor. "Ah tatlım, o adam uyandığında lanet bir tanrı gibi görünüyordu. Onu iyileştirmek için Adelphia'nın büyüsünün bir parçasını kullandın; kendine geldiğinde tek bir çizik bile kalmamıştı. Sen bayıldıktan sonra canlanması sadece birkaç saat sürdü."

Rahat bir nefes alıyorum ama sonra kaşlarımı çatıyorum. Morrinne bunu fark ediyor ve gülümsemesi hemen kayboluyor. "Seni görmeye gelmedi çünkü kilit altında tutuluyor. Singard çok... açık konuşmak gerekirse, düpedüz bir tehditti. Aeeverie'yi öldürebilirdi ya da öldürmeye çalışırken ölebilirdi, bundan eminim. Örgülü sarışın adam-"

"Vox."

"Evet, adı buydu. Sin'i Aeeverie'nin kapatabileceği bir eşiğin arkasına itmek için o ve birkaç iri yarı adam daha gerekti. Ona karşı hislerimi gizlemedim ama bizim için yapmaya çalıştıklarının ışığında onu ziyaret etmeyi kalbimde buldum. Ben oradayken öfkesi biraz yatışıyor gibi görünüyor, bu yüzden onu günde birkaç kez ziyaret etmeye başladım. Tek bilmek istediği uyanıp uyanmadığın. Uyanmayacağından korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk. Bu arada, kız kardeşlerin Theon ve Eldrid'e söylemem gereken bir şey var-" Annem sözünü keserken yüzü kızarıyor ve gözlerinden yaşlar süzülürken kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Ne oldu? Eldridge'e ne oldu?" Panik sesimi hızlandırarak soruyorum. Morrinne keskin bir nefes alıyor ve elmacık kemiklerinin üstündeki tuzlu gözyaşlarını hızla siliyor. "Diğerleri yara almadan kurtuldu ama Eldridge..."

"Ne oldu anne?" Şimdi kelimeleri bağırarak söylüyorum, kendi çığırırları serbest kalana kadar onu sarsma dürtüsüne direniyorum.

"Kolu, tatlım. Patlamalardan birinde geri çekilmiş, elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu ama o lanet mermilerden biri çok yakınına düştü. İsabetten kaçacak kadar hızlıydı ama kimse enkazdan kaçamazdı. Dirseğinden kopmuş."

Hayır. *Tanrılar, hayır.* "Ah Eldridge," diye fısıldıyorum, elim içgüdüsel olarak ağzımı kapatıyor.

"O yaşıyor, çocuğum. Bu... Çok öfkelenmek istiyorum ama bunu içimden bile getiremiyorum. Hayatta olduğu için çok minnettarım." Ve işte o zaman annemin maskesi düşüyor ve içini kemiren acı, sadece bir annenin çocukları için korktuğunda yaşayabileceği türden bir acı, yüzüne yayılıyor.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"Nasıl anladın? Eldridge'i bilirsin. Kas gücüyle değerini bir tutuyor ve bundan ne kadar daha fazlası olduğunu hiçbir zaman göremedi. Perişan halde." Sanki nasıl detaylandıracağını arıyormuş da bulamıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Daha fazlasını söylemesine gerek yok. İçinde bulunduğu acıdan dolayı kalbim sızlıyor. Bunun çok yakında hepimizi nasıl etkileyeceği konusunda duyduğu endişe yüzünden.

"Uyandığını bilmek onun moralini düzeltecektir," diye ekliyor. Başımı sallıyorum. "Hemen yanına gideceğim."

Morrinne ayağa kalkmaya çalışıyor ama kolundan tutuyorum. Bana bakıyor, tek kaşı kalkık.

"Önce *onu* görmeye gidebilir miyim?" Eldridge'i ziyaret etmek için can atıyorum ama Sin'i canlı olarak görme, onun gerçekten iyi olduğunu bilme ihtiyacı midemi düğüm düğüm ediyor.

Yanakları kapalı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Koridorun hemen sonunda. Odalar sesin geçmesine izin vermeyecek şekilde büyülendi, bu yüzden içeri girerken dikkatli olmak isteyeceksiniz. Sizi beklemeyecektir ve dediğim gibi, Aeverie'yi ya da diğer elfleri e le geçirmek için can atıyor."

Başımı salladım. "Kendimi duyuracağım."

Bizi odadan dışarı çıkarıyor ve birkaç bölüm aşağıdaki bir kapıya doğru işaret ediyor. "Ben gidip diğerlerine haber vereyim ve sizi biraz yalnız bırakayım. Bizi nerede bulacağını biliyorsun." Dönüp koridorda ilerlemeden önce elimi iki elinin arasına alıyor.

Merdivenlerdeki ilk ayak seslerinin yankısını duyar duymaz kapıya doğru koşuyorum.

I kendimi duyurmam. Basit bir kapı çalma bile beni onunla birlikte olmaktan alıkoyan çok fazla engel ve ben bunların hiçbirine izin vermeyeceğim. Hiçbir şey, *hiçbir* şey bizi tekrar ayrı tutamaz. Kapıyı fırlatıp açıyorum ve İçeride.

Hemen peşime düştü.

Eğer içgüdüsel olarak bana saldırmak isteseydi, onu durduracak kadar hızlı olamazdım. Ama sağlam göğsünden benimkine doğru akan sıcaklık ve sevgiden başka bir şey yok, beni kendine doğru çekerken kolunu belime doladı. Diğer eliyle başımın arkasını kavrayıp köprücük kemiğine bastırıyor ve eğilip dudaklarını saçlarımın tepesine bastırıyor.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Daha önce oluşturamadığım tüm gözyaşları içimden dökülüyor ve onun bağcıklı beyaz gömleğinin önünü ıslatıyor. Sin elini saçlarımın arasında defalarca gezdiriyor, ben rahatlamış bir şekilde ağlarken hiçbir şey söylemiyor. İstese bile konuşabileceğini sanmıyorum. Kendi bedeni altımda bir tahta gibi ve kaslarının gerginliğinde, saçlarımı kavrayışında içinden sızan duyguları *hissedebiliyorum*. Yaralarımın beni yenip yenmediğini öğrenmek için beklerken onu günlerdir bu odada tutsak eden işkence. Fiziksel olarak aldığım yaralar değil ama ilahi gücü kullanırken içimde yaşadığım şok ve yıkım.

Nehir kıyısına vurmuş boğulmuş bir kediye benzediğimi bildiğimden kendimi geri çekip gözyaşı lekeli yüzümü hızla siliyorum. Sin sabırla bekliyor, bakışları beni tarıyor ve her bandajda oyalanıyor, hatta geceliğimin altında saklı olanlara bile dikkat ediyor gibi görünüyor. Gazap gözlerini yalıyor ve sıkı çenesinde bir kas tüyleniyor. Ellerini iki yanında kenetleyip canavarını dizginlemesini izliyorum ve öne çıkıp iki elimi göğsüne koyuyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Dudaklarının hafifçe yukarı doğru çekilmesiyle içime bir sıcaklık yayılıyor. "Merhaba güzelim. Bana geri döndün."

"Her zaman."

Ama sonra ne yaptığını, hissettiğim korkuyu hatırlayınca rahatlamam öfkeye dönüşüyor ve ellerimi bırakıyorum. "Bunu bana nasıl yapabildin? Öldüğünü sanmıştım."

"Belki de öyleydin," diye mırıldanıyor. Bana dokunmuyor, bu duyguları çözmek için bana mahremiyet tanıyor. "Üzgünüm, Wren." Sesi bal gibi,

ve çok alçak, çok yumuşak. "Seni koruyabilmemin tek yolu buydu. Bize saldıranlara karşı kazanamazdık, daha iyi hazırlık yapmadan kazanamazdık, hem de çok fazla. Senden af dilemeyeceğim çünkü pişman değilim. Seni güvende tutmak için her biri bir öncekinden daha acımasız olmak üzere binlerce kez ölürüm."

O zaman odanın dağınıklığını fark ediyorum. Taş duvarlarda beş kıvrımlı çizgi halinde derin oyuklar var, alacalı bulacalı yatak takımları parçalanmış ve köşedeki masa devrilmiş, parçalanmış bir vazoyu kısmen kapatıyor. Baş rahibenin kafeste tuttuğu Günah değildi, onun canavarıydı.

Ona doğru geri dönüyorum, hala kızgın olsam bile mesafeye dayanamıyorum. Çünkü aslında kızgın değilim. Hiç kızmadım, en azından ona. Sadece çok ama çok korkmuştum. Kollarımı ona doluyorum ve ellerim uzun saçlarında dönerken ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Sin dudaklarımı onunkilerle birleştirip öpüşmemizi derinleştiriyor, bedenlerimiz birbirine o kadar sıkı yapışıyor ki benim nerede bitip onun nerede başladığını söylemek imkânsız.

Öpüşmede şehvet var ama bundan çok daha fazlası da var. Dilinin her hareketinde, belimi her sıkışında, kalbinin benimkine her çarpışında onun aşkını tadıyorum. Ayrıldığımızda dudaklarım şişmişti.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Beni terk edemezsin. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Alnını benimkine yaslıyor. "Son üç gündür ölümle savaşıyor ben değilim," diye hatırlatıyor bana. "Eğer büyü beni öldürmediyse, senin kedi uykundan uyanmanı beklemek neredeyse öldürüyordu. Bunu *asla* tekrar bana."

"Talebinizi değerlendireceğim."

Alaycılığımı bir kaşını kaldırıyor ve dilini dişlerinin önünde gezdiriyor. "Geri dönmene şaşmamalı. Ölümün gözlerinin içine bakıp yüzüne tükürdüğünü hayal edebiliyorum."

Omuzlarımı silkiyorum. "Onun gibi bir şey." Geçen gece, yani birkaç gece önceki sözlerini kullanmama gülümsüyor. Daha ciddi bir şekilde, "Gücün... gerçekten gitti mi?" diye soruyorum.

"Adelphia'ya ait olan kısmı, evet. Ben hâlâ bir büyücüyüm, büyüm hâlâ orada. Sadece artık normal bir erkeğin beş katı yerine sadece üç katı kadar ölümcülüm." Hafifçe göz kırpması göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor. Yanağını okşuyorum. Bunun ondan çalınmasının, benim iyiliğim için öfkesini maskeleyerek söylediğinden çok daha zor olduğunu biliyorum. Sin Ayin'de yükselmeden önce, onun gücüne dair söylentilerden haberdardım. Sin'in yıkım büyüünün gelişmiş olduğu biliniyordu.

Tehlikeli bir şeydi, özellikle de kraliyete bağlı olduğu ve Dusaro Kilbreth'in oğlu olduğu için.

"Benden saklanmak zorunda değilsin. Öfkeli olman normal. Sorun değil. *hissediyorum.*"

Elini benimkinin arkasına koyuyor, hâlâ yanağının normal kırmızımsı kahverengisine dönmüş, sıcak ve canlı derisini okşuyor. Gözleri erimeye başladı. "Sana yaptıkları için hepsini yakacağım. Merhamet nedir bilmeyecekler. Huzur nedir bilmeyecekler. Çünkü ölürken bile peşlerini bırakmayacağım."

Onun sözleriyle karnımda bir şeyler kıpırdıyor ama ne yeri ne de zamanı. Ve şifacılar benimle ilgilenene kadar beni geçici olarak bir arada tutan dikişleri açmak istemiyorum. "Onu geri alacağız. Hançeri. Büyünü. Eğer istediğin buysa."

"Sen benim istediğim şeysin. İhtiyacım olan şeysin. Gerisi her zaman ikinci plandadır."

Ondan bir adım uzaklaşıyorum, bir parça boşluğa ihtiyacım var, şimdi *gerçekten* dikişlerimin açılma riski var. "Daha önce bize saldıran kişiye karşı kazanamayacağımızı söylemiştin. Sanki failden emin değilmişsin gibi. Babanın bu işe karıştığından şüphe mi ediyorsun?" İnanılmazlık ses tonumu yükseltiyor.

"Hiç de değil. Ama o tür silahlarımız yok. Ballista'lar elbette var ama onları hareket ettirmek çok zahmetli. Legion'a hazırlanırken onları Blackreach çevresinde manevra ettirmek zordu. Onları ada boyunca hareket ettirmek neredeyse imkânsız olurdu."

"Başka kimin böyle bir silahı olabilir ki?" Tepemizde uçuşan ve etrafımızdaki toprağı paramparça eden demir topları hatırlayınca kollarımı ovuşturarak soruyorum. Öldürücü yağmurdan kaçmak için çaresizce üzerlerinden geçerken yere düşen cesetler.

"Büyük sularla birlikte büyük köpekbalıkları da gelir."

Açık bıraktığım kapıdan içeri süzülen Aeeverie'nin sesiyle ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. *Ben kaskatı kesildim.* Sin ben daha hareketini takip edemedi eşikte, öne doğru eğilirken kollarını iki yana açmış. Aeeverie, Sin'in yüzüne bir santim mesafede duran dişleri karşısında irkilmiyor bile, hayali bariyer aralarında bir kalkan oluşturuyor. "Sanırım ikinizin de birkaç sorusu ve bana söylemek istediğiniz birkaç kelimedenden çok daha fazlası var. Her ikisi için de fırsatı hak ediyorsunuz ama önce size haber getirdim. Bu sabah güvercinle bir mektup geldi. İlk sorunuz onu okuduğunuzda yanıt bulacak." Cübbesinin iç ceplerinden birinden rulo yapılmış bir parşömen parçası çıkarır, altın balmumu mühür çoktan yarılmıştır.

"İkinci olarak, aldığımız riskler için özür dilerim. İkinizin de ölmesini asla istemezdim ve göksel olay bunu önlemek için en büyük umudumuzdu, çünkü kan büyücüsünün tanrıçanın gücünü özümsemesine yardımcı olacaktı. Kontrolümüz dışındaki talihsiz koşullar bu kaynağa güvenmemizi engelledi.

"Üçüncü olarak, size minnettarız. Tüm ırkım adına, Kaynak'la olan bağlantımızı yeniden kurduğunuz için size teşekkür ediyorum. Vadi şimdiden gelişmeye başladı - tapınağımdan ayrılır ayrılmaz bunu kendiniz de göreceksiniz. Bunu siz de yapacaksınız Singard Kilbreth, çünkü işim bittiğinde sınır büyüsünü kaldıracağım. Irkınıza göre yetişkin olabilirsiniz ama benim için hâlâ genç, aptal ve düşüncesizsiniz. Benim büyüm sizinkinden çok daha olgun. Bunu sakın yanlış anlama Singard Kilbreth ya da Kan Büyücüsü Wren, yoksa pişman olursun. Bizim için yaptıklarınıza duyduğum minnettarlık çok derin ama halkımı ve evimizi koruma arzumdan daha fazla değil. Hepimizin paylaştığından emin olduğum bir özellik."

Sin'in vücudu bir akıntıya dönüşmüş, üzerindeki gerilim odadaki havayı boğmaya yetiyor. Kollarındaki kaslar kapı çerçevesinin kenarlarını kavrarken esniyor, göğsü her biri bir öncekinden daha hızlı bir ölüm vaat eden eşit nefeslerle yükselip alçalıyor. Elimi koluna bastırdığımda hırlıyor ama dokunuşumun bana ait olduğunu anlayınca hemen susturuyor.

"Eğer birlikte çalışacaksak, bu içgüdülerini dizginlemen gerekecek," diyor Aeeverie, elimin Sin'in saldırganlığını kışkırttığı yeri başıyla işaret ederek. "Ne kadar çok yer değiştirirsen, gezgin, canavarı kontrol etmek o kadar kolay olacaktır. Kan büyücüsünün hayatı henüz buna bağlı olabilir."

"Ondan bahsetme," diye gurlüyor Sin çakıl taşı gibi bir sesle. "Onunla hemen ilgileneceksin. Ve Aeeverie," diyor, bariyer onu durdurmadan önce bir saç teli genişliğinde daha öne eğilerek, "eğer bir daha onun üzerinde elf ellerinden bir iz bulursam, bu onların ellerinin yaptığı son iz olacak. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Rahibe ona boş boş bakar ama onu daha fazla kışkırtmaz. Belki de yaşı ona biraz bilgelik aşılamıştır.

Boğazımı temizliyorum ve Sin'in üzerinden kayıp giden gölgeleri yutuyorum. "Biliyor muydun? Hançeri kullanmadan önce sana işe yarayıp yaramayacağını sordum ve sen de evet dedin çünkü onu görmüştün. Bizim de hayatta kalabileceğimizi gördün mü?"

Aeeverie'nin bakışları Sin'in hemen arkasında durduğum yerde beni izlemek için hareket ediyor. Süt gibi gözlerinin ardında hangi düşüncelerin olduğunu söylemek imkânsız.

Sorduğum soru üzerine vücudundaki her şey yerinden oynadı. Rulo halindeki parşömeni kaldırıyor ve bakışlarını başka yöne çevirmeden Sin'e doğru uzatıyor. "Bunu hemen oku. Düşmanınız olduğumuzu düşünebilirsiniz ve belki de bir bakıma öyleyiz. Savaşımız bir sonraki olabilir, kan büyücüsü, gezgin, ama şu anda savaştığımız savaş değil."

Sin görünmez bariyeri delip geçen mektubun ucunu kapar kapmaz Aeerie dönüp koridorda geri çekiliyor. Yatağa oturmak için hareket ediyorum, parçalanmış yatak takımını yana atıyorum ve Sin'e yanıma oturması için el sallıyorum.

Altın parşömeni açarken çürüyen yapraklar gibi kırışıyor ve siyah mürekkeple yazılmış bir not ortaya çıkıyor.

Hediyemiz hoşunuza gitti mi? Hazinelarımızın küçük bir bölümünü büyük bir gururla sergiledik. İzcilerinizin ölümü için özür dilerim. Belki de bu, bilinen düşmanınızın aynı zamanda tek düşmanınız olduğunu asla varsaymamanız için bir hatırlatma görevi görebilir.

Beyaz saçlı cadıyı yok etme çabalarımızın sonuçsuz kaldığını öğrendiğim için üzgünüm. Bunun tekrarlanmaması için büyük özen göstereceğiz. Komşunuzdan size bir tavsiye: asi bir kurt sürünün ölümünü gerektirmez. Bize beyaz saçlı cadıyı verin, biz de karşılığında size merhamet teklif edelim.

Onu koruyun, biz de sadece yıkım sunalım.

Saygılarımla,

Kral Torin

Merhum Kral Varil'in oğlu

"Antetli kağıt mı?" Parmağım sayfanın üst kısmına basılmış olan *L* harfinin üzerinde tembelce gezinirken soruyorum.

"Langston," diye hırladı Sin. Bir saniye sonra pençeleri mektubu şeritlere ayırır, parçalar acımasız bir konfeti gibi yere düşer. Duvara doğru ilerleyerek iki çivi setini de taşa çakıyor, başı kalkık omuzlarının arasından aşağı sarkıyor.

Peşinden gidiyorum ama yaratığını evcilleştirmesi için ona bir anlık özerklik tanıyorum. "Baelliarah bize saldırdı mı? Su yolları gözetlenmiyor muydu?"

Göğsünün derinliklerinde bir yerden alçak bir homurtu yükseliyor. "Vox hepsini *Dusaro'nun* adamlarını izlemeleri için Kızıl Tepeler'e gönderdi. Vale'nin uzak tarafına yanaşmış ve gece boyunca hareket etmiş olmalı. Silahları bir gemiyle getirmişler. Artık bunu yapmak için parayı nereden bulduklarını biliyoruz."

"Sterling Baelliarah ile ittifak kurduysa, sence baban da kurmuş mudur?"

Sin başını sallıyor, saçlarının uçları gömleğinin gevşek iplerine karışıyor. "Bilmiyorum. Daha önce savaştığımız bir ulusa güvenmek onun yapacağı bir şey değil ve mektupta kendisini simgeleyen hiçbir şey yok, bu yüzden bundan şüphelendiğimi söylemeye meyilliyim. Ama kesin olan bir şey var ki, bunu öğrenmeliyiz. Ondan önce de plan yapmalıyız."

"İnsan kendisini öldürmeye niyetli üç tarafa karşı bir savaş planlamaya nasıl başlar?"

Sin dönüyor ve bakışlarının tüm sıcaklığını üzerime boşaltıyor. Gözlerindeki vaat, başka herkesin bir anda dizlerinin üstüne çökmesine neden olur, dudaklarında merhamet yakarışı belirir. "Bir sürü silahla, aşkım."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim, üzerinde düşündüm ve bunun ne anlama geldiğini değerlendirdim. Benim için. Ailem için. Bizim için. Onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırladıkça, buzla kaplı pençeler göğsüme geri dönüyor, sivri uçları kalbimi deliyor. Sanki nefesim ciğerlerimden, ruhum bedenimden koparılmıştı. İkiye bölünmüş, bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi.

Ona doğru bir adım atıyorum. Sin beni dikkatle izliyor, yüz ifademdeki ani değişimi fark ediyor. "Bana tekrar sor," diye fısıldıyorum, sesim ballı bir nefes gibi. "Seninle bağ kurmamı iste. Eşin olmamı. Eğer hâlâ istediğin buysa."

Keşke yüz hatlarındaki yumuşamayı şişeleyip sonsuza dek saklayabilseydim. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hafızam onun yanaklarının pembe bir mutlulukla nasıl kalktığı ve gözlerinde yıldızların nasıl patladığının ayrıntılarını asla canlandıramayacak. Öne doğru ölçülü bir adım atıp çenemi kavradığında, yeni bir tür alevi, sonsuz derecede daha sahiplenici bir alevi kıvılcımlayan bir nova. Üstümde yükseliyor, ona bakmam için başımı geriye eğiyor. Sanki şimdiye kadar gördüğü en nadide hazineymişim gibi beni inceleyen bu yıkıcı adamdan başka bir yere bakmak isteyecekmişim gibi. "Seni eşim olarak almaktan daha çok arzuladığım bir şey yok, böylece seni bu hayatta, bir sonraki hayatta ve daha sonra gelen her hayatta sevebilirim. Benimle bağlanır mısın, benim hırçın, küçük cadım?"

Gözümden tek bir damla yaş süzülüyor ve tembelce yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Onu silmiyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Benim için onurdur."

Ardından gelen öpücük bencilce. Açgözlü. Beni sahiplenme ihtiyacı ağzını açgözlü bir şekilde kaplıyor.

Ve ona her şeyimi vermek istiyorum. Her şeyimi ve daha fazlasını,
tekrar tekrar, ta ki göğsümdeki aşkı hissedene kadar.

Öpüşmemize ara verip dudaklarıma doğru mırıldanıyor. "Benim dengim olacaksın.

Benim Bağlım. *Eşim*." Sin yeni bulduğu favori kelimeyle sırtıyor.

"Peki tacı yeniden aldığında?" Saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürmek için uzanarak soruyorum. Kelimeleri kendime güvenerek söylüyorum, başarısız olabileceğimiz ihtimalini düşünmek istemiyorum. Henüz değil. Şu anda değil.

Sorum gözlerindeki alevleri körüklüyor ve geri dönen gülümsemesi de adı kadar günahkâr. "Tahtta yıkıcı olacaksın, aşkım. Onun Kara Zarafeti. Sana yakışıyor."

Sözlerindeki gerçeği ve dilindeki bağlılığı tadarak ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Bu gece, müstakbel Bağlımla bir gecelik tutku yaşamam için bana ayrıldı. Yarın ise Kara Sanat'ın eşi olmam gereken kadın için.

Karanlık Kraliçe.

Onun Siyah
Zarafeti.

Devam edecek...

Wren ve Sin'in hikâyesi Kanımızı Akıtan Canavarlar'da devam edecek.

TEŞEKKÜRLER

Kendine yazar diyen biri olarak, beni desteklemeye devam eden ve tüm bunları mümkün kılan herkese, ama en çok da okuyucularıma karşı hissettiklerimi ifade etmek için doğru kelimeleri bulmakta çok zorlanıyorum.

Sevgili okuyucularım: Teşekkür ederim. Bana ve bu karakterlere şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorum, bazen sevmesi zor olabiliyorlar, ama kalbimi tamamen sardılar ve onları sizinle paylaşabilmek benim için çok şey ifade ediyor. Kendimi bildim bileli hikâyeler yazmak ve paylaşmak istedim ve sizin sevginiz ve desteğiniz olmasaydı bunların hiçbirisi gerçekleşemezdi. Bu seri hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi gördü ve bunların hepsi sizin sayenizde oldu. Booktok ve Bookstagram'da (ve başka her yerde!) bu kitapları öne çıkardığınız, sosyal medyada benimle etkileşime geçtiğiniz ve en önemlisi sadece okuduğunuz için teşekkür ederim. Minnettarlığım kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha derin.

Benim gülünç derecede yetenekli yazar arkadaşlarım: sabahın erken saatlerinde ve gece geç saatlerde attığınız kahkahalar için teşekkür ederim. Onlara ihtiyacım var, muhtemelen çoğu zaman belli ettiğimden daha fazla. Bu yazma işi çok zor ve sizin teşvikiniz, bilgeliğiniz ve en önemlisi dostluğunuz olmasa kendimi çoktan kaybetmiş olurum. Hepiniz birer süperstarsınız ve size arkadaşım demeyi bırakın, sizi tanıdığım için onur duyuyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Brittany, Bryan ve Lake Country Press'teki tüm ekip: The Blood That Binds Us'ın ilk versiyonunda bir şeyler gördüğünüz için teşekkür ederiz. O hikâye büyük bir revizyondan geçti ama siz onun ne olabileceğine dair bir ışık gördünüz. Bana ve TBTBU'ya bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim ve Sin ile Wren'in hikayesinin bu yeni bölümünü sizinle birlikte yayınlamaktan büyük heyecan duyuyorum.

Everett: Bana herhangi bir günde bir sayfaya yazabileceğim kelime sayısından çok daha değerli olduğumu gösterdiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum, küçük ayıcık.

Ve son olarak, inanılmaz kocam Ian: Eşim olman için kiminle ya da neyle anlaşma yaptığımı bilmiyorum, ama bu hayatta ve bundan sonraki her hayatta senin gibi biri olmak için her şeyimi verirdim. Sonsuz cesaretin, yazmaya zaman ayırabilmem için tek başına ebeveynlik yaptığın tüm öğleden sonraları ve inatçı desteğin için teşekkür ederim. Siz benim huysuzluğumun güneş ışığı, kalbimin kanısınız. Yazmak pek çok yere yolculuk yapmamı sağladı ama sen her zaman benim en büyük ve en değerli maceram oldun. Seni sonsuza dek seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Erin, fantastik olan her şeyin aşığı ve ahlaki açıdan gri karakterlere biraz daha fazla takıntılıdır. Film ve Medya Çalışmaları alanında lisans derecesine sahiptir ancak odağını tek gerçek aşkı olan yazarlığa kaydırmıştır.

fantastik yerlerde geçen, karanlık, dolambaçlı romantizm içeren romanlar yazıyor. Kendini buzlu kahve tutkunu ilan eden Erin'i sık sık yerel kafelerde yazarken, Starbucks'ta arabada radyoya eşlik ederken ya da yanında soğuk bir demlikle The Vampire Diaries'i yeniden izlerken bulabilirsiniz. Hevesli bir gezgin olan Erin, ülkenin her yerinde yaşamıştır, ancak Alaska ve Kuzeybatı Pasifik'in kalbinde özel bir yeri vardır. The

Bizi Koparan Bağlar onun ikinci romanı ve "kötü adamın" kızı elde ettiği daha fazla hikâye yazmayı dört gözle bekliyor.

ERIN MAINORD TARAFINDAN DA

[Bizi Birbirimize Bağlayan Kan](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.